

Aralık 1969-Cambridge

Denizden ve Charles Nehri'nden esen buz gibi bir rüzgâr Cambridge sokaklarında dolaşiyor, genç adam başını ne kadar omuzlarının içine çekerse çeksin ensesini yakıyordu. Gözlerini kaldırımdan ayırmadan hızlı adımlarla yürümeye devam etti. Yüzünde her zamanki o tatlı gülümsemeden eser yoktu. Köşeyi döndükten sonra adımlarını biraz daha sıkılaştırdı. Onları evde bırakmayı istememişti .Kimya bölümünün ikinci sınıf öğrencileri her şeyi bildiklerini sanıyorlardı. Mezun olmuş olsalar belki onlara biraz daha güvenebilirdi. Çünkü insanlar ancak okulu bitirdikten sonra daha ne kadar çok şey öğrenmeye ihtiyaçları olduğunu anlıyordu.

Charlie'nin Pizza Sarayı yan sokaklardan birinde küçük bir yerd. Grubun toplanma yeri, yemek salonu ya da evlerinden uzak öğrenciler için bir anlamda yuva görevini görüyordu. Tezgâhın arkasındaki eski radyodan yükselen Noel şarkıları içeriye sıcak bir hava vermekteydi. Genç adam kapıyı kapatıp soğuk rüzgârı dışarıda bıraktıktan sonra pizzalan almak için tezgâha yaklaştı.

Sabaha kadar çalışacaklarına göre üç büyük porsiyon ancak yeterdi. Bu arada onlarla son bir kez daha tartışmak ve ne yaptıklarını bilip bilmediklerinden emin olmak istiyordu. Hepsinden daha büyük olduğu için bir tür sorumluluk duyuyordu. 'Benim temkinli ve ağır bir insan olduğumu düşünüyorlar,' diye geçirdi aklından. Birden yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. Kimi kandırıyordu sanki? Ama öğleden sonra gelirken getirdikleri pizzalar ve bir şişe ucuz şarap, bir süre için de olsa ciddi tartışmaları bir kenara bırakmalarını sağlamıştı işte. Yine de eve döner dönmez ciddi politik tartışmaların başlayacağından ve sabaha kadar süreceğinden emindi. İnce kemikli yüzünde yine o alaycı gülümseme belirdi. Zaten pizza ve ucuz şarap olmadan devrim olmuyordu galiba. Cebinden pizzaların parasını çıkarırken her zamanki gibi suçluluk duygusuna kapıldı. Para hiçbir zaman dert olmamıştı onun için. O kadar insan para sıkıntısıyla kıvrılırken, onun cepleri her zaman şişkindi.

"Üstü kalsın." Pizza paketlerini alıp dükkândan çıktı. Charlie şaşkın bir tavırla onun arkasından baktıktan sonra eliyle burnunu sildi ve tezgâhın üstündeki elli doları cebine attı.

Dört blok ötedeki eve varıncaya kadar pizzalar soğuyacaktı. Donovan'ın annesiyle babası Avrupa gezisine çıkmışlardı. Noel'i de orada geçireceklerdi. Zavallılar erken dönüp Donovan ile Julianna'nın evi ne hale getirdiklerini görseler, korkudan dudakları uçuklardı mutlaka. Ama nasıl olsa onlar zamanından önce dönmeyecekler, Noel de olaysız geçecekti. Tabii bütün Boston için Noel'in olaysız geçeceğini söylemek mümkün değildi. Bütün radyo istasyonlarında barış şarkıları çalıyor, haber bültenlerindeyse ölü sayısının giderek arttığından ve gittikçe kızışan o küçük savaştan söz ediliyordu. Genç adam köşeyi dönerek Cambridge'nin varlıklı ailelerinin oturduğu semte yöneldi. Burada sokaklar çok daha temiz, evler çok daha sessizdi. Kapitalizmin o kendinden emin, yalıtık gülümsemesi vardı sanki evlerin cephelerinde. Başını biraz daha omuzlarının arasına çekip hızlı adımlarla yürümeye devam etti. Dünya barışı lafları acımasız bir şakadan başka bir şey değildi. Sürekli barıştan söz eden birçok insan tanıyordu. Hepsi de zamanlarını bomba imal ederek geçiri-yorlardı. Hem de ihtiyaç duydukları parayı ondan alarak. Nitrogliserin çok pahalı bir maddeydi. Ama nasıl olsa onun da yeterince parası vardı.

'Belki de bütün bombaların kötü olduğunu söylemek doğru değil,' diye düşündü. Bu mesele kafasında hep bir soru işareti olarak kalmıştı. Yine de insan hayatını sürekli tehdit eden savaş makinesini yok etmek için atılmış bir bombanın kötü , olduğunu söylemek mümkün müydü? Peki ama bu bomba atıldığı sırada çevrede kendi halinde bir gece bekçisinin, geç saatlere kadar çalıştıktan sonra evine dönmekte olan bir öğrencinin bulunmayacağım kim garanti edecekti?

Tanrım! Başına zorla bela arıyordu galiba. Pizza almak için evden çıkmadan önce çok fazla marijuana içmişti. Ve ne zaman uyuşturucu alsa paranoid bir tip olup çıkardı. Üstelik kafasını kurcalayan bir başka mesele daha vardı şu anda. Kimyasal karışımlarla uğraşan insanların çok dikkatli ve

6

uyanık olmaları gerekirdi. Oysa Donovan'ın ne kadar marijuana içtiğine dikkat etmişti. Donovan her zaman marijua-nanın kafasını açtığını ve dikkatini yoğunlaştırmasına yardımcı olduğunu iddia ederdi ama genç adam bu konuda da kuşkuluydu. Yaşının küçüklüğüne rağmen, Donovan yine de ne yaptığını bilen bir insana benziyordu. Evde kurduğu laboratuvar son derece titiz ve ciddi bir çalışma sonucu hazırlanmıştı. Yoo, hayır, her şey yolunda gidecekti. Onunki korkaklık ve ukalalıktan başka bir şey değildi. Donovan çok zeki ve dikkatli bir insandı. Hem zaten...

Aynı anda korkunç bir patlama ayaklarının altındaki asfaltın sanki havalanmasına neden oldu. Genç adam havada uçarak kaldırımın yanında park etmiş bir arabaya doğru savruldu. Arabanın camlarının kırıldığı, cam parçalarının yüzüne gözüne battığını fark etmeden şaşkınlıkla ve boş gözlerle asfaltın ortasına fırlayan pizza paketlerine baktı, insanların haykırımlarını, bir anda çevreye doluşanların korkuyla oradan oraya koşmalarını fark etmedi bile. Sonra birden doğrulup deli gibi eve doğru-koşmaya başladı. Köşeyi döner dönmez de yerinde mihlanıp kaldı. Korkuyla açılmış gözleri Do-novanların evinden yükselen alevlere takılmıştı.

"Hey! Buradan derhal uzaklaşmalısın dostum!" Kulağının dibindeki tanıdık ve telaşlı sesi duyan genç adamın yüzündeki korku ifadesi birden rahatlamaya dönüştü. Donovan'ın alnından kan sızıyordu. Julianna da yanındaydı. Kolu kırılmıştı galiba. Bembeyaz bir yüzle ona bakıyordu. "Hadi dostum, arkana bakmadan uzaklaş buradan. Kıpırda biraz! Yoksa enseleneceksin."

"O... o nerede?"

"Düşünme şimdi dostum. Evden sadece Julianna ile ben çıkabildik. Patlayacağını son dakikada fark ettik. Dinle, polis az sonra burada olur. Görgü tanıkları senin de buralarda dolaştığını söyleyeceklerdir. Hadi, bir an önce ortalıktan töz ol!" Donovan ne ona ne de artık bir yıkıntı haline gelen eve son bir kez bakmadan, Julianna'nın sağlam kolunu tuttu ve hızla uzaklaştı.

Genç adam şaşkınlıkla ikisinin arkasından bakakaldı bir an. Sirenlerin sesi gitgide yaklaşıyordu. Sonra ne yaptığının farkına bile varmadan geri dönüp arabasını bıraktığı köşeye doğru koşmaya başladı. 'Çevredeki bütün evlerin pencereleri kırılmış,' diye düşündü. Yüzlerce insan o gece soğukta yatmak zorunda kalacaktı. Arabaya binip radyoyu açtı. Noel şarkıları çalıyordu... Aralık' 1969-New York

Genç adam bazen dünyanın en soğuk yerinin New York olduğunu düşünürdü. Kuşkusuz, bunun doğru olmadığını biliyordu. Uzun ve zorlu kış gecelerinde ısının sıfırın altında dokuz: dereceye düştüğü Minnesota'da yıllarca yaşamıştı. Yine de New York'taki termometreler on derece düştüğünde, dondurucu bir soğuk insanın içini ürpertiordu. Noel'in o sıcak ve neşeli havası bile insanı ısıtmaya yetmiyordu. Üstelik bu Noel'de mutlu olması için en ufak bir neden bile yoktu. Bütün çıkış yollarım tek tek düşünmüş ve hepsi de içinin biraz daha kararmasına neden olmuştu. Zaman zaman, kötülerin içinde en iyisinin hapisane olduğunu düşünmüştü ama kendisini kandırdığını da biliyordu. Kendisi buna bile dayanabilirdi belki ama düşünmek zorunda olduğu başka insanlar vardı.

Bir diğer ihtimal de Kanada'ydı. Orasının ikliminin de Minnesota'dan farklı olmayacağını sanıyordu. Tek sorun, oraya kadar gittikten sonra artık geri dönmeyeceğini bilmesiydi. Fikir değiştirmesi, geri dönmesi imkânsız olacaktı. Ayrıca, sürekli kaçma fikrinden ve hayatının yönlendirilmesini başka insanların eline bırakmaktan da hoşlanmıyordu.

Üçüncü ihtimal, ihtimal bile sayılamazdı. Öldürmek, ona göre bir iş değildi. Kız kardeşi, yüzünün bütün sertliğine rağmen dünyanın en tatlı adamı olduğunu söylerdi ona hep. Evet, Kanada'ya gitmek istemiyordu ama inanmadığı bir savaşta rol almak, insan öldürmek de istemiyordu.

Er veya geç bir karar vermek zorundaydı. Üstelik bu kararı bir an önce vermek zorunda olduğunu da biliyordu. Yavaşça uzanıp arabanın radyosunu açtı. Karşısına çıkan ilk istasyonda yine Noel şarkıları çalıyordu.

Konu Başlığı: Ynt: Yasemin Kokulu Aşk/ Anne Stuart

Gönderen: moryel üzerinde Nisan 23, 2007, 03:57:58 pm

Bölüm Bir

Rachel Chandler koltuğunun kollarına sıkıca yapışarak gözlerini eklem yerleri bembeyaz kesilmiş eline dikti. Kocaman 747, Hawaii'ye doğru uçarken sık sık hava boşluklarından geçiyor ve bu da Rachel'ın yüreğini ağzına getirmeye yetiyordu. Korkusunun paniğe dönüşmesini engellemek için bütün iyimserliğini kullanarak 'Eğer sıkıca tutunursam, bu demir yığını Pasifik Okyanusu'nun yeşilmavi sularına gömülmez,' diye düşündü.

"İlk defa mı uçağa biniyorsunuz?" Kulağının dibindeki boğuk ve yumuşak sesi duyunca Rachel başını iki yana salladı.

Yanındaki adamın cesaretini artırmak şu anda istediği en son şeydi. Uçak kalkmadan ve tabii korkuyla titremeye başlamadan önce, onu yeterince inceleyecek kadar zamanı olmuş ve böyle bir erkekle hiçbir alışverişi olamayacağına daha o zaman karar vermişti. Uzun boylu ve atletik yapılı bir adamdı. Ismarlama dikildiği kuşku götürmeyen şık, açık mavi bir takım elbise giymişti. Güneş yanığı yakışıklı yüzünde parıl1 yan mavi gözlerinde sıcak ve hayranlık dolu bir bakış vardı. Evet, kusursuz bir erkekti, ama Rachel için biraz fazla kusursuzdu. Yakışıklı, iyi giyinen ve çekici erkekler artık hiç cazip gelmiyordu Rachel'a. Hepsi de eski nişanlısı Ralph Fow-ler gibi yaldızları biraz kazınınca altında hiçbir şey bulunmayan boş tiplerdi. Ayrıca Hawaii'de uçaktan inerken peşine bir de erkek takmayı hiç mi hiç istemiyordu.

'Belki de kuruntuya kapılıyorum,' diye düşündü. Adamın belki de onun peşine takılmaya filan niyeti yoktu. Ama yine de tedbirli olmakta yarar vardı. Elini koltuğun kolundan çekip bacağının üstüne koydu ve başını camdan dışarı çevirdi.

Rachel, adamın onu yukarıdan aşağı süzerken nasıl gördüğünün farkındaydı. Yirmi beş otuz yaşları arasında, kestane rengi saçlarını kalın bir örgü halinde toplayarak tek omzunun üstünden önüne getirmiş, koyu kahverengi gözlü, meraklı bakışlarla çevresini süzen bir kadın görüyordu adam. Rachel beyaz bir etek ceket giymişti. İçindeyse yeşil ipek bluzu vardı. Eteğindeki derin yırtmaç oturduğu zaman tek bacağını cömertçe gözler önüne seriyordu. 'Keşke blucin giyseydim,' diye düşündü. Aynı anda adamın kocaman, sıcak elinin bacağının üstünde duran elin üstüne kapandığını hissetti. Eh işte, bundan daha iyisi olamazdı! Şu uçak yolculuğunun bir an önce bitmesini korku içinde beklerken, bir de bu yılışık adamla mı? uğraşmak zorunda kalacaktı yani?

Buz gibi bakışlarını elinin üstündeki ele dikti. Ama böyle ufak tefek uyanlara adamın aldırış edeceği yoktu anlaşılan.

Bunun üzerine başını kaldırıp en tatlı gülümsemesiyle mırıldandı. "O elinizi derhal oradan çekmezseniz görevlileri

çağırmak zorunda kalacağım."

Adam ateşe değmiş gibi hızla elini geri çekti. O yakışıklı yüzünde kırılgan bir ifade belirmişti. Kadınlar tarafından reddedilmeye alışık olmadığı belliydi. Üstelik böyle sıradan, hiçbir özelliği olmayan bir kadın tarafından... Hızla yerinden kalkıp daha verimli alanlarda avlanmak üzere uzaklaştı.

Rachel'in midesi bulanıyordu. Uçak havalanan bir saat olmuştu, ama daha üç saat sürecek yolculuk, ne olursa olsun, yerinden kalkıp tuvalete gidecek ve elini yüzünü yıkayacak cesareti yoktu. Midesi bu işkenceye dayanamak zorundaydı. 'Başka şeyler düşün kızım,' dedi kendi kendine. 'Uçakta olduğunu aklına getirme. Bu yolculuğa niçin çıktığını düşünmeye çalış.'

Akşam olmadan, tam on beş yıldır görmediği ağabeyine kavuşacaktı nihayet. Emmett Chandler'ın bulunması için yüzlerce özel dedektifin yaptığı araştırma sonuçsuz kalmış, Minnie Masterson, Emmett'in öldüğünün ilan edilmesi için sürekli baskı yapmış ve sonunda bunu kabul etmek zorunda kalabileceği için korkuyla titreyip durmuştu Rachel. Tam da bu sırada, hiç beklenmedik bir anda Harris Amca ortaya çıkmış

ve mirasın pay edilmesi için büyük bir açağzölülikle ağabeyinin ölüm ilanım bekleyen akrabalara Emmett Chandler'ın bulunduğunu bildirmişti. Emmett 1960'ların sonlarında Ha-waii'deki adalardan birinde görülmüştü son kez. Harris Amca Emmett'in yine aynı yerde olduğunu söylemişti.

Tabii Emmett'in bulunması bu kadar kolay olmamıştı. Zaten

bir işin içinde Emmett varsa, hiçbir şey kolay olmazdı. On altı yıl önce Cambridge'deki bir evde bomba imal eden bir grupla ilişkiye girmesi sonucu başlamıştı her şey. O ev artık

10

yoktu, ama Emmett'in ilişkisi olan radikal grubun üyeleri zaman zaman yine ortaya çıkıyorlardı. Rachel, ağabeyinin o grubun elebaşısı olduğuna hiçbir zaman inanmamıştı. Ama gerçekte o, bir kaza sonucu patlayan bomba yüzünden Hawaii'ye kaçmak zorunda kalmıştı. FBI da o kazadan sonra sık sık Ariel ve Henry Emmett'i ziyaret etmiş ve torunlarını en iyi şekilde yetiştirmek için ellerinden geleni yapmaktan başka bir amacı olmayan bu iki yaşlı insanı sorguya çekmişti. Üç yıl öncesine kadar sürmüştü bu sorgulamalar. Her defasında da Ariel ve Henry, Emmett'in nerede olduğunu bilmediklerini tekrarlayıp durmuşlardı.

Kaçtıktan sonra Emmett'in ilk durağının neresi olduğunu bilen tek insan Rachel'dı. Kauai Adası'ndan aldığı kart sayesinde öğrenmişti bunu. Ağabeyinin o adaya neden gittiğini tahmin etmesi de zor olmamıştı. Hawaii marijuana cenneti olarak tanınıyordu. Ama anlaşılan bu bile bir işe yaramamıştı. Birkaç ay sonra Emmett William Chandler tekrar ortadan kaybolmuş, bir daha da hiç kimse ondan haber alamamıştı. Henry kederli bir şekilde torununun öldüğünü kabul etmek zorunda olduklarını söylemişti. Ariel ile Rachel ise bunu asla kabul etmemişlerdi. Rachel, Ariel'in servetinin hemen hemen tamamını Emmett'a bırakmasının nedenini de ancak birkaç ay önce anlayabilmişti. Ariel ne Emmett'in ne de Rachel'in paraya önem vermediklerini biliyordu. Ama büyük bir servet değerindeki mirasını Emmett'a bırakırsa, diğer akrabaların da belirli bir pay alabilmek için onu arayacaklarını, bulmak için bütün gayretlerini göstereceklerini tahmin etmişti.

Rachel, Ariel'e o küçük paketlerden söz etmemekle belki de hata ettiğini düşünüyordu şimdi. Emmett'in kaçmaya başladığı yıldan beri düzenli olarak geliyordu paketler. Her yıl Rachel'in doğum gününden birkaç gün önce... Üzerlerinde Hong Kong, Macao, Roma, Yeni Delhi gibi yerlerden postaladığım gösteren damgalar vardı. Ama tek bir not bile yoktu.

Aslında buna gerek de yoktu zaten, Rachel ile Emmett sözleri ihtiyaç olmadan da birbirlerini anlayabilen kardeşlerdi. Rachel, ağabeyinin onun doğum günlerini unutmadığım ve hayatta olduğunu biliyordu. Küçük porselen kelebekleri her yıl biraz daha büyüyen koleksiyonuna katıyordu. Bu koleksiyonu Emmett, Rachel'in dördüncü yaş gününde başlatmıştı.

Bu armağan trafiğinin farkında olan bir diğer kişi de Henry'ydi kuşkusuz. Zaten Henry, San Francisco'nun kuzeyindeki o koskocaman malikânede olup biten her şeyi bilirdi. Rachel'a hiçbir zaman bir şey sormamış, sadece her yıl yüzünde hafif bir tebessümle dünyanın dört bir köşesinden gelen paketleri küçük torununun eline tutuşturmuştu.

Ve işte şimdi, aradan bu kadar yıl geçtikten sonra Rachel yeniden ağabeyini görebilecekti! Emmett'i gördüğünde tanıyıp tanımayacağından bile emin değildi. On iki yaşındayken görmüştü ağabeyini en son. Hatırladığı kadarıyla, Emmett son derece uzun boylu bir gençti. Uzun sarı saçlarını atkuyruğu şeklinde arkasında bağlardı. Kaçmadan üç yıl önce uzatmaya başladığı sakalı bütün yüzünü kaplıyordu. Acaba yine o zamanki gibi ince ve zayıf mıydı? Şu sıralar kırk yaşında olmalıydı. Belki de az önce yanındaki koltukta oturan adam gibi ince, uzun boylu, yakışıklı biri olmuştu.

Acaba Rachel'ı gördüğüne sevinecek miydi? Harris Amca bazı araştırmalar yapıp yasal hiçbir engel olmadığı anlaşıncaya kadar, Chandler Ailesi'nden hiç kimsenin Havvaii'ye gelip Emmett'i görmesine izin vermemişti. Chandler milyonlarının biricik varisinin Amerika'ya döner dönmez hapse tıklamayacağından, on beş yıl önce bomba davasının unutulup dosyaların kapandığından emin olmaları gerektiğini söylemişti. Minnie Halâ bile epeyce homurdandıktan sonra Harris Amcanın söylediklerini kabul etmek zorunda kalmıştı. Yine de Rachel'ı her gün işten telefonla arayıp neler olup bittiğini yakından takip etmek için elinden geleni ihmal etmemişti. Rachel'in çalıştığı Sosyal Hizmetler Bürosu'nun bölüm şefi, yanında çalışan bir elemanın özel telefon görüşmelerinden hoşlanmadığım yeterince belli etmesine rağmen Chandlerlar'ın kibirli ve diğer insanlara tepeden bakan havasına herkesten çok sahip olan Minnie Hala bunu umursamamıştı tabii.

Harris Amca pek gerekli görmemesine rağmen Rachel'ı bile bu konuda uyarmayı ihmal etmemişti. Aslında bütün aile Rachel'in uçaklardan nasıl korktuğunu biliyordu. Hangi nedenle olursa olsun uçağa binip Hawaii'ye gitmeyeceğinden emindiler. Ama hesaba katmadıkları bir tek şey vardı. Babasını hiç tanımayan Rachel doğumundan beş hafta sonra

annesinide kaybedince büyükbabası ve büyükannesi tarafından büyütölmüş, bu arada bütün sevgisini bu iki yaşlı insanla ağabeyine vermişti. Rachel'ın babasından küçük kızının doğumundan önce ayrılan Emma, ilk kocasından olan oğlu Emmett'ı zaten annesiyle babasının yanına bırakmıştı. Rachel'ı doğurduktan beş hafta sonra bir partiye katılmak için başka bir şehre uçarken uçağının düşmesi sonucu ölmüştü. Bunun üzerine Rachel'm bakımını da Emmett ile birlikte Ariel ve Henry üstlenmişlerdi. Aralarında on üç yaş fark olmasına rağmen Rachel ile Emmett çok iyi anlaşılan, birbirlerine çok bağılı iki kardeş olmuşlardı. Büyükannesiyle büyükbabası da öldükten sonra Rachel ağabeyinin özlemiyle daha çok yaşamaya başlamıştı.

Harris Amcanın hesaba katmadığı bir diğer unsur da, nişanlısı Ralph'ın sadakatsizliğini görüp onu terk ettikten sonra Rachel'ın ağabeyine daha da fazla ihtiyaç duymasıydı. Bütün bunlar bir araya gelince, Emmett'in bulunduğunu öğrenen Rachel daha fazla dayanamamış ve ne kadar korkarsa korksun bir an önce Hawaii'ye gidip onu görmeye karar vermişti. Aslında bu uçaaktan Oahu'da inecekti ama sorunları yine bitmeyecekti. Daha küçük bir ada olan Kâuai'ye gitmek için bir başka uçağa binmesi gerekecekti. İkinci bineceği uçağın daha küçük, dolayısıyla daha da tehlikeli olduğundan emindi. Sonra da Emmett'ı bulması bir sorun olacaktı. Harris Amca adadaki bir otelde kalıyordu. Söylediğine göre, Emmett adanın başka bir kıyısındaki küçük bir kulübede oturuyordu. Chandlerlar bir zamanlar bu adanın hemen hemen tamamına sahiptiler. Şimdiyse sadece Emmett'in kaldığı kulübenin bulunduğu arazi kalmıştı ellerinde. Rachel, Harris Amcaya görünmeden Emmett'ın yanına gitmek istiyordu. On beş yıl sonra ağabeyiyle ilk karşılaşmasında Harris Amca'nın bulunmasını ve bu güzel anı homurdanmalarıyla bozmasını istemiyordu.

Üç saat sonra uçağın tekerlekleri havaalanına hafif bir sarsıntıyla değdiğinde derin bir nefes alarak çantasını aldı, kendisine çeki düzen verdi ve ayağa kalktı.

Diğerlerinden farksız, sıcak, güneşli bir gündü. Okyanustan esen hafif rüzgâr sayesinde bu sığağa biraz dayanmak mümkündü. Adının Emmett Chandler olduğunu söyleyen adam, uzun bacaklarını kulübenin önündeki verandanın korkuluğuna dayayarak koltuğunda biraz daha arkasına yaslandı ve gözlerini denize dikti. Cennet gibi bir yerdi burası. Güneş kemiklerini ısıtıyor, yorgunluk ve halsizlikten sızlayan vücudunu rahatlatıyordu. Güneşli bir verandada oturup soğuk birasını yudumlamayalı yıllar olmuştu sanki. Hawaii'nin sıcak iklimi gerçekte ilaç gibi gelmişti.

Harris Chandler ile ilişki kurup, bu saçma sapan oyuna girmeyi neden kabul ettiğini de düşünmek istemiyordu artık. Aslında bunun nedenini gayet iyi biliyordu. Üstelik hiç de pişman değildi. Sadece zaman zaman, bembeyaz kumların üstüne uzanıp denizin tuzlu kokusunu içine çektiği ve kızgın güneşi iliklerinde hissettiği anlarda, bu rezil planın bir an önce başlaması için hiç acelesi olmadığını düşünüyor ve bu cennetin keyfini çıkarmaya çalışıyordu. Bu akşam sahilde biraz yürüyüş yapabiliirdi belki. Planın ikinci bölümünü eyleme sokmak için önünde birkaç gün, en fazla bir hafta vardı. Ondan sonra ne sahilde yürüyüş yapmaya ne de güneşli verandada oturup birasını yudumlamaya zamanı olacaktı. Ondan sonra hayatın gerçekleriyle, hem de tatsız gerçekleriyle karşı karşıya gelecekti.

Ama hiçbir şey onu durduramayacaktı. Bir an durup bu tropik iklimi ve kızgın güneşi ne kadar özleyeceğini düşündü. O kapkaranlık hücrede geçirdiği haftalardan sonra Hawaii'nin güneşi gerçekten ilaç gibi gelmişti yorgun ve bezgin vücuduna. Birasından bir yudum daha aldı ve gözlerini kapadı. Krissy ile geçirdikleri güzel, mutlu günleri düşündü. Havvahi Adaları arasında sefer yapan küçük uçak Rachel'ı biraz daha korkuttu. Bu küçücük demir yığınının nasıl olup da havalandığını ve gökyüzünde süzölmeyi başarabildiğini bir türlü anlamıyordu. Acaba uçağa binmek yerine Kauai'ye yüzerek gitse daha güvenli olmaz mıydı? Ama aynı anda motorların çalışmaya başladığını duydu. Kaçmak için çok geçti artık. Gözlerini kapatıp koltuğun kollarına sıkıca yapıştı.

"Anladığım kadarıyla uçağa binmekten pek hoşlanmıyorsunuz."

Kulağının dibindeki sıcak sesi duyunca yavaşça gözlerini açtı. Tam yanındaki koltukta bir rahip oturuyordu. Yeni bir kadın avcısıyla karşı karşıya olmadığını görünce rahatladı.

"Evet, pek hoşlanmıyorum," diye mırıldandı. "Aslında uçak yolculuklarından mümkün olduğu kadar kaçmaya çalışıyorum."

"Bu sefer kaçamadığınıza göre, bu yolculuğu yapmanızı gerektiren çok önemli bir neden olmalı." Ela rengi gözlerinde sıcak ve sevecen bir ifade vardı. Teni güneşte iyice kararmıştı. Başının üstündeki saçların büyük bir kısmı da dökölmüştü. Epey şişman sayılırdı. Böyle bir adam otuzla altmış arasında herhangi bir yaşta olabilirdi. Rachel bir an düşündükten sonra rahibin kırk beş yaşlarında olabileceğini tahmin etti. Cildi bu kadar bronz olduğuna göre de çok uzun bir zamandır adalarda yaşıyor olmalıydı.

"İyi tahmin ettiniz," dedi gülümseyerek. "Ağabeyimi görmeye gidiyorum."

Rahibin yuvarak yüzünde ilgili bir ifade belirdi. Uçak hemen hemen boş sayılırdı. Arka taraftaki iki koltukta sadece onlar oturuyorlardı. Çevrede de başka kimse yoktu. Rachel'a doğru eğilerek gülümsedi. "Ne kadar güzel. Uzun zamandır mı görmüyordunuz birbirinizi?"

"On beş yıldır." Adamın yüzündeki ifadenin birden değiştiğini gören Rachel telaşla açıklamaya girişti. "Yoo, sandığınız gibi değil. Yani birbirimizden hoşlanmadığımız için ihmal etmedik görüşmeyi. Sadece... ailede... ailede bazı işler karmaşık gitti. Ama artık her şey düzelecek." Son cümleyi kendinden emin bir ifadeyle tamamladı.

"Her şeye burnunu sokan bir insan gibi görünmek istemem Miss..."

"Chandler," diyerek onun sözünü tamamladı Rachel. "Rachel Chandler."

"Rachel Chandler mı?" Rahibin yüzünde bu sefer gerçekten meraklı bir ifade belirdi. "Biz de gelip gelmeyeceğinizi merak ediyorduk."

"Anlayamadım?"

"Siz Emmett Chandler'ın kardeşisiniz değil mi? Er veya geç sizin de geleceğiniz söyleniyordu ama şu sıralar beklendiğinizi hiç sanmıyorum."

Şaşıрма sırası Rachel'a gelmişti. "Bütün bunları nasıl biliyorsunuz? Ağabeyimi tanıyor musunuz?"

"Henüz karşılaşmadık ama nasıl olsa karşılaşacağız. Kauai pek büyük bir ada sayılmaz, dedikodu da çok çabuk yayılır. Amcanızın gelişi ve milyonlarca dolarlık mirasın sahibini arayışı herkesin ilgisini çekti. Sonra da Emmett'in birdenbire ortaya çıkışı daha da büyük şaşkınlığa neden oldu. Bütün gazetelerde Chandler Ailesinin geçmişiyle ilgili haberler yer aldı. Tabii bu arada Emmett Chandler'ın küçük kardeşi de gazete haberleri arasındaydı. Oh, özür dilerim, ben Rahip Frank Murphy'yim. Dört yıldır Kauai Adası'ndayım. Ağabeyinizin ortaya çıkışının epey ilgi çektiğini de eklemek zorundayım."

"Tahmin edebiliyorum."

"Birkaç haftadır gidip onunla görüşmek istedim ama yolum bir türlü adanın o tarafına düşmedi. Kendisini ziyaret etmek istediğimi ona söyler misiniz lütfen?"

"Ağabeyimin nerede olduğunu biliyor musunuz?" Rachel, konunun kendisi için en önemli kısmının üstüne atladı hemen.

"Tahmin ediyorum yalnızca. Eski Chandler arazisindeki kulübede kalıyor olmalı, değil mi? Adanın doğu kıyısında. Daha önce hiç oraya gitmiş miydiniz Miss Chandler?"

"Rachel diyebilirsiniz," dedi genç kadın hemen. "Hayır, gitmedim. Aslında Hawaii'ye daha önce hiç gelmemiştim. Ne de olsa, buraya gelmek için uçağa binniek zorundayım, öyle değil mi? " Hafifçe gülümsedi. "Daha önce böyle bir tehlikeyi göze almak için yeterli nedenim yoktu. Siz bana yolu tarif edebilir misiniz? Bir taksiye binersem şoförün beni oraya götürebileceğini düşünmüştüm ama yine de emin değilim. Tabii Harris Amcaya uğrayıp beni Emmett'a götürmesini isteyebilirim ama ağabeyimle önce yalnız karşılaşmak istiyorum." Birden sustu. Şimdiye kadar en yakın arkadaşlarına bile açıklamaktan kaçındığı şeyleri bu nazik ve güler yüzlü rahibe neden anlattığını bilemiyordu. Ama sonra omuzlarını silkti. Rahipler her zaman sır saklamasını bilen, güvenilir insanlardı. Seçtikleri meslek gereği böyle olmak zorundaydılar. Üstelik bu adama da güvenebileceğini hissediyordu.

"Amcanız geleceğinizi biliyor mu?"

"Ne o biliyor ne de Emmett. Onlara sürpriz yapmayı düşündüm. Tabii bir tek sorun var. Emmett'in evine nasıl gideceğimi bilemiyorum."

"Sürprizinizi onları çok şaşırtacağından eminim," diye karşılık verdi Peder Frank. Dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirmişti. "Ama endişelenmeyin. Ben geçerken sizi orada bırakırım."

Rachel birden rahatladığını hissetti. Sonra kaşlarını çatı. "Ama sizi yormak istemem. Emmett'in evinin yolunuzun üstünde olduğundan emin misiniz?" Bu nazik teklif bir sürü problemi kendiliğinden halledebilirdi. Ama bir yandan da Emmett ile yalnız karşılaşmak istiyordu. Harris Amca bir yana, bu tatlı adamın bile ilk karşılaşmalarında yanlarında olması hoşuna gitmiyordu.

Peder Frank onun aklından geçenleri okumuş gibi cevap verdi. "Yolumun üstünde olduğundan emin olabilirsiniz. Ayrıca ağabeyini ziyareti de bir başka güne bırakırım. Onunla yalnız kalmak istiyorsun, değil mi?"

Rachel genellikle nazik bir insandı ama rahibin sözlerini duyunca sevinçle gülümsemekten kendini alamadı. "Peder, siz harika bir insansınız!"

Peder Frank Murphy'nin yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Pek değil dostum, pek değil. Sadece olmaya çalışıyorum."

Konu Başlığı: Ynt: Yasemin Kokulu Aşk/ Anne Stuart

Gönderen: moryel üzerinde Nisan 23, 2007, 04:57:13 pm

Bölüm İki

Adamın üstündeki haki renkli gömleğin düğmeleri açıktı. Ama yine de alnı ter içindeydi. İnce kumaş ıslanmış, sırtına yapışmıştı. Çıplak ayaklarının altındaki bembeyaz kumlar ateş gibiydi. Yine de güneşten ve sıcaktan yakınmıyordu. Onlara o kadar ihtiyacı var ki... Sadece biraz rüzgâr olsaydı... Adının Emmett Chandler olduğunu söyleyen adam geri dönüp kulübeye doğru yürümeye başladı. Belki de birkaç aylık bir tatile ihtiyacı vardı bu cennet gibi adada. Ama şimdi tatilin sırası değildi. Yapması gereken çok daha önemli bir iş vardı önünde. Son günlerde bütün sinirleri gerilmiş, her zamankinden fazla sigara ve bira içmeye başlamıştı. Bu işin bir an önce olup bitmesini istiyordu. Ama Harris Chandler onun gibi düşünmüyordu. "Hiç aceleye gerek yok oğlum," deyip duruyordu. "Her şeyi zamana bırak."

Harris Chandler'ın onu anlamasını da beklemiyordu zaten. Tam on beş yıldır bekleyen Harris değildi, kendisiydi.

Beklemekten yorulmuştu artık.

"Nihayet geldin oğlum!" Kulübeye yaklaşınca Harris Chandler'ın verandada onu beklediğini gördü. Her zamanki gibi beyaz keten bir takım elbise vardı üstünde. Zaten hava ne kadar sıcak olursa olsun, en ufak bir terleme belirtisi göstermeden, beyaz elbiselerinin üstünde tek bir kırışık bile bulunmadan böyle şık ve bakımlı görünmeyi başarabiliyordu bu adam. Üstelik sığağa hiç aldırmadan elindeki rom bardağı da hep dolu oluyordu.

"Beklenmedik ziyaretçilerden hoşlanmadığımı sana daha önce de söylemiştim." Emmett verandaya yaklaşırken aksi bir

sesle söylendi. "Davet edilmediğin sürece buraya gelmeni istemiyorum."

"Tanrım! Ne kadar da konukseversin!" Harris rahat bir tavırla verandadaki koltuklardan birine oturdu. "Eğer zahmet edip bir telefon alsaydın, gelip gelemeyeceğimi öğrenmek için seni arama şansım olurdu. Ayrıca..."

"Buraya telefon almanın pek akıllıca bir şey olmayacağına birlikte karar vermiştik değil mi? Sevgili akrabalarımın her gün arayıp nasıl olduğumu sormalarını istemiyorduk." Emmett köşedeki hamağa uzanırken öfkeli bakışlarını Harris'e dikti. Bu hamağı buraya özellikle kurmuştu. Bazı geceler içeride uyurken, odanın duvarlarının üstüne geldiği izlenimine kapılıyor ve hemen dışarı fırlayıp burada yatıyordu. Gece kâbuslarının nedeni de o küçük hücrede geçirdiği haftalardı. Ama her gece gördüğü korkulu rüyalardan, ter içinde uyanışından hiç kimsenin, özellikle de Harris Chandler'ın haberi yoktu tabii.

"Oh, bunun akıllıca bir şey olmayacağına hâlâ inanmıyorum. Sana söylemek istediğim, telefon olmadığı sürece böyle küçük sürprizlere hazırlıklı olman. Herhalde içecek bir şeyin de yoktur değil mi? Bugün hava cehennem gibi sıcak."

"Evet, hiç rüzgâr yok." Emmett ela gözlerini yorgun bir tavırla kapadı. Yaşadığı kırk yılın yorgunluğunu kemiklerinde duyuyordu şu anda. "Buzdolabında bira olacak. Gitmişken bana da bir tane getir."

"Bira mı?" Harris yüzünü buruşturdu ama Emmett ona bakmıyordu bile. İçini çekerek ayağa kalktı ve içeri girdi. Az sonra elinde iki yeşil bira şişesiyle gelip birini Emmett'a uzattı.

"Ne biçim adamsın sen!" Harris tekrar koltuğuna yerleşti. "Bira hiç de uygar bir içki değil."

"Aristokrat Chandlerlar'ın böyle bayağı bir içkiyi içemeyeceklerini mi söylemek istiyorsun? Sevgili akrabalarım Emmett Chandler'ın on beş yılda çok değiştiği gerçeğini kabul etmek zorunda kalacaklar. Bu arada biraya olan düşkünlüğümü de anlayışla karşılayacaklarından kuşku yok."

"Emmett'ın yaptığı hiçbir şey ailesini şaşırtmaz. En azından biranın yasa dışı bir tarafı yok." Yaşlı adam gözlerini hamaktaki yorgun bedene dikti. "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu birden.

"Ben iyiyim Harris. Sen nasılsın?"

"Benimle dalga geçme, sevgili oğlum. Bu sıcakta seninle uğraşacak halim yok. Küçük plammızın ikinci adunım atmaya hazır mısın diye sordum. Kendini nasıl hissediyorsun? O kadar badireden son..."

"Ben iyiyim Harris." Emmett bacağına giren krampları umursamamaya çalışarak sertçe onun sözünü kesti. "Sen hazırsan ben de hazırım."

Harris kuşkulu gözlerle onu inceledi. "Pekâlâ, madem öyle diyorsun..."

"Evet, iyiyim diyorum, Şimdi gazeteler mi giriyor devreye?"

"Sanırım. Önümüzdeki hafta bütün gazeteleri avukatlara teslim edip incelemelerini isteyeceğim. Ondan sonra ne yapmamız gerektiği, kimlerle uğraşacağımız da çıkacak ortaya. Bütün ada halkı senin öldüğünü sanıyordu. Hiç beklenmedik bir şekilde ortaya çıkışın herkes tarafından duyuldu ve herhangi bir şey olmadı. Şimdi bu haberi biraz daha geniş bir çevreye yayalım ve neler olacağını görelim bakalım." Saatine göz attı. "Bir bira daha içecek zamanım var. Sonra otele dönmem gerekiyor. Bu akşam brîç oynayacağız. Eğer kazanırsam, yarın seni yemeğe götürürüm."

"Bir bira daha içmene gerek yok," diye terslendi Emmett. "Hem şehirde çok fazla birlikte görünmememiz gerektiğini kararlaştırmamış mıydık?"

"Evet öyle konuşmuştuk ama anlaşmamızın bu kısmına senin pek saygı gösterdiğini sanmıyorum. Floating Lotus'ta-ki o genç hanım çok hoş. Eğer bu tür kadınlardan hoşlanıyorsan..."

"Evet, o tür kadınlardan hoşlanıyorum." Emmett sertçe onun sözünü kesti. "Melea senin üstüne vazife değil."

"Öncelik vermek gereken şeyleri unutmadığın sürece bana göre hava hoş, sevgili oğlum." Harris ayağa kalkarak ceketini düzeltti ve gitmeye hazırlandı.

Emmett'ın yüzünde haşin bir gülümseme belirdi. "Bundan hiç kuşkun olmasın amcacığım. Hiç kuşkun olmasın."

"Burası hep böyle bu kadar sıcak mıdır Peder?" Rachel terli alnına yapışan bir iki tel saç geriye itti. Uçaktan indikten sonra bindikleri taksinin pencerelerinin hepsi açık olmasına rağmen en ufak bir esinti bile yoktu.

Peder Frank'ın kat kat olmuş genesinden ter damlaları süzülüyordu. "Her zaman böyle değildir," diye karşılık verdi.

"Aslında tropik iklimin güzelliği de burada. Doğal bir klima sistemi var burada. Genellikle hafif bir rüzgâr eser ve sıcaktan bunalanları rahatlatır. Ağabeyinin evine varmamıza pek bir şey kalmadı. Orası okyanus kıyısında olduğu için her zaman daha rüzgârlıdır."

"Emmett uzun süreden beri mi orada oturuyor?" Rachel'in elleri ter içindeydi. Ama bu sıcaktan değildi. Korkunun ve gerginliğin yarattığı buz gibi bir terdi. Aradan geçen bu kadar yıldan sonra ya Emmett onu hatırlamazsa? Ya buraya geldiğine kızar ve onu görmek istemediğini söylerse? Rachel, Hawaii'ye gelebilmek için arkasındaki bütün köprüleri yakmıştı. Ne olursa olsun, neyle karşılaşırsa karşılaşsın daha uzun bir süre asla uçağa binemezdi.

"Döndüğünden beri," diye karşılık verdi rahip. "Bildiğim kadarıyla, o küçük kulübe ve çevresindeki arazi ailenize ait. Emmett'ın 1960'ların sonlarında bir ara orada oturduğunu duymuştum. Sonra birden ortadan kaybolmuş. Hiç kimse nerede olduğunu bilmiyormuş. Bu konuyu fazla kurcalamamanın da daha akıllıca bir davranış olacağını düşünmüşler sanırım."

Rachel arkasına yaslandı. "Evet, bu araziden söz edildiğini biliyorum. Satmamız için bazı teklifler almıştık. Hem de inanılmaz teklifler. Ama Ariel orayı satmaya asla yanaşmadı. Günün birinde Emmett'ın geri döneceğine inanıyordu. Haklı olduğu da ortaya çıktı." Sesinde hafif bir korku vardı. Peder Frank'ın hemen tanıdığı bir korku.

"Boşuna üzülme Rachel. Emmett seni görünce kızmayacak," dedi yumuşak bir jesse. "İyi bir adam olduğunu duymuştum."

Seni görünce belki çok şaşırarak ama ilk şaşkınlığı geçtikten sonra geldiğine sevinecek. Ayrıca, herhangi bir sorun çıkarsa, kalabilecek bir yer aramak veya konuşabilecek bir insan bulmak istersen, ben sana yardımcı olmaya hazırım." Rachel minnetle rahibe gülümsedi. "Çok nazıksınız. Ama haklısınız... Hiçbir sorun çıkmayacak. Belki önce biraz şaşırır ama Emmett ile ben her zaman çok iyi dosttuk her şeyden önce. Hayatımda hiç kimseyi onu sevdiğim kadar sevmedim. O da benim kendisine asla bir zarar vermeyeceğimi bilir. Biraz... biraz sinirli olmam doğal. Tam on beş yıldır görüşmedik. Ölmüş olabileceğinden o kadar korkuyordum İçü..."

Peder Frank dostça onun elini okşadı. "Ölmediğini öğrendin en azından. Yaşıyor işte." Taksi birden durdu. "Şu patikadan aşağı birkaç yüz metre yürüdüğünde eve varacaksın, ttersen seninle birlikte geleyim. Ne dersin?"

"Hayır, teşekkür ederim Peder. Yıllardır bu anın hayaliyle yaşadım. Ne kadar korkarsam korkayım, bu işi tek başıma halledeceğim. Benim için bütün yaptıklarınıza da teşekkür ederim." Buz gibi elini uzatarak taksinin kapısını açtı.

"Peki, bütün bu valizleri tek başına taşıyabilecek misin? istersen şoföre söyleyeyim, o taşısın."

Rachel başını sallayarak büyük valizini bir eline, çantasını ve daha küçük olan öteki valizi de diğer eline aldı. "Ben taşıyabilirim, ilk fırsatta sizi arayacağım Peder. Merak etmeyin. Her şey yoluna girecek."

Rahibin yüzünde zoraki bir gülümseme belirdi. "Her şeyin yoluna gireceğinden eminim Rachel. Eğer bir derdin olursa, beni aramayı sakın unutma."

Taksi geri dönüp uzaklaşırken, Rachel arkasından baktı, işte sonunda yalnız kalmıştı. Ağır adımlarla yürümeye başladı. Beyaz etek ceketi buruşmuş kalın bir örgü halinde topladığı saçları dağılmıştı. Üstelik ayağındaki yüksek ökçeli ayakkabılarla bu kumun içinde yürümesi de çok güç oluyordu.

"Kahretsin," diye söylenerek elindeki çantaları yere bıraktı ve burkulan bileğini ovuşturdu. Sonra tekrar yavaş yavaş yürümeye başladı. Her adımla birlikte korkuları da büyüyordu. Emmett onu nasıl karşılayacaktı acaba? Her erkeğin sahip olmakla övüneceği güzel, bakımlı, sık bir kız kardeş yerine elbiseleri buruşmuş, saç baş dağılmış biriyle karşılaşınca yüzünü buruşturursa onu suçlayamazdı. Eğer Rachel'in kulübede kalmasına izin vermezse ne olacaktı? Tabii Harris Amcanın oteline gidebilirdi. Ya da Peder Frank kalacak bir yer ayarlayabilirdi. Yıllardır hayalini kurduğu karşılaşma yoksa tam bir fiyasko mu olacaktı? Tanırım! Emmett nasıl biri olmuştu acaba?

Binlerce soru beynini kuralarken birden hareketsiz kaldı. İşte küçük kulübe tam karşındaydı, önü boydan boya verandaydı. Verandaya çıkan birkaç basamağın yeni tamir edildiği anlaşılıyordu. Bir hamak, birkaç rahat koltuk ve masanın üstünde de üç boş bira şişesi görünüyordu. Damdaki kiremitlerin birçoğu kırık. Ciddi bir tamire ihtiyaç gösterdiği

buradan bile anlaşılıyordu. Ama beyaz boyalı çerçeveli pencereler az önce silinmiş gibi pırl pırlı. Kızıl akşam güneşini yansıtıyorlardı. Bütün eksikliğine rağmen, kulübenin yine de temiz ve düzenli tutulduğu belliydi.

"Hey, küçük hanım! Burada ne işiniz var söyler misiniz bakalım?" Rachel tam arkasından gelen sesi duyunca şaşkınlıkla geri döndü. Elindeki iki valiz kumun üstüne düşmüş, ağız kocaman açılmıştı.

Genç adam ona doğru bir adım attı. Gözlerinde öfkeli bir bakış vardı. "Burada ne işiniz var dedim size! Burası özel arazi. Turistlere de kapalı. Anlıyor musunuz beni? Comprendre? Capisce?" Rachel'in hiç kıpırdamadan bakmaya devam ettiğini görünce hiddetle başını salladı. "Tanırım! Bende ki şansa bak! Kapımın önünde ne söylediğimi anlamaktan bile âciz bir yaratıkla karşılaşıyorum. Dinleyn küçük hanım, burayı derhal terk edin. Hadi, git!"

Rachel büyülenmiş gibi hareketsiz ona bakmaya devam etti. Emmett hem hatırladığı gibiydi, hem de çok farklı. Saçları yine sarıydı. Ama omuzlarına dökülen uzun bukleler gitmiş, kısacık kestirmişti. Şakaklarında birkaç gri tel parlıyordu. Ela gözler Emmett'in gözlerinin rengiydi. Ama o gözlerdeki sıcak ve insanlara güvenen bakışın yerini alaycı bir düşmanlık almıştı. Üstelik Rachel'in hatırladığından uzundu şimdi. Gömleğinin açık düğmelerinden göğsünü kaplayan sarı tüyler görünüyordu.

Ama Rachel'i en fazla etkileyen yüzündeki ifade olmuştu. Çizgileri derinleşmiş, yorgun bir yüzdü bu. Dudaklarının kenarındaki alaycı ifade sanki yüzünün bir parçası olmuştu. Ama yine de çok yakışıklı ve çekiciydi. Ve çok tehlikeli. O ela gözlerde çok şey yaşayıp görmüş insanların bakışı vardı. Dudakları yine öfkeyle kıvrıldı.

"Dinleyn küçük hanım, sizi zorla atmamı mı bekliyorsunuz? inanın bana, bunu yapmak için bir an bile tereddüt etmem. Eğer o güzel beyaz cildinizde birkaç morartı görmek istemiyorsanız buradan derhal uzaklaşın."

İşte bu tehdit, son derece saçma olmasına rağmen, Rachel'in şaşkınlığından sıyrılmasına yardımcı oldu. Emmett'in ne kadar güçlü olduğunu ve söylediğini yapabileceği açıldı. Ama yine de ona bir kere bakmak bile, ıssız bir sahildeki yalnız bir kadına kaba kuvvet kullanmayacağını anlamaya yetiyordu. Birden rahatlayarak gülümsemeye başladı. İşte Emmett karşındaydı. Yıllardır hayaliyle yaşadığı onun Emmett'i.

"Küçük hanım, aklınızı filan mı kaçırdınız siz?" Genç adam yine öfkeyle gürlledi. "Ben sizi tehdit ediyorum, siz orada budala gibi sırtıyorsunuz. Eğer buradan bir an önce gitmeye niyetiniz yoksa, zahmet edip kim olduğunuzu ve ne istediğinizi söyler misiniz lütfen?"

Rachel'in dudaklarındaki gülümseme birden bütün yüzüne yayıldı. "Ben Rachel'im Emmett. Kız kardeşin!" Koşarak onun kollarına atıldı.

Emmett, hiç kıpırdamadan kulübeye bakan kadını arkadan gördüğünde dişlerinin arasından bir küfür savurmuştu. Budala turistlere dayanabilecek halde değildi. Harris'in beklenmedik ziyareti vücudundaki yorgunluğun son izlerini de silmiş ve bütün kaslarını sinirli bir enerjiyle doldurmuştu. O gittikten sonra hızlı adımlarla sahilde uzun bir yürüyüş yapmış, eve

dönüyordu. Bütün isteği hamağa uzanıp birkaç şişe soğuk bira daha içmekti. Davetsiz konuğunu işte tam bu sırada görmüştü.

Öfkeyle bağırdıktan sonra genç kadının şaşkınlıkla ona dönüşünü izlemişti. Terle ıslanmış yüzü bembeyazdı. Kocaman kahverengi gözleri şaşkınlıktan daha da irileşmişti. Üstündeki beyaz etek ceket bütün buruşukluğuna rağmen uzun bacaklarını, yuvarlak ve düzgün hatlarını gizleyemiyordu. Emmett kadının cazibesine kapılmamak için kendini zorlayıp savunma mekanizmalarını harekete geçirmek zorunda kalmıştı.

"Ben Rachel'im," demişti kadın. "Senin kız kardeşin." Sonra da o sıcak vücudu kollarının arasında bulmuştu. Saçlarında hafif bir yasemin kokusu vardı. Başını omzuna yaslamış, hıçkırıqlarla sarsılıyordu. Böyle bir davranışı hiç beklemeden genç adam hazırlıksız yakalanmış, kollarını onun beline doladıktan sonra dudaklarının arasından kopan hafif iniltiyi engelleyememişti.

Rachel bir an çığlıklar atarak gülüyor, bir an hıçkıra hıçkıra ağlıyor, ince parmaklarını onun güçlü omuzlarına batırıyordu. Emmett'ı yeniden gördüğüne, ona yeniden dokunabildiğine bir türlü inanamıyordu. Öylesine sevinmişti ki, Emmett'ın onu gördüğüne sevinip sevinmediğini anlamak için yüzüne bakmak bile aklına gelmiyordu. Sonra birden toplanıp sinirli bir gülüşle geri çekildi. Genç adamın yüzündeki ifadeden ne düşündüğünü anlamak kolay değildi. Ela gözlerinde anlaşılmaz bir bakış vardı. Dudakları ince bir çizgi halindeydi. Bedeni bir yay gibi gergindi.

Rachel eliyle saçlarını düzeltmeye çalışarak gülümsedi. "Sanırım seni şaşırttım."

Genç adam gözlerini onun yüzünden ayırmadı. "Öyle de diyebilirsin."

"Ama. herhalde Harris Amcayla sen Kuzey California'da oturup bekleyeceğimi sanmıyordunuz değil mi? Aradan geçen bunca yıldan sonra senin döndüğünü öğrenmişken. Yapamazdım Emmett, yapamazdım!" Emmett'ın durgunluğu korkularının ve tedirginliğinin iyice artmasına neden oldu. Yıllardır hayalinde canlandırdığı karşılaşma anı buna benzemiyordu. Bu konuda bir hata yaptığından ve her şeyi karıştırdığından emindi ama durumu nasıl düzeltceğini de bilemiyordu.

"Senin asla uçağa binemeyeceğini, uçmaktan çok korktuğunu sanmıştım," dedi genç adam. Rachel birden kıpkırmızı kesildi.

"Evet, haklısın. Ama binmek zorundaydım. Tam on beş yıl oldu Emmett. Tam o iki yaşımdan beri seni görmüyorum. Neredeyse tanıyamayacaktım."

Genç adamın gözlerinde ihtiyatlı bir bakış belirdi. "On beş yıl beklediğine göre birkaç hafta daha bekleyebilirdin değil mi?" Rachel'in yüzünün umutsuzlukla kırılganlığını sessizce izledi.

"Ö.. Özür dilerim. Buraya geldiğime sevinmedin mi?"

'Oğlum enayilikten kurtulamayacaksın sen,' dedi genç adam kendi kendine. "Mesele sevinip sevinmemem değil. Sadece seni böyle birdenbire karşımda görünce şaşırdım. Nerede kalıyorsun?"

Rachel gözlerini kaldırdı. Zayıf bir umut ışığı parlamaya başlamıştı yüzünde. "Burada kalamaz mıyım?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Emmett bu kez tepkisini saklayamadı. "Kahretsin!" diye homurdandı dişlerinin arasından. Rachel birden irkildi.

"Burada kalmam şart değil," diye karşılık verdi telaşla. "Başka bir yer de bulabilirim. Belki Harris Amca bir yer bulur bana. Ayrıca buradaki rahip de yardımcı olacağını söylemişti. Seni zor durumda bırakmak istemem."

"Bence derhal evine dönmelisin." Genç adam Rachel'in yalvaran bakışları karşısında yumuşamamak için bütün direncini kullanıyordu.

Ama Rachel geldiğinden beri ilk kez kararlı ve inatçı bir tavırla başını iki yana salladı. "Buradan bir yere gitmeye niyetim yok Emmett. Uzun bir süre bir daha uçağa binebileceğimi de hiç sanmıyorum zaten."

"Ama neden?"

"Çünkü seninle birlikte olmak istiyorum. Söz veriyorum Emmett, seni hiç rahatsız etmeyeceğim. Ama seni o kadar çok özledim ki... Sana ihtiyacım var." Bir an durakladıktan sonra yumuşak bir sesle sözlerini tamamladı. "Ailemden kalan tek kişi sensin."

"Hatırladığım kadarıyla yüzlerce amcamız, halamız, yeğenimiz, kuzenimiz var. Onlara ne olmuş?"

"Onlarla aramızdaki ilişkinin aile bağı sayılamayacağını unutmuşa benziyorsun. Sen ve ben hep onların dışında hissettik kendimizi. Lütfen Emmett."

Genç adam uzunca bir süre konuşmadan onun gözlerinin içine baktı. Sonra eğilip yerdeki, valizi aldı ve dişlerinin arasından "Aklımı kaçırmış olmalıyım," diye söylendi. "Bütün eşyan bu kadar mı? Valizin pek ağır sayılmaz. Burada ne kadar kalmayı düşünüyorsun?"

"Sen eve dönmeye karar verinceye kadar. Pek... pek fazla eşyaya ihtiyacım olmayacağını düşünmüştüm. Sadece mayo, şort gibi şeyler aldım yanıma."

"Harika," diye homurdandı Emmett. Bu genç ve güzel vücudun küçücük bir bikini içinde etrafta dolaşması gerçekten harika olacaktı. Birileri onu buraya göndermekle sadistçe bir intikam alacağını mı düşünmüştü acaba? Altı ay boyunca o hücrede çektiği açlığı Melea yeni yeni doyurmaya başlamıştı. Tam bu sırada bu güzel, utangaç ve seksi mahlûğun Emmett Chandler'ın kardeşi olarak ortaya çıkması kadar büyük bir haksızlık olmazdı.

"Hadi gel, ufaklık," Başıyla kulübeyi işaret edip yürümeye başladı. Rachel bu sözü ikiletmedi. Kumların içine bata çıka

onun peşinden yürümeye başladı. Emmett verandaya geldiklerinde valizi yere bırakarak ona döndü. "Sanırım geldiğini" Harris Amcaya haber versek iyi olacak. Burada telefon yok. Onun için gidip haber vermemiz gerekiyor." Bir an tereddüt etti. "İstersen önce yemek yiyelim. Aç mısın?" Rachel durakladı/Aslında midesi açlıktan zil çalıyordu. Ama yemeği mümkün olduğu kadar geç yerlerse Emmett ile az daha fazla yalnız kalma imkânları olabilirdi. Zaman kazanmak için "Harris Amca nasıl?" diye sordu. Belki de bileğinin burkulduğunu ve çok acıdığını söyleyebilir, onun için bu gece otele gidemeyeceğine, burada kalmak zorunda olduğuna Emmett'ı ikna edebilirdi... Ondan bu kadar çabuk ayrılmak istemiyordu.

Ama bu düşünceyi hemen kafasından sildi. Hiçbir zaman entrikacı bir insan olmamıştı. Hele hele yıllardır görmediği ağabeyiyle aralarındaki ilişkiyi yeniden sağlamlaştırmak istediği sırada böyle yöntemlere asla başvuramazdı. "Açlıktan daha da önemlisi çok susadım," dedi dürüstçe. Gözlerini Emmett'ın yüzünden ayırmıyor, hatlarını beynine kazımak istemesine bakıyordu.

Kısa bir sessizlik oldu. Sadece rüzgârın sesi duyuluyordu. "Sanırım önce yıkanıp temizlenmek istersin," dedi Emmett sonunda. "Sen sağ taraftaki odada kalabilirsin. Banyoyu ortak kullanmak zorundayız. Burası otel değil, biliyorsun." Yerdeki valizi alıp hızlı adımlarla içeri girdi. Fikrini değiştirmekten korkuyor gibiydi.

Rachel bir an şaşkınlık ve sevinçle onun arkasından baktı. Sonra koşarak içeri girdi.

Dışarıdaki parlak gün ışığından sonra kulübenin içi çok karanlıktı. Bir an hiçbir şey göremedi. Sonra Emmett'ın odanın kapısında durduğunu ve ona baktığını fark etti. Neşeyle koşup onun boynuna atıldı.

"Çok teşekkür ederim Emmett," diye bir kuş gibi cıvıladı. "Söz veriyorum, seni hiç rahatsız etmeyeceğim. Sana yemek pişiririm, burayı temizlerim. Cevap vermek istemediğin soruları da asla sormam." Emmett kollarının arasındaki sıcak vücuda bir an sarıldıktan sonra ellerini onun omuzlarına koydu ve incitmemeye çalışarak kendisinden biraz uzaklaştırdı. "Benim için yemek pişirmeni, burayı temizlemeni istemiyorum Rachel," dedi nazik bir sesle. "Ben kendime bakmasını bilirim. Yıllardır baktım zaten, istediğin bütün soruları da sorabilirsin. Eğer cevap vermek istemiyorsam vermem, o kadar. Bir şey daha var..."

"Söyle, ne istersen yaparım." Rachel mutluluktan uçuyordu.

"Birdenbire karşıma çıkmakla beni çok şaşırttın zaten. Burada kaldığın sürece her dakika boynuma sarılmayı bir alışkanlık haline getirmesen daha iyi olacak diye düşünüyorum... En azından, buna alışık değilim. Küçük, sevimli kız kardeşimin büyüüp genç ve güzel bir kadın olduğu gerçeğine kendimi yavaş yavaş alıştırmam gerekiyor." Sesi son derece nazik ve yumuşaktı ama Rachel yine de kıpkırmızı kesildi.

"Elbette Emmett," diye karşılık verdi gülümseyerek. "Sen ne istersen yapmaya hazırım."

Genç adamın dudaklarının kenarındaki alaycı gülümseme gözlerine ulaşmadı. "Bundan eminim ufaklık. Neden şimdi banyoya girip bir duş yapmıyorsun? Sonra verandada oturup bira içeriz. Tabii, sen de sevgili amcamız gibi birayı banal bir içki bulmuyorsan. Çünkü buradaki soğuk tek içki bira."

"Hiçbir itirazım yok." Rachel onun uzaklaşmasını sevgi ve şefkat dolu gözlerle izledi. Hafifçe topalladığını fark edince az daha merakla bağıracaktı. Ama son anda kendisine hâkim oldu. Kafasını kurcalayan soruların cevaplanması için önlerinde yeterince zaman vardı. Emmett'ı sıkıştırmak istemiyordu. Odaya girip kapıyı kapattı.

Küçük ve son derece düzenli bir odaydı burası. Tek kişilik yatağın üstünde keten bir örtü, ahşap döşemede canlı renklerle bezenmiş bir kilim vardı. Yatağın hemen yanındaki küçük şifonyer getirdiği birkaç parça eşyayı ancak sığdırabileceği kadardı. Odadaki diğer kapı da ağabeyi ile paylaşacağı banyoya açılıyordu.

'Ağabeyim,' diye mırıldandı kendi kendine gülümseyerek. Nihayet sonunda ağabeyi ile birlikteydi. Hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı. İlk randevusuna giden bir genç kız, balayına çıkan bir gelin, hayatı yeni keşfeden bir kadın kadar mutluydu.

Bütün bu kıyaslamaların aslında ne kadar tehlikeli olduğunu fark edecek durumda da değildi. Neşeyle bir şarkı mırıldanarak banyoya yürüdü.

Emmett elinde iki bira şişesiyle mutfağın ortasında durmuş, içeriden gelen şarkı sesini dinledi. Yavaşça verandaya doğru yürürken duvardaki aynada yansıyan görüntüsüne takıldı gözleri. "Sen budalanın birisin, biliyor musun?" diye söylendi yumuşak bir sesle. Aynadaki adamın başını salladığını görünce yoluna devam etti.

Konu Başlığı: Ynt: Yasemin Kokulu Aşk/ Anne Stuart
Gönderen: moryel üzerinde Nisan 24, 2007, 08:07:45 pm

Bölüm Üç

Emmett kendi yemeğini kendisinin pişirebileceğini söylemişti ama bu konuda pek dürüst davranmadığı anlaşılıyordu. Rachel neredeyse yanmış hamburgerinden bir lokma daha ısırdı. Haşlanmaktan ezilmiş patateslere ve çiğ sayılabilecek kadar sert bezelyelere dokunmaktan kaçmıyordu. Soğuk beklediği bira bile sıcaktı. Emmett zorunlu bir görevi yerine getiriyormuş gibi tabağındakileri çabucak yemiş ye verandadaki koltukta arkasına yaslanarak anlaşılmaz bakışlarla onu

inceliyordu. Elinde üçüncü bira şişesi vardı.

Rachel verandaya gelmeden önce banyodaki işini mümkün olduğu kadar çabuk bitirmeye çalışmıştı. Duşla zaman kaybedeceğini düşündüğü için yüzünü soğuk suyla yıkamış, saçlarını fırçaladıktan sonra yeniden kalın bir örgü halinde toplamıştı. Yüzüne daha yumuşak bir hava vermek için alına birkaç bukle düşürmüştü. Biraz rimel, biraz da ruj sürmesi yeterliydi herhalde. Sonra aynada uzun uzun yüzünü incelemişti.

Emmett 'Genç ve güzel bir kadın' olduğunu söylemişti, değil mi? Herhalde kız kardeşini çok sevdiği için böyle görüyordu. Yoksa Rachel'a göre hiçbir özelliği olmayan sıradan bir kadındı işte. Gözleri ve saçları kahverengiydi, ince, düzgün bir vücudu vardı ama hiç de çekici değildi. Sadece ağzı biraz güzeldi galiba. Yüzüne göre biraz büyüktü. Dolgun ve biçimli dudakları vardı. Sonuç olarak güzel bir kadın sayılamazdı.

Odasına döndükten sonra ne giyeceği konusunda kararsız kalmıştı. Yanında sadece bir tane elbise getirmişti. San, askılı bir elbiseydi bu. Ama on beş yıl sonra Emmett ile ilk kez yemek yiyecekse bluz ve şort yerine böyle bir elbiseyi tercih etmesi gerekirdi en azından.

Çıplak ayaklarla odadan çıkıp verandaya yürürken içini yine bir korku kaplamıştı. Ya Emmett fikrini değiştirmişse? Ya eşyalarını toplayıp Harris Amcanın oteline gitmesini söylerse? Ama verandaya çıktığında Emmett tek bir kelime bile etmemiş, sadece gözlerindeki o esrarengiz bakışla elindeki bira şişesini ona uzatmıştı.

Rachel hamburgerinden bir lokma daha ısırıldı. Bu yemek onun için özel bir anlam taşıyordu ama Emmett böyle düşünmüyordu anlaşılan. Kıyafetini değiştirmemişti. Sadece haki renkli gömleğin önündeki düğmeleri iliklemişti. Birkaç günlük sakal vardı yüzünde. Konuşmaya başlamak için herhangi bir çaba sarf etmiyor, sessizce oturup ona bakmakla yetiniyordu.

Sonunda, ilk kez dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi ve "Yeter artık," dedi birden. Rachel şaşkınlıktan elindeki çatalı düşürerek irkildi. "Ne kadar iyi bir kardeş olduğunu ispatlaman için onları zorla yemen gerekmiyor. "Yoo, çok güzel olmuş." Rachel yanmış hamburgeri güçlükle yutmaya çalışarak gülümsedi. "Sadece bu kadar heyecandan sonra pek iştahım kalmadı sanırım." "Güzel filan olmadığını gayet iyi biliyorum. Sadece insanın açlığını bastırmaya yetecek kadar yenebilecek şeyler işte diye karşılık verdi Emmett kuru bir sesle. "Sen iyi yemek pişirmesini biliyor musun?"

"Oldukça iyi sayılır." Rachel'ın içi birden umutla doldu.

Ben yemek pişirmeyi seviyorum. Eğer bir işi seviyorsan onu iyi bir şekilde yapmaman için bir neden yok. Ama temizlik konusunda pek başarılı olduğumu söyleyemem." Bir an durakladı. Eğer evini temizlemeye haftada bir gelen o kadın da olmasa tam bir düzensizlik içinde yaşayacağını hatırlamıştı.

Ama yine de burayı temizlemeye çalışırım."

"Buna hiç gerek yok. Yemek işini sen üstlenirsin, temizliği de ben. Böylece adaletli bir işbölümü de sağlamış oluruz sanırım."

Rachel'ın heyecandan nefesi kesildi. "Yani burada kalabileceğimi mi söylemek istiyorsun?" Genç adam omuzlarını silkti. "Bu sana bağlı. Ama en kısa zamanda buradan gitmek isteyeceğinden eminim." Sensiz bir yere gitmeyeceğim Emmett."

Rachel'in sesi kararlı bir şekilde yükseldi. "Sen de benimle birlikte gelmeye hazır oluncaya kadar bekleyeceğim."

"Arkadaşlarını, oradaki hayatını özlemeyecek misin? He-men dönmek zorunda olduğun bir işte çalıştığını sanmıyorum ama kendi cennetine dönmek için sabırsızlanacağından da eminim."

"İşimden izin aldım. Benim için hayattaki en önemli şey sensin Emmett. Sahip olduğum tek şey. Sen neredeyse benim için cennet orasıdır."

Emmett birden ayağa kalkarak verandada dolaşmaya başladı. Yine hafifçe topallıyordu. Rachel kısa şortun açıkta bıraktığı güçlü bacaklarda bir yara izi, topallamasına neden olabilecek herhangi bir iz görebilmek için baktı. Ama görünürde hiçbir şey yoktu. Sadece güneşte bronzlaşmış, iki güçlü bacak görünüyordu.

"Her zaman böyle açık sözlü müsün Rachel?" dedi Emmett birden. Verandanın korkuluğuna dayanmış, sırtını ona dönmüştü. "İncitilmekten, yaralanmaktan korkmuyor musun?"

"Söz konusu sen olduğun zaman hayır Emmett." Rachel yerinden kalkarak ona yaklaştı. Ona dokunmak, elini omzuna koyup başını göğsüne yaslamak istiyordu. Yıllarca önce küçük bir çocukken yaptığı gibi. Ama birden durdu. Onu sıkımdan korkuyordu. "Sen beni asla incitmezsin, istesen bile."

Genç adam ona bir bakış fırlattı. "Sadece kız kardeşim olduğun için bağışıklığın olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Tek neden bu değil. Ben aynı zamanda insanları iyi tanırım." Ralph Fowler'ı hatırlayınca son söylediğinin pek de doğru olmadığını fark etti. "En azından genellikle iyi tanırım. Senin de beni incitmek istemeyeceğini biliyorum. Öyle bir insan değilsin." Ona biraz daha yaklaştı. Yıllar sonra Emmett'ı bulduğuna hâlâ inanamıyordu. "Neden bu kadar inatçılık ediyorsun anlayamıyorum Emmett. Tek isteğim seninle birlikte olmak ve seni sevmek. Bu kadar karmaşık bir mesele mi bu?"

Genç adam yavaşça ona döndü. "Sevilmeye değmeyecek bir adam olduğum hiç aklına gelmiyor mu acaba?"

Rachel'in kalbi dayanılmaz bir kederle kasıldı. Yavaşça elini uzatıp onun kolunun üstüne koydu. Emmett ne irkilmiş ne kıpırdamıştı, hareketsiz duruyordu. "Emmett, ben..."

"Hey, sevgili oğlum! Evde misin?" Harris Chandler'in neşeli sesi akşam karanlığını yırttı. "Sana söylemiştim ya, birçte ben kazandım işte! Kutlamaya geldim. Hatta sana bira bile getirdim. Tabii kendim için daha uygar bir içki almayı ihmal

etmedim." Basamakları canlı adımlarla çıktı. "Demek buradasın sevgili oğlum. Neden seslenince cevap verme..." Cümlesini birden yarıda kesti. Yüzü şaşkınlıktan allak bullak olmuştu.

"Tanrım! Rachel gerçekten sen misin? Buraya nasıl geldin?"

"Uçakla," diye karşılık verdi Rachel. Emmett'in yanından uzaklaşıp amcasının yanağına isteksizce bir öpücük kondurdu. "Nasılsın Amca?"

"Sadece şaşkın." Yaşlı adam en yakındaki koltuğa çökerken yüzünde şaşkınlıktan çok tedirgin bir ifade vardı. Ama kafası hâlâ Emmett'in durgunluğuyla dolu olan Rachel bunu fark etmedi.

Emmett birden canlanarak Harris'in kucağındaki viski şişesiyle biraları aldı. "Sana içkini hazırlayayım Harris," dedi düz bir sesle. "Sen de 'biraz daha uygar' içkiden ister misin Rachel?"

"Ben birayı tercih ederim," diye karşılık verdi genç kadın. Sonra yine amcasına döndü, "iyi misin Harris Amca gerçekten? Yüzün biraz solgun da."

"İyiyim, iyiyim." Harris kendisine hiç uymayan bir tedirginlikle cebindeki beyaz mendili çıkartıp yüzünü sildi. "Şu Tanrının cezası sıcaktan olmalı... Burada ne işin var söyler misin lütfen? Hatırladığım kadarıyla bütün aile bir süre beklemeye karar vermiştik. En azından Emmett'in yeni hayatına alışması için ona şans tanıyacaktık."

"Siz karar vermiş olabilirsiniz ama ben bu karara uymayı kabul ettiğimi hiç hatırlamıyorum Amca. Emmett benim ağabeyim, hayattaki en yakın akrabam. Herhalde orada oturup ne zaman geleceğinizi bilmeden bekleyemezdim, değil mi?" Sakin ve mantıklı bir şekilde konuşuyordu. Ama Harris'in buna aldıracağı yoktur.

"Bu davranışının ne kadar uygunsuz olduğunun farkında mısın acaba? Benim kaldığım otelde bir tek boş oda olduğunu bile sanmıyorum... Her neyse üzülme, bu akşamlik bir yatak bulabiliriz herhalde. Yarın da ilk uçağa binip Amerika'ya geri dönersin."

"Hiçbir yere gitmeyeceğim," diye karşılık verdi genç kadın kararlı bir sesle. "Emmett benimle birlikte dönmeye hazır oluncaya kadar burada kalıyorum."

"Lütfen saçmalama çocuğum. Ailenin bir süre Emmett'tan uzak kalması gerektiğini söylediğimi unuttun galiba? Emmett'in yeni hayatına uyum sağlayabilmesi için bir müddet sessizliğe, huzura ve yalnız kalmaya ihtiyacı var. Niyetin ne kadar iyi olursa olsun, burada kalırsan onu sıkışmış olursun. Benim kaldığım otel adanın öteki kıyısında olmasına rağmen orası bile yakın sayılır."

"Ben otelde kalmayacağım zaten Amca. Burada kalıyorum. Ağabeyimle birlikte."

"Saçma! O senin burada kalmanı istemiyor ki... Burada kalmana izin veremez."

Tam o sırada Emmett elinde bir viski bardağı ve iki bira şişesiyle verandaya çıktı.

"Emmett, bu kıza saçmaladığını söylesene! Burada kalmasına izin veremezsin."

Emmett'in dudakları alaycı bir kıvrımla büküldü. Bunun ağabeyinin karakteristik bir davranışı olduğunu öğrenmişti artık Rachel. "Burada kalacak," dedi sakin bir sesle. Aynı zamanda hiçbir itirazı kabul etmeyeceğini belirten bir kararlılık vardı sesinde. Rachel şaşkınlık ve hayranlıkla ona baktı.

İki erkeğin arasında uzun ve gergin bir sessizlik oldu. Sonunda "Pekâlâ oğlum," dedi Harris. "Ne de olsa senin hayatın bu. Ama bence gereksiz yere her şeyi karıştıracaksın."

Emmett hafifçe gülümsedi. "Rachel hiçbir kargaşaya neden olmaz, öyle değil mi ufaklık?"

Rachel koltuğuna keyifle yaslanıp ayaklarını altına aldı. "Başıma dert olmayacağıma dair söz vermiştin," dedi ve birasından bir yudum aldı. Tek isteği Harf is Amcanın içkisini bir an önce bitirmesi ve gitmesiydi. İlk gecelerinde Emmett ile yalnız kalmak istiyor ve on beş yıldır neler yaptığını öğrenmek için merakla yanıp tutuşuyordu. Yine de onu sorularıyla sıkmaktan korkuyordu. Bu konuda dikkatli olmalı ve ona zaman tanımalıydı. Birden kendisini çok yorgun hissetti. Uçak yolculuğunun korkusu, içtiği biralara, yaşadığı heyecan etkisini göstermeye başlamıştı. Gözlerini kapatıp başını arkasına yasladı.

Harris'in "Küçük kardeşin oldukça inatçı bir kadın olmuş," diye homurdandığını duydu.

"Bunu ben de fark ettim," diye karşılık verdi Emmett. Rachel kendi kendine gülümsedi. Uyku yeniden bastırmaya başlamıştı. Evet, inatçı bir insandı, özellikle sevdikleri söz konusuysa. Emmett'tan daha çok sevdiği insan da yoktu yeryüzünde. Onu yeniden gördükten sonra bunu daha iyi anlamıştı. Hayatında bugünkü kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu. Keşke bu mutluluk ömür boyu sürebilseydi. Keşke Harris Amca bir an önce gidip onları yalnız bıraksaydı... Keşke...

Kulağına bir mırıltı şeklinde ulaşan sesleri duydu ama sözcükleri anlayabilecek durumda değildi.

"Sanırım küçük kız kardeşim sonunda uyuyakaldı," dedi Emmett alaycı bir sesle.

"Sen aklını mı kaçırdın?" Harris hırsla soludu. "Ne yaptığını sanıyorsun? Burada kalamaz!"

"Kalabilir ve kalacak!" Emmett'in sesi buz gibiydi ama Rachel bunu fark edemedi.

"Seninle derhal konuşmamız gerekiyor sevgili yeğenim!" Harris son sözcüğü özellikle vurguladı. Rachel her dakika biraz daha uykunun kollarına sığmıyordu.

"Bana göre hava hoş sevgili Amcacığım. Ama önce küçük kardeşimi yatağına yatırayım."

"Bunu da yapacağından hiç kuşku yok!" Harris'in sesi iyice alaycı bir ifade kazandı. Rachel bir çift güçlü kolun bacaklarının altından geçtiğini ve onu havaya kaldırıp göğsüne bastırıldığını hissetti. Memnunlukla başını o geniş ve sert göğse yasladı. Küçük bir çocukken de Emmett onu böyle yatağına götürürdü.

İçeri girdiklerinde oda karanlıktı. Emmett onu yavaşça yatağa yatıp üstünü örttü. Rachel uykulu gözlerini zorlukla aralayıp gülümsedi. "Küçükken yaptığın gibi artık pijamalarımı giydiremezsin sanırım," diye mırıldandı. Emmett'in yüzündeki gülümseme, hatlarını yumuşattı. "Sanırım haklısın." Tam çıkmak için kapıya doğru yürüyecekken Rachel'in sesiyle durdu. "Bana iyi geceler öpücüğü vermeyecek misin Emmett?"

Genç adam bir an durakladıktan sonra yatağın yanına gelip onu hafifçe yanağından öptü. "Mmmm... Böyle değil." Rachel'in uykulu sesinde çocukça bir şımarıklık vardı. "Eskiden öptüğün gibi."

"Eskiden öptüğüm gibi mi?"

"Unuttun mu? önce alnımı, sonra burnumu, sonra da dudaklarımı öperdin. İkimiz arasında özeldi."

"Unutmuşum," dedi genç adam yumuşak bir sesle. Tekrar eğilip onun alnına, burnunun ucuna ve dudaklarına kardeşçe bir öpücük kondurdu.

"İyi geceler ufaklık," dedi doğrulurken.

"İyi geceler ağabey. Burada olduğuma çok seviniyorum."

Emmett bir an tereddüt etti. "Ben de ufaklık. Ben de."

Hayatı boyunca yaşadığı en kötü gecelerden birini geçirmişti. O iki metre karelik hücre bile bu kadar korkunç değil-di belki. Zaman zaman sessizliği yırtan çığlıklar hiç olmazsa seninle aynı acıyı paylaşan başka insanlar da olduğunu gös-terirdi. Üstelik o hücrede geçirdiği geceler boyunca Rachel Chandler'm hemen yanındaki odada uyuduğunu düşünerek kendi kendine işkence etme fırsatı da olmamıştı. Onun bi-çimli vücudunu, yumuşak dudaklarının temasını düşünerek kahrolmamıştı. O hücrede insan sadece yaşadığı kâbusu ve oradan bir an önce nasıl çıkabileceğini düşünürdü. Birkaç saatlik uykudan sonra sabahın ilk ışıklarıyla uyanmaya da alışmıştı o hücrede. Bu sabah da saatin altısında ve-randaya fırlamıştı işte. Gözleri yanıyordu. Elini yavaşça çe-nesinde dolaştırdı. Belki tıraş olsa kendine gelirdi. Ama ol-mayacaktı işte! Rachel Chandler onu dört günlük sakalla gör-müş ve hiç yadırgamanuştu. Zaten yadırgasa bile bu onun bi-leceği işti. Chandler Ailesinin aristokratik alışkanlıkları yü-zünden hayatını değiştirmeye hiç niyeti yoktu! Koyu kahve-sinden bir yudum aldı.

Neden ona kızılıyordu sanki? Rachel Chandler onu kızdı-racak hiçbir şey yapmamıştı ki. Masumca bakan kocaman kahverengi gözleri, mis gibi yasemin kokan saçlarıyla birden-bire karşısına çıkmış ve kollarına atılmıştı. Yıllardır ağabe-yinin özlemiyle yanan bir insanın da böyle davranması do-ğal değil miydi? Ama neden karşısına çıkan her adama inanıyordu sanki? Kim olduğunu söylerse söylesin inanması doğrumuydu? Onun bu saflığına ve budalalığına sinirleniyordu belki de. Aslında asıl budala kendisiydi. Nasıl olmuştu da bu-rada kalmasına izin vermişti? Kim daha budalaydı acaba? Evet, Rachel Chandler'ı bir an önce buradan uzaklaştırmak zorundaydı. Harris'in haklı olduğunu kabul etmek hiç işine gelmiyordu ama başka çaresi de yoktu. Bu küçücük kulübede birlikte kalamazlardı. Onu bugün öğleden sonra ciple Lihue Havaalanı'na götürecek. Sonra da Melea'ya uğrar, bu akşam işten erken çıkıp çıkamayacağını sorardı. Melea'yı kullandığı için en ufak bir vicdan azabı duymuyordu. 4 ilk baştan beri ondan hoşlandığını ve onunla birlikte olmak istediğini gidememişti genç kadın. Birbirlerine çok uygun bir çift olmuşlardı... Birden Melea ile ilişkisini geçmişte kalmış bir olay gibi değerlendirdiğini fark ederek sessizce homurdan-dı. Toy delikanlılar gibi bir çift kocaman kahverengi göze tes-lim mi olacaktı yani? Yıllardır yaşadıklarından, gördüklerin-den hiç tecrübe kazanmamış mıydı? En azından son altı ay-dır yaşadıklarından hiçbir şey öğrenmemiş miydi?

Tabi planlarında bir değişiklik yapması da mümkündü. Rachel Chandler'ı Tanrının ayağına yolladığı bir nimet ola-rak değerlendirebilir, böylece ilk planından daha da mükem-mel bir planı devreye sokabilirdi. Ama bunu yapabileceğini sanmıyordu. Koşullar ne kadar uygun olursa olsun, masum bir insana bilerek kötülük edemezdi, itirazlarına aldırmadan onu havaalanına götürmeli, sonra da unutmaya çalışmalıydı. Eğer şansı yardım ederse, California'ya gidip Chandler Ailesinin diğer üyeleriyle karşılaşmak zorunda kalmadan planın meyvelerini toplayacaktı nasıl olsa. Ama bu arada Kauai'de onunla geçireceği tek günün keyfini çıkarmakta da bir sakınca yoktu. Birlikte Napali kayalıklarına gidebilir, hatta Lumahai sahilinde piknik bile yapabilirdi. Böyle bir programın davetsiz misafirinin başını döndüreceğinden emindi. Son uçak nasıl olsa akşamüstü kalkıyordu. Gün boyunca sevgi dolu ağabeyi oynayabilir, yıllar, sonra karşılaştığı kardeşine Hawaii'nin güzelliklerini tanıta-bilirdi. Acaba onu inandırabilecek miydi? Ağabey sevgisin'den başka bir şey görmeyen gözleri hiçbir şey fark etmeyecek miydi? Nedenise içinde garip bir duygu vardı. Rachel Chandler bütün tatlılığına, masumiyetine ve saflığına rağmen oldukça zeki bir insana benziyordu. Dişlerinin arasında ses-siz bir küfür daha savurarak sakalını sıvazladı. Gidip tıraş olsa iyi olacaktı galiba. Hem zaten bu sıcakta sakal bırak-mak da hiç parlak bir fikir değildi.

Rachel gözlerini açtığında bir an şaşkınlıkla çevresine ba-ındı. Sonra birden nerede olduğunu hatırlayıp mutlulukla gülümsedi. Hawaü'deydi. Emmett ile birlikte.

Sevinçle yataktan fırlayıp banyoya koştu. Soğuk su uyku-nun son kırıntılarını da silip atmıştı. Mutfakta sıcak kahve vardı. Kendisine bir fincan doldurup verandaya çıktı. Em-mett koltuklardan birinde oturuyordu. Sırtı kapıya dönük-tü.

Emmett'in onu fark etmediğini düşünüyordu ama birden konuşmaya başladığını görünce şaşırdı.

"Fikrimi değiştirdim." Sırtı hâlâ kapıya dönüktü. "Bu-gün California'ya dönsen iyi olacak sanırım. Harris haklıy-dı. Bazı şeylere alışmam için bir süre daha yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Rachel hiç sesini çıkarmadan yürüyüp onun yanındaki kol-tuğa oturdu. Kahvesinden bir yudum alıp zaman kazanma-ya çalıştı. Uzun bacaklarını açıkta bırakan bir şort ve bir bluz giymişti. Duştan yeni çıktığı için hâlâ ıslak olan saçlarını gev-şekçe arkasında toplamıştı. Yüzünde hafif bir gülümsemey-le "Hayır Emmett," dedi sonununda. Sesi nazik fakat ka-rarlıydı.

Genç adam yavaşça ona döndü. Gözlerindeki öfke karşı-sındakini öldürecek kadar korkunçtu. "Hayır mı?" diye tek-rarladı. "Dinle ufaklık! Senin bana hayır demeye hakkın yok. Ben senin ağabeyimim. Ben ne söylersem o olur! Ben de sana gitmeni söylüyorum!"

"Hayır Emmett," diye tekrarladı Rachel ciddi bir tavırla. "Kahvaltıda ne hazırlamamı istersin? Buzdolabında yumur-tayla peynir görmüştüm. Güzel bir omlete ne dersin? Evde ekmek de yok. Ama bugün bir ara alışveriş yapabiliriz."

"Seni havaalanına bıraktıktan sonra ben bir şeyler alırım."

"Hayır Emmett."

"Bu sözü bir daha tekrarlarsan seni pataklarım," diye gü-r-ledi genç adam. Ama neşeli bir kahkahayla karşılandı.

"Sen beni pataklamazsın. Küçük bir çocukken bile bir ke-re vurmadın bana. Üstelik gerçekten hak ettiğim zamanlar da oluyordu. O güzelim beysbol ceketini berbat ettiğim za-man bile bana bir tek sert söz söylememiştin. Herhalde şim-di dövmeye başlamayacaksın değil mi?"

"On iki yaşındakinden çok daha çekilmez olmuşsun şim-di!"

"Zaten bu konuyu dün gece bir çözüme bağlamıştık," de-di Rachel yumuşak bir sesle. Yan gözle onu inceledi. Yeni tıraş olmuştu. Her zamankinden daha yakışıklı görünüyor-du. Bir de gözlerindeki o kuşkulu ifadeyle dudaklarındaki alaycı kıvrım olmasaydı... "Ben yemek pişireceğim, sen evi temizleyeceksin. Ben soru soracağım, sen istemezsen cevap vermeyeceksin" Bütün cesaretini toplayıp kahvesinden bir yu-dum daha aldı. "Neyse, sorulardan söz etmişken, son on beş yılını nasıl geçirdiğini anlatmayı düşünüyor musun bana?"

"Senden mümkün olduğu kadar uzak kalmaya çalışarak geçirdim!" diye karşılık verdi genç adam öfkeyle. Gözlerini okyanusa diktiği için Rachel'ın nasıl irkildiğini fark etmedi.

Ama Rachel kendini çabuk topladı. Bu tür sert tepkilere hazırlamaya çalışmıştı kendisini. Ayrıca Emmett'in sözleri-nin ciddi olmadığını da biliyordu. "Biraz sert bir karşılık, öyle değil mi?" dedi. Sesinin hafifçe titremesini engelleyememiş-ti. Emmett birden dönüp onun yüzüne baktı. Nasıl kırıldığı-nı nihayet anlamıştı. "On beş yıl çok uzun bir süre. Bütün tarihleri, yer isimlerini kronolojik sırayla mı istiyorsun?" Yü-zündeki sertlik kayboldu.

"Kısa bir özet yeterli benim için. Tarihleri ve isimleri avu-katlara verirsin."

Genç adamın gözlerinde birden kuşkulu bir ifade belirdi. Ama Rachel'ın tatlı tatlı gülümsediğini görünce rahatladı. Bel-ki de az önce sesinde duyduğunu sandığı acılık kendi hayal ürününden başka bir şey değildi. Ayrıca, Harris ile birlikte planladıkları yalanın ne derece inandırıcı olduğunu denemek için Rachel ile bir deneme yapabiliirdi. "Bir süre Amerika' dan uzaklaşmanın iyi olacağını düşünmüştüm," diye başla-dı. O günleri hatırlayınca yüreği birden acıyla kasıldı.

"Evet hatırlıyorum," diye karşılık verdi Rachel yumuşak bir sesle. Genç adamın gözlerindeki acıyı fark etmiş ama yanlış değerlendirmişti. "Cambridge'deki radikal bir öğrenci gru-bunun bomba olayına adın karışmıştı. Patlama olduğunda sen de oradaydın değil mi? Yılar önce eve gelip giden adam-ların sürekli seni soruşlarını hatırlıyorum."

Genç adam yüreğini yakan öfkeyi bastırmaya çalıştı. O ola-yı dün gibi hatırlıyordu. "Evet, yakınlarındaydım o evin," dedi buz gibi bir sesle. "Polislere açıklama yapabilecek du-rumda da hissetmiyordum kendimi o zamanlar."

"Ayrıca burada rahatça marijuana da yetiştirebiliyordun." Rachel'ın sesinde herhangi bir suçlama, bir yargılama yok-tu. Sadece basit bir gerçekten söz ederek sakın bir sesle ko-nuşmuştu.

"Evet, işin o yanı da vardı tabii," diye itiraf etti genç adam. "Hawaii'nin iklimi bu iş için biçilmiş kaftan. Ama sonra iş-ler biraz karıştı. Dünyanın diğer yerlerini de görmemin iyi olacağım düşündüm. Hindistan'a, Ortadoğu'ya, hatta Gü-ney Amerika'ya bile gittim. Herhalde daha ince ayrıntılara girmemi beklemiyorsun değil mi?"

Eski Emmett her şeyini kız kardeşiyle paylaşırdı. Ama Rachel bu alaycı adamı zaman zaman tanımakta güçlük çekiyor-du. "Sonra yeniden ortaya çıkmaya, dönmeye nasıl karar ver-din?"

Genç adam alaycı bir gülümsemeyle ona döndü. "Neden olacak? Para için tabii. Herhalde Minnie Halanın gönlü hoş olsun diye bu kararı verdiğimi sanıyorsunuz değil mi?"

Rachel düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. 'Peki ya Ariel ve büyükbabam? Senin hayatta olduğunu bilmek, iyi oldu-ğunu öğrenmek hiç olmazsa onların hakkı değil miydi?"

Emmett başını iki yana salladı. "Aradan çok zaman geç-mişti. Herkesin beni öldü sanmasının daha iyi olacağını dü-şünmüştüm. Üstelik hiç kimseye herhangi bir şey borçlu ol-duğumu da sanmıyordum."

"Bana bile mi?" Ne kadar gizlemeye çalışırsa çalışsın, Rac-hel'in sesi yine acıyla titredi, "öyleyse neden bana doğum günlerimde o armağanları göndermeye devam ettin?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Galiba yine de duygusal bir ta-rafım var," dedi genç adam sonunda. "Ama burada kalma-na izin verecek kadar da duygusal değilim."

"Saçma!" Rachel ayağa kalkarak kollarını masmavi gök-yüzüne uzattı. "Beni başından atamayacaksın Emmett. Bu 'gerçeği kabul edip mücadele etmekten vazgeçsen iyi edersin. Şimdi iki omlet yapacağım. Birini yiyip yememekte

özgür-üsün."

Mutfağa doğru yürürken Emmett'in bakışlarını üstünde " hissetti. Ama kafasından geçenleri okuması imkânsızdı. Sonra onun sesini duydu. "Benimki iyi pişmiş olsun."

Genç kadın başını çevirmeden gülümsedi. "Pekâlâ."

"Harris Chandler o gün öğleden sonra Emmett'ı karşısında i görünce hiç şaşırmadı. Tek kaşını hafifçe kaldırıp genç ada- mı inceledi. Temiz bir gömlekle pantolon giymişti. Yüzü de haftalardır ilk kez tıraşlıydı.

"Hayatında yeni bir sayfa açmaya mı karar verdin sevgili oğlum?" diye mırıldandı. Oturması için yanındaki koltuğu gösterdikten sonra başıyla garsona işaret etti. "Belki de Rac-hel'in gelmesi sandığım kadar kötü bir olay değildir." , "Bundan daha kötü bir şey olamazdı." Emmett homur-danarak oturdu. Bu saatlerde bar genellikle boş oluyordu. , Ama Harris'in alışkanlıklarını artık iyice öğrendiği için oda-sına bakmaya gerek bile duymadan doğrudan buraya gelmiş ve onu bulmuştu. "Tabii ben nazik bir insan olduğum için 'Sana söylemişim,' demeyeceğim." Harris sırtıttı. "Ama yine de bu kadar çabuk teslim olmana şaşırdım doğrusu. Kızcağız buraya ge-leli yirmi dört saat bile olmadı, sen duvarlara tırmanmaya başladın. Seni böyle, bu kadar bakımlı görmek gerçekten bü-yük değişiklik sevgili oğlum."

"Bir tek kelime daha edersen burada soyunur, kulübeye, gırlıçıplak yürürüm Chandler!" "Tanrım! Benim gerçek kuzenim olmadığından emin mi-İsin sen? Böyle çılgınlıkları yapabilecek tek kişi olarak onu tanıdım ben."

" Benim kim olduğumu gayet iyi biliyorsun Harris!" diye homurdandı genç adam. Onu artık tanıdığı için hiçbir şey sor-umadan birasını getiren garsona göz ucuyla baktı. Aslında söylediğinin gerçeği tam yansıtmadığını biliyordu tabii. Harris'e sadece bilmesi gerektiği kadarım anlatmış, başka hiçbir şey söylememişti.

Yaşlı adam gülümseyerek içkisinden bir yudum aldı. "Ger-çekten bilmiyor muyum sevgili oğlum?" İçmeye öğleye doğ-ru başlamış ve daha şimdiden günlük dozunu çoktan aşmış-tı. "Evet, sevgili Rachel konusunda ne yapmayı düşünüyor-sun? Tam şu sırada ortaya çıkan bir kardeş tatsızlık doğura-bilir."

"Herhangi bir önerin var mı?" Emmett gözlerini birasına dikti.

"önerilerimin senin hoşuna gideceğini hiç sanmıyorum, ör-neğin bu akşam eve Melea ile birlikte dönebilirsin. Rachel bundan hiç hoşlanmayacaktır, eminim."

"Tanrı cezanı versin Harris! O kız benim kardeşim, değil mi?"

"Şimdilik öyle sanıyor. Ama sana nasıl baktığımı gördüm. Zavallı kızcağız kısa bir süre sonra duygularını anlayıp deh-şete düşecek. Küçük bir kıskançlık senaryosunu hazırlayarak buradan hemen uzaklaşmasını sağlayabilirsin. Ya da kendi-ni içkiye verirsin." "Sorunları içkiyle çözmek senin tarzın, benim değil!" "Kabalık etmene hiç gerek yok sevgili oğlum. Ben sadece sana yardımcı olmaya çalışıyorum. Kesin bir dille gitmesini söylemeyi denesene."

"Bu sabah ilk iş olarak onu yaptım. Ama hiçbir yararı ol-madı." Emmett öfkeyle başını iki yana salladı. "Keçi gibi inatçı" "Seni bu konuda uyarmam gerekirdi." "Beni başka konularda da uyarmam gerekirdi," diye söy-lendi Emmett. "Her yıl doğum gününde yolladığım arma-ğan paketlerinden söz ettiği zaman ne söyleyeceğimi şaşırdım. Bu küçük ayrıntıyı nasıl oldu da unuttun?" "Ne?" Harris'in yüzü bembeyaz kesildi. "Ciddi misin?" "Şaka yapar gibi bir halim var mı Chandler? Emmett Chandler on beş yıldır doğum günlerinde kardeşine armağan-lar yollamış. Umarım o armağanların ne olduğunu da her-hangi bir açık vermeden öğrenebilirimi Yoksa Rachel Chand-ler gibi karşındakine kolayca inanabilen biri bile yakında benden kuşkulamaya başlayacaktır." "Oh, ben sana güveniyorum sevgili oğlum. Böyle küçük şeyler seni yıldıramaz." Harris boş veren bir tavırla elini salladı. Emmett da ona hak vermek zorunda kaldı. 'Ama bu söylediğinin ne anlama geldiğinin farkında mısın sen?" diye heyecanla devam etti Harris. Yüzü kıpkırmızı silmişti.

"Evet, farkındayım. Emmett Chandler'ın halen hayatta olduğunun ispatı bu armağanlar. Büyük bir ihtimalle de ailede neler olup bittiğini biliyor. Tabii, Rachel'in çok yakın bir arkadaşının veya aileden birinin bu armağanları gönderdiğini kızcağızı sevindirmek için böyle davrandığını düşünmekde mümkün."

"Sen Chandlerlar'la daha tanışmadın sevgili kuzenim. Yoksa hiçbirinin sırf Rachel'ı sevindirmek için böyle bir zahmete girmeyeceğini bilirdin. Korkarım, yakın bir arkadaşı da ""böyle bir şey yapmış olamaz. Rachel hiçbir zaman yakın dostluklar kurmamıştır. Çekingen ve içine kapanık bir insandır. Elbette çok zeki ve yeteneklidir ama insan ilişkilerinde hep ihtiyatlıdır. Büyükanesiyle büyükbabası dışında gerçekten sevdiği, bağlı olduğu tek insan sensin, özür dilerim, ne de-lmek istediğimi anlıyorsun tabii."

"Çok teşekkürler," diye mırıldandı Emmett. "Beni gerçekten çok rahatlattın."

"Suçluluk duygusunun, vicdan azabının sırası değil şimdi Sevgili oğlum. Rachel'a zarar vermek için bu işe girişmediğini, sadece gerçek Emmett'in ortaya çıkmasını sağlamak için bunları yaptığımı aklından çıkarma."

"Peki ya Emmett ortaya çıkmazsa? "O zaman trajik bir kaza olacak ve sen cebinde yüklü bir parayla yepyeni bir hayata başlayacaksın, Rachel da yıllar sonra bulunduğu ağabeyinin böyle bir kaza sonucu öldüğünü öğrenince gözyaşlarına boğulacak. Tabii ben onu teselli etmek için elimden geleni yapacağım." "" "Hımm. Peki gerçek Emmett ortaya çıkarsa, Chandlerlar bu sahtekâra hiçbir şey söylemeyecekler mi?" "Sahtekâr sözü doğru bir seçim değil sevgili oğlum. O zaman onlara senin benim yardımcım olduğunu ve Emmett'in Ortaya çıkacağından emin olduğumuz için birlikte çalıştığımı söyleyeceğim. Bu durumda da sen yine parayı alacaksın. Zaten bu işe girmenin nedeni de bu değil miydi?"

Genç adam bu soruya cevap vermemeyi tercih etti. "Peki Emmett'm mirası reddedeceğinden nasıl bu kadar emin ola-biliyorsun? Sadece idealleri uğruna milyonlarca doları elinin tersiyle itecek insan pek tanımıyorum ben." özellikle de bom-ba ve marijuana imal etmekle tanınan Emmett gibi bir adam asla reddetmezdi bu kadar parayı.

"Tabii ki reddedecek. Emmett da en az Rachel kadar nefret eder paradan. Böyle bir paraya el sürmeyeceğini açıkladığı zaman kendisini daha mutlu hissedecek, özellikle de reddettiği mirası bölüşmek için hazır bekleyen halaları, amcaları varken. O amcalardan birinin de ben olduğumu unutmadın değil mi?"

"Rachel da mı nefret ediyor paradan?"

"Komik değil mi? Kendisine kalan mirası almakta da isteksiz davrandı. Sadece annesinden kalan miktarı aldı ve hep-sini bazı sosyal yardım merkezlerine filan bağışladı. Babası'nın kemikleri sızlıyordur herhalde mezarında. Rachel, Chandler milyonlarını asla kabul etmedi. Geçimini sadece çalışarak kazanmak istediğini söyledi. Anlıyor musun şimdi beni? Siz ikiniz birbirinize hiç uygun bir çift değilsiniz. Rachel gözünü kırpmadan bir serveti geri tepiyor, sen o servetin yanın-da komik kalacak bir miktar için gözün kapalı tehlikeye atılıyorsun." Harris'in sesinde aşağılama değil, tam tersine saygı vardı. Hayattaki en önemli şeyin para olduğu konusunda karışısındaki adamla aynı şekilde düşündüklerinden emindi.

Emmett ayağa kalktı. "Daha başka sürprizlerin de var mı Chandler? Karanlıkta el yordamıyla çalışmaktan nefret ede-rim."

"Bildiğim her şeyi sana anlattım oğlum. Senin de bana aynı şekilde dürüst davranıp davranmadığım merak ediyorum sa-dece."

Emmett'in dudakları alayla büküldü. "Bundan kuşkun ol-masın Chandler." Arkasını dönüp barın kapısına yürüdü.

"Ben yine de kuşkuluyum," diye mırıldandı yaşlı adam. Sonra içkisini tazelemesi için garsona işaret etti.

Konu Başlığı: Ynt: Yasemin Kokulu Aşk/ Anne Stuart
Gönderen: moryel üzerinde Nisan 25, 2007, 01:26:46 am

Bölüm Dört

Aradan birkaç gün geçtikten sonra Rachel işlerin hiç de umduğu gibi yürümediğini kabul etmek zorunda kaldı. Emmett son derece nazik davranıyor, pişirdiği yemekleri yiyor, sorularını cevaplıyor ve zaman zaman onu cipe bindirip adanın güzelliklerini keşfe çıkarıyordu. Ama bunun dışında genellikle verandada oturup birasını yudumluyor, sigaranın bi-rini yakıp birini söndürüyor ve Rachel'in varlığından habersiz gibi davranıyordu. Genç kadının sabırlı olmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Emmett zaten evde de pek kalmıyordu. Rachel ne zaman yemek hazırlayıp onu çağırmak için verandaya çıksa kül tablasındaki izmaritler ve boş bira şişelerinden başka bir şey bulamıyordu. Arada sırada akşam yemeği için gelse bile masadan kalkar kalkmaz yine ortadan kayboluyor, Rachel gecenin geç saatlerinde uykuya daldıktan sonra eve dönüyordu. Ama sabahları mutlaka verandada buluyordu onu Rachel. Uzun bacaklarını korkuluğa dayamış, elinde kahve fincanıyla hep gözleri ufka dalmış oluyordu.

Adaya gelişinin üçüncü günü bir hamle yapmaya karar verdi genç kadın. Hatırladığı en mutlu günlerden biri Emmett'in yirmi birinci yaş günüydü. Emmett o yıl okuldan mezun " olmuş, Henry ve Ariel ile birlikte bunu kutlamaya karar ver-mişlerdi.

Emmett yürüyüşe çıktığı sırada, cipi alarak şehre gitti ve yemek için alışveriş yaptı. Sonra mutfağa girip büyük bir he-yecanla işe girişti. Tek isteği, Emmett'm erken dönmemesiydi. Her şeyi hazırladıktan sonra gelmesini ve ona güzel bir sürpriz yapmayı istiyordu.

Mutfaktan çıktığından saatin altı olduğunu görerek şaşır-dı. Emmett hâlâ dönmemişti. Ne zaman döneceğini de Tanrı bilirdi. Bu arada sıcak bir banyo yapabilir, yeni yıkadığı sarı elbisesini giyebilir ve yanındaki bütün makyaj malzemeleri-ni kullanarak güzelleşmeye çalışabilirdi. Emmett'ı baştan çı-karmak için her türlü çabayı gösterecekti.

'Baştan çıkarma' sözcüğünün ne anlama geldiğini fark edince birden tedirgin oldu. Ama böyle saçma sapan kuruntulara kapılmanın anlamı yoktu. Rastgele aklından geçen bir sözcüktü işte. Ama ağabeyinin de dünyanın en inatçı adamı olduğu kuşkusuzdu. Bir zamanlar ne kadar tatlı ve uysal bir insandı. Ariel, onun başının derde girmesini hep bu özelliklerine bağlardı. Kimseyi kırmak istemediği için arkadaş hatırına o işlere karıştığına inanıyordu. Torununu şimdi görse çok sevinirdi herhalde. Eski uysallığından eser kalmamıştı Emmett'in.

Rachel küvetten çıktıktan sonra aynanın karşısına geçip makyajım yapmaya başladı. Banyo çok sıcak olduğu için buharla kaplı aynada tatlı tatlı gülümseyen bir yüz yansıyor. Hawaii'nin kızgın güneşi tenini birkaç gün içinde altın sarısı bir renge dönüştürmüştü. Saçlarının rengi bile biraz açılmıştı. Başını önüne eğip ciddi bakışlarla vücudunu inceledi. Üstünde şeftali rengi dantel çamaşırlar vardı. Göğüsleri biraz küçüktü. Kalçaları da biraz büyük. Ama bacakları gerçekten uzun ve düzgündü. 'Mükemmel sayılmasa da fena değil, diye düşündü. Ama ne yazık ki ziyan oluyordu. Bu vücudu değerlendirecek bir erkek yoktu hayatında. Keşke Emmett'a benzeyen harika bir erkekle tanışabilseydi...

"Ne oldu... Tanrım!" Banyonun kapısı ardına kadar açıldı. Yasemin kokan buhar dışarı uçarken Emmett şaşkın bir tavırla kapıda kalakalmıştı. Gözleri bir an dantel çamaşırlar içindeki düzgün vücuda takıldı. "Tanrım!" diye homurdandıktan sonra kapıyı hızla kapatıp dışarıdan bağırdı. "Şu Tanrının cezası kapıyı kilitleyemez miydin?" Rachel o kadar şaşkındı ki, kapıda kilit olmadığını söyleyip itiraz etmeyi bile düşünemedi. Sert ayak seslerinin ardından uzaklaşan cipin motor gürültüsünü

sessizce dinledi.

İçini çekip titreyen parmaklarla göz kalemine uzandı. Buraya gelirken küçük valizinde yer kalmadığı için sabahlık alamamıştı yanına. Belki yarın şehre gidip bir tane alsa ve burada kaldığı sürece sırtından çıkarmasa iyi olacaktı. Emmett yaşlandıkça tutucu bir insan olmaya başlamıştı galiba. Oysa eskiden hep birlikte giderlerdi yüzmeye. O zaman giydiği bikiniler şu anda üstündeki iç çamaşırlarından daha kapalı değildi herhalde. Her neyse, döndüğü zaman özür diler, bundan sonra da davranışlarına biraz daha dikkat edeceğine söz verirdi. Nasıl olsa hazırladığı yemekleri görünce Emmett'in bütün öfkesi dinecekti. Gözleri heyecanla parlamaya başladı.

Aradan beş saat geçmesine rağmen Rachel verandada tek başına oturuyordu. Bir elinde Emmett'in sert sigaralarından biri, diğerinde de viski bardağı vardı. Tam dördüncü içkisini içiyordu. Ne sigaradan ne de viskiden hoşlanmıştı. Sigaradan derin bir nefes daha çekince öksürmeye başladı. Neden bu kadar budalaydı sanki? Neden boş hayallere ka-pılmıştı? İlk geldiği günden beri Emmett onu burada istemediğini söylemişti. Evet, kardeşini seviyordu mutlaka ama yalnız kalmaya ihtiyacı vardı demek. Rachel de onu yalnız bira kacaktı. Madem buna gerçekten ihtiyacı vardı... Ertesi sabah ilk iş olarak buradan gidecekti. Oturma odasına hazırladığı masanın üstündeki son mum da sönünce başını çevirip içeri baktı. Vazoya yerleştirdiği çiçeklerin tozları kekin üstüne düşmüş, krema eriyip akmıştı. Masa örtüsü niyetine bulup serdiği beyaz çarşaf da mum ve krema lekesi olmuştu. Ama madem evin temizliğini Emmett üstlenmişti, bunları toplamak da ona düşecekti. Üstelik bunu hak etmişti. Kız kardeşini çamaşırla gördü diye o kadar kızması ve yemeğe gelmemesinin cezasıydı bunlar. Yüreğini saran acıyı umursamamaya çalıştı. Belki de o esrarengiz on beş yılı bir manastırda geçirmiş ve kadın vücudunun nasıl bir şey olduğunu unutmuştu ağabeyi.

Sonra birden banyo kapısında durduğu zamanki bakışlarını hatırladı. Gözlerindeki pırıltı, dudaklarının alaycı bir kıvrımla bükülüşü ve hızla kapıyı kapatması kadın vücudunu çok iyi tanıdığını gösteren belirtilerdi. Aslında mesele çok açıktı. Rachel onun üstüne fazla gitmiş, o da ondan kaçmak için elinden geleni yapmıştı. Durumu cesaretle kabul edip California'ya dönmekten başka yapılacak şey yoktu. Belki zamanla Emmett da evine dönmek için kendisini hazır hissedecek ve o zaman Rachel'ı da yeniden kardeşi olarak kabullenebilecekti.

İçini çekerek bardağın dibindeki son viskiyi de içip ayağa kalktı. Ama yatak odasına gidecek hali yoktu. Özellikle hemen yanı başında şu hamak dururken. Ayağındaki sandaletleri çıkartıp hamağa uzandı. Sahildeki dalgaların sesi ninni gibiydi. Göz pınarlarında biriken yaşların akmasına izin vermeden derin bir uykuya daldı.

Adının Emmett Chandler olduğunu söyleyen adamın canı çok sıkılıyordu. O kadar çok sigara içmişti ki ağzının içi zehir gibiydi. Üstelik bütün geceyi Melea İle geçirmek için de en ufak bir istek duymuyordu. Eve dönmek, Rachel ile birlikte verandada oturmak ve onun akrabaları hakkında an-lattığı o gülünç hikâyeleri dinlemek istiyordu. Sonra kendisi de konuşmak, ona kayıp yılları, bir kâbus gibi geçen son altı ayı anlatmak istiyordu. Ama bunları anlattığı zaman genç kadının gözlerinde belirecek acı ve umutsuzluğu görür gibi oluyordu.

Cipe binip kulübeye dönerken "Gittikçe duygusallaşılıyor-sun oğlum," diye mırıldandı. "Orta yaş krizine girdin galiba. Ufaklığı rahat bırak." Ama Rachel ne yazık ki ufaklık değildi. Bunu gayet iyi biliyordu. Belki de bu gerçeği unutmak, onun ağabeyi olduğuna kendisini inandırmak için özellikle bu sözcüğü seçmişti. Rachel'm üzülmesine neden olacaktı zaten. Hiç olmazsa bu acıyı artırmaktan kaçınmalıydı. Bunun da tek yolu ondan uzak durmaktır.

"Kahretsin! Neden bu gece Melea ile kalmadım sanki?" diye söylendi. Ama bu sorunun cevabını biliyordu aslında. Artık Melea ile yetinmesi imkânsızdı. Cinsel isteklerinin doyurulmasından daha fazlasına ihtiyacı vardı. Rachel'ı istiyordu. Hem de ilk gördüğü andan beri.

Cipi kulübenin arkasına park edip ön tarafa doğru yürürken düşünmeye devam etti. Asla elde edemeyeceği bir şeyi istiyordu. Hayat seçimlerle doluydu. O da seçimini yıllar önce yapmıştı. Güzel bir kadına duyduğu bir anlık bir istek yüzünden bundan vazgeçecek değildi.

Verandanın basamaklarını çıktığında birden durakladı. Saat sabahın ikisiydi. Evde hiç ışık yoktu. Rachel saatler önce yatmış olmalıydı. Ama burnuna gelen bu tütün kokusu da neydi?

Beyni son hızla çalışmaya başladı. Rachel sigara içmediğine göre beklenmedik bir ziyaretçileri olmalıydı. Yoksa Emmett mı çıkagelmmişti sonunda? Rachel'a son üç gündür birlikte olduğu sessiz adamın ağabeyi olmadığını mı anlatmış ti?

Gözleri karanlığa alışınca hamaktaki ince vücudu fark etti. Küçük masanın üstünde de bir viski şişesi vardı. Kül tablasının içi birkaç nefes çekildikten sonra söndürülmüş izmaritlerle doluydu. Yavaşça hamağa yaklaşip bir süre genç kadını seyretti. Sonra uyandırmak için nazıkçe omuzlarının sarsmaya başladı. Onu yine kucağına alıp yatağına götürmeye niyeti yoktu bu sefer. Daha önce bir kere yapmış ve allak bullak olmuştu. Rachel biricik ağabeyinin kendisiyle birlikte yatağa girdiğini görünce nasıl dehşete kapılırdı kimbilir?

"Hadi, uyan artık Rachel," dedi yumuşak bir sesle. Genç kadın uykulu gözlerini zorlukla açtı. "Bu saatte yatağında olmalıydın. Burada uyuyakalmışsın."

Rachel başını zorlukla iki yana salladı. Uzun saçları yanağına düştü. "Çok fazla içtim galiba," diye fısıldadı.

"Senden utanıyorum." Genç adam onun kalkmasına yardım edip karanlık kulübeye sokarken hafifçe beline sarıldı. "Benim küçük kardeşim sarhoş oluyor, ha?"

Rachel ona biraz daha yaslandı. Yasemin kokan saçlar Emmett'ı çılgına çevirdi. Ama kendini tutmayı başardı. Bu işkenceye dayanmak zorundaydı. "Sana çok kızmıştım," diye mırıldandı Rachel uykulu bir sesle. "Neden?"

"Yemeğe gelmedin. Gelmeyeceğini söylemedin bile. Senin en çok sevdiğin şeyleri pişirmiştım."

Genç adam göz ucuyla oturma odasındaki masayı fark etti. Mumlar, çiçekler ve el sürülmemiş yemekler öylece duruyordu. "Ben düşüncesiz herifin biriyim," diye söylendi. "Ne kadar viski içtin?" Rachel son derece ağır adımlarla yürüyordu. Emmett'in da buna bir itirazı yoktu aslında. "Harris Amcanın şişesinden artakalanı." "O şişe hemen hemen doluydu Rachel! Yarın sabah baş ağrısıyla kıvrıracaksın."

"Olsun. Buna değerdı." Yatak odasının kapısına gelmişlerdi. Rachel gülümseyerek ona dönüp kollarını boynuna doladı. "Tanrım! İyi ki çok uykusu var da, bu yakınlığın beni ne hale getirdiğini fark edemiyor, diye düşündü Emmett. "İyi geceler Rachel." Ensesindeki elleri yavaşça tutup çözmeye çalıştı. "Hadi, yat artık."

"Beni öpmeyecek misin?"

"Bu gece olmaz. Hadi, hemen yat ve uyu." Bu baştan çıkarıcı daveti reddetmek için bütün enerjisini toplamak- zorunda kalmıştı.

"Pekâlâ, öyleyse ben seni öperim." Rachel parmak uçlarında yükselerek dudaklarını onun alına değdirdi. Çok içtiği ve uykulu olduğu için hedefi biraz şaşırmıştı, ikincisi biraz daha iyiydi. Burnunun ucu yerine yanağına değmişti. Ama üçüncüsü tam isabetti. Sıcak ve yumuşak dudaklar yavaşça dudaklarına değdi. En ufak bir baskıyla aralanmaya hazırıldılar.

Emmett birden onu kollarından yakalayıp sertçe uzaklaştırdı. "Çabuk yatağa," diye bağırdı sert bir sesle. Sonra arkasını dönüp hızla uzaklaştı.

Oturma odasına girdiğinde görmeyen gözlerle masaya baktı. Sonra oturup Rachel'in hazırladıklarının büyük bir kısmını yedi. Mümkün olduğu kadar yavaş hareket etmeye çalışarak verandaya çıktı. Ayağındaki keten ayakkabıları bir kenara fırlatıp merdivenlerden indi ve hâlâ sıcak kumların üstüne uzanıp ellerini başının altına koydu, gözlerini yıldızlara dikti. Bir dakika sonra uykuya dalmıştı bile.

Ama Rachel'in uykuya dalması o kadar kolay olmadı. Yatak odasının kapısını şaşkın bir tavırla kapayıp Emmett'in ani öfkesine bir anlam vermeye çalışarak yatağına uzandı. Gözlerini kapattığında yaşlar yanaklarından süzülüyordu.

Konu Başlığı: Ynt: Yasemin Kokulu Aşk/ Anne Stuart
Gönderen: moryel üzerinde Nisan 25, 2007, 01:33:59 am

Bölüm Beş

Odaya dolan parlak gün ışığıyla birlikte Rachel gözlerini açtı. Bütün vücudu sızlıyor, başı ağrıyordu. Ağzının içi de zehir gibiydi.

Bütün evi saran sosis ve kahve kokusuyla neşeli ıslığı da o zaman fark etti. Dün gece olanları doğru dürüst hatırlamıyordu bile. Emmett'a yemek hazırlamış ve o da gelmemişti. Sonra Harris Amcanın viskisini bitirmişti galiba. Emmett sabaha karşı dönmüş müydü? Yoksa döndüğünü rüyasında mı görmüştü?

Zorlukla yataktan kalkıp banyoya geçti. İlaç dolabından iki aspirin alıp musluktaki suyla içti. Arkasından da uzun uzun yıkandı. Bu arada bir şeyi daha hatırladı. Dün gece kesin olarak Amerika'ya dönmeye karar vermişti. Emmett onu burada istemediğine ve yalnız kalmak istediğine göre, bunu yapmak zorundaydı. Belki de uçak yolculuğu yapması gerekmezdi. Onu California'ya götürecek bir gemi bulabilirdi belki.

Odasına döndüğünde eski bir şortla bol bir bluz giydi. Kendisini biraz daha iyi hissediyordu. Dönmeye karar verdiğini Emmett'a söylerken son derece sakın davranacaktı. Ne bir tek gözyaşı ne sesinde hafif bir titreme. Onu madem bu kadar çok seviyordu, bu fedakârlığı da göstermek zorundaydı.

"Ben de şimdi gelip seni uyandıracaktım." Emmett mutfak kapısındaaydı. Son derece neşeli görünüyordu. Rachel şaşkınlıkla ona bakıp uzattığı kahve fincanını aldı. Kıyafetini bile değiştirmişti. Yine eski ama değişik bir gömlekle blucin giymişti. Az önce tıraş olduğu anlaşıyordu. Gözlerindeki o mesafeli bakış da kaybolmuş gibiydi. "Başın nasıl?" diye sordu. "Daha iyi." Rachel kahvesinden bir yudum aldı. İşte bu iyi gelmişti gerçekten.

"Dün gece yemeğe gelemediğim için özür dilerim." Sözcükler zorlukla çıktı genç adamın ağzından. Rachel, ağabeyinin son on beş yılda kazandığı özelliklerinden birini daha öğrenmiş oldu. Yeni Emmett özür dileme alışkanlığını kaybetmişti. Bunu yaparken oldukça zorlanıyordu.

"önemli değil, özel bir şeyler hazırlayacağımı sana söyle-mem gerekirdi," diye karşılık verdi. Aralarındaki bu gergin havayı nasıl kırabileceğini, başka ne söyleyebileceğini bilmi-yordu. Bu sabah huzursuz uyanmıştı zaten. Bunu önce baş ağrısına bağlamıştı. Ama tek neden bu değildi. Garip bir suç-luluk duygusu içini kemiriyordu. Emmett'a fazla yaklaşma-ması gerektiğini hissediyor ama bunun nedenini bulamıyord-u. Karşılıklı durup birbirlerine baktılar. Emmett'in sert kaslı, güçlü bedeni huzursuz ediyordu genç kadını.

Emmett birden gülümsedi. Yüzünü, hatlarını yumuşatan, tatlı bir gülümsemeydi bu. Rachel geldiğinden beri ilk kez iç-tenlikle gülümsüyordu. "Kendimi sana affettirmeyi düşün-düm," dedi rahat bir tavırla. "Adayı doğru dürüst görme-din daha. Yanımıza yiyecek bir şeyler alalım ve piknik yapa-lım. Çok güzel bir koy biliyorum. Hem orada şnorkelle da-labiliriz. Geldiğinden beri doğru dürüst denize bile girmedin." "Ben... ben şnorkelle dalmayı bilmiyorum,"

diye karşılık verdi Rachel. Bir an durakladıktan sonra geri bir adım atıp ondan uzaklaştı. "Ben sana öğretim."

"Bunu istediğimi pek sanmıyorum. Dalmaktan hâlâ kor-kuyorum. Suyun altında her şeyle karşılaşabilir insan... De-nizaneları, köpek balıkları, piranhalar..."

"Hâlâ korkuyor musun?" diye sordu Emmett yumuşak bir sesle.

"Se... senin söylediklerini hiçbir zaman unutmamaya ça-lıştım. Korkmamak gerektiğini söyledin hep. Ama ne zaman suya girsem, birdenbire dibe doğru çekileceğimden ve boğu-lacağımdan korkuyorum."

Emmett sıcak bakışlarını onun gözlerine daktı. "Senin bo-ğulmana asla izin vermem ben Rachel," diye mırıldandıktan sonra birden durgunlaştı. Ama hemen kendini toplayıp yü-züne her zamanki gibi alaycı gülümsemesini yerleştirdi. "Hadi gel ufaklık, bir anlaşma yapalım. Bütün o denizanelarını sen-den uzak tutacağıma söz veriyorum. Benimle gelmeye hazır mısın yoksa naletliğimden bıkip California'ya dönmeye mi karar verdin?"

O garip suçluluk duygusu hâlâ beynini kemiriyordu Rachel'in. Ama bunu bastırmayı başarak mutlulukla gülümsedi. "Seninle geliyorum. Ama bana biraz zaman ver. Yiye-cek bir şeyler hazırlayayım."

"Ben hepsini hazırladım bile. Sen sadece mayonu al ye-ter." Rache'in elindeki boş kahve fincanını alıp omzundan hafifçe itti. "Çabuk odana gidip üstünü değıştir. Seni cipte bekliyorum."

Emmett'in elini omzunda hissetmek, aralarındaki ilişkinin düzeldiğini görmek Rachel'i çok mutlu etmişti. Bu sabahki utancını ve suçluluk duygusunu da yenecekti. Kısa bir an için Emmett'in ağabeyi olduğunu unutmuştu. Ama bir daha asla aklından çıkarmayacaktı bunu. Kardeş bile olsalar, Emmett'in çok çekici bir erkek olduğunu kabul etmek zorundaydı. Her kadın böyle bir erkeğin kollarının arasına sığınmak, başını onun geniş göğsüne yaslamak isterdi. Belki de California'ya dönse iyi olacaktı. Ama elbisesini çıkarıp küçük bikinisini gi-erken, oraya asla dönmek istemediğinin, burada kalacağı-nın da farkındaydı. Tabii Emmett izin verdiği sürece Harika bir gündü. Emmett'in sözünü ettiği koy gerçekten cennet gibiydi. Rachel hiç bu kadar mutlu olduğunu hatırla-mıyordu. Sabahki kuşkularını ve suçluluk duygusunu da unut-muş, günün keyfini çıkarmaya başlamıştı. Kumların üstün-de yatıyor, kızgın güneş kemiklerini yakıyordu. Emmett ko-ruyucu bir krem sürmesi için yardım teklifinde bulunmamış-tı.

Rachel yüzükoyun dönüp Emmett'i incelemeye başladı. Genç adam az ilerideki kayalıklara başını yaslamış, gözleri-ni kapamıştı. Uyuyordu galiba. Güneş gözlüklerini saçları-nın üstüne yerleştirip bakmaya devam etti.

Aslında kusursuz bir erkek olduğu söylenemezdi. Kırk ya-şında olduğuna göre, yaşadığı her yılın hakkını fazlasıyla verdiği görülüyordu. Omuzları ne çok geniş ne dardı. Göğsü ve uzun bacakları sarı tüylerle kaplıydı. Bunları daha önce hiç görmemişti Rachel. Emmett yirmi yaşındayken bile tüysüz bir gençti. Şakaklarındaki gri teller de son yılların izleriydi Her şeye rağmen çok çekici bir erkekti. En azından, Rache'in hoşlandığı tipte bir erkek. Ela gözlerin açık olduğunu ve ne-şeyle kendisini izlediğini neden sonra fark etti.

Genç kadının yüzü kıpkırmızı kesildi. Emmett'in gözünden bir şey kaçmayacağını nasıl da hesaplamamıştı?

"İlginç bir şey buldun mu bari?" diye sordu genç adam.

Rachel utangaç bir tavırla gülümsedi. "On beş yıl önce-sinden hatırladığım bir şey bulabilir miyim diye bakıyordum."

Neden baktığını kendine bile itiraf etmekten korkuyordu.

"Eee, bulabildin mi?"

"Korkarım hayır. Ama ben o zaman on iki yaşındaydım. Sana özel bir dikkatle baktığımı da sanmıyorum. Sen... be-nim ağabeyimdin yalnızca. İhtiyaç duyduğumda yanı başımda bulduğum ağabeyim." En fazla ihtiyaç duyduğu anda ya-nında olmadığını hatırlamak istemedi. Birden konuyu değış-tirdi. "Omzundaki o yara izi ne?"

Emmett yüzünü buruşturdu. "Serseri bir kurşun izi."

Rachel'in gözleri korkuyla irileşti. "Peki ya midendeki? Herhalde onun da apandist ameliyatı olduğunu söylemeye-ceksin?"

"Hayır, onun izi daha aşağıda," diye mırıldandı genç adam. Rachel'in yeniden kızarmasını sessizce izledi. "Midemdeki bir bıçak yarası. Nikaragua'daki bir barda kavga çık-mıştı. Oradan kalma. Çenemdeki de Beyrut'tan."

Rachel doğrularak oturdu. Kızgın güneşe rağmen ürpermekten kendini alamadı. "Hâlâ hayatta olduğun için şanslı sayılırım."

"Şanslı olup olmadığını bilmiyorum." Emmett sigara pa-ketine uzanırken bir an gözleri daldı. Sigarayı dudaklarının arasına yerleştirip yaktıktan sonra gözlerini yine ona çevir-di. "Sana daha önce de söyledim Rachel. Ben namussuz he-rifin biriyim bir bakıma. Dürüst davranmak gerekirse, senin ağabeyin olmaya layık olduğumu da sanmıyorum. Kendisin-den başka hiç kimseyi düşünmeyen bencil bir ağabey ile bu-ralarda zaman kaybedeceğine seninle gerçekten ilgilenecek iyi bir adam bulsan daha iyi olur bence." Sigarasından derin bir nefes çekti.

"Yanılıyorsun," diye karşılık verdi Rachel kararlı bir ses-le.

"Hangi konuda? Namussuz bir herif olduğum konusun-da mı yoksa senin iyi bir adama ihtiyacın olduğu konusunda mı?"

Yüzünde isteksiz bir gülümseme belirdi.

"Her iki konuda da." Rachel inatla başını salladı. "Eğer kendinden başka kimseyi düşünmeseydin, yalnız kalmak is-tediğin halde burada seninle kalmama izin verir miydin?"

"Belki de kendime göre nedenlerim vardır. "Eğer öyle bile olsa, bu nedenlerin neler olabileceğini bir türlü anlayamıyorum. Kulübede kalmanın sana hiçbir yararları olduğunu sanmıyorum." Emmett cevap vermeden gözlerinde anlaşılmaz bir ifadeyle bir bakmayı sürdürdü. "İyi bir adama ihtiyacım olduğu konusuna gelince... iyi adamlardan hoşlanmıyorum ben.

Onlara güvenmiyorum. Senin gibi insanları tercih ediyorum."

Genç adam bir kahkaha attı. "Teşekkürler ufaklık. "Yoo ciddi söylüyorum." Rachel ona yaklaşıp yanına oturdu. "Hayatımın büyük bir kısmı 'iyi' erkeklerle geçti. Onlarla çıktım, yatağa girdim, hatta bir tanesiyle nerdeyse evleniyordum. Hepsinin iyiliği yüzeyseldi. O nazik gülümseyişlerin, çekici görünüşlerin altında insanı her an kırabilecek zalim bir kalp vardı. Her insanın içinde iyilik ve kötülük iç içedir. Ama ben kötü taraflarını baştan gösterenleri, daha sonra sürpriz şeklinde gösterenlere tercih ediyorum."

Emmett birden uzanıp onun yanağına sevgiyle okşadı. Anladığı kadarıyla, benim küçük kardeşim son on beş yılı pek hoş geçirmemiş" dedi nazik bir sesle. "Ama belki de yanlış ivi adamları seçmişsindir."

Rachel gülümsedi. "Önemli değil. Acı çekmek de hayatın bir parçası Ama seni çok özlemişim Emmett. Sandığımdan da çok özlemişim. Seni görünceye kadar benim için bu ka—dar önemli olduğunu anlayamamıştım.

Genç adam ateşe değmiş gibi birden elini gen çekti. Sen delisin " dedi hızla ayağa kalkarak. Rachel hiç kıpırdama—dan ona baktı, o kadar tatlı ve hassas görünüyordu ki. "Şim—di de şnorkelle dalmayı öğreneceksin bakalım.

Rachel derin bir nefes alarak ayağa kalktı. Bu özel anı teh—likesiz geçirmişlerdi. "Kabul etmiyorum.

"Ağbeyini bu kadar çok seven bir kadın olarak onu memnun etmeye pek istekli görünmüyorsun." Emmett'in sesinde: meydan okuyan bir ifade vardı. "Biraz su yutmayı göze alamaz mısın?

"Elbette alabilirim.» Rachel onun peşinden kıyıya yürü—meye başladı. "Ben suyun altındaki yaratıklardan hoşlanmıyorum. Ayrıca, dalma neden bu kadar önemli anlayamıyorum."

"Bir şeyi ispatlamak için." Genç adam şnorkelleri koydukları çantanın yanına gidip gerekenleri çıkarmaya başladı. Başını önüne eğik olduğu için yüzündeki ifadeyi görmek mümkün değildi.

"Neyi ispatlamak için?" Rachel zaman kazanmaya çalışıyordu.

"Bana güvendiğini." Emmett birden başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı.

Bir süre hiç konuşmadan birbirlerine baktılar. Rachel, Emmett'in onun güvenine ihtiyacı olduğunu anlamıştı. Bunu gözlerinde okuyabiliyordu. Nedenini bilemiyordu ama bu Emmett için çok önemli olmalıydı. "Hadi bakalım dalıyoruz," dedi elini uzatarak. Genç adamın güçlü ve sıcak elini elinde hissettiği anda yüreğindeki son korku kırıntıları da silinip gitmişti.

[/b]

Konu Başlığı: Ynt: Yasemin Kokulu Aşk/ Anne Stuart

Gönderen: moryel üzerinde Nisan 25, 2007, 01:38:13 am

Bölüm Altı

Pasifik Okyanusu'nun sıcak suyu gerçekten bir harikaydı. Tabii daha da güzeli, Rachel'in sualtındaki cenneti keşfetmesiydi. Saatlerce yüzmüşler, dalmışlar, bu güzellikleri paylaşmışlardı. Zaman zaman korkuya kapılsa bile Emmett hemen yanbaşında buluyor, birbirlerine gülümseyerek dalmaya devam ediyorlardı.

'Bu sıcakta uyumak imkânsız,' diye homurdanarak yatağın içinde döndü genç kadın. Sabahın ikisi olmalıydı. Emmett yatar yatmaz derin bir uykuya dalıyordu galiba. Ama bu iklime alışık olmayan Rachel için uyumak çok zordu.

Yatağın içinde doğrulup gözlerini karanlığa dikti. Belki de uyumamasının esas nedeni çok mutlu olmasıydı. Harika bugün geçirmişlerdi. Emmett'in nezaketi ve sevecenliği akşam kulübeye döndükten sonra da sürmüştü. Evet, bazen yine gözleri dalıyor, dudaklarının kenarında o alaycı gülümseyiş, gözlerinde kuşkulu bir bakış belirliyordu ama Hawaii'ye geldiğinden beri onu hiç bu kadar rahat görmemişti Rachel. Kendisine güvenmesini istemişti. O da güvendiğini ispatlamak için kendisinden isteneni yapmıştı. Peki ama Emmett neden güvenmiyordu acaba kardeşine?

Gecenin sessizliğini birden bir ses bozdu. Rachel irkilerek kulak kesildi. Neydi bu? Bir kez duyulmuş, sonra kesilmişti. ' Yoksa dışarıdaki çalılıkların arasında biri mi dolaşıyordu?

Ses tekrar duyuldu, önce bir gıcırta, sonra bir inlemeye ben—; ziyordu. Emmett olamazdı. Odasına girip uyumuştı. Eğer kalkıp dışarı çıksa Rachel mutlaka duyardı. Tanrım, nasıl oluyor da bu kadar deliksiz uyuyordu? Birisi içeri girip kardeşini boğazlasa haberi olmayacaktı.

"Saçmalama," dedi kendi kendine. Bu kadar korkaklık budalalıktan başka bir şey değildi. Yapacağı tek şey gidip Emmett'i uyandırmaktı. O kalkıp etrafı kontrol edebilirdi.

Davetsiz misafirin duymaması için sessizce yataktan kalktı. Hava çok sıcak olduğu için yatarken bir şey giymemişti, ince geceliğini başından aşağı geçirip çıplak ayaklarla koridora çıktı. Ayışığıyla aydınlanan kulübenin içinde bir değişiklik yoktu. Emmett'in odasının kapısına gelip yavaşça vurdu. "Emmett," diye fısıldadı.

Ama içeriden hiç ses gelmedi. Rachel birden korkunç bir paniğe kapıldı. Yoksa Emmett yattıktan bir süre sonra kalkmış, yine şehre mi gitmişti? Rachel onu duymamış olabilir miydi?

Aynı gürültüyü ve inlemeyi yeniden duydu. Ama ses Emmett'in odasından geliyordu bu kez. Ani bir kararla kapıyı açıp içeri girdi ve gözlerini karanlığa alıştırmaya çalıştı. "Emmett?"

Emmett yatakta yüzükoyun yatıyordu. Üstünde sadece blucini vardı. Derin bir uykudaydı. Çıplak sırtı ter içindeydi. Ama bu terin havanın sıcaklığıyla bir ilgisi olmadığı açıktı. Yastığını yere fırlatmıştı. Yatağın içinde huzursuzca sağa sola

dönüyor, arada bir "Hayır, yapma!" diye sayıklıyordu, iki kişilik geniş yatağın çarşafı buruşmuş, bir kenarda toplanmıştı. Kâbus görüyordu.

Rachel o kadar korktuğu seslerin nedenini anlayınca biraz rahatladı. "Emmett, uyan," diye seslendi yumuşak bir sesle. Odanın tam ortasında durmuş, kararsız bir tavırla ona bakıyordu. Sessizce odadan çıkması mı yoksa kalıp onu uyandırması mı gerektiğini bilemiyordu. Sesini biraz daha yükselterek tekrar seslendi. Arpa Emmett duymuyordu bile. Sonra birden yatağın içinde doğrulup gözlerini açtı. Rac-hel'a bakıyor ama onu görmüyor gibiydi. "Oh Tanrım, lütfen yapma!" diye fısıldadı. Sesinde öyle bir acı vardı ki, Rachel daha fazla dayanamayıp yatağın yanına koştu ve ona sarıldı. Emmett önce korkuyla onu itti, sonra birden rahatlayıp gözlerini kapadı. Başını yumuşak göğüslerin üstüne yaslamış, bazı anlamsız sözler mırıldanıyordu. "Tamam Emmett, ben buradayım," diye fısıldadı Rachel. Onun saçlarını okşuyor, hâlâ titreyen vücudunu kollarının arasında sıkıyordu. "Bitti artık Emmett. Her şey yolunda." Söylediklerinin pek fazla bir anlamı yoktu belki ama yumuşak ses tonu Emmett'i sakinleştirmiş gibiydi.

Birden genç adamın boğuk fısıltısı duyuldu. "Beni bırakma," diye mırıldandı yüzünü Rachel'in göğsüne gömerek. Rachel yüreğinin sevgiyle dolduğunu hissetti. Onu kollarının arasında biraz daha sıkı. "Bırakmayacağım Emmett," diye fısıldadı. "Seni asla bırakmayacağım." Emmett'in ona ihtiyacı vardı. Onu istiyordu. Uzun zamandır ilk kez bir başka insanın hayatında önemli bir rolü olduğunu hissediyordu Rachel. Hiç kıpırdamadan Emmett'in yeniden uykuya dalışını bekledi. Az sonra genç adamın solukları düzene girmiş, rahat, sakin bir uykuya dalmıştı. Emmett sabahleyin burnuna gelen yasemin kokusuyla uyandı. Bu kokuyu çok iyi tanıyordu. Rachel Chandler'ın kokusunu her an duyuyordu zaten. Bu da o hayal ürünlerinden biri olmalıydı.

Ama gerçekten hayal miydi? Göğsünün üstündeki sıcak ve yumuşak ağırlığı fark edince ümitsizlikle inledi. Kocaman yatakta yalnız değildi. Rachel yanında yatıyordu. Ona sarılmış, sakin bir şekilde uyuyordu.

'Tanrı cezanı versin, benim küçük kardeşim!' dedi içinden. 'Benim yatağımda ne işin var? Bunu yapamam sana. Öyle küçük, öyle hassassın ki! Sana tattıracağım acıdan daha fazlasını çektirmek istemiyorum. Ama sabahleyin uyanıp da seni yatağımda bulursam, kendime hâkim olamayacağım korkuyorum. Ben bunun tabu olmadığını bilsem de, sen bilmiyorsun. Sana açıklamalarda bulunacak zamanım olacağını da sanmıyorum.'

Onu uyandırmamaya çalışarak yataktan kalktı ve uzun uzun seyretti. Neler olup bittiğini yeni yeni hatırlamaya başlamıştı. Yine o Tanrının cezası kâbuslardan birini görmüştü. O küçük hücrede geçirdiği ayları, kulaklarını yırtan çığlıkları ve sesleri unutmaması epey zaman alacaktı anlaşılan.

Sonra Rachel gelmişti onu yatıştırmak için. Bütün masumiyetiyle yanına uzanmış, istediği her şeyi vermek için hazır beklemişti. Aslında söylediği kadar namussuz biriye, gerçeği anlatmadan Rachel ile sevişebilirdi de. Rachel bu ilişkinin ensest olduğunu düşünecek ve kahrolacaktı. Ama bu onun sorunuuydu. Kadınları iyi tanıyordu. Henüz kendisi farkına varmasa bile, Rachel'in onu istediğinden emindi. Ama er veya geç farkına varacaktı o da duygularının. O zaman ne olacaktı? Buradan bir an önce uzaklaşmak mı isteyecekti, yoksa böyle duygular beslediği birinin gerçek ağabeyi olamayacağından kuşkulunmaya mı başlayacaktı?

Bu tehlikeyi göze alamazdı. Zaten yeterince tedbirsizlik etmişti. Hayatında hiçbir kadına açılmadığı kadar açılmıştı Rachel Chandler'a. Üstelik ona duyduklarının basit bir cinsel istekten ibaret olmadığını da farkındaydı. Rachel, ne Melea'ya ne de daha önceki kadınlara benziyordu. Burada kaldığı kısacık süre içinde çok özel biri olup çıkıvermişti onu için. Ne kadar inkâr etmeye çalışırsa çalışsın, gerçekleri değiştiremezdi. Eğer aklını başına toplamazsa, tam on beş yıldır hayaliyle yaşadığı şeyi, hayatının amacım unutulabilir. Hem de bir hiç uğruna. Nasıl olsa Rachel Chandler gerçeği öğrendiğinde ona nefretten başka bir duygu beslemeyecekti.

Eh, yapabileceği bir şey yoktu. Koşullarını değiştirmesi imkânsızdı. Sadece yaşadığı anın keyfini çıkarmalı, bu işin yürüdüğü kadar yürümesine izin vermeliydi. Nasıl olsa pek fazla uzun sürmeyecekti.

Denizden çıkıp kulübeye doğru yürürken verandadaki beyaz takım elbiseli silueti fark etti. Sabahın bu saatinde Harris Chandler ile uğraşacak hali yoktu. Basamaklardan çıkarken öfkeli bakışlarını yaşlı adamın yüzüne dikti.

"Bu kadar erken niye geldin?" diye homurdandı. Harris en rahat koltuklardan birine oturmuştu. Kahve fincanını tutan eli hafifçe titriyordu. Yüzü de biraz solgun gibiydi.

"Günaydın, sevgili kuzenim. Sularını üstüme sıçratmaktan vazgeçer misin lütfen? Elbiselerimi daha yeni temizlettim. Havlu kullanmaz mısın?"

"Hayır!" Genç adam onun karşısındaki koltuklardan birine oturarak uzattığı kahve fincanını aldı. Harris'in yaptığı kahve berbattı. Oysa o koyu ve şekersiz tercih ederdi. Ama sesini çıkarmadı. Harris Chandler'ı sabahın bu saatinde buraya getiren neden çok önemli olmalıydı. "Neden geldin! Chandler?"

"Ne kadar sıcak bir karşılama! Dün gece bazı şeyler duydum sevgili oğlum, öylesine ilginç haberler ki, seninle paylaşabilmek için sabahı zor bekledim. Senin de ilgileneneğinden kuşum yok. Her neyse, sevgili kardeşin nerede?"

"Uyuyor," dedi Emmett kısaca. "Vereceğin haber neymiş?"

"Kahve yapmak için içeri girdiğimde odasının kapısı açıktı,

Yatak da boştu," dedi Harris. "Kardeşin nerede uyuyor sevgili oğlum?"

"Senin üstüne vazife değil!"

"Tanrım! Sen iyiden iyiye aklım kaçırdın galiba sevgili oğlum. Rachel çok çekici bir kız. Bunu kabul ediyorum ama senin kız kardeşin olduğunu sandığını da unutmadın değil mi? Tabii, gevezelik edip başka şeyler anlatmamışsan."

"Hâlâ ağabeyi olduğumu sanıyor," diye karşılık verdi genç adam. Sonra kahvesinden bir yudum aldı.

"Ey, Tanrıya şükürler olsun. Peki öyleyse nerede uyuyor?"

Emmett başını kaldırıp gözlerini onun yüzüne dikti. "Benim yatağımda. Başka sorun var mı?"

Harris bu ses tonunu daha önce de duymuştu. Daha fazla üstelemekten korkarak hemen geri çekildi. "Pekâlâ oğlum. Ne de olsa benim üstüne vazife değil. Sadece Rachel'in çok fazla acı çektiğini görmek istemiyorum, hepsi bu. Şimdiye kadar doğru dürüst kimseye âşık olmadı, insanlara çok çabuk güvenen biri. Yeniden aldatıldığını görmek acı olur."

"Aldatanlardan birinin de kendin olduğunu unutma Chandler! Söyle bakalım, haberin neymiş?"

Harris bir an tereddüt etti. "Emmett Chandler adada görülmüş. Yani gerçek Emmett Chandler."

Genç adam birden dikkat kesildi. "Kim görmüş? Güvenilir bir kaynaktan mı öğrendin?"

"Öyle sayılır. Bir rahip vardı..."

"Günaydın Harris Amca." Rachel uykulu gözlerle verandanın kapısında belirdi. Yüzü neşeyle ışıldıyordu. Herhangi bir suçluluk duygusuna veya utanca rastlamak imkânsızdı. Sevgiyle Emmett'a gülümsedi. "Bu rahip hikâyesi de nedir?"

Konu Başlığı: Ynt: Yasemin Kokulu Aşk/ Anne Stuart

Gönderen: moryel üzerinde Nisan 25, 2007, 11:05:12 pm

Bölüm Yedi

Harris Chandler kuzenini gülümseyerek selamladı. "Günaydın hayatım. Bu sabah çok güzel görünüyorsun. Hawaii sana yaramış galiba."

Rachel gülerek Emmett'ın koltuğunun kol koyma yerine ilişti. "Ağabeyimle birlikte olmak yaradı bana," diye karşılık verdi neşeyle. "Kahve yine berbat," dedi Emmett'a dönerek. "Oysa dünkü çok güzeldi. Hayatında yeni bir sayfa açmaya karar verdin sanmıştım?"

Genç adam hafifçe gülümsedi. "Benim hayatımdaki değişiklikler pek fazla sürmez ufaklık. Belki de sabahları erken kalkıp kendi kahveni kendin pişirsen daha iyi edersin."

Rachel yüzünü buruşturdu. "Bir fincan doğru dürüst kahve içmek için şafakla birlikte kalkmaya değmez doğrusu. Kendim için hazır kahvelerden alsam daha iyi olur belki de."

"İşte şimdi alındım," dedi Emmett. "Yaptığım kahve ne kadar kötü olursa olsun, herhalde hazır kahveden iyidir."

"Eh, zevkler tartışılmaz." Rachel onun omzuna yaslanarak Harris'e döndü. "Bu kadar erken niye geldin Amca?"

Chandlerlar'ın en önemli özelliklerinden biri öğleye kadar uyumaları değil midir?"

"Sanırım, akrabalarımın saygı denen şeyden haberleri olmadığını kabul etmem gerek," diye sızlandı Harris. "Ağabeyin de az önce beni böyle karşıladı işte. Her zaman öğleye kadar uyumam ben."

"Eğer uyuyabilseydin uyurdun," diye söylendi Emmett. Kestane rengi saçlardan yayılan yasemin kokusunu içine çekti.

"Harris beni kandırmaya gelmiştin buraya. Kendisi en azından yirmi beş yıldır kiliseye ayak basmamıştır ama nedense bir Katolik olduğumu bana hatırlatıp kiliseye gitmem için ısrar ediyor. İşime burnunu sokmamasını ne kadar hatırlatsam da, derdimi bir türlü anlatamıyorum."

"Ama ağabeyinin durumu benimkinden çok farklı, Rachel." Harris öne doğru eğilip Emmett'ın yalanını biraz daha geliştirmeye başladı. "Yıllardır garip garip ülkelerde, garip dinlere sahip insanların arasında yaşadı. Hindistan'daki putperestler, Güney Amerika ormanlarındaki ilkel yerliler... Bir kaç yıldır kiliseye ayak basmamış bir insandan çok daha fazla ihtiyacı var kiliseye gitmeye."

"Beni bu kadar düşünmeni istemiyorum Harris," diye söylendi Emmett. "O kiliseye gitmek istemiyorum. O rahiple tanışmak istemiyorum. İstedğim tek şey, burada kardeşimle birlikte kumların üstünde güneşlenmek."

Harris öfkeyle ona baktı. Ama mutlulukla ışıldayan gözleri Emmett'tan başkasını görmeyen Rachel bunu fark etmedi bile.

"Eğer sözünü ettiğiniz kişi Peder Frank ise ben onunla tanıştım bile," dedi. "Çok tatlı bir insan. Beni de buraya o getirdi zaten."

"Doğru mu söylüyorsun?" Harris birden dikkat kesildi. "İşte bu çok ilginç. Onunla nerede tanıştın?"

'Oahu'dan buraya uçakla gelirken tanıştık. Hatta bir ara buraya uğrayacağını da söylemişti. Büyük bir servetin tek varisi olan ağabeyim bayağı ilgisini çekmişti sanırım. Ama henüz zaman bulamadı galiba. Bir ara gidip onu görmeyi düşünüyorum. Kendisini arayacağıma söz vermiştim."

Emmett ile Harris birbirlerine baktılar. "İşte bu iyi fikir," dedi yaşlı adam sonunda. "Aslında bugün buraya ağabeyini almak için gelmiştim. Üstünde çalışmamız gereken bazı yasal meseleler var. Seni hiç ilgilendirmeyecek sıkıcı birtakım işler. Sen cipi alıp bu rahibi ziyarete git istersen bugün. Sonra da biraz çevreyi gezersin. Akşam yedi civarında otelin barında buluşup birer içki içeriz. Ne dersin?"

"Oh, ben de sizinle gelebilirim," diye itiraz etti Rachel. Birkaç saatliğine bile olsa Emmett'tan ayrılmak istemiyordu. "Peder Murphy'ye daha sonra da gidebilirim. Nasıl olsa adadaki dedikodu mekanizması o kadar güçlü ki, iyi olduğumu öğrenmiştir."

"Senin deyiminle 'adadaki dedikodu mekanizması' gerçekten çok etkili," dedi Harris, yüzünde garip bir ifadeyle. "Şu Peder Murphy'yi ziyarete gitsen iyi olacak diye düşünüyorum." Emmett'in yüzünde alaycı bir tebessüm belirdi. "Benim hakkımda da bir iki güzel söz söylersen, belki ruhumun kurtulması için dua etmeyi kabul eder."

"Emmett! Kiliseyle böyle alay etmeye devam edersen ruhunun kurtulacağından kuşkuluyum."

"Ben sana güveniyorum ufaklık," diye karşılık verdi genç adam. "Ama şu üstündeki şortu çıkar da biraz daha kapalı bir şeyler giy. Pederin de aklım karıştıracaksın yoksa."

Rachel ayağa kalkarak mutlulukla gerindi. "İşte bu konuda yanılıyorsun. Peder Murphy gerçekten çok tatlı bir insan. Senin sandığın gibi seks sembolü filan da değil. Gerçekten sizinle gelemeyiz miyim?"

"Hayır ufaklık. Çok sıkılırsın. Eğer deniz kenarına gidersen güneşe dikkat et. İlk günlerin beyazlığından kurtuldun ama krem sürmeyi ihmal edersen çok fena yanabilirsin."

"Başüstüne efendim." Rachel eğilerek onu yanağından öptü. Dudaklarının altındaki sıcak ten tıraş sabunu ve deniz kokuyordu. "Yedide görüşürüz."

İçeri girerken iki erkek düşünceli bakışlarla onu izlediler. Sonunda Harris konuştu. "Sence parlak bir fikir mi bu dostum? Yani onu aslanın inine göndermek?"

Emmett bacaklarını öne doğru uzatarak düşünceli gözlerle okyanusa baktı. "Orasının aslanın ini olduğundan emin misin? Yani bu rahip Emmett'ı görmüş mü gerçekten?"

"öyle söyleniyor. Tabii rahip bu konuda konuşmuyor. Bilirsin, rahipler kendilerine anlatılanları asla başkalarına aktarmazlar. Ama barmenin kuzeni kilisede çalışıyor. Rahibin Emmett adında biriyle konuştuğunu duymuş. Tom Mokö adamı görmüş ve arada sırada benimle barda buluşan adam olmadığım söylüyor. Yine de sana benzeyen biriymiş sanırım."

"Peki bu barmene güvenebilir misin?" Emmett'ın sesi sakindi. Sonunda nihayet bir şeyler olmuştu. Er veya geç olacağı biliyordu zaten. Ama bir an önce olmasını istiyordu o da. Rachel Chandler hayatım altüst edip bazı şeyleri unutturmadan önce.

"Herhangi bir insana güvendiğim kadar." Harris kahvesinden bir yudum aldıktan sonra yüzünü buruşturdu. "Bu kahve gerçekten berbat."

Emmett düşünceli bir tavırla gözlerini ona çevirdi. "Ayrıca, Rachel'i oraya göndermenin de gerçekten iyi fikir olduğunu düşünüyorum."

"Neden?"

"Gerçekten Emmett'ın ortaya çıkmasını istediğimizi unuttun galiba? Rachel'in varlığı bunu çabuklaştırabilir."

"Senin için her şeyden önce iş geliyor, değil mi? 'Küçük kardeşin' için bazı duygular beslemeye başladığım sanmıştım."

"Haklı olabilirsin. Ama para daha önemli." "Beni kandıramazsın bu sözlerle. Eğer para senin için bu kadar önemliyse, Emmett Chandler'ın ortaya çıkmamasının senin için daha iyi olacağını düşünemiyor musun? Eğer hâlâ hayattaysa, gizlenmesi için bazı nedenleri olmalı. Eğer Emmett ortaya çıkmazsa işler çok daha kolay olacak. Sen birkaç ay sonra trajik bir kaza sonucu öleceksin. Böylece gerçek Emmett'ın ölümünün resmen kabulü için yedi yıl beklemeye gerek kalmayacak. Ayrıca, serseri bir hippiyi, mirası arkadaşlarına dağıtmak yerine akrabalarına bırakması için ikna etmemize de gerek kalmayacak. Belki de en iyisi, Emmett'ın bulunması için araştırma yapmaktan vazgeçip birkaç ay sonra seni bir kazada öldürmek." "Hayır!"

"Neden? Bütün sorunlarımızı çözebilecek en iyi yol bu. Rachel'in ağabeyinin ardından dökeceği gözyaşları da Seni ilgilendirmedigine göre."

"Bu kararı vermek için biraz geç kaldık. Emmett Chandler'ın hayatta olduğuna dair hiçbir kuşkumuz yok artık. On beş yıldır Rachel'a armağan gönderiyormuş. Son günlerde de adada görülmüş. Emmett nasıl olsa ortaya çıkacak Harris. Buna hazırlıklı olmamız en iyisi."

Harris'in gözleri kuşkuyla kısıldı. "Belki haklısın. Ama unuttuğun bir şey var. Ben kuzenimi tanıyorum, sen tanımıyorsun. Ortaya çıkacağına asla inanmıyorum. Böyle söylentilerle etrafı biraz karıştıracak, sonra yine yok olacak."

"Eğer yaptıklarımızı duymuşsa, bizden haberi varsa, kardeşinin de burada olduğunu öğrenmemiş midir sanıyorsun? Bizim gibi iki kötü adamın pençelerinde olduğunu bilmiyor mu Rachel'in? Sadece bu nedenle bile ortaya çıkması gerekmez mi?"

"Bundan kuşkuluyum. Sana söyledim, Chandlerlar arasında akrabalık duyguları pek kuvvetli değildir. Emmett aksini ne kadar iddia ederse etsin, kendisi de bir Chandler'dır. Rachel'a ne olacağını umursayacağını da sanmıyorum."

Emmett gözlerini kapatıp "Zavallı Rachel," diye mırıldandı.

"Merak etme. Üzüntüsünden ölecek değil. Daha önce de çok acı çekti." Harris'in sesi soğuktu. "Hadi, hazırlanman ne kadar sürer?"

Emmett'in yüzünde birden beliren öfke bir insanı korkudan öldürmeye yeterdi. Ama beyaz ceketinin yakasındaki bir tozu parmağıyla temizlemeye çalışan Harris bunu fark etmedi. "Bu konuda boşuna endişelenme oğlum," diye sözlerini sürdürdü. "Bu tropik cennetteki maceran henüz sona ermedi. Rachel, yatağına gelmek için nasıl olsa masum bir mazeret daha bulur. Sen de gerçek bir centilmen gibi davranmaya devam edip etmeyeceğine o zaman karar verirsin." Ayağa kalkarak verandanın merdivenlerinden inmeye başladı. "Ama küçük kuzenimin davranışına ne kadar şaşırdığımı da söylemek zorundayım. Onun böyle cesur ve atak olabileceğini hiç sanmamıştım. Bildiğim kadarıyla, tatlı, utangaç bir kızdı. Eğer Ariel öğrense, ne derdi..." Çenesine yediği müthiş bir yumrukla bir anda kendini yerde buldu. Emmett tam

tepesinde dikilmiş, korkunç bir öfkeyle gözlerini ona dikmişti.

"Bir daha kuzenin hakkında konuşurken sözlerine dikkat et," dedi. Sesi son derece yumuşaktı. Ama bu yumuşaklığın nasıl bir öfkeyi gizlediğini anlamak da zor değildi. Harris Chandler yavaşça doğrulup ağzının kenarına bulaşan kumları sildi. Bembeyaz takım elbisesi rezil olmuştu.

"Ne kadar patavatsızsın," diye mırıldandı üstüne başına çeki düzen vermeye çalışarak. "Seni arabada bekliyorum." Emmett hiç kıpırdamadan onun arkasından baktı. Derin derin nefes alıyor, sakinleşmeye çalışıyordu. Çok uzun bir süredir bu kadar öfkelenmemiştir. Öfkesinin şiddetinden korktu ve rahatsız oldu. Eğer amacına ulaşmak istiyorsa, böyle saçma sapan duygu krizlerine yer vermemeliydi hayatında. Yoksa her şey mahvolabilirdi. Bu kadar yıldır beklemiş, bu kadar tehlikeyi göze almıştı. Şimdi bir çift güzel göz için hepsini unutamazdı. Serinkanlılığını korumak zorundaydı. Ama ne yazık ki, Rachel Chandler'ın sıcaklığı bunu zorlaştırıyor-du.

Sessizce eve girdi. Odasında giyinirken gözlerini mümkün olduğu kadar yataktan kaçırmaya çalıştı. Ama ne yaparsa yapsın, Rachel'ı hâlâ orada kıvrılmış, yüzünde mutlu bir gülümsemeyle uyurken görüyordu.

Arkasına bakmadan odadan çıkıp Harris'in arabasına yürüdü. Saçma sapan duygulara, özellikle de Rachel Chandler'a yer yoktu hayatında. Bunu hiç aklından çıkarmamalıydı.

Harris gözlerini ondan kaçırarak, "Arabayı sen kullan oğlum," dedi. "Ben biraz sarsıldım da."

Emmett gülümsedi. Ama Harris'i rahatlatmak bir yana, daha da korkutan bir gülümsemeyle bu. "Güzel," diye mırıldandı direksiyona geçerken. "Hep böyle kal." Sonra gaza basıp son hızla kulübeden uzaklaştı.

"Bu adalardaki en eski kiliselerden birisi burası." Peder Frank eski, taş binayı gururla seyretti. "Peder Damien'in Molokai'ye gitmeden önce bir süre burada kaldığı söyleniyor. Böyle bir yere gelebildiğim için çok şanslıyım."

Rachel gülümsedi. "Sanırım sizinle aynı fikirdeyim. İnsana huzur veren bir yer."

"Huzura mı ihtiyacın var Rachel?" diye sordu rahip. Sesi yumuşacıktı.

Rachel sinirli bir gülüşle saçlarını geriye attı. Bu sıcakta onları bağlamayı akıl etmediği için ne kadar büyük bir hata yaptığı şimdi daha iyi anlıyordu. Ensesi yanıyordu. "Nasıl tahmin ettiniz?"

"İyi bir gözlemci olmak benim görevim. Seni son gördüğümde bu kadar endişeli değildin. Yanılmıyorum değil mi?" "Belki." Kilisenin arka tarafında bir gölge hareket edince genç kadın birden irkildi. "Kimdi o?"

"Yardımcılarımdan biri," diye karşılık verdi rahip. "Neden bahçeye çıkmıyoruz? Orada rahatça konuşabiliriz. Ama önce günah çıkartmak istiyorsan, şuraya gidelim." Eliyle günah çıkarma hücrelerinin bulunduğu kısmı işaret etti. Rachel telaşla başını iki yana salladı. Buna hazır hissetmiyordu henüz kendisini.

"Bahçeyi görmek istiyorum," diyerek rahibin peşinden yürüdü. Kocaman bir palmye ağacının altındaki banklardan birine oturdular. "Söylesene Rachel, buraya gelip beni görmeni ağabeyin mi istedi?"

"Neden böyle düşünüyorsunuz?" Genç kadın şaşırıldı. Ama rahibin tahmininin doğru olduğunu fark edince şaşkınlığı daha da artmıştı.

"Sadece merak ettim. O mu gönderdi?"

"Adayı gezerken size de uğrayabileceğimi söyledi sadece." Bir an tereddüt etti. "Beni buraya göndermesi için özel bir neden mi var? Onu tanımadığınızı sanıyordum."

"Tanımıyorum. Buraya gelmenin nedeni o mu?" Peder Frank'in yuvarlak yüzünde öyle sıcak bir ifade vardı ki, Rachel onun bu yakınlığından ve ilgisinden duygulanarak her şeyi unuttu.

"Hem evet, hem hayır. Sadece o söylediği için gelmedim buraya. Ne zamandır sizi aramak istiyordum zaten. Ama bir türlü fırsat bulamadım."

"Ağabeyini yeniden tanımaya çalışıyorsun değil mi? Anlıyorum. Peki, işler yolunda mı? Hatırladığın gibi buldun mu onu?"

"Hayır," dedi genç kadın hiç düşünmeden. Sonra kendini topladı. "Yani... demek istediğim, işler yolunda. Tahminimden de iyi geliyor ilişkimiz. Ama hatırladığım gibi bulmadım onu. Tabii aradan on beş yıl geçti. Onu son gördüğümde on iki yaşındaydım. İnsan o yaşlarda ağabeyinden çok yakışıklı film yıldızlarıyla ilgileniyor. Ama bir şey var... Bir değişiklik, hatta beni korkutan bir değişiklik. Yine de inşam çeken bir değişiklik. O yüzden endişeleniyorum işte."

"Endişelenmek mi? Neden?" Peder Frank'in sesi öyle yumuşak ve yatıştırıcıydı ki, Rachel kuşkularının kaybolduğunu, bütün korkularını bu tatlı adama anlatabileceğini hissetti.

"Onu çok seviyorum," diye karşılık verdi. "Hayatta hiç kimseyi bu kadar sevmedim. Ama neden bu kadar sevdiğimi de bilemiyorum. Aramızda ortak hiçbir şey yok. Sadece bazı eski anılar... Onun dışında son derece içine kapalı, alaycı bir adam olup çıkmış. Belki de kendimi ona bu kadar yakın hissetmemin nedeni aramızdaki kan bağıdır."

"Belki. İnsanlar yüzyıllardır aşkın, sevginin tanımını yapmaya çalıştılar. Hiç kimsenin de bunu başardığına inanmıyorum. Aralarında hiçbir ortak nokta olmayan insanlar da birbirlerini sevebiliyorlar. Tabii bunun tam tersi de geçerli. İnsanların karşılıklı olarak hoşlanmadıkları özellikler genellikle kendi özellikleridir." Nazik bir tavırla elini genç kadının elinin üstüne koydu. "Peki, seni endişelendiren ne Rachel? Ağabeyine duyduğun sevgi seni neden endişelendiriyor?"

"Bil... bilemiyorum. Onu çok... çok fazla sevmem mümkün mü sizce?"

Rahip bir an düşündü. "Yani sevginle onu sıkmaktan mı korkuyorsun? Eğer onu gerçekten seviyorsan sıkmamaya da dikkat edersin nasıl olsa. İhtiyacı olduğunda onu yalnız bırakmayı da bilirsin."

"Söylemek istediğim o değil," diye mırıldandı Rachel. "Benim korkum çok daha farklı Peder. Nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Şu anda hiçbir erkeğe ilgi duymuyorum. Nişanlımdan ayrıldıktan sonra, bir erkeğin dokunuşlarını düşünmek

bile tüylerimi  rpertmeye yetiyordu. Hiçbir erkeğin bana dokunmasına dayanabilece imi sanmıyorum. A abeyim hariç." Sonunda söylemişti i te! Şaşkınlık,  fke ve a a ılama dolu bir ifade görmeyi bekleyerek yan gözle Peder Frank' in yuvarlak yüzüne baktı.

Ama gözlerinde hafif bir gülümsemeden başka bir şey yoktu rahibin. "Yani a abeyini sadece çok sevmekten değil, ona açık olmaktan korkuyorsun, öyle değil mi?"

"Bunu bu kadar açıkça söylemeye çalışıyordum." Rachel kıpkırmızı kesildi.

"Ama neden söylemiyorsun? Sıkıntılarını açıkça ifade etmezsen, onlardan asla kurtulamazsın Rachel. Üstelik endi elenece in bir şey olduğunu da sanmıyorum."

"Neden?" Rachel'in rahatlamaya ihtiya ı vardı. Umutla rahibin yüzüne baktı.

"Kafanın bu sıralar sürekli olarak a abeyine takılması son derece doğal. Senin en yakın akrabası o, değil mi? Tam on beş yıldır da g rm yordun. B y kannenle b y kbabanı kaybettikten sonra ne kadar yalnız kaldığını kendin anlatmı tın bana. Sevgini verebilece in, karşılığında sevgi g rebilece in kimse yoktu yanında. Her  eyinle ona sarıldın. Bunlar geçecek Rachel. Ona duydu un fiziksel açlık da zamanla geçecek ve alı acaksın. Tabii yeniden ortadan kaybolmayı d   nm yorsa."

"Tabii ki düşünmüyor!" Rachel birden korkuyla bağırdı. Emmett'in yeniden gidebilece ini, onu yine kaybedebilece ini düşünmek bile istemiyordu. "Neden böyle bir şey söylediniz?"

"Emmett Chandler'in herhangi bir yerde uzun süre kalma alışkanlığına sahip olmadığı söyleniyor. Tabii  imdi dunun farklı. Ortada epey yüklü bir miras var... Belki de bu nedenle artık bir yere yerle meyi d   n yordur."

"Para konusu hiç aklıma gelmemişti," dedi Rachel düşünceli bir tavırla. "Emmett'in da paraya pek önem verdiğini sanmıyorum."

"Erkekler birkaç milyon doları pek yabana atamazlar Rachel. Zaten yeniden ortaya çıkışının nedeni de bu değil mi?"

"Kendisi  yle söylüyor," diye karşılık verdi ge c kadın tereddütlü bir sesle. "Belki de siz haklısınız. O para sayesinde artık bir yere yerleşmeye karar verebilir." Mutsuz bakışlarını rahibin ela gözlerine dikti.

"Sen de bu arada onun varlığına alı acak ve ilgin i yeniden ge c ve yakışıklı erkeklere vermeyi ba aracaksın. A abeyine karşı duyduklar n sadece ya adı ın bu büyük sevincin sonucu olan masum duygular."

"Ya söylediğiniz gibi değilse?" diye fısıldadı Rachel. Emmett'in g cl  bedenini bir türlü aklıdan çıkaramıyordu.

Peder Frank onun elini tekrar ok adı. "Bana güven Rachel. Endi elenme. A abeyinle ba ı lanması imkânsız bir günah filan işlemeyeceksin. Kendini rahat bırakıp doğal dav-ranırsan her şeyin yoluna girdiğini göreceksin. Geçecek bunlar."

"Umarım haklısınızdır," diye mırıldandı Rachel. Ona inanmak istiyordu.

"Bu arada biraz hayatın keyfini çıkarmaya  alı . Haena'-ya git... Kumların üstüne yatıp g ne len... Meditasyon yap.

 nsanın ruhu sıkıldı ı zaman en iyi ilaç meditasyondur."

"  te şimdi ağabeyim gibi konuşmaya ba ladınız." Rachel güldü. "Yıllar önce daha meditasyon hiç kimse tarafından doğru dürüst bilinmezken ağabeyim merak sarmıştı. Evet, günümü sizin söylediğiniz gibi de erlendirece im. Güneşin altına yatıp kafamdaki bütün düşünceleri silecek ve sadece Kauai'nin ne kadar güzel bir yer olduğunu d   nece im. Bu fikri be endiniz mi?"

Rahip gülümseyerek ba ını salladı. "Harika. Ama yine de güneşe dikkat et. Krem s rmezsen cildin fena halde yanabilir."

Rachel gülerek ayağa kalktı. "Emmett ile siz çevremde olduğunuz sürece kendim için endi elenmeme gerek yok gerçekten. Evden çıkmadan önce güneş kremi s rmemi o da sıkı sıkı tembih etmişti. Söz veriyorum, dikkat edeceğim."

"Tamam. Yakında buradan ayrılıyorum. Gitmeden önce gel de beni g r mutlaka." "Gidiyor musunuz?" dedi ge c kadın şaşkınlıkla. "Tayinim  ıktı. Bunu uzun süredir istediğim için çok sevindi imi söylemeliyim. El Salvador'a g nderiliyorum." İçini  ekti. "Hep bunun hayaliyle ya amı tım epeydir. Oradaki hayatım çok sade olacak. Hatta ilkel bile denilebilir." "Aynı zamanda da tehlikeli ama?" "Belki." Peder Frank'ın yüzünde bu tür tehlikeleri umursamadı ını gösteren bir ifade vardı.

"Buradan ayrılmadan önce senin de huzura kavu tu unu görmek istiyorum Rachel. Daha birkaç hafta buradayım sanırım. Sen de o arada kendini toplarsın. Eğer ba aramazsan, a abeyini bana gönder. Onunla konu ursam sana yardımcı olabilece imi hissediyorum."

"  te bundan pek emin değilim. Emmett insanlarla konuşmaktan hoşlanan bir tip değil."

"Onu yola getirmek için bazı küçük hileler kullanabilirim," dedi rahip gülümseyerek. "Biliyorsun, rahiplerin ellerinde her kilide uygun bir anahtar bulunur hen zaman." Aya a kalkarak elini uzattı. "Kendine dikkat et Rachel."

Ge c kadın i  d sel bir hareketle kollarını uzatıp rahibin  ı man vücuduna sıkıca sarıldı. Emmett'in yaptığı gibi ne  a ırdı ne geri çekildi Peder Frank. Onu kollarının arasında sıkıca tutup "Huzur bulmanı istiyorum Rachel," diye fısıldadı.

Haena'daki plaj, göz alabildiğine uzanan bembeyaz kum-larıyla gerçekten harika bir yerd . Ama çok kalabalıktı. Rachel, geri dönüp Emmett ile bir gün önce gittikleri koya gitmeyi düşündü. Ama hemen vazgeçti.  norkelle dalmak çok hoşuna gitmişti ama yanında Emmett olmadan buna cesaret edebileceğini sanmıyordu.

Peder Frank'e verdiği sözü tutacaktı. Kafasındaki ku kuları silecek, rahatlayıp a abeyini içinden geldiği gibi sevecekti. O küçük, garip, insanı rahatsız eden duygular sadece basit bir hormon reaksiyonu olmalıydı. K     k bir evde yaşamak zorunda kalan ve aralarında duygusal bir ilişki bulunan iki insanın doğal reaksiyonu. Bu meseleyi ne kadar önemsemezse, o kadar çabuk çözülecekti.

Emmett ile Peder Frank'e verdiği sözü tutarak bütün vücudunu güneş kremiyle iyice ovdu. Sonra da kumların üstüne

uzandı. Ama Hawaii güneşine söz geçirmek pek kolay değildi. Birkaç saat sonra sırtı acımaya ve alev alev yanmaya başlamıştı.

Hemen doğrulup sırtına bol bir gömlek geçirdi. Kafasında da yeni bir fikir filizlenmeye başlamıştı. Rahibin bütün yatıştırıcı sözlerine rağmen içindeki suçluluk duygusundan kurtulamıyordu. Bundan kurtulmanın bir tek yolu vardı. Madem bu basit bir hormon reaksiyonuydu, o zaman bu adadaki en çekici ve yakışıklı erkeği bulur, onunla bir gece geçirir, böylece hormonlarını ağabeyinin dışında birine kanalize ederek rahatlardı. Daha önce hiç, bir gecelik maceralar yaşamadığı, erkek avcılığına çıkmadığı için bunu yapması çok zor olacaktı ama madem Emmett ile ilişkilerinin sağlıklı bir raya oturması söz konusuydu, buna mecburdu.

İşe hemen bu akşam otelin barında başlayabilirdi. Aslında nasıl yapacağını da pek bilmiyordu. Şimdiye kadar üniversitedeki birkaç öğrenci ve Ralhp dışında kimseyle ilişkisi olmamıştı. Jek başına bir bara bile gitmemişti. Bir erkeği nasıl baştan çıkaracaktı acaba?

En iyisi önce şehre gidip giyecek doğru dürüst bir şey almaktı. Sonra biraz makyaj, belki de saçlarının arasına bir çiçek... Cipe doğru yürürken omuzlarını dikleştirdi. Eğer kendisini bir gecelik maceraların kadını gibi değil de, bakire bir genç kız gibi hissediyorsa bu sadece kendi suçuydu.

Konu Başlığı: Ynt: Yasemin Kokulu Aşk/ Anne Stuart
Gönderen: moryel üzerinde Nisan 27, 2007, 12:58:45 am

Bölüm Sekiz

Rachel kapıda görüldüğünde otelin barı çok kalabalıktı. Herkes neşeyle konuşuyor, kahkahalar atıyordu. Chandlerlar'ın masasına yürümeden önce eşikte bir süre durup çevresini süzdü. Erkek müşterilerin birçoğunun ilgisini bir anda çekmeyi başarmıştı işte. Başını hafifçe arkaya atıp hiçbirini umursamıyormuş gibi yürümeye başladı.

Gerçekten tam istediği gibi bir elbise bulmuştu. Altın sarısı rengi, cildinin bronzluğunu gözler önüne seriyordu. V şeklinde dekolte yakası göğüslerinin arasına kadar iniyor, eteğinin yırtmaçları her adımda açılıp uzun, düzgün bacaklarını aç bakışlara sunuyordu. Elbiseye uygun yüksek ölçeli ayakkabılar almayı bile ihmal etmemişti. Saçlarını serbestçe omuzlarına dökmüş, gözkapaklarını altın sarısı ve yeşil farla göl-gelendirmişti.

Masaya yaklaşırken çevresindeki bütün gözleri üstünde hissetti. Demek çabaları boşa çıkmamıştı. Emmett bile gözlerini ondan ayıramıyordu. O ela gözlerinde anlaşılmaması güç bir ifade vardı. Belki de bu ifadeyi adlandırmaktan korkuyordu Rachel. Masaya otururken genç adamın dudaklarında alaycı bir tebessüm belirdi.

"Ava mı çıktın sevgili küçük kardeşim?" diye mırıldandı. Gözlerini önündeki içki bardağına dikti.

"Yapma Emmett! Eski kafalı adamlara benziyorsun." Harris Chandler yüzünü buruşturdu. "Rachel, bu akşam çok güzelsin yavrum. Sen ona aldırma. Onun için böyle giyinmiyorsun diye kıskanıyor sadece. Eski kafalı bir ağabey işte!" Harris'in gelişigüzel söylediği bu sözler tam hedefi buldu. Rachel kendini toplayabilmek için derin bir nefes almak zorunda kaldı. Zavallı masum bir erkeği baştan çıkarmak için seçtiği elbisenin, yaptığı makyajın aslında Emmett için olduğunu fark etmişti birden. Gözlerini ondan kaçırmaya çalışarak amcasına gülümsedi.

"Bu adanın sosyal zevklerini de tatmak için uygun bir fırsat yakalarım belki diye düşündüm," dedi hafif bir sesle. Emmett elindeki bardağı gürültüyle masaya bıraktı.

"Çok iyi fikir yavrum. Ağabeyin yalnızlıktan hoşlanıyor diye senin de kendini o kulübeye hapsetmen gerekmez. Se-nin yaşında bir kızın genç ve yakışıklı erkeklerin arkadaşlığı-na ihtiyacı vardır. Seni burada birileriyle tanıştırmaktan bü-yük mutluluk duyacağım. Ayrıca, Ralph'in matemini tutmak-tan vazgeçtiğin için de sevindim. Zaten Chandlerlar'a layık biri değildi o. Sana daha uygun birini bulabileceğunuzden emi-nim." Garsona işaret etti. "Bardaki şu grubu görüyor mu-sun? Onlarla golf oynamıştım... Harika çocuklardır. Çeki-ci, iyi bir eğitim görmüş..."

"Kadınları peşkeş çekmek için bu kadar hevesli olduğunu bilmiyordum Amcacığım." Emmett'in buz gibi sesine Harris sinirli bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Ama bu noktaya geldikten sonra Rachel'ın da geri dön-meye niyeti yoktu. Aralarındaki ilişkinin ne kadar tehlikeli bir noktaya gittiğini Emmett fark etmiyordu belki ama o far-kındaydı. İşler iyice arapsaçına dönüp, durum eski bir Yu-nan tragedyası halini almadan bir şeyler yapmak ona düşü-yordu.

Gözlerini bara çevirince kendisine bakan üç erkeği gördü. Üçü de sarışın ve yakışıklıydı. Dudaklarının kenarında hafif alaycı bir tebessüm vardı. Rachel, Emmett'a en çok benze-yenin o olduğunu görerek kararını verdi.

"Soldaki kim?" diye sordu amcasına. İçki bardağını eline alarak tatlı tatlı gülümsedi. Emmett hiç konuşmadan öfkey-le ona bakmaya devam ediyordu.

Harris "Stephen Ames," diye karşılık verdi. Ama RachePin seçimini beğenmemiş gibi yüzünü buruşturmuştu,

"ötekiler-den birini seçebildin hayatım. Evet, çekici bir erkek ama kötü bir şöhreti vardır..."

'Daha iyi ya,' diye düşündü Rachel. Emmett'm şöhretinin de pek iyi olduğu söylenemezdi. Stephen Ames rahatlıkla onun yerini alabilirdi. "Beni onunla tanıştırebilir misin?"

Harris yan gözle Emmett'a baktı. Sanki ondan izin ister gibiydi. Ama bakışına hiçbir karşılık alamayınca "Şey, ta-bii,"

diyebildi.

"Rache'ın genç gözdesi ne iş yapıyor?" diye sordu Em-mett birden.

"Pek bilemiyorum... Ama çok parası olduğu kesin. Büyük paralar karşılığı golf oynuyor ve hep kazanıyor... Bel-" ki... belki de bir çeşit tarımla uğraşıyordur. Marijuana gi-bi."

Emmett'm yüzünde aşağılıyan bir ifade belirdi. "Tahmin ederim."

"Sen de bir zamanlar aynı şeyi yapıyordun, unuttun mu?" Suçluluk duygusu RachePın sesinin umduğundan daha sert çıkmasına neden oldu.

Bunun üzerine Emmett gözlerini ona çevirdi. Ruyla iyice belirginleşmiş dudakları, eteğin yırtmacından cömertçe gö-rünen uzun bacakları dikkatle inceledi. "Benim yapmam iyi bir şey olduğunu göstermiyor," dedi.

"Ama..."

"Sohbetinizi kesmek istemezdim Chandler." Kulağının di-bindeki yumuşak sesi duyan Rachel başını birden çevirince Stephen Ames ile burun buruna geldi. Genç adam koltuğu-nun yanında durmuş, gözlerini dekolteden görünen göğüs-lerden ayırmadan gülümsüyordu. "Ama beni bu harika ya-ratıkla tanıştırma fırsatım kaçırmak istemedim. Adadaki bü-tün güzel kadınları tanıdığımı sanıyordum oysa."

"Stephen Ames, kuzenim Rachel Chandler. Bu da ağabe-yi Emmett."

Stephen bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Şu es-rarengiz Emmett Chandler! Ve bu güzel hanımın ağabeyisisiniz. Bunu duyduğuma çok sevindim. Sizin kocası veya sev-gilisi olmanızdan korkuyordum."

Rachel birden Stephen Ames'den hoşlanmadığını hissetti. Tenini yakıyormuşçasına bakan o gözlerden, boğuk sesinden hoşlanmamıştı. Ama kendisini zorlayarak gülümsemeyi ba-şardı. "Sadece ağabeyim."

"Öyleyse seni yemeğe davet etmek için ondan izin alma-ma gerek yok." Stephen Ames yine gülümsedi. Kolunu kol-tuğun arkasına koymuş, parmakları yavaşça Rache'ın çıp-lak omuzlarını okşamaya başlamıştı. Güneş yanığı yüzünden zaten canı acıyan genç kadın içgüdüsel bir hareketle birden öne eğildi, sonra kendini zorlayıp tekrar arkasına yaslandı. Adamın kahkahası kendinden emin ve yılışıktı. Rachel tam ona çekip gitmesini söyleyecekti ki, Emmett'in yüz ifadesini fark etti.

Gözleri öfkeyle kısılmış, dudakları ince bir çizgi halini al-mıştı. Üstünde beyaz, yakasız bir gömlek vardı. Üstten açık üç düğmesinin arasından göğsündeki sarı tüyler görünüyör-du. Gömleğin uzun kollarını kıvrımış, bronz rengi güçlü kol-larını açıkta bırakmıştı. Rachel bütün vücudunun istekle tit-rediğini fark ederek gözlerini kapadı.

"öbür güne ne dersin Rachel?" diyordu Ames. "Bu ada-nın bütün güzelliklerini gösteririm sana. Çılgın bir rüya ya-şatacağıma söz veriyorum. Senin gibi bir kadın bir amcayla bir ağabey arasında ziyan edilmemeli."

Rachel gözlerini yavaşça açıp gülümsedi. Stephen Ames' in gerçekten yakışıklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Tek kusuru fazla konuşmasıydı. Biraz çenesini kapamayı bilse bel-ki daha dayanılabilir bir adam olacaktı. Ama ne olursa ol-sun ona dayanmak zorundaydı. Hem kendi hem de Emmett'in iyiliği için. "Benim için hiçbir sakıncası yok," diye karşı-lık verdi, masanın karşı tarafındaki öfkeli bakışları umursa-mamaya çalışarak.

O uzun parmakları yine çıplak sırtında hissetti. "Güzel, öyleyse seni saat yedide alırım," diye mırıldandı Ames. "Ba-na yolu tarif edersin değil mi Harris?"

Harris tedirgin görünüyordu. "Tabii sevgili oğlum. Biraz değişiklik kuzenime de iyi gelecek, eminim."

"İstediği değişikliği ona yaşatacağımdan kuşkun olmasın Harris." Rachel'm sırtını okşamaya devam etti.

Aynı anda Emmett birden ayağa kalktı. Çelik gibi parmak-ları Rachel'm koluna yapıştı. "Biz gidiyoruz. Sanırım sevgi-li kardeşim amacına ulaştı."

"Ama daha konuşmamız bitmemişti ki..."

"inan bana bitti!" Bütün vücudu öfkeyle gerilmiş, Rac-hel'ı kapıya doğru sürüklüyordu.

"Geliyorum," diye mırıldandı genç kadın telaşla. "Çekip durma. Herkes bize bakıyor."

"Sen de bunu istemiyor muydun zaten?" diye cevabı ya-pıştırdı Emmett hiddetle. Barın dışına çıkmışlardı. "Herke-sin ilgisini çekmek için böyle giyinmedin mi?"

Kumlu yoldan cipe doğru yürürlerken Rachel tökezledi. "Neden böyle sinirlendiğini anlayamıyorum."

"Kız kardeşimin bir fahişe gibi davranmasını seyretmekten hoşlanmıyorumdur belki." Emmett onu cipe doğru ittik-ten sonra kendisi de direksiyona geçti.

"Ben fahişe gibi davranmıyordum! Sadece iyi bir fikir ol-duğunu düşünmüştüm... Yani., yani, biriyle bir yemeğe çıkıp biraz etrafı dolaşırsam bir değişiklik olur diye düşünmüştüm."

Emmett öfkeli bir kahkaha attı. "Yemeğe çıkıp etrafı do-laşmak ha? Bütün amacın bu muydu? Davranışların daha çok yatağına davetiye çıkartmaya benziyordu." Gaza basıp hızla köşeyi döndü. Rachel bu külüstür cipin bu kadar sürat ya-pabileceğini rüyasında görse inanmazdı. Bütün gücüyle koltuğuna tutundu.

Sonra birden sakinleşti. Yüreği sevinçle doldu. Sevinme-mesi gerektiğini bilmesine rağmen. "Kıskandın, değil mi?" dedi usulca.

"Kıskanmak mı?" Emmett gözlerini yoldan çevirmemişti bile. Ama zaten bu kadar hızlı giderlerken böyle bir şey yapmaya kalksa ikisi de paramparça olurlardı herhalde. "Rachel, Tanrı aşkına, ben senin ağabeyinim. Seni neden kıska-nayım?"

Neden kıskanacaktı gerçekten?

"Çünkü ağabeyim olman, bütün ilgimi sana vermemi is-temeni engellemez. Seni hasıl sevdiğimi biliyorsun, bu da

hoşuna gidiyor."

Bomboş yolda hızla ilerleyen cip biraz yavaşladı. Emmett'in yüzündeki ifade de biraz yumuşamış gibiydi. Gözlerini yine yoldan ayırmadı ama direksiyonu tutan parmakları gevşemişti. Emmett'in ellerinin ne kadar güzel olduğunu ilk kez o zaman fark etti Rachel. Parmakları uzun, elleri biçimliydi. Ağabeyinin bu özelliğini hiç hatırlamıyordu. Hatta aklında kaldığı kadarıyla Emmett'in elleri küçük ve yuvarlak hatlıydı eskiden. Ama zaten onunla ilgili hatırlamadığı o kadar çok şey vardı ki, bu da onlardan biriydi işte.

"Beni seviyorsun, değil mi?" dedi genç adam. Rachel birden rahatladı. Güneşte fazla kalmaktan yanan omuzlarının ve sırtının acısı bile hafifler gibi oldu. Aslında konu çok tehlikeliydi ama Emmett'in öfkesinin geçtiğini görmek bütün tehlikeyi göze almaya değerdi. "Evet," diye cevap verdi. Nasıl olsa bundan sonra Stephen Ames'in yakın ilgisiyle uğraşmak zorunda kalacak, Emmett'ten da yine eskisi gibi sevgili ağabeyi olacaktı. Gözlerini ona çevirip dürüstçe konuştu. "Hayatımda hiç kimseyi senin kadar sevmedim. Üstelik bunun ne kadar saçma olduğunu da biliyorum. Bana bir domuz gibi davranıyorsun ama seni yine de seviyorum Emmett. Zaman öldürmek için seçtiğim diğer insanların hepsi ikinci tercihim."

Uzun bir sessizlik oldu. "Stephen Ames ile ilgilenmenin nedeni bu muydu Rachel?" Genç adamın sesi yumuşak ve sevgi doluydu.

Rachel birden korkuya kapıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi anladın," diye mırıldandı Emmett. Bir an durdu. "Pekâlâ Rachel, onunla çık bakalım. Ama dik-katli ol. O adamın sandığın gibi bir şövalye olduğunu zan-etmiyorum."

"Onunla evlenecek değilim Emmett!"

"Biliyorum. Sadece şeytanları kovmaya çalışacaksın." Rac-hel'in cevap vermesine fırsat bırakmadan arabayı kulübenin önünde durdurdu. Zaten cevap verme fırsatı olsa bile ne söyleyeceğini bilemiyordu Rachel. "Hadi insene. Ben belki biraz yürüyüşe çıkarım. Belki de yine Lihue'ye dönerim."

Hava iyice kararmıştı. Rachel yerinden kıpırdamadı. "Ne yapacaksın orada?"

Emmett gözlerini ona çevirdi. Sarı saçları ay ışığında parlıyordu. "Benim de kendi şeytanlarımı kovmaya ihtiyacım olabileceği hiç aklıma gelmiyor mu?"

Rachel'in söyleyebileceği bir şey yoktu. Arabadan inip kapıyı sertçe kapattı. Uzun ökçeli ayakkabıları kuma batınca eğilip onları ayağından çıkardı ve yavaşça verandaya doğru yürüdü. Emmett hiç kıpırdamadan onun arkasından baktı.

O sarı elbisenin içinde, ay ışığı altında her zamankinden güzel görünüyordu gözüne. Kalbinin acıyla sızladığını hissetti. Cipi birden vitese geçirip gaza bastı. Son hızla uzaklaşırken Rachel'm döndüğünü ve ona baktığını fark etti. Ama yanaklarında parladığını sandığı yaşlar herhalde romantik bir hayal ürünü olmalıydı.

Cip yolun sonunda gözden kaybolana kadar Rachel arka-sından baktı. Sonra elinin tersiyle yüzünü silip içeri girdi. Sırtının ve omuzlarının acısı dayanılmaz bir hal almıştı. Ama bundan şikâyetçi değildi. Hiç olmazsa kafasını meşgul edecek bir şey vardı.

Mutfağa gidip karbonat aradı. Karbonatlı banyo suyu, güneş yanığı için en eski ama en etkili yöntemlerden biriydi. Ama ne mutfakta karbonat vardı ne de banyo dolabında güneş ya-nığı için bir krem. Gündüz alışveriş yaparken E vitamini içeren bir krem almayı akıl etmişti neyse ki. Onunla idare edebilirdi. Tabii sırtına sürmeyi başarabilirse. Emmett'in gelmesini bekleyip çıplak sırtına krem sürmesini asla isteyemezdi. Zaten sabana kadar dönüp dönmeyeceğinden emin değildi. Elbisesini ve iç çamaşırlarını çıkarıp krem kutusuna uzandı. Ama eli bir türlü yanan bölgeye uzanamıyordu. Sırtı bu kadar yanarken incecik bir gecelik giymeye bile tahammülü yoktu. Yapacağı tek şey yatağa yüzükoyun uzanıp acının geçmesini beklemektir. Eğer şansı yaver giderse belki biraz uyu-yabilirdi. Zaten son günlerde hiç doğru dürüst uyuyamıyordu. Sadece geçen gece Emmett'in yatağına gittiği zaman sa-kin bir şekilde uyuyabilmişti.

Yan dönmek istediğinde ayağı yatak ucundaki iskemleye çarptı ve can acısıyla inledi. Gözlerinden birden yaşlar boşandı. "İyi misin?" Emmett'in sesi oturma odasından geldi. Rac-hel şaşkınlık ve panik içinde yatak örtüsünü çıplak vücudunun üstüne çekti.

"İyiyim," diye bağırdı. Ama gözyaşlarıyla tıkanan boğazından boğuk bir hırıltı halinde yükselmışti sesi.

Bir saniye sonra kapı açıldı ve oturma odasından gelen ışık huzmesi içinde Emmett göründü. Rachel onun yüzündeki ifadeyi göremiyordu. Yatak örtüsünü omuzlarının üstüne biraz daha çekince kendini tutamayıp acıyla inledi. Emmett odanın ışığını yakarak içeri girdi.

"Se...seni bu kadar erken beklemiyordum," diye kekeleydi.

"Fikrimi değiştirdim." Genç adam yatağın yanına geldi. "Neyin var Rachel?"

"Yok bir şey." Emmett'in kaşlarının çatıklığını görünce "Yani önemli bir şey yok," diye mırıldandı. "Bugün güneş-te biraz fazla kaldım galiba. Hemen 'Sana söylemiştim,' diye başlama. Sanırım yeterince dikkat etmemiştim."

Emmett sessizce ona baktı. "Herhangi bir şey var mı ya-nında?"

"Sadece E vitamini kremi ama..."

"Yanık nerende?"

"Sırtımda., ama..."

"Elin uzanabiliyor mu oraya?" Yatağın baş ucunda du-ran ve henüz açılmamış krem kutusuna uzandı. "Tabii ki uzanmıyor. Hadi dön Rachel. Ben süreceğim."

Genç kadın yüzünün kıpkırmızı kesildiğini hissetti. "Em-mett, inan ihtiyacım yok. önemli bir şey değil. Ayrıca çıpla-ğım." "Neden?" "Çünkü canım çok yanıyor..." Sözlerini tamamlayama-dı, "Hadi, dön." Genç adam kararlı bir tavırla yatağın yanı-na oturdu. "Emmett, sana söyledim. Çıplağım!" "Rachel, inan bana, daha önce de sayısız kere çıplak ka-dın vücudu gördüm. Seninkinin çok değişik olduğunu san-mıyorum." Emmett'in gözlerinde neşeli bir pırıltı belirdi. "Umurumda bile değil! Ben utangaç bir insanım. Sen de benim ağabeyimsin!" "Evet, ağabeyim, öyle değil mi?" Emmett'in sesi»nazik-ti. "Pekâlâ, örtüyü vücuduna sar ve yüzükoyun yat. Sonra ben kalçalarına kadar indiririm. Hem senin namusuna zarar gelmez hem de ben kremi sırtına sürmüş olurum. Sonra iki-miz de güzel bir uyku çekeriz. Gerçi benim için epey erken sayılır ama..." "Ben... yorgundum. Onun için erken yattım." "Ağabeyinin sözünü dinleyecek misin yoksa seni ben mi çevireyim şimdi? Bu arada popona birkaç tokat da atabili-rim. İnsan kardeşini küçükken dövmeyince böyle oluyor iş-te. Sen çocukken hiç dayak yemedin değil mi?" Rachel'in utancı kısa bir an için geçmiş, gözlerinde meraklı bir bakış belirmişti. "Harold bana vurmaya kalktığında ne yapmıştın hatırlamıyor musun?" Emmett bir an sustuktan sonra "Sadece hak ettiği cevabı almıştı," diye karşılık verdi. "Dön Rachel." Genç kadın içini çekerek onun söylediğini yaptı. Az sonra 80 uzun, güçlü parmakların tüy gibi dokunuşlarla çıplak sirto-da gezinmeye başladığını hissetti. "Güneş yanığı için daha etkili bir şey bulamadın mı?" di-ye sordu Emmett yumuşak bir sesle. Rachel gözlerini kapadı. Sırtının acısı hafifliyor, teninde-ki temasın keyfini yaşamak istiyordu. "E vitamini son dere-ce etkilidir bu tür yanıklarda," diye mırıldandı. "Senin de benden daha akıllı bir insan olduğunu söylene-mez. Serseri bir hippiye benziyorsun." Genç adamın sesinde sevgi dolu bir alaycılık vardı. Rachel büyülendiğini hissetti. "Doğru dürüst bir ilaç alman gerekirdi eczaneden." "Cahil!" diye mırıldandı Rachel. "Doğal yöntemler her zaman daha etkilidir." "öyle mi?" Genç adamın sesi baştan çıkarıcıydı. Parmak-ları yavaşça sırtında dolaşmaya devam etti. Tecrübeli, kadın vücudunu tanıyan parmaklardı bunlar. 'Bu işi iyi biliyor,' diye düşündü Rachel. Bir kadına nasıl dokunacağını, onu nasıl harekete geçireceğini biliyordu. Birden sırtüstü dönmek, o parmakların temasını göğüslerinin üstünde hissetmek istedi. Sonra korkuyla titredi. Korkuyla ve suçlulukla. Neler düşü-nüyordu böyle? "Neyin var?" Emmett ellerim geri çekti. Sesinde merak vardı. "Kremin bir yararı olmadı mı?" Rachel kendini zorlayarak başını salladı. "Sanırım bugün çok yoruludum. Teşekkürler Emmett." Ona bakmaya cesa-ret edemiyordu. Bakarsa, yüzündeki ifadenin kendisini ele vereceğinden korkuyordu. Utançla yüzünü yastığa gömdü. "Yarın sabah görüşürüz." Emmett bir süre hiç kıpırdamadan onu seyretti. Kafasın-dan geçenleri öğrenebilmek için neler vermezdi Rachel? Ama genç adam tek bir kelime söylemedi. Yavaşça ayağa kalktı, "iyi geceler Rachel." Az sonra ışık sönmüş, kapı yavaşça kapanmıştı. Rachel ba-şım ancak o zaman kaldırılabildi yastıktan. Kalbindeki acı sırtındakiyle kıyaslanmazdı bile. "Kahretsin!" diye fısıldadı gözyaşları içinde. "Kahretsin!"

Konu Başlığı: Ynt: Yasemin Kokulu Aşk/ Anne Stuart
Gönderen: moryel üzerinde Nisan 27, 2007, 01:50:16 am

şimdiye kadarki bölümler pdf;

<http://www.speedyshare.com/318358460.html>

Konu Başlığı: Ynt: Yasemin Kokulu Aşk/ Anne Stuart
Gönderen: moryel üzerinde Nisan 27, 2007, 01:40:58 pm

Bölüm Dokuz

Rachel uykusuz bir gecenin sonunda yataktan kalktığında odası karanlıktı. Hawaii'ye geldiğinden beri havayı ilk kez bulutlu görüyordu. Palmiye ağaçları rüzgârda sağa sola bükülüyor, sert rüzgâr küçük evin duvarlarında ısılk çalıyordu. Rachel blucininin üstüne uzun kollu bir gömlek giydikten sonra gece silmeye fırsat bulamadığı makyajını temizledi. Saçlarını da iki örgü halinde topladı. Tertemiz yüzü, örgülü saçlarıyla on beş yaşında bir lise öğrencisine benzemişti. 'Belki de böylesi daha iyi,' diye düşündü. Ne kadar genç görünüp kendisini ne kadar küçük hissederse içindeki şeytanın sesini

de o kadar kolay bastırabilirdi.

Oturma odasına gittiğinde Emmett'ı orada buldu. Pencerenin önünde durmuş, gözlerini okyanusa dikmişti.

"Kahvaltıda ne istersin?" diye seslendi neşeli çıkmasına gayret ettiği bir sesle.

Emmett yavaşça dönüp gözlerini ona dikti. Odada gergin bir sessizlik vardı. Sonra birden kendine gelir gibi oldu. "Hiçbir şey istemiyorum." Gözlerini tekrar sahile çevirdi. Kızgın dalgalar kıyıyı dövüyordu. "Ben kahve içtim."

"Öff, ben senin kahveni biliyorum. Eğer üstüne bir şeyler yemezsen, o kahve mideni delebilir. Hadi, ne istiyorsun söyle. Omlet yapayım mı? Ya da tost?"

"Hiçbir şey istemiyorum Rachel." Genç adamın sesi yumuşak, bakışları dalgındı.

Rachel şakacı bir tavırla ona yaklaştı. "Eskiden yemeklere bu kadar ilgisiz değildin. Yirmi beş yaşma geldiğinde hafifçe göbeğinin çıktığını bile hatırlıyorum. Ariel eğer dikkat etmezsen günün birinde yusuvarlak bir adam olacağım söyleyip seni uyarıyordu."

"Demek son on beş yılda Ariel'in tavsiyelerine uymuşum," diye mırıldandı Emmett. Sonra yavaşça dönüp onun yüzüne baktı. "Fırtına geliyor."

Denize bakma sırası Rachel'e gelmişti. "Galiba haklısın, "dedi sesinde hafif bir korkuyla. "Çok mu şiddetli olur?"

Denize bu kadar yakın olduğumuz için bir tehlike var mı?"

"Sanmıyorum. Harris ile konuşacağım. Hava raporunu öğrenmiştir o. Burada genellikle tayfun olmaz. Herhalde kuvvetli bir rüzgârdan sonra her şey sakinleşir. Fırtınadan korkuyor musun?"

Rachel sinirli bir şekilde güldü. "Nasıl tahmin ettin?"

Genç adamın yüzündeki gülümseme Rachel'in biraz rahatlamasını sağladı. "Biliyorum, biliyorum, ödleğin biriyim ben. Her şeyden korkuyorum nedense."

"Yok canım, o kadar da değil," diye karşılık verdi Emmett yumuşak bir sesle. "Sadece birkaç fobin var, o kadar."

"Çok nazıksın sevgili ağabeyciğim." Son kelimeyi özellikle vurguladı. Emmett'in ağabeyi olduğunu hiç aklından çıkarmaması gerekiyordu. "Uçaktan korkuyorum, denizden korkuyorum, fırtınadan, yılanlardan, sevgiden, ölümden korkuyorum, öncelik sırası böyle olmasa da hepsinden korkuyorum işte."

Emmett yumuşak bir sesle "Peki, korkmadığın bir şey var mı Rachel?" diye sordu.

"Senden korkmuyorum Emmett," diye fısıldadı Rachel. Pencerenin önünde yan yana durmuşlar, denize bakıyorlardı. Tek bir kelime etmeden böylece durdular. Sonra Rachel kendini zorlayarak ondan uzaklaştı. "Biraz daha kahve ister misin?"

"Ne? Oh, hayır, teşekkürler. Biraz yürümeye ihtiyacım var. Az sonra dönerim." Elindeki boş kahve fincanım pencerenin pervazına bırakıp kapıya yürüdü.

"Yağmurda mı dolaşacaksın?"

"Daha saatlerce yağmur yağmayacaktır Rachel. Buranın iklimini öğrenecek kadar kaldım adada. Fırtına öğleden sonra geç saatlerde, belki de akşam patlayacak. Merak etme. O zamana kadar dönerim. Korkmuyorsun değil mi?" Kapıdan çıkmak üzereyken durakladı.

Genç kadın yüzüne neşeli bir tebessüm yerleştirmeye çalışarak elini salladı. "Tabii ki korkmuyorum. Hadi git."

Emmett hızlı adımlarla sahilde uzaklaşırken arkasından baktı. Sanki bir şeyden, belki de kendisinden kaçıyor gibiydi genç adam. Dün gece o da kendi şeytanlarını kovmaya ihtiyacı olduğunu söylemişti. Acaba ikisinin de söz ettiği şeytanlar yni şeytanlar mıydı?

Rüzgâr gittikçe şiddetleniyor, gün ortasında hava kararıyor du. Rachel iki saat boyunca evin içinde dolaşıp Emmett' in bir an önce dönmesi için dua edip durdu. Sinirleri öylesine gerilmişti ki, bir yerde oturamıyordu bile. Emmett nihayet geri geldiğinde sıkıntıdan ve gerginlikten çığlık çığlığa bağırarak durumdaydı.

Oturma odasında karşılıklı oturdular. Emmett eline bir kitap almış, gözlerini ona dikmişti. Rachel da sessizce göz ucuyla onu seyreliyordu. Bir saat kadar sonra Emmett'm tek bir yaprak bile çevirmediğini fark etti.

İçerisi gitgide kararıyor ama ikisi de kalkıp ışığı yakmak için herhangi bir harekette bulunmuyordu. Rachel bu gergin atmosfere daha fazla dayanamayacağını anlayınca birden yerinden fırladı. Bu arada kolu koltuğun kenarında duran çay bardağına çarpmış ve son dakikada ani bir hamleyle bardağı yakalamıştı.

Emmett başını kaldırıp ona baktı. Yüzündeki ifadeyi anlamak imkânsızdı.

"Ben biraz uyuyacağım," dedi Rachel nefes nefese. Ondan uzaklaşmak istiyordu. Ama yürüyüşe çıkmaya da korkuyordu. Sahildeyken fırtınaya yakalanma tehlikesini göze alamazdı. Üstü açık ciple dolaşmak da pek akıllı bir hareket olamazdı bu havada. En iyisi uyumaktı.

"İyi fikir," diye mırıldandı Emmett. Gözlerini yine kitabına dikti. "Ben de birkaç saatliğine dışarı çıkacağım. Döndüğüm zaman yemek yeriz."

"Dı... dışarı mı çıkacaksın?" Sesinin korkuyla titremesini engelleyemedi. "Ben de seninle gelebilir miyim?" O küçük cipte Emmett ile yan yana oturmaktan korkuyordu, ama evde tek başına kalmaktan daha çok korkuyordu.

"Korkarım bu mümkün değil. Çok kısa bir süre içinde tamamlamam gereken bir yığın iş var. Küçük kardeşimin benimle oradan oraya sürüklenmesini istemem." Genç adamın sesi sakindi, hatta biraz sıkılmış gibi.

Rachel yalvarmakla bir şey kazanamayacağını anlayınca "Peki," dedi aynı sakin ses tonuyla. "Eğer fırtına tayfuna çevirirse hemen eve dönersin herhalde, değil mi?"

"Tabii. Hadi git uyu Rachel. Ne zaman gittiğimi fark etmeyeceksin bile. Sen uykudayken de fırtına bitmiş olacak."

"Yani fırtınada mı gideceksin?" Sesinin birden tizleşmesini engelleyemedi.

Emmett içini çekerek kitabını kapadı ve başını kaldırdı. "Geri döneceğim Rachel. Hiçbir şey zarar veremez sana, merak etme."

"Söz mü?"

Genç adam uzun bir süre tereddüt etti. Sanki ağzından çıkacak kelimeleri tartıyor gibiydi. Sonunda "Zarar görmemen için elimden gelen her şeyi yapacağım ben ufaklık," dedi. Sanki bir şey daha söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama hemen kapadı.

Sanki yine 'Bana güven, diyecek gibiydi. Ama demedi. Bunu söylemekten çekiniyor gibiydi. Rachel bir an durakladıktan sonra "Sana güveniyorum Emmett," dedi.

Yüzünde bir an acı dolu bir ifade mi belirmişti? İyice karararan odada doğru dürüst göremediği için bundan emin değildi genç kadın.

"Hadi git uyu ufaklık."

Rachel omuzlarını silerek oradan çıktı.

Ama kırk beş dakika sonra yatağında gözleri açık yatarken kolay kolay uyuyamayacağını da anlamıştı. Emmett birkaç dakika önce gitmişti. Uzaklaşan cipin motor gürültüsünü duyduğunda gözlerindeki son uyku kırıntısı da yok olmuştu. Rüzgâr gittikçe sertleşiyor, kıyıya vuran azgın dalgaların sesi kulaklarını uğuldatıyordu. Uyuyamamasının bir yaran vardı tabii. Hiç olmazsa, artık her gece görmeye başladığı o kâbusları görmekten kurtulurdu. Amerika'ya döndüğü, zaman neler yapacağını düşünebilirdi bu arada. Hawaii'deki tatil iyi gelmişti ama hayatını kazanmak için er veya geçişine dönmek zorundaydı. Üstelik başka insanların dertlerini dinlemek kendi dertlerini unutmasına da yardımcı olacaktı.

Örneğin Mrs. del Gado on üç çocuğuna tek başına bakmak zorundaydı. Bir yandan da ilerlemiş göğüs kanseriyle boğuşuyordu. Marty Halprin kırk beş yaşma gelmesine rağmen girdiği her işte üç aydan fazla çalışamayan ve bunun getirdiği sıkıntıları göğüslemek zorunda olan bir insandı. Sonra Robbie vardı. Beş yaşındayken babasından yediği dayak yüzünden hastanelik olan, on yaşında evden kaçan ve on üç yaşında fahişe olan zavallı Robbie. Kız şimdi on beş yaşındaydı ve kendisini altmışında gibi hissediyordu. Bütün bunları düşününce kendinden utandı Rachel.

Bu insanların dertlerinin yanında onunkiler şımarıklıktan başka bir şey değildi. Durup dururken kendine dert yaratıyordu. Artık aklını başına toplaması şarttı. Biraz uyursa bunu daha iyi başaracaktı galiba. Gitgide yaklaşan fırtınanın sesini umursamamaya çalışarak yüzünü yastığa gömdü ve gözlerini kapadı.

Uyur uyumaz onu yambaşında bulmuştu. Emmett'a beniyor, Emmett gibi konuşuyordu ama ağabeyi değildi. Bundan kesinlikle emindi Rachel. Yatağın ayak ucunda durmuştu. Ela gözlerinde her zamanki anlaşılmaz ifade yoktu. Tam tersine istekle koyulaşmıştı renkleri. Asla bir Chandler'a ait olamayacak olan kocaman, biçimli ellerini ona uzattı.

Az sonra yatakta, yambaşında yatıyordu. Rachel'i öptü. Ama Rachel onun dudaklarının temasını hissetmiyordu.

Elbiselerinin çıkarıldığını fark etti ama onların da vücudundan nasıl sıyrıldığını hissetmemişti. İstekle titreyen bedenini genç adama bastırdı ama teninde sadece bir boşluk hissi duydu. Gördüğü ama dokunamadığı kulağa "Lütfen," diye fısıldadı.

"Lütfen ne?" Bu sesi tanıyordu. Hem de çok iyi tanıyordu.

"Lütfen," diye yalvardı yine. "Sana ihtiyacım var. Sana dokunamıyorum, seni hissedemiyorum. Lütfen izin ver."

Genç adam onu yine öptü. Rachel çıldıracak gibiydi. O dudakların temasını hissedemiyordu bir türlü. "Adımı söyle Rachel."

"Hayır," diye inledi genç kadın. "Söyleyemem."

"Söyleyebilirsin Rachel. Eğer beni istiyorsan adımı söyle. Adımı söyle isteğini yerine getireyim." Genç adam onu yine öptü.

"Hayır," diye haykırdı Rachel bütün gücüyle. O ismi söyleyemezdi. Söylediği anda ruhunu şeytana satacağım biliyordu.

Genç adam biraz geri çekilip onun gözlerinin içine baktı. "Adımı söyle Rachel," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Rachel o sesteki gerginliği fark etti. Hiçbir şeyin önemi kalmamıştı birden. Aralarındaki o görünmez engeli kırması gerektiğini biliyordu. Onun bu kadar yakınında olup da uzak durmaya çalışmak dayanılmaz bir işkenceydi. Her şeyini kaybedeceğini bilse bile buna değerdi.

"Emmett," diye fısıldadı sevgiden titreyen bir sesle. "Emmett, sev beni."

Aynı anda küçük yatak odasına bir bomba düştü sanki. Birbiri peşi sıra çakan şimşekler içeriye aydınlattı. Tanrılar öfkelerini kusuyorlardı. Rachel bir çığlık atarak yatağın içinde doğruldu.

Konu Başlığı: Ynt: Yasemin Kokulu Aşk/ Anne Stuart

Gönderen: moryel üzerinde Nisan 27, 2007, 02:40:28 pm

Giyinik ve yalnızdı: Sadece vücudunun titremesi geçmemişti. Korkunç bir gökgürültüsü odanın duvarlarını sarstı.

"Tamam, geçti artık," dedi yüksek sesle. Sesini ne kadar yükseltirse, korkusunu da o kadar bastırabileceğini hissetti.

"Rüya gördün. Sadece bir rüya. Fırtınanın gürültüsüyle uyandın. Yeter artık."

Titreyen bacaklarının üstünde durmaya çalışarak yataktan kalktı ve elektrik düğmesine bastı. Ama içerisi hâlâ karanlıktı.

Bir an ne olduğunu anlamadan şaşkın şaşkın düğmeye baktı. Sonra aklı basma geldi. Elektrikler kesilmiş olmalıydı. Kibrit, mum gibi bir şeyler bulmalı ve içeriyi aydınlatmalıydı. Tam ona ihtiyacı olduğu anda Emmett neredeydi sanki?

Bastıran fırtınayla birlikte hava ısınmış gibiydi. Sıcaktan ve rutubetten üstündeki blucin bacaklarına yapışmıştı. Pantolonu çıkartıp sarı keten elbisesini giydi.

Oturma odası yatak odasından biraz daha aydınlıktı. Saatin kaç olduğunu bilmiyordu ama umurunda da değildi zaten. Korkudan uyuşan beynindeki tek fikir, bu küçücük kulübede yalnız olduğu ve dışarıda da korkunç bir fırtınanın hüküm sürdüğüydü. İçerisini biraz daha aydınlatabilse, belki korkusunu da bastırabilirdi. Gökğürültüsüyle birlikte yeni bir şimşek daha çakınca korkuyla mutfğa koştu.

Ama çekmecelerde ne kibrit vardı ne de mum. Belki de kafasındaki günahkâr düşünceler yüzünden Tanrının bir cezasıydı bu fırtına. Çekmeceleri kapatıp dolabın kapağını açtı ve son bir umutla elini içeri daldırdı. Aynı anda bir şimşek daha çakmış, mutfak kapısında durup onu seyreden silueti aydınlatmıştı. Rachel korkuyla dolaptaki keskin sebze bıçağını kavrayıp bir çığlık attı. Titreyen bacakları bedenini taşımıyordu artık.

Konu Başlığı: Ynt: Yasemin Kokulu Aşk/ Anne Stuart
Gönderen: moryel üzerinde Nisan 27, 2007, 02:44:36 pm

Tam yere düşeceği sırada Emmett'in güçlü kollarını bedeninde hissetti. Parmaklarını yağmurdan sırlıklam olmuş gömleğin sardığı omuzlara geçirdi. Genç adamın sesi yumuşak ve alaycıydı. "Gerçekten bayılıyor musun ufaklık? Bu kadar korkak olduğunu tahmin etmemiştim."

Rachel başım sallayarak ona sarıldı. "Be... beni korkuttun," diye fısıldadı.

"Geldiğini duymamıştım."

"Fırtınanın gürültüsünden duymam imkânsızdı zaten." Tam o sırada gök yeniden gürledi ve Rachel korkuyla titredi. "Tamam, geçti artık Rachel," diye mırıldandı

Emmett. Sıcak nefesi genç kadının saçlarını okşadı. "Hiçbir şey sana zarar veremez artık."

Rachel hiç kıpırdamadan, nefes almaya bile korkarak onun kollarının arasında durdu. Emmett bir eliyle onu ensesinden tutmuş, diğer eliyle beline sarılmıştı. Baş parmağı yavaşça boynunu okşuyordu. Titreyen vücudu sert bedenine biraz daha bastırdı.

Aralarında garip bir elektriklenme oldu. Rachel'ı hem korkutan hem de yüreğini sevinçle ısıtan bir elektriklenme. Mutfğın ortasında birbirlerine sarılmışlar, öylece duruyorlardı.

Sonra Emmett onun çenesini hafifçe tutup başını yukarı kaldırdı. Ela gözlerindeki o anlaşılmaz ifade yoktu artık. Tutkuyla, açlıkla, istekle bakıyordu genç kadının yüzüne.

"Rachel," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Bana ne yaptın böyle?"

Rachel'in gözleri irileşti. Suçluluk duyuyordu. Ama pişmanlık ve korku değil. Emmett'in dudakları dudaklarma doğru yaklaşırken teslimiyetle bekledi.

Aynı anda Tanrının öfkesi korkunç bir gökgürültüsüyle karanlık mutfakta patladı. Rachel bir çığlık atarak Emmett' tan uzaklaştı. Bir an korku ve dehşetle onun yüzüne baktıktan sonra deli gibi yatak odasına koşup kapıyı kapadı.

Daha fazla inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Emmett'a âşıktı. Ümitsiz, çaresiz bir aşkla seviyordu onu. Hayatında hiçbir erkeği bu kadar istememişti.

Nasıl olduğunu bilmiyordu ama Emmett'ın da onu istediğinden emindi. İki kardeşin birlerine asla beslememeleri gereken duyguların esiri olmuşlardı. Ateşle oynadığım bile bile burada kalmıştı. Ama bunu daha fazla sürdüremezdi. Hemen şimdi, bu gece, bu evi terk etmek zorundaydı.

Fırtınayı, karanlığı, bıçakla kesilen elinin acısını umursamadan eşyalarını valize doldurmaya başladı. Dışarıdan hiç ses gelmiyordu. Büyük bir ihtimalle Emmett da yaptığı hatayı fark etmiş, dehşete kapılmıştı. En iyisi ona görünmeden cipe binip buradan uzaklaşmaktı. Harris Amca bu gece kalabileceği bir oda bulurdu herhalde. Olmazsa Peder Frank'ın yardımım isteyecekti. Yarın sabah da ilk uçakla Amerika'ya dönecekti.

Valizi kaptığı gibi odadan çıkıp verandaya yürüdü. Oturma odasında bir gaz lambası yanıyordu. Emmett'ı son anda fark etti. Mutfağın yanında durmuş, ona bakıyordu. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" dedi zorlama bir serinkanlılıkla.

"Gidiyorum."

"Saçmalama! Böyle deli gibi buradan uzaklaşman için ne yaptım?"

"Hiçbir şey.;. Sen hiçbir şey yapmadın." Genç kadın yaşlarla dolu gözlerini ona çevirdi. Duygularını saklamaya çalışmanın bir anlamı yoktu artık.

"Anlamıyor musun? Neden sen değilsin, benim. Gitmek zorundayım." Kapıya koştu.

Ama tam açmıştı ki Emmett yambaşmda belirdi. Camları şangırdatan bir gürültüyle kapıyı kapadı. "Hiçbir yere gitmiyorsun." Rachel'in sırtını kapıya dayamıştı. Emmett'ın kollarının çemberi arasında kaldığı için kıpırdıyamıyordu bile.

"Belki farkında değilsin ama dışarıda korkunç bir fırtına var. O cipin de üstü açık. Burada kalacaksın bu meseleyi halledeceğiz."

Rachel onun sıcak nefesini yüzünde hissediyordu. "Hayır," diye inledi. "Eğer gerekirse yürürüm bile. Bırak beni Emmett, lütfen."

Genç adam yorgun bir tavırla elini saçlarının arasından geçirdi. "Rachel, biraz mantıklı ol..."

Rachel bu fırsatı kaçırmadı. Emmett'ın tek kolunu geri çekmesinden yararlanıp kapıya doğru bir hamle yaptı. Ama aynı anda çelik gibi parmaklar koluna battı. Geç kalmıştı.

Emmett'ın dudakları bir anda dudaklarını kapadı. Açlıkla ve tutkuyla yanan dudaklar genç kadının son direncini de kırmaya çalışıyordu. Genç adam başını bir an geri çekip acımasız bakışlarını onun çaresizlikle kıvranan yüzüne dikti.

"Dudaklarını arala Rachel."

Rachel gözlerini kapayıp bu isteği yerine getirdi. Kollarını onun boynuna dolarken 'Bir kez... Sadece bir kez,' diye düşündü. Ama Emmett'ın dilini ağzının içinde hissettiği anda her şeyi unuttu.

Bütün vücudu istekle titriyor, gırtlığından boğuk iniltieler yükseliyordu. Emmett'in elleri sırtında, kalçalarında dolaşmaya başladı. Sıcak, nemli dudakları boynundan göğüslerinin arasına doğru iniyordu. Rachel'in dizleri titremeye başladı.

Yere uzanmak, Emmett'i da kendisiyle birlikte aşağı çekmek istiyordu. Onu istiyordu. Her şeyiyle istiyordu. Hemen şimdi ve sonsuza dek.

Duygularının şiddetinden birden paniğe kapıldı. Emmett'i çılgın gibi geri itip tuzağa yakalanmış bir hayvanın korkudan irileşen gözleriyle ona baktı.

"Hayır Emmett," diye fısıldadı titrek bir sesle. "Tanrı aşkına, sen benim ağabeyimsin! Hayır!" Sonra birden kapıya atılıp dışarı fırladı.

Her zamanki gibi yanlış ayakkabıları seçmişti. Yağmurla kayganlaşan kumların üstünde koşmaya başladığında tökezleyip yere düştü. Ama hemen kalkıp yeniden koşmaya başladı. Hiç durmadan çakan şimşekler yüzünü aydınlatıyor, sağanak şeklinde yağın yağmur gözyaşlarına karışıyordu. Ama ne olursa olsun o kulübeye dönemezdi. Bir daha Emmett'in kollarına atılamazdı...

Aynı anda çelik gibi parmakların koluna geçtiğini hissetti yine. Emmett onu sertçe döndürüp kendisine çevirmişti.

Yüzünde kararlı bir ifade vardı. Rachel vahşi bir hayvan gibi mücadele etmeye başladı. Tekmeliyor, ısırıyor, bağılıyor, vuruyordu.

"Hayır Emmett! Hayır, hayır, hayır!"

Konu Başlığı: Ynt: Yasemin Kokulu Aşk/ Anne Stuart
Gönderen: moryel üzerinde Nisan 27, 2007, 07:43:48 pm

Emmett onu kollarından sıkıca yakalayıp kemiklerini kırarcasına sıktı. "Yeter artık Rachel!" diye haykırdı fırtınanın sesini bastıran bir sesle.

"Yeter artık! Ben senin ağabeyin değilim!" :o

Rachel'in bu sözlerin anlamını kavrayabilmesi için aradan bir süre geçmesi gerekti. Mücadeleyi bırakıp şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Ne dedin?" :o :o :o

Emmett'in yüzünde en ufak bir duygu kırıntısı yoktu. Yağmur damlaları yüzünden süzülüyor ama silmek için herhangi bir hareket yapmıyordu. "Senin ağabeyin değilim dedim." ::)

Rachel hareketsiz kaldı. Kollarındaki parmakların baskısının yok olduğunu neden sonra fark etti. "Peki, öyleyse kimsin?" ???

Bu kadar yalanın arasında bir fazlasının ne zararı vardı? "Adım Jake Addams," dedi genç adam yorgun bir sesle.

"Harris Amca biliyor mu? Oh, tabii ki biliyor. Büyük bir ihtimalle ondan çıkmıştır bu fikir." >:(

Rachel bütün duygularının bir anda öldüğünü hissetti. Başından beri yalan söyleyen, onu aldatan adama görmeyen gözlerle baktı. ???

"Eve gel," dedi genç adam elini ona uzatarak. Ama Rachel'in yüzündeki ifadeyi görünce elini hemen geri çekti. "Elin kanıyor. Sarmamız gerek. Söz veriyorum, sana dokunmayacağım bile."

Rachel dalgın bir tavırla eline baktı. Her tarafından süzülen yağmur damlaları elindeki kanla karışıp yere dökülüyordu. Sonra tekrar başım kaldırdı.

"Denemeye kalkarsan seni öldürürüm zaten," dedi sakın bir sesle. Sonra yavaşça kulübeye doğru yürüdü. >:(;D

Oturma odasının ortasında şaşkın bir tavırla durdu. Beyni boşalmıştı sanki. Bütün vücudu uyuşmuş gibiydi. Emmett sandığı adam banyoya gitmiş ve az sonra elinde sargı bezleri ve oksijenli suyla geri dönmüştü.

"Kanepeye otur," dedi sakın bir sesle. Rachel ona soğuk bir bakış fırlattıktan sonra oturdu. Çıplak ayakları kum içindeydi. Yağmurda sırlıslık olan elbisesi vücuduna yapışmış, soğuktan sertleşen göğüs uçlarını ortaya çıkarmıştı. Genç adam onun önünde diz çöktü. Gözleri bir an için Rachel'in göğüslerine takılmış ama hemen bakışlarını kaçırmıştı.

"Nasıl kestin elini?" Yarayı oksijenli suyla yıkarken sakın görünüyordu.

"Mutfak dolabındaki bıçakla kestim." Rachel da onun kadar sakindi. Sakin ve bomboş.

"Seni bu konuda uyarmıştım. Keskin bıçakları mutfakta, bir yere asmak gerekir. Dolaba koyulmaz."

"Mutfak bıçakları hakkındaki değerli fikirlerin umurumda bile değil." Rachel soğuk bir sesle karşılık verdi. "Gerçek Emmett'a ne olduğunu öğrenmek istiyorum, öldü mü?"

Genç adam başım kaldırıp dikkatle ona baktı. "Sanmıyorum."

Rachel alaycı bir sesle "Sanmıyor musun?" dedi. "Günün birinde ortaya çıkabileceği aklınıza gelmedi mi öyleyse? Harris Amcayla birlikte planladığınız bu çirkin oyunu bozabileceğini düşünmediniz mi?"

"İster inan ister inanma ama bizim de istediğimiz bu zaten. Emmett'm yeniden ortaya çıkışı için Kauai'yi seçişimiz neden olabilir? Emmett'm en son görüldüğü yer burasıydı. Son zamanlarda da hâlâ burada olduğuna dair söylentiler çıkmıştı." Sesi son derece mantıklıydı.

"Demek bütün bunları onun iyiliği için yaptınız? Emmett ortaya çıksın ve mirası alsın diye ha? Senin bu kadar iyiliksever olacağını düşünmemiştim."

"Öyle mi?" Genç adam gözlerini onun yüzüne dikti. "Benim ne olduğumu düşünmüştün?"

Rachel cevap vermek için ağzını açtı, sonra kapadı. Derin bir nefes aldı.

Vücudunu saran o boşluk duygusu ve uyuşukluk yavaş yavaş kayboluyor, onun yerini korkunç bir öfke alıyordu. "Sizin hakkınızdaki düşüncelerimi ifade edecek sözcükleri kullanmasam daha iyi olacak galiba Mr.... Addams, adınız böyleydi değil mi? Küçük kardeşinizin ağzına yakışacak sözler olduğunu sanmıyorum." Ayaklarındaki ve bacaklarındaki kumları temizledikten sonra oksijen şişesini almak için elini uzattı. "Bundan sonrasını ben hallederim." Eli hafifçe titremişti. Karşısındaki adam bunu fark etmişse bile herhangi bir şey söylememeyi tercih etti. Şişeyi uzattı.

Rachel dizlerindeki sıyrıkları oksijenli suyla temizledikten sonra tentürdiyot sürdü. Cam yanıyor ama bunu hissetmiyordu bile. Bütün dikkatiyle işini yapmaya devam etti. "Eee, gerçek ağabeyim ortaya çıktığında ne yapmayı düşünüyordunuz?" dedi sahte bir nezaketle. "Şapkanızı saygıyla çıkarıp bir kenan mı çekilecektiniz? Peki ya Emmett ortaya çıkmazsa ne olacaktı? Varisi olduğu milyonlar sizin karakterinizde bir adam için baştan çıkarıcı bir etkiye sahip olmalı. Sevgili amcası kuzenini bulduğunu söyleyip sevgili kardeşi de aynı şeyi doğruladıktan sonra avukatları gerçek Emmett Chandler olduğunuza inandırmak pek zor olmayacaktı değil mi? Yoksa bütün bunlar aklınıza bile gelmemiş miydi?"

"Geldiğini söyleyemem doğrusu," diye karşılık verdi genç adam. İlk kez gerçekten doğru söylediğini fark ederek onun yüzüne baktı. Ama genç kadının öfkeli bakıştan buna asla inanmadığını gösteriyordu.

Rachel arkasına yaslandı. "Evet anlat bakalım Jake Addams, bu işe nasıl girdin? Son birkaç yıldır neler yapıyordun?"

Bu soru, genç adamın o sakın tavrının birden kaybolmasına ve gözlerinin öfkeyle parlamasına yol açtı. Rachel bunu memnurlukla karşıladı. Onun nezaketine de, acımasına da ihtiyacı yoktu. Kızgın olduğu zaman kendini daha emniyette hissediyordu.

"Son altı ayı hapiste geçirdim." Jake Addams öfkesini yine de kontrol altına almayı başarmış ve sakın bir sesle karşılık vermişti. "Daha önce de zamanımın büyük bir kısmım yolculuk ederek geçiriyordum." Eh, bu söyledikleri de doğrudu işte. Bu tür oyunların kuralım iyi biliyordu. Gerçeğe ne kadar yakın şeyler anlattıysan, açık verme şansın da o kadar azalır.

"Anlıyorum," dedi Rachel aşağılayan bir sesle. "Emmet'in kimliğine bürünmenin karşılığı olarak Harris sana ne verecekti? Tabii Emmett Chândler'ın kız kardeşinin dışında?"

"Unuttuğun bir şey var. Seni buraya biz davet etmedik!" diye parladı genç adam. "Hatırladığım kadarıyla defalarca buradan gitmeni söyledim sana. O yüzden, böyle ihanete uğramış pozlarına gerek yok."

"İhanete uğramadım mı gerçekten?" diye mırıldandı Rachel. Sesindeki acı genç adamın yüreğine bıçak gibi saplandı. "Harris Amca sana ne veriyor?"

"Eğer Emmett ortaya çıkarsa iki yüz elli bin."

"Ya çıkmazsa?"

Jade Addams soğuk bir tavırla ona baktı. "Eğer avukatları Emmett olduğuma inandırmayı başarabilir ve birkaç ay sonra düzmece bir kaza sonucu ölürsem bir milyon."

"Epey kârlı bir iş," diye mırıldandı Rachel. "Emmett'in ortaya çıkmaması işine gelir öyleyse."

"Yanılıyorsun. İki yüz elli bin hem iyi para hem de kazanması kolay. Ya da en azından sen buraya gelinceye kadar kolaydı. Ama bir milyonu almak için oynayacağımız oyunda başarısızlığa uğrama ihtimali de var. Ben daldaki iki kuş yerine elimdeki tek kuşu tercih eden tiplerdenim."

Vücuduna yapışan ıslak elbise yüzünden Rachel üşümeye başlamıştı. Ürpermesini engelleyemedi. "Sana bir şey söyleyeyim mi Jake Addams?"

"Ne?"

"Sana inanmıyorum. :oHarris Amca inanabilir ama ne kadar iyi bir oyuncu olduğunu gördükten sonra sana hiç güvenmiyorum. Bu işi sadece para için yaptığına beni inandıramazsın." ;D ;D ;D ;D

"Bana inanmanı söyleyemem sana, değil mi?" Genç adam ayağa kalkarak gerindi. Islak gömleğin altından hareket eden güçlü kasları belli oluyordu. Rachel gözleriyle onu izlerken, hâlâ istediğini anladı. Ama bir daha asla böyle bir şey olmayacaktı aralarında. Asla! "Gerçeğin ne olduğuna kendin karar vereceksin," diye sözlerini tamamladı Jake Addams.

Aynı anda yaklaşan bir araba sesi duyup hareketsiz kaldılar. Birkaç dakika sonra dışarıda bir araba durmuş, kapısı açılıp kapanmış ve arkasından ıslak bir sıçan gibi Harris içeri girmişti.

"Böyle bir havada deliler bile dışarı çıkmaz," diye söylendi. "Ama buraya gelip sevgili kuzenlerimi görmeden yapamadım. Sizi çok merak ettim. Dalgalar eve kadar ulaşabilirdi. Burada bir telefon olmaması çok kötü Emmett. Sana kaç kez söyledim..." "Yeter artık?"

Harris şaşkınlıkla ıslak elbisesi içinde oturan kuzenine baktı. "Özür dilerim. Ne dedin Rachel?"

"Ona Emmett deme!"

Yaşlı adam hayretle durakladı. "RacheFm nesi var sevgili oğlum? İyi mi? Yoksa fırtına yüzünden..."

"Hiçbir şeyi yok," diye karşılık verdi Jake Addams. "Her şeyi biliyor."

"Biliyor mu? Neyi?" Harris zaman kazanmaya çalıştı. "Son üç haftadır burada neler yaptığımızı biliyor. Benim ağabeyi olmadığımı biliyor."

"Neden söz ediyorsun anlayamadım sevgili oğlum." Harris Chandler inadından kolay kolay vazgeçeceğı benzemiyordu.

"Her şeyi biliyor çünkü ben anlattım." Genç adamın sesi son derece sakindi. Harris'in yüzü bir anda allak bullak oldu.

"Tanrım! Neden yaptın bunu?" diyebilirdi. Kuzenine kaçamak bir bakış fırlattıktan sonra içini çekti. "Bunu bilmesine hiç gerek yoktu."

Genç adamın yüzünde acı bir gülümseme belirdi. "Hayır, gerekliydi. İçki ister misin? Ne kadar aptalca bir soru. Tabii istersin. Ben de bir bardak içeceğim. Sen de ister misin Rachel?"

"Hayır." Genç kadın ondan hiçbir şey kabul etmemeye kararlıydı.

"Ama bir bardak içkiye gerçekten ihtiyacın var," diye atıldı Harris. "Yüzün bembeyaz."

"Beni bu kadar düşünmen gözlerimi yaşarttı doğrusu Amca." Rachel kendini daha fazla tutamadı. "Gerçek Emmett'ı bulmak için ne yaptın bugüne kadar?"

Harris bu ani saldırıyı beklemiyordu. "Ama elimizden geleni yaptık, öyle değil mi sevgili oğlum?" dedi savunmaya geçerek.

"Şu senin sevgili rahibinle iki gündür görüşmeye çalışıyoruz. Ama nedense hep meşgul. Bilgi alabileceğimiz tek kişi de o."

"Benim rahibim mi?"

"Peder Murphy. Birkaç aydır ağabeyinle görüştüğüne dair söylentiler var. Ama bir türlü kendisiyle karşılaşp bunların gerçek mi yoksa dedikodu mu olduğunu öğrenme şansım olmadı."

"Ben onunla konuşurum." Rachel ayağı kalktı. Vücudunun titremesini belli etmemeye çalıştı.

"Şey... Rachel, ne yapmayı düşünüyorsun?" Harris sinirli bir şekilde gülümsedi.

"Ne hakkında?"

"Benim hakkımda. Bizim hakkımızda. Banka benim ne kadar iyiniyetle hareket ettiğimi anlamak istemeyebilir. Onlar olayı kendilerine göre değerlendireceklerdir. Her şeyi anlatacak mısın?" Adının Emmett olduğunu söyleyen adam kapının yanında durmuş, sakın bir tavırla onları dinliyordu. Harris'in sorusunun cevabı sanki kendi geleceğini de ilgilendirmiyormuş gibi kayıtsızdı.

Rachel soğuk bir şekilde gülümsedi. "Henüz karar vermedim, önce biraz uyumak istiyorum."

"Şey... Seni otele götürüyim mi? Bu gecelik bir oda bulabilirim sanıyorum."

"Hiç gerek yok Amca. Burada kalmayı düşünüyorum." Kapının yanındaki valizini alarak yatak odasına doğru yürüdü. Jake Addams'in sakın yüzünde ilk kez sarsılmış bir ifade gördüğü için memnundu. Ama yine de bunun ne anlama geldiğini pek anlayamamıştı.

"Yani burada mı kalacaksın?" diye kekeledi Harris.

"Elbette. Eğer Emmett ortaya çıkmaya niyetliyse nasıl olsa birkaç gün içinde çıkacaktır. Eğer böyle bir şey yaparsa, önce ikinizden birini görmeye geleceğinden eminim. O yüzden buradan bir yere ayrılmaya niyetim yok. Eğer ağabeyim bu adadaysa, onu mutlaka görmek istiyorum. Tabii sizin sayenizde başına bir şey gelmeden önce!"

"Rachel!" Harris şaşkınlıkla baktı. "Emmett'a bir zarar vereceğimizi nasıl düşünürsün? Tanrı aşkına, bize biraz güven."

Rachel alaycı bir kahkaha attı. Odasına girdiğinde gözyaşları yanaklarından süzölmeye başlamıştı. Jake Addams uzun bir süre kapalı kapıya baktı. Sonra mutfağı girip kendisine sert bir içki doldurdu. Oturma odasına döndüğünde Harris'in

yüzüne bile bakmadan pencerenin önüne gidip okyanusu seyretmeye başladı.

Konu Başlığı: Ynt: Yasemin Kokulu Aşk/ Anne Stuart
Gönderen: moryel üzerinde Nisan 28, 2007, 12:51:59 am

Bölüm On

Rachel odasına girip kapıyı kapattıktan sonra gözlerini karanlığa dikti. Ne kadar aptaldı! Elektriklerin kesik olduğunu unutmuştu. Tabii oturma odasına geri dönüp gaz lambasını alabilir ve o iki domuzu karanlıkta bırakabilirdi ama Jake Addams ile yeniden karşılaşmak istemiyordu. Onun sakın ve kayıtsız bakışlarıyla karşılaşırca, bir anda kontrolünü kaybedebilir...

'Eee, ne yaparsın kızım sonra?' diye düşündü. Kendini onun ayaklarına atıp yüzündeki kayıtsız ifadeyi silmesi için yalvaracak mıydı? Yoksa isterik bir kadın gibi yerlerde mi yuvarlanacaktı? Yoo, artık aklım başına toplaması ve güçlü bir kadın gibi hareket etmesi gerekiyordu. Yorgun bir tavırla kendisini yatağına attı. Saatin kaç ol-duğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. Akşamın beşi de ola-bilirdi, sabahın ikisi de.

Dışarıdan hiçbir ses duyulmuyordu. İki suç ortağının fısıldaştıklarına ve yeni planlar yaptıklarına dair hiçbir belirti yoktu. Ama öyle olsa bile, rüzgârın sesinden onların fısıldaşmalarını duyması zaten imkânsızdı. Belki de onu NaPali ka-yalıklarından aşağı atmaya düşünüyorlardı. İşin içinde Chandler milyonları olduğunda böyle bir cinayetin ne önemi olabilirdi? Hatta belki Emmett'ı da bulmuşlar ve çoktan susturmuşlardı...

Yoo hayır,' diye düşündü. Haksızlık etmek istemiyordu. Jake Addams denilen adam ahlaksız bir hapishane kuşu olabilirdi ama asla katil olamazdı. Aslında onun gerçekten ahlaksız veya hapishane kuşu olduğuna da inanmıyordu Rachel örneğin, kimliğini açıklamasına hiç gerek yoktu. Ağabeyine âşık olduğunu sanan Rachel'in acı çekmesini umursamayabilirdi. Neden gerçeği anlatmıştı acaba? Tabii gerçeği anlattıysa. Bütün bu kargaşanın içinde Rachel'i rahatlatan tek bir nokta vardı. Emmett sandığı kişinin ağabeyi olmadığı öğrendiği anda içindeki ateş bir anda sönmüştü. İsteğin, tutkunun, aşkın yerini soğuk bir boşluk duy-gusu almıştı.

O boşluk duygusunun da fazla uzun sürmediğini hatırla-yınca içini çekti. Onun yerini korkunç bir öfke almıştı he-men. Doğru dürüst düşünmesini engelleyen bir öfke. Oysa şu anda en çok ihtiyacı olan şey sükunetti. Sakin, mantıklı ve güçlü olmak zorundaydı. Jake Addams'ın anlattıklarının ne kadarının gerçek, ne kadarının yalan olduğunu anlaması ve gerçek Emmett'ı bulabilmesi için bunlara ihtiyacı vardı. Yatağın içinde doğrulup dizlerini göğsüne doğru çekti. Ayak ucundaki battaniyeyi titreyen omuzlarına sardı. Ger-çek neydi? Jake Addams'ın anlattıkları değildi. Bundan emin-di. Şimdiye kadar o kadar çok yalan söylemişti ki, bunun da onların devamı olduğundan kuşkusu yoktu.

Bu işe para için girmedeği kesindi. Tabii insani birtakım duygularla girmedeği de kesindi. Eğer tek amacı para olsay-dı, Rachel'in burada kalmasına asla izin vermez ve ne olursa olsun ağabeyi olmadığını açıklamazdı. Eğer adı da Jake Ad-dams ise, Rachel'inki de Marilyn Monroe'ydu.

Hapishane hikâyesi de doğru olmazdı. Belki de doğru lu-ğuna inanmak istemediği için böyle düşünüyordu Rachel. 'Bu adamın yaptıklarını mazur gösterecek mazeretler mi arıyor-sun kızım?' diye düşündü. 'Evet, hapisten yeni çıkmış bir katil suratı yok, ama bu konuda da yanılıyor olamaz mısın? Şim-diye kadar seni yeterince aldatmadı mı zaten? Görünüşe al-danmamakgerekir!*

Burada kalmakla yeni bir hata mı yapıyordu acaba? Kurt-ların ininde bir kuzu gibi hissediyordu kendisini. Planlarına engel olmaya kalkan birini gözlerini kırpmadan harcayabi-lecek insanlardı bunlar. Harris Chandler o tatlı ve nazik gö-rünümüne rağmen para için her şeyi göze alabilen bir insan-dı. Jake Addams, fırtınada dışarı fırlayıp gitmesine izin ver-memişti, ama bir milyon doların Rachel yüzünden elinden uçup gideceğinden emin olsa yine böyle davranır mıydı? Kal-binde en ufak bir acıma duygusu olur muydu?

Camlar yeni bir gökgürültüsüyle zangırdadı. Çakan şim-şekler odayı aydınlattı. Rachel battaniyesine biraz daha sıkı sarıldı. Emmett neredeydi? Bütün bunları uzaktan seyrediyor, bu gülünç oyunu kahkahalarla izliyor muydu? Bu da mümkün müydü. Emmett'ta büyükbabasının o garip mizah an-layışı vardı her zaman.

Ama eğer yaşıyorsa ve bu adadaysa, Rachel onu mutlaka bulacaktı. Bu arada, günlerdir aynı evi ve bir gece aynı yata-ğı paylaştığı adamın gerçek kimliğini de öğrenecekti. Ama sonra ne yapacağını henüz bilmiyordu.

Artık ısınan yatağın içine yavaşça kayıp gözlerini kapadı. En azından artık o adamı istemediği için sevinmeliydi. Par-maklarını dudaklarının üstünde gezdirdi. Evet, onu istemi-yordu. Bütün vücudunun titremesine neden olan açıklık geçmişti. Az sonra uykuya daldı...

Uyandığında etraf sessizdi. Sıcak battaniyeyi çıplak omuz-larının üstüne çekip değişikliğin nereden kaynaklandığını ha-tırlamaya çalıştı.

Evet, fırtına geçmişti. Dışarıdan sadece hafif bir esintiyle hışırdayan palmiye yapraklarının sesi ve kuşların cıvıltısı

geliyordu. Daha çok erken olmalıydı. Küçük yatak odasını aydınlatan güneş yeni doğuyordu.

Sıcak bir banyo ve bir fincan kahveden sonra kendisini daha iyi hissedecekti. Sonra da ne yapacağına karar verecekti. Jake Addams'ın azıcık akli varsa, yoluna çıkmaktan çekinirdi.

Ama endişelenmesine gerek kalmadı. Adaya geldiğinden beri ilk kez sabah kalktığında onu verandada bulmamıştı. Yatak odasının kapısı sıkıca kapalıydı. Ocağın üstünde de her zamanki gibi sıcak kahve yoktu. Bu arada elektrik arızası da giderilmişti anlaşılan. Duvardaki elektrikli saat çalışmaya başlamıştı. Rachel ocağın üstüne su dolu çaydanlığı yerleştirdik—ten sonra banyoya geçti.

Hayatının en uzun banyosunu yaptı. Tek umudu Jake Addams'ın da kalktığı zaman banyo yapmak istemesiydi. Sıcak su bulamadığı zaman epey hayal kırıklığına uğrayacaktı her—halde. Ama buz gibi su ona müstahaktı zaten! Saçlarını hırsla ovuşturmaya başladı.

Elinde kahve fincanıyla verandaya çıktığında Jake Addams hâlâ ortalarda görünmüyordu. Rachel giyimine de özel bir dikkat göstermişti bu sabah. Kısacık şortu, güneşte bronzlaşmış uzun bacaklarını gözler önüne seriyordu. Fırtınadan sonra hava hâlâ serin olmasına rağmen yakasız ve kolsuz bir gömlek seçmişti. Vicdanını rahatlatmak için 'Sadece sabah güneşinden biraz yararlanmak istiyorum,' diye düşündü. Bu arada ona da biraz işkence etse fena olmayacaktı hani. Uzun ıslak saçlarını omuzlarına dökerek verandanın en alt basamağına oturdu ve kahvesinden bir yudum aldı. Hava çok güzeldi. Masmavi gökyüzünde güneş giderek yükseliyor ve etrafı ısıtıyordu. Dün geceki fırtına sırasında sesleri kesilen kuşlar bile daha mutlu cıvıldıyorlardı sanki bu sabah. Kah—vesinden bir yudum daha alırken gözü fincanı tutan küçük eline takıldı. Bütün Chandler'ın en belirgin özelliklerinden biri ellerinin küçüklüğüydü. Oysa Emmett'in... yani Jake Addams'ın uzun parmakları, kocaman elleri vardı. Neden bu—nu daha önce fark etmemişti sanki? Hiçbir Chandler'ın eli böyle olmazdı.

Vücudunu kaplamaya başlayan sıcaklığı fark edince bir—den toplandı. 'Onun ellerini, vücudunu düşünme kızım! Ya—lanlarım düşün!'

Ama tam arkasından gelen ayak seslerini duyduğunda, bu—nu yapmanın söylemek kadar kolay olmadığını da anladı. Ve—randanın tel kapısı açılıp kapandı. Ama Rachel başını çevir—rip bakmadı bile. Gözlerini okyanusa dikip öylece oturmaya devam etti.

Ama onun da aynı şekilde davranacağını hesaba katma—mıştı tabii. Jake Addams başını çevirip ona bakmaya bile te—nezzül etmeden basamaklardan indi ve kararlı adımlarla de—nize yürüdü.

Üstünde sadece bir mayo vardı. Rachel onun arkasından ba—kıp geniş sırtını, güçlü bacaklarını seyrederken hafifçe ürperdi. İyice soğuyan kahvesinden bir yudum daha aldı. Ama gözle—rini bir türlü suyu yaran güçlü kulaçlardan ayıramıyordu. Yü—zünde açlık dolu bir ifade belirdi. Ama Jake Addams deniz—den çıkıp geri döndüğünde bunun yerine soğuk ve mesafeli bir ifade bulacaktı tabii.

Eğer geri dönerse... Hızlı hızlı yüzüyor, kıyıdan gitgide uzaklaşıyordu. Rachel midesinin korkuyla ezilmeye başladı—ğım hissetti. Ne yapmaya çalışıyordu bu adam? Fırtına geç—miş olmasına rağmen deniz hâlâ dalgalıydı. Bu kadar açıl—mak tehlikeli olabilirdi. Eğer Rachel'in onu kurtaracağım sa—nıyorsa çok yanılıyordu. Rachel iyi yüzme bilmezdi. Üstelik bu kadar açılmaya da asla cesaret edemezdi. Yoksa onun göz—leri önünde boğulursa genç kadına vicdan azabı çektireceğini mi hesaplıyordu? Belki de başka bir amacı vardı, iyice uzaklaşıp gözden kaybolacak ve sonra başka bir yerden sa—hile çıkıp ortadan yok olacaktı. Yoksa sadece çok iyi bir yü—zücü olduğuna güvendiği için mi böyle yapıyordu? Son da—kikada bacağına bir kramp girebileceğini ve boğulabileceğini düşünmüyor muydu?

Rachel onu tekrar gördüğünde derin bir nefes aldı. Kıyıya çok yaklaşmıştı. Anlaşılan dibe dalmış ve uzun süre dipten yüzerek gelmişti. Bu kadar korktuğu için kendisine öfkelen—di. Jake Addams'ın boğulup ölmesi neden umurundaydı san—ki? Tabii sadece insani bir merak olarak. Hiç kimsenin göz—leri önünde boğulmasını istemezdi Rachel. Jake Addams'ın bile.

Genç adam sudan çıkıp ona doğru yürümeye başladı. Rac—hel gözlerini kaldırıp ona baktı. Berbat görünüyordu. Göz—leri kan çanağı gibiydi. Alnı, başı çok ağrıyormuş gibi çizgi—ler içindeydi. Yüzünde soğuk, mesafeli bir ifade vardı.

Ba—samaklara birkaç adım kala durdu ve sessizce Rachel'a baktı Genç kadın birden yerinden fırlayıp onu kollarının arasına almak, üzülmemesini, her şeyin düzeleceğini söylemek için sonsuz bir istek duydu. Ama hemen kendisini tuttu. Yine saç—malamaya başlamıştı işte. Böyle bir şey yaparsa Jake Ad—dams'ın nasıl bir tepki göstereceğini bile bilmiyordu. Sonunda "Mutfakta kahve var," diyebilirdi. "Gördü. İçine fare zehiri atmışsındır herhalde." Sesi yor—gundu.

Rachel başını iki yana salladı. "Bu çok kolay olurdu. Da—ha uzun ve yavaş bir intikam planı var kafamda."

Genç adamın gözleri onun vücudunda dolaştı. "Anlıyo—rum... Sana da kahve koyayım mı?" Başıyla boş fincanı işa—ret etti,

Rachel bu teklifi tam reddedecekken vazgeçti. Eğer birkaç gün daha burada, bu adamla birlikte kalacaksa onunla bir anlaşma yapmalıydı. Nasıl olsa Emmett'ı bulmak için elin—den geleni yapmadan buradan ayrılmaya niyeti yoktu. Fincanı uzattı. "Lütfen."

Genç adamın gözlerinde alaycı bir bakış belirdi. "Ateşkes, öyle mi?"

"Şimdilik. Bilgi alışverişi öneriyorum."

Rachel arkasına yaslanıp saçlarını geriye savurdu. "Kah—veyi getir," dedi rahat bir sesle. "Ondan sonra anlatırım."

Jake Addams'ın gözlerindeki alaya ifade bütün yüzüne ya—yıldı. Tek bir kelime bile etmedi. Ama etmesine de gerek yoktu

zaten. İnsanların kafasından geçenleri okumakta uzmandı.

Rachel birden öfkelenildi. Bu adamın karşısında kendisini hep zayıf hissediyordu. Ne kadar güçlü olmaya karar verirse versin. 'Dilerim kahve koyarken, üstündeki o küçücük ma-yoyu da çıkartıp biraz daha kapalı bir şey giymeyi akıl eder,' diye düşündü. Ama umutlarının gerçekleşmediğini anlaması uzun sürmedi. Jake Addams birkaç dakika sonra elinde iki fincan kahveyle dışarı çıktı. Her zaman yaptığı gibi veran-dada oturup bacaklarını korkuluğa dayayacağı yerde aşağı inip onun yanına basamaklara oturdu ve fincanlardan birini uzattı. Basamakların öteki ucuna oturmuştu ama yine de ara-larındaki mesafe tehlikeli sayılabilecek kadar yakındı. Sabah güneşi vücudundaki deniz suyunu hemen kurutmuştu. Sade-ce göğsündeki sarı tüylerin üstünde birkaç damla parlıyor-du. Rachel gözlerini o noktadan kaçırmaya çalıştı. "Evet, anlat bakalım," dedi genç adam sakın bir sesle. Kahvesini yudumlarken dikkatle onu inceliyordu. Yüzünde-ki o soğuk ifade kaybolmuştu. Sanki neşelenmiş gibiydi.

Rachel sesine mümkün olduğu kadar düşmanca bir ton ver-meye çalıştı, "önce sen anlatacaksın. Sana zerre kadar gü-venmiyorum. Ben söyleyeceklerimi bitirdikten sonra bu bil-ginin senin için yararsız olduğunu söyleyebilirsin. Önce sen anlat. Anlatacakların benim vereceğim bilgilere değip değ-meyeceğine ben karar vereceğim." Ama bu soğuk ve düşman-ca tavır genç adamın neşesini biraz daha artırmış gibiydi. "Pekâlâ. Emmett'ın en son 1969'da bu adada görüldüğü-nü resmen biliyoruz. Adanın kuzey sahiline yerleşmiş, mari-juana üretimiyle uğraşıyordu. Tabii polis izini buluncaya ka-dar." Gözlerindeki o alaycı ifade bir an kayboldu ve Rachel birden üşüdüğünü hissetti. "Cambridge'daki bomba olayım biliyor musun?"

Genç kadın başını salladı. Birdenbire neden bu kadar üşü-düğünü anlayamıyordu. "Elbette. Emmett'ın bomba imal eden radikal bir öğrenci grubuyla ilişkisi vardı. Polis de bu yüzden onu sorguya çekmek istiyordu. Aslında Emmett'ın bu konuda pek fazla bir şey bildiğini sanmıyorum. Hatırla-duğım kadarıyla, devrimin eylemden çok teori kısmıyla ilgi-lenirdi o."

"Teori, teori olarak kaldığı sürece iyidir," dedi genç adam vahşi bir sesle. "O patlamada bir kız öldü."

"Hatırlıyorum." Rachel'in sesi yumuşaktı. O radikal grubun bir üyesiydi kız. Emmett'ın da sevgilisiydi. öldüğünde on dokuz yaşındaydı. Ne yazık ki, Rachel adını bile hatırlamıyordu.

"Polis Kauai'de izini bulduktan sonra Emmett kayıplara karıştı. Büyük bir ihtimalle NaPali kayalıkları bölgesine gitti. Kanun kaçakları için mükemmel bir gizlenme yeridir orası. O zamandan beri de onu gören olmadı. Sadece birtakım de-dikodular yapıldı."

"Hâlâ orada olabilir mi sence?"

"Belki." Genç adam gözlerini denize dikti. "İnsan orada yıllarca kimseye görünmeden yaşayabilir. Ama bence yeni bir kimlikle yepyeni bir yaşam sürdürüyor."

, "Belki de evlenmiş, çocukları olmuştur," dedi Rachel düşünceli bir tavırla. "İnsanlar kırk yaşlarına geldiklerinde genellikle evli olurlar." Birden kafasına takılan bir fikirle keyfi kaçtı. Gözlerini kahve fincanına dikti.

"Hayır," dedi genç adam usulca.

"Yani sence evlenmemiş midir?" Gözlerini merakla kal-ırdı Rachel.

"Sanmıyorum. Ama benim cevapladığım soru bu değildi." "Ne sorusu?" "Ben evli değilim." "Kimin umurunda?"

"Senin." Genç adam kendinden emin bir tavırla arkasına aslandı. "Her neyse, ağabeyinin evlendiğini sanmıyorum evlenmişse bile fark etmez." Rachel âz önceki imayı anlamamazlıktan gelmeyi tercih ederek "Kimin için fark etmez?" diye sordu.

Genç adam cevap vermedi. "Evet, senin bildiğin şeyler neymiş bakalım? Benimkilerin pek fazla olduğu söylenemez ama dostumuz Emmett'ın da biraz zor bir tip olduğunu unutma."

'Canın cehenneme,' diye düşündü Rachel. "Kaç yaşında-sın?"

Bu ani soruya hiç de şaşırılmış görünmedi genç adam. "Ağa-beyinle aynı yaştayım. Kırk..Neden sordun?"

"Ve hiç evlenmedin?"

Dudakları alaycı bir kıvrımla büküldü. "Bu ne merak Miss Chandler? Evet, bir kez evlendim. Yıllar önce, çok farklı bir dünyada."

"Ne oldu?"

"Mesleğimden hoşlanmadı ve beni boşadı. Sanırım şimdi Wichita'da bir muhasebeciyle evli."

Rachel alaycı bir kahkaha atmak istedi ama başaramadı. "Onu suçlayamam doğrusu. Ben de bir sahtekârla evli kal-mak istemezdim."

"Ben sahtekâr mıyım?"

"Değil misin?" Sesindeki merakı engelleyemedi.

Genç adam esrarengiz bir tavırla gülümsedi. "Zaman ka-zanmaya çalışmaktan vazgeç Rachel. Emmett hakkında bil-diğin şey ne?"

Kahve fincanı boşalmıştı. İyice yükselen güneşin ışıkları çok parlak olduğu için denize bakmak da zorlaşmıştı. Rachel'in, yanındaki adama bakmaktan başka çaresi yoktu. 'Unutma, yalana sahtekârın biri o,' diye tekrarladı kendi kendine. Ama bu koşullar altında bunu aklında tutması çok zor oluyordu. Eğer üstüne bir gömlek giyse belki işler biraz daha kolayla-şacaktı.

"Emmett gittiğinden beri her yıl doğum günümde bana ar-mağan gönderiyor." Çıplak ayağıyla kumun üstünde şekil-ler çizmeye başladı.

"Bunu daha Önce de söylemiştin. Doğrusunu istersen bir an çok bocalamıştım. Sana nasıl armağanlar gönderiyordu?" "Kelebekler." Daha önce hiç kimseye söylemediği bu ka-dar özel bir şeyi hiç tereddüt etmeden ona söylediği için şa-şırdı Rachel.

"Kelebek mi?"

"İpek, porselen, seramik, gümüş kelebekler. Çocukluğum-dan beri kelebekleri çok severim. Beş yaşındayken bir tane yakalamıştım... Kanatlarında san ve siyah noktalar olan çok güzel bir kelebektir. Kuzenim Harold bizi ziyarete gelmişti. Benim görmediğim bir sırada kelebeğimi iğneye geçirdi. Ağ-ıladıgımı görünce de kanatlarını koparıp yüzüme fırlattı. De-liye dönmüştüm. Günlerce ağladım. Emmett, Harold'ın gö-zünü morarttı ama bu bile beni teselli etmedi. Ariel saçmala-dığımı söyleyip duruyordu ama Emmett beni anladı. O günden sonra da ikimizin arasında özel bir bağ oldu kelebekler."

Yanındaki adam çenesini düşünceli bir tavırla kaşdı. "Zarfların üstünde gönderenin adresi var mıydı?"

"Hayır. Ama posta damgalan vardı."

"Hiç yoktan iyidir. Onları hatırlıyor musun?" Birden dik-kat kesildi. Gözleri parlamaya başladı. Rachel korktu. Emmett'tan aslında ne istiyordu bu adam acaba?

"Hepsini hatırlamıyorum. Yıllarını da hatırlamıyorum. Ama ilk paket Kauai'den geldi. Sonra Samoa, Avustralya, Roma, Paris." Bir an tereddüt etti. "Son paket yine Kauai'-den gönderilmişti."

"Biliyordum!" Jake Addams'ın yüzünde bir zafer gülüm-seyişi belirdi. Birden ayağa fırladı. "Bunu hissediyordum!" Koşarak eve girdi.

Rachel şaşkın şaşkın onun arkasından baktı. Önce peşin-den gitmeyi düşündü, sonra vazgeçti. Anlatmadığı bir şey da-ha vardı. Küçük bir ayrıntı...

Birkaç dakika sonra genç adam tekrar kapıda göründü. Üstüne bir gömlekle bir blucin giymiş, lastik ayakkabılarını da kolunun altına sıkıştırmıştı.

"Nereye gidiyorsun?"

"O Tanrının cezası rahibi bulup Emmett Chandler'ın ne-rede olduğunu öğrenmeye. Onun burada olduğunu biliyor-dum. Kahretsin! Biliyordum işte. Şimdi artık elimde delil de var. Hiçbir şey beni durduramaz."

"Neyi yapmaktan durduramaz?" diye sordu Rachel me-rakla. Jake Addams ona şöyle bir bakış fırlattı.

"Sen burada kal. Ben öğleden sonra dönerim."

"Hayır efendim. Ben de seninle geliyorum."

"İddiaya var mısın? Emmett zamanında o küçük popona birkaç tokat indirmeyi ihmal etmiş olabilir ama benim de aynı şekilde davranacağımı umma. Şu verandadan bir ayrıl, nasıl pişman olduğunu göreceksin!"

Yüzündeki ifade hiçbir kuşkuyla yer bırakmayacak kadar açıktı. Rachel bundan emindi. Bir şeyden daha emindi. Onun ellerini vücudunda hissettiği anda her şeyi unutacağını da biliyordu. Şimdilik boyun eğmek en iyisiydi. Üstelik o gider gitmez odasını arayacak ve kafasındaki soruların cevabını bul-maya çalışacaktı.

Yüzüne en tatlı gülümsemesini yerleştirip elini salladı. Emmett'ı bunca zaman arayıp bulamadıktan sonra bu kadar ça-buk bulması imkânsızdı. "İyi eğlenceler," dedi neşeli bir sesle. "Eğer Peder Frank'i bulma şansın olursa ona da sevgilerimi ilet."

Karşısındaki adam aptal değildi. Bu ani tavır değişikliği beyninde uyarı zillerinin çalmasına neden oldu. Ama önce Emmett Chandler'la görülecek bir hesabı vardı. İnsanı deli eden küçük kardeşi birkaç saat daha bekleyebilirdi. "Bura-dan bir yere ayrılma," diye tekrarladı. Sonra cipe atlayıp son hızla uzaklaştı.

Land Rover gözden kaybolduktan sonra Rachel güneşin altında tembel tembel oturmaya devam etti. önünde kosko-ca bir gün vardı. Jake Addams'ın odasını rahat rahat araya-bilirdi.

Sonunda ayağa kalkıp keyifle gerindi ve içini çekerek se-rin, loş kulübeye girdi. Ama işlerin sandığı kadar kolay yü-rümeyeceğini düşünmesi gerekirdi. Yatak odasının kapısı ki-litliydi.

"Sadece umduğumdan biraz daha uzun sürecek," dedi ken-di kendine. Mutfak çekmecelerinden birinde bir tornavida bulduktan sonra yarım saat kadar paslı vidaları gevşetmeye çalıştı. Tef içinde kalmıştı. Dudaklarının arasından kendi ku-lağına bile yabana gelen sözcükler dökülüyordu boynuna. Ama sonunda zaferi kazandı. Kapıyı yavaşça itip Mavi Sakal'in odasına girdi.

Burada yattığı gecenin sabahında kafası o kadar meşgul-dü ki, etrafa pek dikkat etmemişti. Ama şimdi rahatça ince-leme imkânı vardı.

Jake Addams'ın dün gece pek rahat uyuyamadığı anlaşılı-yordu. Yatak örtüsü tekmelenmekten buruşup bir top hâlin-de ayak ucuna itilmişti. Çarşafın yarısı yerde, yarısı yatağın üstündeydi. Birkaç parça giysi her tarafa saçılmıştı. Kül tablası da ağızına kadar izmaritle doluydu.

Genç kadın yüzünü buruşturarak odayı toplamaya başla-dı. Kül tablasını ve boş içki bardaklarını mutfaka götürdü. Evin diğer bölümlerindeki temizlik işlerini şimdiye kadar gayet iyi yürütmüştü ama kendi odası için aynı şeyi söylemek müm-kün değildi. Ama yine de oda kirli değildi. Tek bir toz bile yoktu etrafta. Sadece dağınıktı.

Rachel temizlik işini bitirdikten sonra arama faaliyetine hız verdi. Aklına gelebilecek her yeri, yatağın altını, yastık kılıf-larının arasını, elbiselerinin ceplerini aradı. Mide pastilleriyle macera romanını gördüğünde gülümsedi. Çok genç ve gü-zel bir kızın fotoğrafıyla bir paket prezervatif bulunca öfkeden deliye döndü. Ama sonra, bir anda eriyivermesine

ne-den olan şeyi gördü. İki gece önce otelin barına gittiğinde saç-larının arasına ilıstırdığı çiçek de oradaydı. Şifoniyerin en üst çekmecesinde. Çoktan solmuş çiçeğe uzun uzun baktı. İçin-den bir ses, çekmeceyi kapatmasını, kapının kilidini tamir et-mesini ve odayı bulduğu gibi bırakarak sanki buraya hiç gir-memiş gibi davranmasını söylüyordu. Ama sonra kararlı bir tavırla omuzlarını dikleştirdi. Bü-yük bir ihtimalle buraya geldiği gece düşürmüştü o çiçeği oda-da. Jake Addams da yerden alıp gelişigüzel bir şekilde çek-meceye fırlatmış olmalıydı. En üst çekmeceyi kapatıp alttakini açtı. Dinlediği hikâyede inanmadığı bir taraf vardı. Bu-nun ne olduğunu bilmiyordu ama hissediyordu. Aramaya de-ıvam etti.

En son çekmece sorularının cevabını verdi. Dikkatle kat-lanmış tişörtlerin altındaki zarfın içinden bir pasaport çıktı. Ben O'Hanlon adında, kırk yaşında bir adama aitti. Üstelik pasaporttaki fotoğraf Jake Addams'a şaşılacak şekilde ben-ziyordu. Ayrıca bir basın kartı ve bazı bölgelere giriş hakkı tanıyan kimlik kartlarından da Ben O'Hanlon'm ünlü bir ga-zeteci olduğu anlaşılıyordu. Bir gazeteden kesilmiş kupürde de aynı fotoğraf vardı. Haber başlığında 'Teröristlerin elindeki muhabir serbest bırakıldı' yazıyordu.

Rachel yere bağdaş kurdu ve haberi okumaya başladı. An-ladığı kadarıyla, Ben O'Hanlon Güney Amerika'daki dikta-törlüklerden birinde girmemesi gereken bir bölgeye girmişti. Daha sonra da ortadan kaybolmuştu. Altı ay kadar sonra bir başka ülkede ortaya çıkmıştı. Sonra da Amerika Birleşik Devletleri'ne iade edilmişti. Gazete haberinden her şeyi anlamak mümkün değildi. Sadece Dışişleri Bakanlığı O'Hanlon'ın sor-guya çekildikten sonra gerekli açıklamaların yapılacağını bil-dirmişti. Yeni bir kitap hazırlığı, hatta bir film yapımıyla il-gili söylentiler vardı. Ama O'Hanlon bütün soruları cevap-sız bırakıyordu.

Rachel kupürü dikkatle katlarken 'Baza şeyleri daha iyi an-lıyorum şimdi,' diye düşündü. O kâbuslar, verandada, açık havada geçirilen saatler. Demek gerçekten hapisten çıkmış-tı!

Ama yine de Emmett'tan ne istediğini anlayamıyordu. Bil-diği kadarıyla, Emmett hiç Güney Amerika'ya gitmemişti. Gittiye bile uzun süre kalmamıştı. Ben! Demek adı Ben'di. Jake Addams'tan çok daha güzel bir isimdi bu. Artık kuş-kusu yoktu. Gerçek ismi Ben O'Hanlon'dı. Ne yaptığı da anlamak pek zor değildi artık. Gazetedeki habere göre, Ben O'Hanlon çok başarılı bir araştırmacı muhabirdi. Bir kez de Pulitzer ödülü'nü kazanmıştı. 1960'ların ünlü radikalleriyle ilgili yazacağı kitap için araştırma yapmak üzere gitmişti Gü-ney Amerika'ya. Emmett ile ilgilenmesi de bu yüzdendi öy-leyse. Ama gazeteciler haber kaynaklarını gizlemeleriyle ta-nınırırlardı. Herhalde Ben O'Hanlon da Emmett ile konuştuk-tan sonra onu polise teslim etmeyecekti.

Mutfağa gidip yiyecek bir şeyler hazırlamaya başladı. Ne-den her şeyi açıkça anlatmamıştı oha acaba? Emmett olma-dığını söyledikten sonra yeni bir sahte kimliğe bürünmesinin hiçbir anlamı yoktu. Yo hayır! Rachel'in öfkesi bir türlü geç-miyordu. Üstelik bu adamın amacına ulaşmak için kulland-ığı yöntemlerden de hoşlanmıyordu. Sahte kimlikler, yasak bölgelere gizlice girmeler, bir kitap yazmak için hayranlık du-yulacak yöntemler olamazdı.

Elindeki çay bardağıyla verandaya doğru yürürken yatak odasının açık kapısına şöyle bir göz attı. Pasaport, kimlik kartları şifoniyerin üstünde duruyordu. Onlara dokunmaya-caktı. Bakalım gördüğü zaman ne yapacaktı? Belki de utançla kızaracaktı. Ne yazık ki bunu göremeyecekti Rachel. Bu ak-şam Stephen Ames onu yemeğe götürmek üzere gelecekti. Onunla çıkacak, böylece Ben O'Hanlon'ın burnunu bir kere daha yere sürtecekti.

Çayını içtikten sonra odasına gidip özenle hazırlandı. Yeni aldığı altın sarısı elbisesini giyip saçlarını gevşek bir topuz halinde ensesinde topladı. Parfümünü sürüp makyajını da yaptıktan sonra verandaya çıkıp Stephen Ames'i beklemeye başladı.

Ama ilk gelen Ben oldu. Cipten indikten sonra yorgun bir tavırla elini saçlarının arasından geçirdi ve tam o sırada Rachel'i fark etti.

"Neden öyle giyindin?" diye gürledi birden.

Genç kadın tatlı tatlı gülümsedi. "Randevum vardı, unuttun mu? Stephen Ames. Harris Amcanın tanıdığı."

"Herhalde bu saçmalığı sürdürmeyi düşünmüyorsun değil mi?"

"Tabii ki düşünüyorum. Evde kalmam için bir neden var mı? Genç ve çekici bir erkekle bir gece geçirmek bana iyi ge-lecek diye düşünüyorum."

"Beni çekici bulmuyor musun?" diye sordu Ben alaycı bir sesle.

"Pek sayılmaz. Ayrıca, dürüst erkeklere karşı ilgi duya-rım ben. Tabii sen bunu pek anlayamazsın, Sürekli sahte bir kimlikle dolaşmak yorucu olmalı."

Genç adam kollarını yukarı kaldırarak gerindi. "Doğrusu bugün yorucu geçti."

"Anladığım kadarıyla araştırmaların bir sonuç vermedi?"

"Nereden vardın bu sonuca?" Gözlerinde yine ihtiyatlı bir bakış belirmişti.

"Çünkü Peder Frank ile konuşup Emmett'in nerede oldu-ğunu öğrenseydin, buraya zafer çıgıllıkları atarak gelirdin. O yüzden gününü harcadığım tahmin etmek pek güç olmadı."

Genç adam gülümsedi. Rachel'i öfkeden deliye çeviren bir Gülümsemeydi bu. "Bu söyledığın pek doğru değil. Hele gü-nümü tamamen zıyan ettiğimi düşünüyorsan hiç doğru değil"

"Bu konuda herhangi bir açıklamada bulunmayı düşün-müyorsun herhalde, değil mi?"

"Haklısın." Verandanın basamaklarını ağır adımlarla çıkarken başını salladı. "Şu senin yakışıklı kavalıyen ne zaman gelecek?"

"Her an gelebilir."

Tam bir sinir savaşıydı bu. Ben O'Hanlon'ın çenesinde seğiren bir kas hiç de görüldüğü kadar sakin olmadığının ifadesiydi. Rachel hayal kırıklığına uğradı. Ne olursa olsun onu kızdırmak, öfkeden deliye döndüğünü görmek istiyordu. Gülümseyerek "Biraz yalnız kalmak sana da iyi gelir," dedi. "Örneğin ben bugün tek başıma harika bir gün geçirdim. Bir sürü de iş yaptım."

"öyle mi? Ne gibi işlerdi bunlar?"

"Sıradan bazı işler işte. Bulaşıkları yıkadım, güneşlendim, manikür yaptım, senin odanı aradım."

Genç adam başını yavaşça çevirip ona baktı. "Ne dedin?" Sesinde tehlikeli bir yumuşaklık vardı.

Rachel anlamamazlıktan gelemedi. "Odanı aradığımı söyledim. Her zaman çok dürüstsünüz değil mi Mr. Ben O'Hanlon? Pulitzer ödülü'nü nasıl kazandığınız? Birtakım hikâyeler uydurup onları yayınlatarak mı?"

Genç adam yavaşça ona doğru yürüdü. Rachel bir an irkildi, ama Ben O'Hanlon onun yanından geçip içeri girdi. Anlaşılan odasının ne hale geldiğini kendi gözleriyle görmek istiyordu.

Bir dakika sonra yine verandanın kapısında görüldü. "Ka-rılarını döven erkekleri günün birinde anlayışla karşılayacağım hiç aklıma gelmemiştir," diye homurdandı. Yumrukları-nı sıkmış, Rachel'a yaklaşmamak için bütün çabasını harcı-yordu.

"Ben senin karın değilim!"

"Tanrıya bunun için şükrediyorum ya zaten." Sert bir kah-kaha attı. "öğrendiklerin hoşuna gitti mi bari?"

"Elbette," diye karşılık verdi Rachel sakin bir sesle. "En azından Emmett'tan ne istediğini biliyorum şimdi."

Ben'in yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. "Ne istiyormuşum?"

"Kitabın için arıyorsun onu tabii ki! Beni daha fazla kan-dırmana hiç gerek yok. Gazetedeki haberi okudum. 60'lardaki radikal hareketlere karışıp sonra kaçmak zorunda kalan in-sanlarla ilgili bir araştırma yapıyormuşsun. Emmett kendisi çok önemli bir insan değildi ama Cambridge'deki bomba olayı önemliydi senin için. Ayrıca Emmett'ın ünlü bir aileye mensup olması da hikâyeyi renklendiriyor."

"Tabii büyük bir servetin varisi olması da önemli," diye ekledi genç adam kuru bir sesle.

"Emmett'ın o mirası kabul edeceğini hiç sanmıyorum." "öyle mi? Neden böyle düşünüyorsun?" "Çünkü o mirası gerçekten isteseydi şimdiye kadar ortaya çıkardı. Vasiyetnameden haberi olmaması imkânsız. Bütün gazetelerde etraflı bir şekilde yer aldı. Emmett paraya hiçbir zaman fazla önem vermedi. Şimdi de pek değiştiğini sanmı-yorum."

"Belki de ortaya çıkmamasının tek nedeni, bütün o para-nın ödemek zorunda olduğu bedele değmeyeceğini düşünmesindendir."

"Emmett'ın ödemek zorunda olduğu bir bedel yok," diye karşılık verdi Rachel öfkeyle. "Herhangi bir suç işlemedi. Bomba olayıyla ilişkisi de tamamen tesadüftü."

"Madem öyleydi, bütün bunları neden açıklamaktan kaçındı? Eğer saklayacağı bir şey yoksa on beş yıldır niye kaçıyor?" Sesi buz gibiydi. Rachel bu kadar duygusuz bir adam-dan nefret etmesi gerektiğini düşündü ama edemiyordu işte. "Bilmiyorum. Ama onu görür görmez bunu soracağımdan kuşkun olmasın."

"Tabii benden önce görme şansın olursa," diye karşılık verdi Ben O'Hanlon. Sesi yine buz gibiydi. Rachel bir an korkuyla ürperdi. Ama cevap vermesine fırsat kalmadan Step hen Ames'in son model arabasının yaklaştığını ve evin arkasında durup korna çalmaya başladığını duydular.

Genç adamın dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. 'Yakışıklı ve çekici kavalyen geldi. Bence onu bekletmesen iyi olur."

Rachel yavaşça yerinden kalkıp yürüdü. Onun yanından geçerken kasıtlı bir hareketle vücudunu onun sert bedenine hafifçe dokundurdu.

"Domuz," diye mırıldandı yumuşak bir sesle. Sonra ara baya doğru koşmaya başladı.

Konu Başlığı: Ynt: Yasemin Kokulu Aşk/ Anne Stuart
Gönderen: moryel üzerinde Nisan 28, 2007, 01:43:28 am

Bölüm On Bir

Ben O'Hanlon verandada hareketsiz durup uzaklaşan arabanın sesini dinledi. Kalbini çelik bir pençe gibi sıkın acının nedenini düşürmemeye çalışarak gözlerini denize dikti. Rachel Chandler'ı düşünerek duygusallaşmanın zamanı değildi. Bugün çok fazla şey öğrenmişti. Amacına iyice yaklaştığını hissediyordu.

Yarın epey zor bir gün olacaktı. Biraz dinlenmesi gerekiyordu. O hücrede geçirdiği altı ayın izleri kızgın Hawaii güneşi altında epey silinmişti. Yine de Na Pali kayalıklarına tırmanmak için insanın çok güçlü olması gerekiyordu. Eğer Peder Frank'i yakalayıp bir köşeye kıştırabilme şansı olsaydı, işler daha da iyi olacaktı. Ama Tanrının cezası rahibi bulmak her zamanki gibi mümkün olmamıştı. Bahçıvan da pek konuşmaktan hoşlanan bir insan değildi. Yine de Ben'e yararlı olabilecek bir yığın şey söylemişti sonunda. Emmett Chandler'ın son birkaç aydır o kayalık arazide birkaç kez

görüldüğünü söylemişti. Tek umudu, o bahçıvanın söylediklerinin doğru çıkmasıydı.

Tabii bu arada bir de Rachel Chandler sorunu vardı. Ben'in Emmett'i aramasının nedenini kolayca çözmüş ve ona söyleyecek bir şey bırakmamıştı. Bu hikâyeye inandığı sürece hiç kimseye bir şey söylemeyecekti. Böylesi daha iyiydi. Gerçeği öğrendiği zaman da çok geç olacaktı zaten. Hem Emmett için hem de Ben ve Rachel için.

'Ben ve Rachel diye bir kavramı sil at kafandan,' diye düşündü genç adam öfkeyle. Böyle bir kavram hiçbir zaman olmamıştı, bundan sonra olması da imkânsızdı. On beş yıl öncesinin olayları onlara asla bir şans tanımayacaktı. Bu gerçeği kabul etmek zorundaydı. Bundan sonra belki de hayatı boyunca yasemin kokusu duymaya tahammül edemeyecekti.

Hayatının en uzun gecelerinden birini yaşadı. Kendisine yemek hazırladı, tıraş oldu, denizi seyretti. Saat on bir olduğunda huzursuzluktan yerinde duramaz olmuştu. Nerede kalmıştı bu Tanrının cezası Rachel? Yoksa hiç dönmeyecek miydi? Geceyi o aptal suratlı herifle mi geçirmeyi düşünüyordu? Eğer böyle bir şey yaparsa, onu...

Böyle bir şey yaparsa, ona ne demeye hakkı vardı sanki? Rachel Chandler, Stephen Ames'e âşık olmaya kalkarsa, belki de kendisi için en iyi olanını yapmış olacaktı.

Ama onun Ames'e âşık olamayacağını biliyordu Ben. Kadınları iyi tanıyordu. Rachel ona âşık olmak üzereydi. Eğer kendisi bunun farkında değilse bile, Ben onu ne kadar istiyorsa, o da Ben'i en az o kadar istiyordu.

Uzaktan yaklaşan araba sesini duyduğunda birden yerinden fırlayıp verandaya çıktı. Ama Ames'in Jaguar'ının motor sesi değildi bu. Harris'in Lincoln'ünün sesi de değildi. Gitgide yaklaşan farların ışığı altında Louise Taksi Şirketi'nin arabalarından birini tanıdı.

Yerinde hiç kıpırdamadan durup arabanın kapısının açılıp kapanmasını, sessiz mırıltıları ve taksinin geri bir manevrayla uzaklaşmasını izledi. Rachel'in karanlık silueti yolda durmuş, arabanın arkasından bakıyordu. Ama halinde bir gariplik vardı. Sanki omuzlan çökmüş gibiydi. Birden heyecanlandı.

"Rachel?" diye seslendi yumuşak bir sesle.

Onun hafifçe öksürüp boğazını temizlediğini duydu. "Şey... Bi... biraz yürüyüşe çıkacağım ben."

"Ames nerede?" Onu korkutmamak için sesinin mümkün olduğu kadar yavaş çıkmasına gayret etti. Korkak bir ceylan yavrusu gibi duruyordu genç kadın karanlıkta. Tek bir sert sözle kaçmaya, koşarak uzaklaşmaya hazır gibiydi.

"Şey... O gelmedi. Ben taksiyle dönmeyi tercih ettim." Sesindeki acıyı ve korkuyu fark etmemek imkânsızdı. Ben verandanın basamaklarından yavaşça inip ona doğru yürüdü.

"Ne oldu Rachel?" diye sordu yumuşak bir sesle. Artık ona yeterince yakındı. Kaçmaya çalıştığı anda kolundan yakalayabilirdi. "Sana bir şey mi yaptım?"

Genç kadın bir an hareketsiz kaldı. Sonra yavaşça yürüdü, Oturma odasından dışarı süzülen ışık huzmesinin içine girdiği anda, Ben'in gözleri dehşetle açıldı. Rachel'in yüzü gözyaşlarıyla yıkanmıştı. Dudakları şişmiş, elbisesi yırtılmıştı. "Oh Ben," diye mırıldandı birden. "Yoksa Jake mi, yoksa Emmett mi demem gerekiyor?" Sesi acıyla titredi. "Sana hangi isimle sesleneceğimi bile bilmiyorum!"

Genç adam iki adımda ona yaklaşıp kollarının arasına aldı ve sıkıca tuttu. "Sus Rachel. Konuşma şimdi. Hiç kimse sana zarar veremez artık. Sus sevgilim." Kollarının arasındaki gergin vücudun gevşediğini hissetti.

Rachel başını onun omzuna dayayarak "Sana söylemiştim," diye mırıldandı hicirlikler arasında. "Sana söylemiştim."

"Ne söylemiştin sevgilim?" Ben, göğsünün üstündeki saçlardan yayılan yasemin kokusunu içine çekti.

"İyi adamlar aslında hiçbir zaman iyi değildir," diye fısıldadı genç kadın. "İnsana gülümserler, güzel sözler söylerler, sonra da yaralarlar. Senin gibi domuzları daha çok seviyorum ben."

"Bunu duyduğuma sevindim." Ben dudaklarını onun saçlarına değdirdi. "Bütün namussuzluğuma rağmen Stephen Ames kadar kötü biri değilim, öyle mi?"

Rachel titreyerek "Böyle konuşma," diye fısıldadı. Ben' in kollarının çemberi biraz daha daraldı.

"Ne yaptı sana Rachel?" İçinde gitgide büyüyen korkunç öfkeyi bastırmak için sakın bir sesle konuşmaya çalıştı. "O nerede şimdi?"

"Şey... Ben geç olduğunu, eve dönmek istediğimi söyledim. Ama o benimle aynı fikirde değildi." Titreyerek başını kaldırdı ve Ben'in gözlerinin içine baktı. "Şu anda pekiyi durumda olduğunu sanmıyorum."

Genç adam hafifçe gülümsedi. "Ne yaptın ona çılgın kız?"

"Tekmeledim. Sanırım... Şimdiye kadar reddedilmeye pek alışmamış." Yüzünde pişmanlık dolu bir ifade belirdi. "Benim hatalı olduğumu söyledi. Galiba haklıydı. Bu elbiseyi almamam, böyle giyinmemem gerekirdi. Ama onun sandığı gibi düşünmemiştim. Ellerini... Vücudumda hissettiğim anda paniğe kapıldım."

"Hatalı olan sen değildin Rachel, oydu. Centilmen bir erkek reddedildiği zaman nasıl davranacağını bilir." Kollarının çemberini biraz gevşetti.

"Kav...kavgacı kadınlardan hoşlandığını söyledi," diye kekeledi Rachel.

Ben onu yavaşça kolundan tutup basamaklardan çıkmasına yardım etti: "Kime çattığının farkında değildi herhalde," dedi yumuşak bir sesle.

Rachel kendini zorlayarak bir kahkaha attı. "İşte bu doğru. Çok uzun bir süre hiç kimseye böyle davranmaya cesaret edebileceğini sanmıyorum."

"Sanırım. Ondan nerede ayrıldın Rachel?" "Winding Lei'de. Hâlâ orada mı bilmiyorum. Kurtulur kurtulmaz bir taksiye

atlayıp buraya geldim."

"Birazdan öğrenirsin," dedi Ben nazik bir sesle." Şimdi içeri gir ve kendine bir içki hazırlayıp beni bekle. Hemen dönerim."
"Hayır!" Rachel korkuyla onun kolunu yakaladı. "Aptalca bir şey yapma. Tam zamanında ondan kurtulmayı başardım nasıl olsa. İyiyim. Bana bir şey yapmadı."

Ben hafifçe gülümseyip parmağını onun şiş dudağında gezdirdi "Hadi içeri gir Rachel. Yolda otele uğrar Harris'i senin yanına gönderirim yalnız kalmaman için."

"Hayır!" Ben onu kolundan tutup oturma odasına doğru sürüklerken Rachel mücadele ediyordu. "Sen benim ağabeyim değilsin. Onurumu korumak için kavga etmene gerek yok."

Ama Ben hiç cevap vermedi. Onu oturma odasındaki kanepeye yatırıp üstünü battaniyeyle örttü. Sonra da mutfaktan bir bardak rom getirdi.

"Hepsini iç." Rachel'in ayakları çıplaktı. Kaçarken ayakkabılarını bir yerde kaybetmiş olmalıydı. Bunu fark edince genç adamın öfkesi iyice arttı. Elini uzatıp Rachel'in solgun yüzüne düşen saçları hafifçe geri itti. "Burada beni bekle. Eğer hiçbir yere gitmeden beni bekleyeceğine söz verersen amcanı da göndermem sana."

"Gitmeni istemiyorum," dedi Rachel yorgun bir sesle. "Lütfen burada kal."

Bu teklif bir an için olsun Ben'in aklını başından aldı. öyle güzel, öyle çekici görünüyordu ki, Stephen Ames'in hesabını görmeyi erteleyip burada onunla kalmayı tercih ederdi. Ama kaldığı anda kendini tutamayacağını biliyordu. İsteklerini daha fazla bastıramayacaktı. Oysa Rachel'in şu anda yeni bir erkekle boğuşmaya değil, huzura ihtiyacı vardı.

Kanepenin yanına diz çöküp onun yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Gitmek zorundayım," dedi yumuşak bir sesle. "Aman hemen döneceğim." Sonra gecenin karanlığında kayboldu.

Rachel içkisinden bir yudum aldı. Sert içki boğazından aşağı kayarken öksürmeye başladı. Stephen Ames sayesinde bu gece yeterince içmişti zaten. Daha fazlasına ihtiyacı yoktu. Bardağı kenara bıraktı.

Bir hafta içinde bütün hayatı boyunca yaşadıklarından daha fazlasını yaşamıştı. Ağabeyini bulmuş, onu kaybetmiş, yasak duygularla savaşmış, nefret etmesi gereken, onu aldatan bir adama âşık olmuş ve son olarak da kendini kazanova sanan bir budalayla boğuşmak zorunda kalmıştı. Bütün bunlar Ben O'Hanlon'm yüzünden olmuştu. Stephen Ames'i dövdükten sonra eve gelince söyleyecekti bunları ona.

Ama yine de Stephen Ames'i dövmeye gitmesi genç kadının içini sevinçle dolduruyordu. Tek isteği kavganın galibinin Stephen değil Ben olmasıydı. Stephen Ames de pek yabana atılacak bir adam değildi çünkü. Güçlü kasları vardı ve Ben'den en az beş yaş gençti. Tek dezavantajı, Ben gibi gözünün öfkeden kararmamasıydı.

İçini çekerek başını kanepenin kenarına yasladı. Kendisini çok yorgun, kederli, biraz da sarhoş hissediyordu. Gidip uyumaya ihtiyacı vardı. Ama yatak odasına gidecek hali yoktu. Ayrıca Ben döndüğünde onu orada uyurken bulursa ne yapacağını merak ediyordu. Davranışının pek mantıklı olmadığını farkındaydı ama şu anda mantık filan düşüncecek halde de değildi. Zaten bir haftadır mantığı yerine duygularının sesini dinlememiş miydi hep?

Gözlerini kapatıp gecenin sessizliğini dinledi. O kanepenin üstünde yatıp Ben'in dönüşünü beklemek içini mutlulukla doldurdu. Nasıl olsa gelecekti. Bundan emindi. Yüzünde mutlu bir gülümsemeyle uykuya daldı.

Konu Başlığı: Ynt: Yasemin Kokulu Aşk/ Anne Stuart
Gönderen: moryel üzerinde Nisan 28, 2007, 02:26:49 am

Bölüm On İki

Rachel gözlerini açtığı anda oda karanlıktı. Başını zorlukla kaldırıp saate baktı. Gecenin iki buçuğuydu. İçini çekerek başını yastığa bıraktı. Kendisini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Sonra birden nerede olduğunu fark etti. Aklında kalan son şey, üstündeki yırtık elbiseyle oturma odasındaki kanepede uykuya dalıştıydı. Biraz sarhoş bir halde Ben'in dönüşünü beklemeye karar vermişti. Stephen Ames ile kavga edip onurunu kurtardıktan sonra gelmesini ve onu baştan çıkarmasını bekliyordu. ;D ;D :D :D :D :D :D :D :D :D

Ama anlaşılan Ben O'Hanlon, Rachel gibi düşünmüyordu. Eve döndükten sonra onu yatağına taşımış olmalıydı. Tabii kendi yatağına değil, Rachel'in yatağına. Bu arada üstünü değiştirmeyi ve geceliğini giydirmeyi de ihmal etmemişti. ::) ::)

Genç kadın öfkeyle doğruldu. Bu kadarı fazlaydı artık. Ben O'Hanlon'ı seviyor, onu istiyordu, özellikle kanepede yatıp onu beklemiş ve onunla sevişmeye hazır olduğunu belli etmişti. ;D ;D :D :D

Ama Ben O'Hanlon ne yapmıştı? Onun aşkını reddetmiş, yatağına taşıyıp tek başına uyumasını istemişti. Kendisini hiç bu kadar aşağılanmış hissetmemişti Rachel. Madem Ben onu istemiyordu, burada sessizce yatıp ağlayacak değildi. İntikamını alacaktı. Belki akılsızlık ediyordu ama akim sesini dinleyecek halde de değildi. :D :D

"Tanrı cezanı versin?" Rachel serbest elini öfkeyle kaldırıp onun yüzüne indirmek üzereyken ne olduğunu anlayamadı. Ben çok daha hızlı hareket etmiş ve onu kollarının arasına almıştı. Güçlü kolları bedenini hapsetmiş, sıcak dudakları şakağında dolaşmaya başlamıştı.

"Böylesi çok daha iyi," diye fısıldadı. Dudakları genç kadının şakağında, alnında, yanağında geziniyordu. "Kendimle mücadele edebilirim Rachel," diye mırıldandı. "Ama bir de seninle mücadele edemem. Benimle yatağıma gel."

Rachel tam itiraz etmek üzere ağzını açmıştı ki, sıcak dudakları dudaklarının üstünde hissetti. Günlerdir bastırdığı açlıkla, istekle öpüyordu Ben.

Rachel bütün vücudunun eridiğini ve onun öpüşlerine aynı açlıkla cevap vermeye başladığını hissetti. Kollarını sıkıca onun boynuna doladı. Onu daha önce seven bütün insanların yaptığı gibi birdenbire gitmesinden, ortadan kaybolmasından korkuyordu sanki. Sirtını okşayan eller sıcak ve güçlüydü. Yumuşak göğüslerini ezen sert beden ateş gibi yanıyordu. Korkuyla, istekle, sevgiyle titremeye başladı genç kadın. Bu duyguları bu kadar şiddetli hissetmemiştii daha önce hiç.

Ben biraz geri çekilip arzudan koyulaşan gözlerle ona baktı. "Rachel?" diye sordu boğuk bir sesle.

Genç kadın içini çekti. "Evet," diye fısıldadı. "Evet, evet, evet."

Ben birden eğilip onu kucağına aldı ve içeri taşıdı. Yatağın üstüne bıraktıktan sonra yanına uzandı.

"Beni istediğini ispatla bana Rachel," diye fısıldadı.

Sesinde hafif bir korku var gibiydi. Rachel gülümsedi. Ben O'Hanlon belki farkında değildi ama bu korku ancak seven insanların sevdiklerini kaybetme korkusuydu. Uzanıp genç adamın ellerini tuttu ve göğüslerine doğru çekti...

Rachel yüzünde mutlu bir gülümsemeyle sırt üstü yatarken aradan birkaç saat geçtiğini bilmiyordu. Daha önce de sevişmesine rağmen, hiç bu kadar zevk aldığını hatırlamıyordu. Ben az önce uykuya dalmıştı. Ama kolları hâlâ sıkı sıkı Rache'in belini sarıyordu. Sanki bir an bırakırsa kaçıvereceğinden korkarmış gibi.

Rachel mutlulukla ve sevinçle gülümsedi, öyle mutluydu ki uyumak istemiyordu. Her dakikanın keyfini çıkarmak istiyordu. Ama yorgun vücuduna söz geçiremedi. İcini çekerek başım Ben'in omzuna dayadı ve gözlerini kapadı.

Ben uyandığında şafak sökmek üzereydi. Sessizce kollarının arasında uyuyan kadını seyretti. Kalbinin sevgiyle dolduğunu hissetti.

Daha önce hiçbir kadın hayatında bu kadar önemli bir yer tutmamıştı. Ne zaman bir kadınla sevişse onun da zevk alması, sevişmelerinin keyfini yaşaması için dikkatli davranırdı. Ama Rachel ile çok daha farklıydı her şey. Gece boyunca onu düşünmüş, ona hiç tatmadığı zevkleri tattırmak için çalışmış, kadın vücudunun varabileceği doruk noktalarına ulaşması için çaba göstermişti. Karşılığında hiçbir şey almasa da, ona her şeyi vermek istemişti. Ama bu arada kendisi de hayatının en zevkli sevişmesini yaşamıştı.

Keşke onun yaşayacağı acıları engelleyecek bir yol bulabilseydi. Ama bunun mümkün olmadığı ta başından biliyordu. Sonunda aralarındaki kaçınılmaz ilişki gerçekleşmiş ve bu her şeyi daha da zor bir hale getirmişti. Her ikisi için de. Sabahın erken ışıkları pencereden süzölmeye başlamıştı bile. Saat beş olmalıydı. Yedide Na Pali yolunda Tom Moko ile Chandler'ı aramak üzere o kayalık araziye gideceklerdi. Akşam karanlığı basmadan önce dönebilmeleri için yola erken çıkmaları gerekiyordu.

Aslında Emmett Chandler'ı kesinlikle bulacağından da emin değildi artık. Ne kadar namussuz bir adam olursa olsun, herhalde kızkardeşini ona zarar verebilecek bir adamın yanında bırakacak kadar kötü biri olamazdı. Beklide gerçekten ölmüştü. Eğer ölmemiş olsa, Chandler milyonlarını almak için ortaya çıkmaz mıydı zaten? Chandler serveti..... O servet sayesinde Haris Chandler'ı ikna etmesi mümkün olmuştu zaten. Emmett'ı bulabilmek için Harris'in açgözlülüğünü kullanmak zorunda kalmıştı.

Peki ya ölmüşse Emmett? Er veya geç kim olduğunu öğrenecekti Rachel. öğrendiği anda da gözlerindeki sevgi dolu ifadenin yerini buz gibi bakışlar alacaktı. Kollarının arasındaki sıcak vücudun hafifçe kıpırdadığını fark edince gözlerini ona çevirdi. Rachel'in yumuşak dudaklarında uykulu bir gülümseme vardı. "Bana bir şey söylemeli istiyorum," diye fısıldadı boğuk bir sesle. ; "Ne istersen söylerim," diye karşılık verdi Ben. Sonra daha fazla dayanamayıp o dudakları ağzıyla ezdi. Birkaç dakika boyunca ağırlıkları altında inleyen yatağın sesinden başka bir ses duyulmadı odada.

"Ne öğrenmek istiyorsun?" diye mırıldandı Ben genç kadının kulağını hafifçe ısırırken. "Hımmm?" öpüşmenin sarhoşluğundan henüz sıyrılamayan Rachel'in kafasını toplayabilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti. "Oh, şimdi hatırladım. Görüldüğün kadar kötü ve aşağılık bir adam mısın diye merak ediyorum."

"Hayır, değilim," diye homurdandı Ben. "Çok daha aşağılık ve kötü bir adamım." Gülerek Rachel'ı kendisine çekti.

"İşte buna inanırım." Genç kadın yavaşça onun göğsündeki tüyleri okşamaya başladı. "Stephen Ames de birkaç kez

hedefe isabet ettirmiş galiba," dedi Ben'in şakağındaki yarayı okşayarak.

"Sen buna bir şey mi diyorsun? öyleyse bir de Ames'in suratını gör. Belki de görmesen iyi olur. Düşüp bayılabilirsin yine."

Rachel küçük bir çğlık kopardı. "Onu öldürmeye kalkamadın değil mi?"

"Hayır böyle adamları öldürmenin yararına inanmıyorum çünkü. Sadece bir daha masum kadınlara saldırmaması için ikna olmasına yardımcı oldum."

"Yani bunun için mi dövdün onu? Halka hizmet olsun diye?" Rachel gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Tabi esas amacım oydu." Diye karşılık verdi Ben.

"Ayrıca günlerdir duygularımı bastırıp kendimi tutmaya çalışmaktan biraz deliye dönmüştüm. Enerjimi boşaltmama da yardımcı oldu Ames. Seni istemekten çılgına döndüğüm gecelerin sona ereceğini bilmiyordum tabii o zaman."

Rachel hafifçe gülümsedi. "Az daha şansını kaybediyordun ama. Uyanıp da kendimi yatağımda yalnız bulunca seni öldürmeye karar vermiştim."

"Beni affetmeye karar verdiğini nereden bilebilirdim? Seni o yatağa taşıyıp yanından ayrılmak ne kadar zor geldi bilemezsin. Hayatımda hiç bu kadar zorlanmamıştım. Ama o budala az daha tecavüz edecekmiş sana. Böyle bir olaydan sonra bana ihtiyaç duyabileceğin hiç aklıma gelmedi."

Rachel onun yüzünü avuçlarının arasına alıp dudaklarından hafifçe öptü. "Sana her zamankinden çok ihtiyacım vardı," diye fısıldadı utangaç bir sesle.

Ben birden suçluluk duygusuyla ezildi. Ama hemen bundan sıyrılmaya çalışıp yüzüne alaya bir tebessüm yerleştirdi.

"Sırtında gecelik, çıplak ayaklarla evden kaçmaya çalışman çok gülünçtü biliyor musun?" :D

Rachel konunun böyle değiştirilmesini uysallıkla kabul etti. "Deliye dönmüştüm," diye itiraf etti. "öyle mi? Peki o kıyafetle nereye gitmeyi düşünüyordun?" Genç kadın onun başlattığı oyunu sürdürerek yüzünü buruşturdu. "Bilmiyorum. Sadece senden mümkün olduğu kadar uzağa gitmeye kararlıyım."

Kısa bir sessizlik oldu. Konuşmaya başladığında Ben'in sesi sertleşmişti. "Beni terk mi edecektin?"

Rachel gözlerini onun gözlerine dikti. "Hayır," diye fısıldadı.

"Seni terk etmeme izin verir miydin?"

"Hayır," dedi Ben.

Sessizce birbirlerine baktılar. Sözcüklerin anlatabileceğinden çok daha fazla şey anlatmışlardı birbirlerine bakışlarıyla.

"Sevişmek istiyorum," diye fısıldadı Rachel utangaç bir sesle.

Ben gülümsedi. "Hatırladığım kadarıyla birkaç saat önce sevişmiştik zaten." :D ;D

Rachel dudaklarını onun göğsünde gezdirirken "Hayır," diye mırıldandı. "Sen benimle sevişmiştin o zaman. Mükemmel olduğunu da itiraf edeyim bu arada. Ama şimdi ben seni sevmek istiyorum."

Ben'in cevap vermediğini görünce gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Ben?" diye fısıldadı.

Genç adam gülümseyerek ona baktı. 'Emmett Chandler'da, erken randevuların da canı cehenneme,' diye düşündü.

"İçinden geldiği gibi davran ufaklık." Rachel bütün utangaçlığının bir anda kaybolduğunu fark etti.. Ben ile aralarında böyle duygulara yer yoktu. Birbirleni seviyorlar, istiyorlardı, içinden geldiği gibi davranacaktı.

Bir saat kadar sonra ikisi de mutluluğun doruğuna ulaştıktan sonra Rachel yavaşça geri çekilmek istedi. Ama Ben'in güçlü kolları buna izin vermedi.

"Beni sakın bırakma," diyen bir fısıltı duydu genç kadın odanın karanlığında. O kadar hafif bir fısıltıydı ki, duyup duymadığından bile emin değildi. Ama böyle bir ihtimal olması bile içini mutlulukla doldurdu. Başını onun omuzuna dayayıp tekrar uykuya daldı.

[9-10-11-12-13 pdf](#)

<http://www.speedyshare.com/762748122.html>

Bölüm On Üç

Rachel tekrar uyandığında yatakta yalnızdı. Güneş yükselmiş, odayı parlak bir ışığa boğmuştu. Üstündeki örtüyü ayağıyla itip yataktan kalktı.

Geceliği düzgün bir şekilde katlanmış ve yatağın yanındaki iskemlenin üstüne bırakılmıştı. Ben sabahleyin kalktığında giyinirken koymuş olmalıydı onu oraya. Geceliğini giydikten sonra Ben'in bir gün önce sırtında olan beyaz pamuklu tişörtü gördü. Onu da geceliğinin üstüne giydi.

Tişörtte hâlâ Ben'in kokusu vardı. Güneşin, denizin ve o sert sigaraların kokusu. Ve bir şey daha. Adlandıramadığı ama Ben'e ait bir koku daha.

Tişörtü sevgiyle okşayıp banyoya gitti. Duştan çıktıktan sonra mutfağa geçip kahvesini yaptı ve elinde fincanla verandaya çıkıp oturdu.

Demek Ben Na Pali kayalıklarına gitmişti. Mutfak masasının üstüne bıraktığı kısa notta öyle yazıyordu. Onun kafasından geçenleri arılayabiliyordu Rachel. Emmett'in orada saklandığına inanmıştı bir kere. Bulmaya da kararlıydı.

Oysa Rachel ona çok daha farklı şeyler anlatabilirdi. Emmett ilk kaçtığında, on beş yıl önce Na Pali kayalıklarına gelip oradaki o vahşi arazide saklanmış olabilirdi. Ama Emmett Chandler her zaman rahatına düşkün bir adam olarak yaşamıştı. Sıcak bir yatak, iyi yemek ve güzel şaraplardan hoşlanırdı. Çok zorda kaldığı durumlarda kısa bir süre vahşi ormanlarda yaşamayı kabul edebilirdi ama asla on beş yıl boyunca değil. Rachel günün birinde, Emmett'in kimlik değiştirerek sigortacı veya emlakçi olarak adada yaşadığını öğrenirse hiç şaşmayacaktı. Büyük bir ihtimalle de öyle yapmıştı zaten. Eskisi gibi rahat yaşantısını sürdürüyordu mutlaka.

Ama hikâyesini yazmak için o sarp kayalıklarda dolaşmak Ben'i mutlu edecekse, ona sadece iyi şanslar dileyebilirdi Rachel. Bir yandan onu özleyip yanında olmasını istiyor, bir yandan da Na Pali kayalıklarına gitmek için bugünü seçmesini sevinçle karşılıyordu. Çünkü Emmett bugün gelecekti.

On beş yıldır Rachel'in bir tek doğum gününü bile unutmamıştı. Şimdi ona bu kadar yakinken unutması imkânsızdı. Rachel bugün yirmi sekiz yaşma basıyordu. Bütün gün buradan ayrılmayacak ve on beş yıldır görmediği ağabeyini bekleyecekti.

Kahve fincanını avuçlarının arasında çevirerek gözlerini denize dikti. Ben'e anlatmadığı için vicdanını sızlatan bir suçluluk duygusu içindeydi. Emmett konusunda ona dürüst davranmak zorunda değildi aslında. Çünkü o da bu konuda dürüst davranmamıştı. Ayrıca on beş yıldır görmediği ağabeyi ile ilk karşılaşmasında yalnız olmak istemişti. Hem gazeteci hem de sevgilisi olan bir adamın müdahalesi olmadan... Sevgilisi... Evet, Ben O'Hanlon, Rachel Chandler'in sevgilisiydi. Bu fikre kendini alıştırmaya çalıştı. Rachel'in daha önce de erkek arkadaşları, hatta bir de nişanlısı olmuştu. Ama o hiçbirini sevgilisi olarak görmemişti. Hiçbiriyle Ben'le gece paylaştığı şeyleri paylaşmamıştı. Hiçbiri Ben gibi değildi. Üstündeki beyaz tişörte sarılıp gülümsedi. Emmett konusunu hallettikten sonra bütün düşüncelerini onun üstünde yoğunlaştıracaktı. Her şeyden önce, Ben'in bir günlük sevgilisiydi, Emmett'in yirmi sekiz yıldır kardeşi. Her şeyin bir sırası vardı. Emmett bugün gelecek, Ben de akşama dönecekti. Günlerdir bir işkence halinde geçen hayat birdenbire tersine dönmüştü. Bugün harika bir gün olacaktı. Rachel öğleden sonra ayak seslerini duyduğunda mutfakta kendisine yemek hazırlıyordu. Sabahleyin uzun uzun yürümüş, sonra da mavi bir şort geçirmişti uzun bacaklarına, Ben'in tişörtünü çıkarmamıştı. Onun uğur getireceğine inanıyordu içgüdüsel olarak.

Mayonezi karideslerin üstüne döktüğü sırada verandanın basamaklarındaki ayak seslerini duydu.

Birden durdu. Kalbi çarpıyor, nefes alamıyordu sanki, Emmett nihayet gelmeye karar mı vermişti? Sabah kalktığından beri beklemiş, ama ağabeyi ortalıkta görünmemişti. Yine de bugün geleceğinden emindi. 'Ne olur Tanrım, izin ver gelsin bugün,' diye yakardı sessizce. "Umarım münasebetsiz bir zamanda gelmemişimdir?" Peder Frank'in yuvarlak vücudu mutfak kapısında göründü. Rachel bir süredir tuttuğu nefesini bırakıverdi.

Islak ellerini üstüne silerek, "Oh, tabii ki geldiğinize çok sevindim Peder," dedi gülümseyerek. Hayal kırıklığının yüzünden okunmaması için dua etti. "Adanın bu kısmına nasıl oldu da gelebildiniz?"

"Benim genç dostum nasıl diye merak ettim," dedi rahip. Gözleri bir an karides salatasına takıldı. "Bu arada ağabeyinle de tanışma fırsatı bulurum diye düşündüm." Sanki Emmett dolaplardan birine saklanmış gibi gözlerini mutfakta gezdirdi. "Ne yazık ki burada değil. Sizi göremediği için çok üzüleceğine eminim. Harris Amcayla birlikte günlerdir sizi bulmaya çalışıyorlardı."

"Ben çok meşgul bir adamım," dedi Peder Frank. Gözleri yine karideslere takıldı, "özellikle son günlerde çok işim vardı

kilisede. Üstelik yakında yeni görevime gideceğim için hazırlık da yapmam gerekiyordu. Ama galiba kötü bir zamanda geldim. Yemeğine engel oluyorum."

Emmett'in gelmeyişinden duyduğu hayal kırıklığına rağmen rahibin ziyareti Rachel'i sevindirmişti. "Lütfen bana katılın Peder," dedi. "Zaten gereğinden fazla şey hazırlamışım."

Peder Frank nazik sözlerle zaman kaybetmedi. "Memnuniyetle. Söyle bakalım, ağabeyin hemen dönecek mi?"

Rachel salatayı tabaklara bölerken "Bugün Na Pali kayalıklarına gitti," diye karşılık verdi. "Orada köşe kapmaca oynuyor. Hava kararınca kadar da döneceğini sanmıyorum." Bir an durakladıktan sonra rahibin tabağını ona uzattı: "Üstelik o benim ağabeyim değil."

Bu açıklama Peder Frank'i hiç de şaşırtmamıştı. Tabakla birlikte bir de bardak alırken "Soğuk çay iyi gider bu havada," dedi.

"Siz biliyordunuz, değil mi?" Rachel'ın sesinde suçlayan bir ton vardı. Ama öfkeli değildi. Onun peşinden verandaya yürüdü.

"Böyle bir şeyden kuşkulandığımı söyleyelim istersen. Benim konumumdaki insanlar çok şey duyarlar biliyorsun. Birdenbire ortaya çıkan ve Emmett Chandler olduğunu söyleyen adamın on beş yıl önce ortadan kaybolan adam olamayacağım düşündüm."

' "Neden beni uyarmadınız öyleyse?" Rachel hamağa oturarak urun bacaklarını aşağı sarkıttı. Salata tabağını kucağına yerleştirmiş, çay bardağını da elinde tutuyordu. "Beni öyle tehlikeli bir adamın yanına göndermek doğru bir davranış mıydı sizce?"

"Senin için herhangi bir tehlikenin söz konusu olduğunu hiç düşünmedim." Karides salatasını iştahla yemeğe başladı. "Bu adam adının Emmett olduğunu söyleyerek adada ilk kez görüldüğünde bazı önemli kişilere bazı sorular sordum, onun yanında güvenlikle olacağını biliyordum onun için. doğrusunu istersen, seni buradan uzaklaştırmak için her yolu deneyeceğini de düşünmüştüm. Bu arada bir umudum daha vardı. Eğer bu ifadeyi hoş görürsen, onun içine Tanrı korkusunu yerleştireceğini ve kafasından geçirdiklerini gerçekleştirmeden önce bir kere daha düşünmesini sağlayacağımı ummuştum. Eğer burada kalmana izin vereceğini bilseydim, belki bazı şeyler söyleyebilirdim sana. Yine de yapabileceğim fazla bir şey yoktu. Sana hiçbir delil gösteremezdim. Biliyorsun rahiplere yapılan itiraflar kutsaldır. Kimseye söylenmez."

"Biliyordum!" Rachel'in gözleri zafer ışığıyla parladı. "Siz ağabeyimi gördünüz! Sizinle gelip konuştu, değil mi? Günün birinde kiliseye döneceğini söylerlerdi zaten hep." "Korkarım sana bu konuda bir şey söyleyemeyeceğim Rachel." Peder Frank tabağındakileri silip süpürmüştü bile. Keyifle parmağını yaladı. "Bu tür konularda kilisenin kuralları çok katıdır." Rachel sevinçle gülümsedi. "Anlıyorum." Tabii ki daha fazla bir şey söylemesine gerek yoktu. Söyleyeceğini söylemişti zaten. Emmett yaşıyordu. Hem de adalardan birinde. Belki de bu adada, öyleyse bugün mutlaka gelecekti. Sevinçle konuyu değiştirmeyi kabul etti. "Güney Amerika'ya ne zaman gidiyorsunuz Peder?"

"Yarın."

"Yarın mı?" diye tekrarladı Rachel şaşkınlıkla. "Ama daha birkaç hafta burada kalacağınızı söylemiştiniz." Adaya ilk geldiği günden beri kendisine dostluk ve anlayış gösteren bu adamı bu kadar çabuk kaybedeceğini öğrenince üzüldü. Oysa onu yeni yeni tanımaya başlamıştı.

"İşler umduğumdan hızlı gelişti. Tayin emrim geldi. Yerime geçecek rahip de sandığımızdan daha erken geleceğini bil-dirdi. El Salvador'dakiler de beni bekliyorlar. Bu durumda burada oyalanmam için bir neden kalmadı. Tek üzüntüm, senin bu karışık durumun içinden hâlâ çıkamadığını görmek Rachel. Keşke birbirimizi daha iyi tanıyacak kadar zamanı-mız olsaydı." Sesinde içten bir üzüntü vardı. En az Rachel'in ki kadar içten.

"Keşke Peder. Ama bu karmaşık durumdan kurtulmak üzere olduğumu söyleyebilirim size," dedi genç kadın ken-dinden emin bir sesle.

"Yoksa İrlandalı atalarınızdan kalan geleceği görme yete-neğiniz mi var Miss Rachel Chandler?" diye sordu rahip şa-kacı bir sesle.

"İrlandalı atalarımın değil. Yahudi olan büyükannem-den kalma." Rachel gülümseyerek gerinince kucağındaki çay döküldü. "Kahretsin!" diye söylendi. Sonra utangaç bir ta-vırla rahibe baktı.

"Kahretsin, insanın çok işine yarayan bir sözcüktür Rac-hel," dedi rahip yumuşak bir sesle. "Ben de çok sık kullanı-rım. Hadi gel biraz sahilde yürüyelim, sen de bana gelece-ğinle ilgili öngördüklerini anlat. Sanırım bundan sonra uzun bir süre deniz kenarında yürüme fırsatı bulamayacağım. El Salvador sahillerinin bu kadar güzel olacağını hiç sanmıyo-rum." Rachel bir an tereddüt etti. Emmett gelse bile onu bekler-di nasıl olsa. Rahibin siyah Ford'unu tanırdı ve herhangi bir tehlike olmadığını anlardı. Peder Frank ile biraz yürümesi-nin bir sakıncası yoktu. Nasıl olsa Emmett'i görecekti bu-gün. Elini rahibe uzatarak verandanın basamaklarından inme-ye başladı. "Geldiğinize gerçekten çok sevindim. Peri ma-sallarını da çok severim. Hem dinlemeyi hem anlatmayı." Uzun bacaklı güzel kadınla, siyah cübbesi içindeki şişman ra-hip yan yana yürümeye başladılar. "Emmett bugün gelecek Peder. Ben de onu kaçırmış olacak."

"Adı Ben mi?"

Rachel başım salladı. "Ben O'Hanlon. Gazeteci. Hatta bir kere Pulitzer ödülü'nü bile kazanmış. Emmett ile bir röpor-taj yapmak istiyor. 60'lardaki hareketler içinde olup da hâlâ saklanmak zorunda olan insanlarla ilgili bir kitap hazırlıyor." Peder Frank'in çıplak başı kızgın güneş altında ter içinde kalmıştı. Yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Adını duymuş-tum," dedi yavaşça. "Ama sadece bir kitap yazmak için bu kadar derde değer mi? Diğerlerini bir yana bıraksak bile, sahte bir

kimlikle dolaşması..."

"Daha kötü şeyler de gelmiş başına. Buraya gelmeden ön-çe altı ay boyunca Güney Amerika'da bir hapishanede kal-mış. Tabii üstüne vazife olmayan işlere burnunu soktuğu için."

"Bazı Güney Amerika ülkelerinde gazetecilere pek sempa-tiyle bakılmaz," dedi rahip düşünceli bir sesle. "Ben O'Hanlon'ın Emmett'ı sadece bu hikâye için aradığından emin mi-sin?"

"Başka ne isteyebilir ki ondan?"

"Haklısın. Başka ne isteyebilir ki gerçekten?" Peder Frank gözlerini kuma dikmiş öyle yürüyordu. Yüzündeki ifadeyi gö-remedi Rachel. "Pekâlâ, şu peki masalını anlat bakalım. Nasıl sona erecek? Emmett ile Ben çok iyi dost olup bir dizi rö-portaj yapacaklar ve Ben sonunda bir Plutzer daha kazana-cak..."

"Bildiniz." Rachel neşeyle güldü. "Hazır bu kadar başla-mışken Nobel ödülü'ne ne dersiniz? Emmett San Francisco'ya gelecek ve bütün mirası açgözlü halalarına, amcaları'na bırakıp benim yakınımda bir yere yerleşecek. Evlenecek ve en az beş yeğen verecek bana." , "Peki onun karısını da sevecek misin?"

"Çok iyi dost olacağız. Hatta benim düğünümde şeref ko-nuğu olacak."

"Sen evlenmeyi düşünüyor musun?" Rachel başını salladı. "Ben O'Hanlon ile." Peder Frank birden başını kaldırıp ona baktı. "O biliyor mu bunu?"

"Henüz hayır. Ama nasıl olsa öğrenecek."

"Ona âşıksın sen." Rahibin ela gözleri ilgi doluydu. "Elbette. Ama bunu günler önce söylemiştim ben size za-ten. Daha onu ağabeyim sanırken." Güldü. "Ama o gün pek yardımcı olmamıştınız bana. Keşke biraz ipucu verseydiniz".

"Ben de kesinlikle bir şey bilmiyordum ki. Milyonda bir ihtimal de olsa, ağabeyin olabilirdi. Yine de sana en uygun öğütleri verdiğimi sanıyorum. Eğer ağabeyin değilse, endişelenecek bir şey yoktu. Eğer ağabeyinse, bu konuyu ne kadar kafana takarsan işleri o kadar güçleştirecektin. Ama kendi-ni rahat bırakırsan bir süre sonra her şey doğal akışına gire-cek ve ilgini daha uygun birilerine verme şansı bulacaktın."

"Belki. Ama Ben gerçekten ağabeyim bile olsaydı ona yi-ne âşık olurdum gibi geliyor bana."

"Şansın varmış ki, böyle bir dertle uğraşmak zorunda kal-madın. Tanrıya şükürler olsun, ağabeyin değil."

"Evet, Tanrıya şükürler olsun."

"Geleceğini öğrendik Rachel Chandler. Şimdi geçmişinden söz et bakalım bana." Rahibin sesi yumuşacıktı.

Rachel mutlulukla içini çekti. Doğru dürüst tanımadığı ya-bancılara bile böyle içten bir ilgi gösteren rahiplerin bulun-duğunu bilmek ne kadar güzel bir şeydi. Yirmi sekiz yıl bo-yunca yaşadıklarını zaman zaman gülerek, zaman zaman acı anılara dalarak anlattı ona. Peder Frank yirmi sekiz yılın daha çok son on beş yılıyla ilgili sorular sordu. Ağabeyinin orta-dan kaybolmasından sonra çok yalnızlık çekip çekmediğini merak ediyordu. En zor günlerde bile en doğru olanı yaptı-ğını öğrenince başını salladı.

"Eğer Ben O'Hanlon seni kazanmayı başarabilirse çok şanslı bir adam demektir," dedi.

Rachel gülümseyerek "Beni kazandı bile," diye karşılık ver-di.

"Belki de. Ama korkarım günün birinde her şeyin gör-nüğü kadar kolay olmadığını anlayabilirsin. Gerçek aşkın yolu her zaman, tekrarlıyorum, her zaman engebelidir."

"Bunu ben de anladım zaten. Ama sizce o engebeleri ye-terince yaşayıp aşmadık mı artık?" Peder Frank başını iki yana salladı. "Bundan kuşkulu-yum." Rachel'in yüzünde birden endişeli bir ifade belirdi-ğini fark edince gülümseyerek onun elini tuttu. "Üzülme Rac-hel. Sen çok tatlı ve güçlü bir kadınsın. Peri masalının sonu-nun senin söylediğin gibi biteceğinden kuşum yok. O sona ulaşmak için dişinle tırnağınla mücadele etmek zorunda kal-san bile. Belki tam hayalini kurduğun gibi olmayacak ama ona çok yakın olacak."

Rachel gözlerini kaldırıp sessizce baktı ona. Yeniden kulü-benin önüne gelmişlerdi. Ayrılma zamanıydı. "Uçağınız yarın kaçta kalkıyor?" dedi zaman kazanmaya çalışarak.

"Öğleden sonra ikide, önce Amerika'ya gideceğim. Ora-dan ikinci bir uçakla El Salvador'a."

"Keşke gitmeseydiniz."

Peder Frank gülümsedi. Hawaii güneşinden bile daha sı-caktı gülümsemesi. "Seni sık sık düşüneceğim Rachel. Ben'e iyi bak... Sanırım buna ihtiyacı var."

"Merak etmeyin. Siz de kendinize iyi bakın." Rachel bir-den onun kollarına atılıp sıkıca sarıldı. Birkaç dakika öyle kaldılar. Ayrıldıklarında Peder Frank'ın yüzünde kederli bir ifade vardı. Rachel de boğazını yakan yaşları tutmaya çalışı-yordu. Bu iyi insanın uzaklaşmasıyla hayatında yeni bir say-fa daha kapanıyormuş gibi bir hisse kapılmıştı.

"Hoşça kal Rachel," dedi rahip yumuşak bir sesle. "Tan-rı seninle olsun." Sonra arkasına bakmadan uzaklaştı.

Konu Başlığı: Ynt: Yasemin Kokulu Aşk/ Anne Stuart

Gönderen: moryel üzerinde Nisan 28, 2007, 06:21:07 pm

Tamamı;

<http://www.speedyshare.com/150633422.html>

Konu Başlığı: Ynt: Yasemin Kokulu Aşk/ Anne Stuart
Gönderen: moryel üzerinde Nisan 28, 2007, 10:54:34 pm

Bölüm On Dört

Emmett gelmedi. Bunu bilmesi gerekirdi. Böyle bir şeyin olamayacağı, tam on beş yıldır görmediği ağabeyinin böyle birdenbire gelmeyeceğini düşünmesi gerekirdi. Peder Frank ile şakalaşırken geleceği görme yeteneğinin ailesinden kalıtım yoluyla geçtiğini söylemişti ama bunun doğru olmadığını bilmiyor muydu? Ama bu sabah o kadar emindi ki Emmett'in geleceğinden... Doğum gününü unutmayacağına öyle inanıyordu ki...

Duştan akan sıcak suyun altında yıkanırken 'Kendi kurduğum hayale sonunda kendim inandım,' diye düşündü. Onu öyle özlemiş, gelmesini öyle çok istemişti ki, sonunda zayıf bir ihtimale kesin bir gerçekmiş gibi inanmıştı. Artık öğrenmiş olması gerekirdi. Hayatta hiçbir şeyden emin olmamak şarttı.

Belki de Emmett gerçekten ölmüştü. Ama yine budalaca bir içgüdüyle, ölmüş olsa bunu mutlaka bileceğini düşünüyordu. Emmett'in ölümünü hissedeceğim, onunla birlikte kendi ruhunun da bir parçasının öleceğini düşünüyordu. Ama şimdiye kadar sezgileri hep yanıltmıştı onu, bu konuda da yanılıyor olması mümkündü. Geçen yıl herhangi bir gün ölmüş olabilir, Güney Afrika ormanlarında kaybolmuş, ya da genç yaşta bir kalp kriziyle hayattan ayrılmış olabilirdi. Hâlâ hayatta olmasının hiçbir garantisi yoktu ki..

Tabii bir başka ihtimal daha vardı. Amerika'ya döndüğünde evinin posta kutusunda küçük bir paket bulabilirdi. İçinde porselen veya seramik kelebekler olan küçük bir paket. Emmett şu anda Kauai'den çok uzaklarda bir yerde de olabilirdi. Harris Amca, Ben, Rachel, hepsi yanlış iz peşinde koşuyor olabiliyordu. Ama nedense Rachel buna bir türlü inanamıyordu. Emmett ya buralarda bir yerdeydi ya da ölmüştü. Gelmediğine göre de ölmüştü.

Bunu Ben'e anlattığında ne diyecekti acaba? Peki ya Harris Amca ne diyecekti? İkisi de Emmett'in burada olduğuna inanıyorlar ve günün birinde sihirbaz gibi birdenbire ortaya çıkmasını bekliyorlardı. Onlar inanmak istediklerine inanacaklar ve Rachel'in duygularına kapılıp saçmaladığını düşüneceklerdi. Ben ile Harris kayalıklarda hayalet avlamaya çalışırken o burada tek başına oturacak ve bir daha asla göremeyeceği ağabeyinin acısını sindirmeye çalışacaktı. Verandaya çıkıp gözlerini ufka dikti. Ben'i istiyordu. Ona ihtiyacı vardı. Onun kollarının vücuduna sarılmasını, sert bedenini vücuduna bastırmasını, başını onun omzuna dayayıp üzüntüsünü ve terk edilmişliğini unutmayı istiyordu. Kafasında tek bir soru olmadan bütün sevgisini ve güvenim verebileceği birine ihtiyacı vardı. Ben'in vücudunu, kalbini ve ruhunu istiyordu. Ve henüz vermeye hazır olmadığı aşkını istiyordu.

O gece Ben döndüğünde hava kararmış, lacivert gökyüzünde yıldızlar parlamaya başlamıştı. Rachel verandadaki hamağa kıvrılmış, sessizce onu bekliyordu. 'Bunu bilmem gerekirdi,' diye düşündü yüreğini saran acıyla. Olaylar hiçbir zaman insanın umduğu gibi gelişmiyordu. Emmett Chandler tam on beş yıldır ilk kez kardeşinin doğum gününü unutmıştı işte. "Ne yapıyorsun burada böyle?" diyen Ben'in sesini duyarak gözlerini açtı. Beklerken uyuyakalmıştı anlaşılan. Ay yükselmiş, okyanusun üstünde yakomazlanıyordu. Ben'in yüzünde yorgun bir ifade vardı. Rachel gülümsedi. Onu görünce üzüntüsü biraz hafiflemişti sanki. "Seni bekliyordum," diye mırıldandı. "Günün iyi geçti mi?"

Ben'in dudakları alaya bir kıvrımla büküldü. "Sadece boşa zaman kaybıydı. İlginç bir espri anlayışı olan birinin oyununa geldim anlaşılan. Büyük bir ihtimalle de senin rahibinin."

"Bugün buraya seni görmeye geldi."

Bu haber Ben'i hiç etkilemiş görünmedi. "Geldiğinden hiç kuşum yok. Beni bahçivaniyla birlikte Na Pali'ye gönderdikten sonra buraya geldi tabii. Ağabeyin hakkında herhangi bir şey söyledi mi?" Verandadaki iskemlelerden birini çekip yorgun bir tavırla oturdu ve bacaklarını öne uzattı. Bu sabah Rachel'ı tutkuyla öpen, ela gözlerinde sevgiye benzer kıvılcımlar parlayan adam aynı adam değildi sanki.

Rachel yüreğinin üzüntüyle dolduğunu hissederek bu duyguyu yenmeye çalıştı. Ben O'Hanlon birlikte yaşanması kolay bir adam değildi. Zorlukları olacaktı. Bacaklarını altına çekip hamağın içinde oturdu. "Pek bir şey söylemedi," dedi yumuşak bir sesle. "Senin gerçek Emmett olmadığını öğrendiği zaman şaşırmadı. Ama bunu tahmin etmiştik zaten değil mi? Daha çok benim hakkımda konuştuk. Sanırım Peder Frank son yıllarda Emmett ile konuşmuş. Ama bir şey söylemiyor."

Rachel'in sesi kuşkuluydu.

"Neden söylemiyor sana?"

"Rahiplerin kendilerine anlatılanları başkalarına aktarmalarının kilisenin kurallarına aykırı olduğunu söylüyor." Rachel uzanıp onun saçlarını okşamak, kaşlarının arasında beliren derin çizgiyi parmaklarıyla düzeltmek istiyordu. Ama hiç kıpırdamadan oturmaya devam etti.

"Ne geçerli mazeret ama!" Genç adam içini çekti. "Yapabileceğim tek bir şey kaldı. Adamın kapısına dayanıp zorla konuşmak. Gölgeler peşinde koşmaktan yoruldum artık."

Rachel hafifçe gülümsedi. "Bunu yapabileceğini pek sanmıyorum. Yarın öğleden sonra El Salvador'a gidiyor."

"El Salvador mu? Ne halt etmeye gidiyor oraya?" Ben birden öfkeleni.

"Çünkü gitmek istiyor. Üstleri de gitmesine izin vermişler. Sanırım orada kendisine ihtiyaç duyulduğunu düşünüyor."

Ben'in yüzünde anlaşılabilir bir ifade belirdi. "Belki de günahlarının kefareti için böyle davranıyordur. Kendisini affettirmek için bu kadar çalıştığına göre nasıl bir günah işlemiş acaba?"

"Hiçbir şey yapmamış!" diye bağırdı Rachel birden. Kızmaya başlıyordu. "Sadece insanlara yardım etmek istiyor. Bu çok mu garip sence?"

"Benim tecrübelerim garip olduğunu söylüyor," dedi Ben yorgun bir sesle. Arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. Stepnen Ames'in yumruklarının izleri hâlâ duruyordu yüzünde, "özellikle de başka insanlara yardımcı olmak için kendi hayatını tehlikeye atıyorsan."

"Belki de senin edindiğin tecrübeler yanlıştır."

"Belki... Her neyse, senin sevgili rahibine gidip iyi yolculuklar dilemek istiyorum. Emmett Chandler'ı en son ne zaman ve nerede gördüğünü söyleyebilir bana. Uçağı kaçta kalkıyor?"

Rachel bir an yalan söylemeyi düşündü, sonra vazgeçti. Ben O'Hanlon, aralarındaki pamuk ipliğine bağlı ilişkiyi zedeleyecek bir yığın yalan söylemişti zaten. Bir de o söylemeyecekti.

"İkide," dedi hamakta arkasına yaslanarak. "Ama artık aramana gerek yok. Emmett öldü." Saatlerdir söylemekten kaçındığı sözcükleri birden söyleyivermişti işte. Kolayca. Evet, Emmett'ın öldüğünü söyleyebiliyordu, sadece kabul edemiyordu.

Ben birden doğruldu. "Nereden biliyorsun bunu?"

Rachel bu soruyu cevaplamadı. "Bugün Na Pali'ye bensiz gitmene neden izin verdim sanıyorsun?" dedi öfkeyle. "Bu sabah gideceğini biliyordum... Beni de götürmen için seni zorlayabilirdim."

"Yapmak istemediğim bir şeyi bana zorla yaptıramazdın. Her neyse, neden giderken bana bir şey söylemedin?"

"Çünkü onu bulamayacağını biliyordum. Eğer Emmett hayatta olsaydı bugün buraya gelirdi. Kayalıklarda dolaşmazdı." "Neden?"

"Çünkü bugün benim doğum günüm. On beş yıldır bir kez olsun doğum günümü unutmadı." Sesi birden acıyla doldu.

"Bugüne kadar," diye ekledi usulca.

Verandada uzun bir sessizlik oldu. "Ve bunu bana söylemedin?" Ben'in sesi buz gibiydi.

Rachel kayıpları için ağlamak istedi. Hem Emmett'ı hem de sevdiği adamı kaybetmişti. O adamı tanııyordu bile. Dün gece seviştiği adamın yerinde sert, katı bir adam vardı.

"Emmett'ı yalnızken görmek istedim."

"Hayır, onunla karşılaşmamı istemedin," dedi Ben. "Bana hâlâ güvenmiyorsun."

Rachel inkâr etmek üzere ağzını açtı. Sonra kapadı. Yalan söylemeyecekti. Ne kadar isterse istesin, ona güvenmiyordu. Henüz.

Birden konuyu değiştirdi. "Neden Emmett ile bu kadar yakından ilgileniyorsun? Diğer kaçakların yanında çok önemsiz biri o. Hiçbir zaman suç sayılabilecek bir şey yapmadı. Sadece yanlış zamanda, yanlış yerde bulunuyordu. Kötü bir şans eseri olarak."

Ben'in yüzü granit gibiydi. Gözlerine Rachel'in gözlerine dikti. "O patlamada birinin ölmesi de mi kötü şans eseri idi? Olayı biraz fazla hafifsemiyor musun?"

"Bir kazaydı o. Emmett o kızı oraya götürdüğünde neler olabileceğini nereden bilebilirdi? Sadece arkadaşlarını ziyarete gitmişlerdi."

"Sonra onu orada bıraktı ve pizza almaya gitti. Kız alevler içinde yansın diye." Ben'in sesi nefretle yükseldi.

Rachel şaşırarak ona baktı. "Sen nereden biliyorsun?"

"Neyi?"

"Emmett'ın pizza almaya gittiğini. Gazetelerde yazılmadı bu haber."

"Ben gazeteciyim unuttun mu?" diye karşılık verdi Ben sert bir sesle. "Böyle haberleri gazetelerden öğrenmem gerekiyor."

"Ne fark eder? Böyle küçük bir ayrıntıyı neden hatırlayasın ki?" diye ısrar etti Rachel. İçinde kötü bir his vardı. Çok kötü bir his.

"Küçük bir ayrıntı değildi bu. On dokuz yaşında masum bir kızın hayatına mal oldu!" Rachel'in birden şaşırıp durgunlaşması öfkesinin bir anda sönmesine neden oldu. Yorgun bir tavırla elini saçlarının arasından geçirip ayağa kalktı ve ona yaklaştı. Rachel hiç kıpırdamadan onun yüzüne baktı.

"Bak, dinle. Artık bu konuda tartışmayalım. Hem yorgunum hem de sinirlerim bozuk. Gidip bir duş yapacağım. Sen bir şeyler yedin mi?"

Rachel hiç cevap vermeden onun yüzüne bakmaya devam etti. Ben dişlerinin arasından bir küfür savurdu. "Dinle, sana böyle bağırdığım için özür dilerim," dedi yorgun bir sesle. "Bir duş yapıp bir içki içtikten sonra biraz kendime gelirim, özür dilerim." Rachel cevap vermeden ona baktı sadece.

Az sonra duştan akan suyun sesini duydu. Yavaşça ayağa kalkıp ellerini öne uzattı. Parmakları fırtınaya tutulmuş gibi titiyorlardı.

Rachel onu sadece bir kez görmüştü. Emmett bir hafta sonu getirmişti onu eve. İsmi bile hatırlamıyordu Rachel. Kathey miydi? Yoksa Cassie mi? Onun gibi bir şey. On dokuz yaşında tatlı bir kızdı. Emmett'a delice âşık olduğu da ilk bakışta anlaşılıyordu. On bir yaşında Rachel ağabeyini elinden alan bu kızı kıskançlıktan öldürebilirdi. Krissy. Evet, adı Krissy'ydi. On dokuz yaşındaki güzel Krissy, on bir yaşındaki kızın kıskançlık dolu korkusunu yenmeyi bilmişti. Ona hayatını anlatmış ve ortak birçok noktaları olduğunu göstermişti. İkisi de küçükken annelerini babalarını kaybetmişlerdi. İkisinin de birer ağabeyi vardı ve ağabeylerini çok seviyorlardı. Krissy'nin ağabeyi Columbia'daki gazetecilik okulunda öğrenciydi. Onlar da Rachel ile Emmett kadar yakındılar birbirlerine. Krissy bir gün içinde küçük kızın kalbini kazanmayı bilmiş, ertesi gün de Emmett ile birlikte gitmişlerdi. İki ay sonra Krissy ölmüş, Emmett da kaçmak zorunda kalmıştı.

Rachel rüyada gibi eve girip doğruca Ben'in odasına gitti. Duştan hâlâ akan suyun sesi duyuluyordu. Fotoğraf bıraktığı yerdeydi. Şifoniyerin üstünde. Yavaşça eline alıp Krissy O'Hanlon'ın on beş yıl önceki yüzüne baktı. Suyun sesinin kesildiğini, kapısının açıldığını, yaklaşan ayak seslerini duymadı bile. Ben'in varlığını neden sonra hissetti ve yavaşça başını kaldırdı.

"Senin kardeşindi," diye fısıldadı.

"Evet."

"Emmett'ı yazacağın kitap için aramıyorsun. Ondan intikam almak için peşindesin?"

"Evet."

Sözcükler kalbine bıçak gibi saplanıyordu. Ama acısını duymadı bile. "Onu öldürecek misin? Yoksa sadece polise mi teslim edeceksin?"

Ben bir süre cevap vermedi. Sonra yavaşça yaklaşıp genç kadının elindeki fotoğrafı aldı. "Önce öldürünceye kadar döveceğim onu. Sonra da polise teslim edeceğim, ölmeyi çoktan hak etmesine rağmen bunu yapmayacağım, ödeyeceğim bedele değmez. Yeterince hayatı mahvetti zaten... Benimkini de mahvetmesine izin vermeyeceğim."

"Sanırım seninkini de mahvetmiş zaten," dedi Rachel yumuşak bir sesle.

Ben beline kalın bir havlu sarmıştı. Vücudu hâlâ ıslaktı. Rachel onun bedeninden yayılan sıcaklığı ve temiz sabun kokusunu duyuyordu. "Peki, ben nerede girdim devreye?" diye sordu. "Yoksa bunu sormama bile gerek yok mu?"

Ben cevap vermedi. Yüzünde o anlaşılmaz ifadeyle ona bakmaya devam etti.

Rachel'in dudaklarının kenarında kederli bir tebessüm belirdi. "Ben tam zamanında çıktım ortaya değil mi? İntikamın daha da müthiş olacaktı. Eğer gelmeseydim, sadece Emmett ile yüz yüze hesaplaşacaktın. Ama hiç beklenmedik bir anda gelişim seni daha da sevindirdi. Emmett'ın kız kardeşini mahvettiğin zaman ödeşecektiniz. Beni öldürmeyi düşünmedin bile. Çünkü çok daha temiz bir iş yapacaktın. Kalbimi ve ruhumu öldürecektin. Senin kardeşine karşılık Emmett'ın kardeşi. Göze göz, dişe diş. Çok şairane."

Ben yine cevap vermedi. Dudakları ince bir çizgi halindeydi. Gözlerinin rengi koyulaşmıştı.

Rachel hafifçe gülümsedi. "Bunları inkâr edebilir misin? Beni gördüğün anda kafanda mükemmel bir intikam planı geliştirdiğini inkâr edebilir misin?"

'İnkâr et,' diye yalvardı sessizce. 'Ne olursun inkâr et. Bana deli olduğumu söyle. Beni sevdiğini, ağabeyime zarar vermeyeceğini söyle.'

"Hayır," dedi Ben kuru bir sesle. "İnkâr etmiyorum." Bir şeyler daha söyleyecekmiş gibiydi. Rachel umutla, nefesini tutarak bekledi. Ama Ben söyleyebileceği en kötü şeyi söyledi.

"Üzgünüm."

İşte o zaman vurdu Rachel ona. öyle sert bir tokat patlatmıştı ki yüzüne. Elinin bir an uyuştuğunu hissetti. Sonra şaşkın şaşkın baktı. Elini ne zaman kaldırdığını, nasıl vurduğunu fark etmemişti bile.

Yavaşça arkasını dönüp odadan çıktı. Sakin adımlarla verandanın basamaklarından inip sahilde yürümeye başladı. Evden birkaç yüz metre uzaklaştıktan sonra birden içinden bir şeylerin koptuğunu hissetti ve deli gibi koşmaya başladı.

Kalbi sıkışınca, bacaklarına kramplar girinceye kadar koştu. Daha fazla koşamayacağını anladığı zaman ıssız sahildeki kumların üstüne yüzükoyun yığıldı.

Orada öyle uzanıp ağlamaya başladı. Hiçbir zaman tanıyamadığı babası, beş haftalık bir bebekken kaybettiği annesi için ağladı. Ariel ve Henry Emmett için, ağabeyi için, Krissy O'Hanlon için ağladı. En çok da Ben O'Hanlon için ağladı. Hiç durmadan yalan söyleyen, onu aldatan Ben O'Hanlon için. Ve sonra Rachel Chandler için ağladı.

Bölüm On Beş

Rachel ağır adımlarla ondan, evden ve hayatından uzaklaşırken Ben hiç kıpırdamadan arkasından baktı. O sert tokadı hâlâ yanağında hissediyordu. Birden arkasından koşmak ve ona her şeyi açıklamaya çalışmak istedi.

Ama neyi açıklayacaktı ki? tik karşılaştıktan anda onu kullanarak intikam almayı düşündüğünü ama sonra hemen bu fikrinden vazgeçtiğini mi açıklayacaktı? Ne olursa olsun Emmett'tan intikam almaktan vazgeçmeyeceğini mi açıklayacaktı? Yoksa her şeye rağmen aralarındaki ilişkinin sürmesini istediğini mi açıklayacaktı? 'Dinle tatlım, önce

ağabeyinin işini göreyim sonra seninle yine yatağa girer, saatlerce sevişiriz' mi diyecekti? Rachel da bütün bu açıklamaları büyük bir olgunlukla kabul ederdi herhalde. Öfkeyle şifoniyerin çekmecesinden temiz giysiler çıkarmaya başladı.

Dün gece sevişmeleri bir hataydı. Ama Rachel Chandler'ı gördüğü andan beri hep hata yapmıyor muydu zaten? Belki bunu bilinçli bir şekilde düşünmemiştir ama Rachel ile bir kere sevişirse ona duyduğu açlığı bastırabileceğini ve ilgisinin söneceğini sanmıştı. Ama tam tersi olmuştu işte. Onu her zamankinden daha çok istiyordu. Nefret dolu gözlerle kendisine baktığı zaman, yüzüne tokadı patlattığı zaman ve arkasını dönüp uzaklaştığı zaman da istiyordu.

Gözlerini Krissy'nin fotoğrafına çevirdi. Rachel da aynı Krissy gibi aptallığın ve soylu olduğu sanılan birtakım ideallerin kurbanı bir insandı. Masum bir kız kardeş. Dürüst davranmak gerekirse, sanki kendisi Emmett Chandler'dan daha iyi bir adam mıydı? Hatta daha da kötüydü. Adalet ve intikam uğruna Rachel'ı kurban etmemiş miydi?

Verandaya çıkıp dolaşmaya başladı. 'Yürüyerek çok fazla uzağa gidemez,' diye düşündü. Ayak izleri sahilin sol tarafına doğru uzaklaşıyordu. O tarafta hiç ev yoktu. Sadece kayalık bir sahil. Herhangi bir tehlikeyle karşılaşması imkânsızdı. Er veya geç dönüp eve gelecekti. Ben de burada onu bekleyecekti.

İcini çekerek bir sigara yaktı. Günün birinde şu zıkkımı da bırakması gerekiyordu, ama şu anda en az Rachel Chandler'a olduğu kadar ihtiyacı vardı sigaraya. Dişlerinin arasından bir küfür savurup gözlerini ayak izlerine dikti. Ayın yükselip etrafı aydınlatması daha saatler sürecekti. 'Umarım karanlıktan korkmaz,' diye düşündü, öyle çok şeyden korkuyordu ki... Uçaklardan, denizden, fırtınadan. Bir tek onu sevmekten korkmamıştı. Belki de onun peşinden gidip baksa iyi olacaktı. 'Budalalık etme Ben O'Hanlon,' dedi kendi kendine. Rachel'in şu anda ne ona ne de saçma sapan mazeretlerine ihtiyacı vardı. Eğer Emmett'in peşini bırakmayı beceremiyorsa, hiç olmazsa Rachel'ı rahat bırakmalıydı.

Sigarasından derin bir nefes daha çektikten sonra öfkeyle yere fırlattı. Onun peşinden gitmeyecekti. Meraktan deliye bile dönse burada bekleyecekti. Ona hiç olmazsa bu kadar bir iyilik yapmak zorundaydı.

Rachel kumların üstünde doğrulup sırtını küçük kayalardan birine yasladı. Kıyıya çarpan dalgaların ve hafif rüzgârın sesinden başka bir şey duyulmuyordu çevrede.

'Eğer ağlamayı bu kadar sık alışkanlık haline getireceksen, yanında kâğıt mendil taşımayı da unutmamalısın,' diye söylendi kendi kendine. Birkaç hafta boyunca sık sık ağlayacağı belli olmuştu, o yüzden mendil taşımayı da ihmal etmemeliydi. 'Kimi kandırıyorum?' diye düşündü. Birkaç hafta değil, aylar, hatta yıllar boyunca ağlayacağım biliyordu. Belki de hayatının sonuna kadar gözyaşları kurumayacaktı. Şortunun cebinde bulduğu yırtık bir mendil parçasıyla burnunu sildi. Orada ne kadar oturduğunu bilmiyordu. Birkaç dakika da olabilirdi, birkaç saat de. Sonunda ağlamaktan yorgun düşerek başını dizlerinin üstüne yaslayıp uykuya daldı. Ben saatler sonra onu orada, öyle uyurken buldu. Ay iyice yükselmişti. Rachel kumların üstüne düşen karanlık gölgeyi fark ettiğinde yavaşça başını kaldırıp baktı. Yüzü gölgede olduğu için ne düşündüğünü anlayamamıştı. Zaten umurunda da değildi. "Git buradan."

"Saat sabahın ikisi Rachel. Eve gel." Ben'in sesi sakin, sabırlı, hatta nazikti. 'Canın cehennem,' diye düşündü Rachel.

"Hayır. O eve bir daha asla dönmeyeceğim," diye cevap verdi soğuk bir sesle. Sonra sessizce kendisini kutladı. Ben O'Hanlon'ın yalanlarını düşünerek acı çekmemeyi, sakin davranmayı öğrenebilecekti belki sonunda. Ama içinden bir ses her şeyin bu kadar kolay olmayacağını fısıldıyordu.

"Geceyi burada böyle dışarıda geçiremezsin," dedi Ben mantıklı bir sesle. "Bu mevsimde gece hava soğuk olur. Üstündeki kıyafet de buna uygun değil." Gözleri kısacık şortun açıkta bıraktığı uzun bacaklarda, soğuktan ürpermiş çıplak kollarda dolaştı.

'Kahretsin!' dedi içinden Rachel. Kendi derdine öylesine dalmıştı ki, üşüdüğünü bile fark etmemişti. "Ben burada kalacağım!" Sesi bu sefer şımarık bir çocuk gibi çıkmıştı. Birden kendisini tutamayıp ürperdi.

"Hayır kalmayacaksın! İzin vermiyorum!" Genç adam kararlı bir tavırla ona elini uzattı. Rachel o güçlü ve tecrübeli ellerin dün gece vücudunda nasıl dolaştığını hatırlayınca birden başı döndü. Ama bu çılgınlık anı kısa sürdü.

"Sakin bana dokunma!" diye bağırdı.

Ben elini geri çekti. "Pekâlâ. Direnmekten vazgeçip benimle eve dönmeyi kabul edersen."

"Pazarlık etmek için biraz geç değil mi?"

"Bilmiyorum, öyle mi?" dedi Ben yumuşak bir sesle. "Benimle eve gel Rachel. Söz veriyorum seni yalnız bırakacağım. Sabahleyin uyandığın zaman da istediğin yere götüreceğim seni."

"Sadece havaalanına gitmek istiyorum."

Genç adam başını salladı. "İlk uçak on buçukta. Daha sonra ikide de bir tane kalkacak."

"On buçuğu tercih ederim." Rachel birden ayağa kalktı. Ama saatlerdir aynı pozisyonda kalmaktan dolayı bacakları uyuşmuştu. Bir an sendeler gibi oldu. Ben onu tutmak için elini uzattı. Ama Rachel hemen geri çekildi. Onun hafifçe dokunuşuna bile dayanamayacağı biliyordu. Gerçi ağlama krizini atlattığı ama her an yeniden başlayabilirdi. Onun önünde ağlamak da isteyebileceği en son şeydi. Ben O'Hanlon'ın acımasına değil, aşkına ihtiyacı vardı.

Genç adam durakladı. "İyi misin? Sadece yardım etmek

İstemiş..."

Rachel sert bir sesle onun sözünü kesti. "Eğer benimle konuşmaya çalışmaktan vazgeçersen, seninle eve gelirim. Ama benden uzak dur!"

'Ne olur durma,' diye yalvardı sessizce. 'Beni kollarının arasına al ve hatalı davrandığını söyle. Ağabeyime zarar

vermeyeceğini, beni incitmek istemediğini söyle. Seni seviyorum Ben. Ne olur, ötekiler gibi sen de beni bırakma.' Sessizce kulübeye yürüdüler. Ben bir adım gerisinden onu takip ediyordu. Rachel yatak odasının kapısına geldiğinde genç adam durdu. Rachel kendini tutamayıp arkasına döndü ve ona baktı. Oturma odasından gelen ışıktaki onun yüzünü rahatça görebiliyordu artık. Aradan saatler geçmesine rağmen, attığı tokadın izi yanağında duruyordu. Ela gözlerde her zamanki alaycı ve ihtiyatlı bakış yoktu. Hatta suçluluk duygusu bile yoktu. Sadece aşkın yaratabileceği bir şefkat ve istek vardı. Bardağı taşıran son damla bu oldu. "Yalancı!" diye bağırdı Rachel. Sonra arkasını döndü. Ama aynı anda kollarından yakalandığını ve sırtının yatak odasının kapısına da-['ı yandığını hissetti. Vücuduna yaslanan sert beden istekle gerilmişti. Ben'in dudakları dudaklarına yaklaşıp, damarlarındaki kanın akışının hızlandığını hissetti genç kadın. Kendisinden nefret etti bir an. Ama vücuduna söz geçiremiyordu. 'Bu istek fırtınası geçinceye kadar kollarını aşağı sarkıt,' dedi kendi kendine. 'Böylece ona karşılık vermemiş olursun.' ' Ama bunları düşünürken bile vücudunu Ben'in vücuduna bastırıyordu. Göğüs uçlarının sertleştiği ve dudaklarının istekle aralandığını fark etti. Ben'in vahşi öpüşünde hem sahiplenme hem cezalandırma vardı sanki. Daha fazla dayanamadı Rachel. Kollarını onun boynuna dolayıp bu öpüşe öfkeyle ve aşkla karşılık vermeye başladı. Birbirlerini seviyorlardı. Hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Ben birden onu geri itti. Rachel'in gözleri şaşkınlıkla irileşti. Ben'in ela gözleri garip bir şekilde parlıyordu. Hem öfke hem istek pırıltısıydı bunlar. Genç adam birden ürperdi. "Daha fazla zorlama beni Rachel," dedi vahşi bir sesle. "Derhal yatağına git." "Ama..." "Bunu sakın aklından bile geçirme," dedi genç adam aynı kaba sesle. "Beni baştan çıkararak ağabeyini unutturacağını sanma. Denemeye bile kalkma. Benden daha fazla nefret etmen için fırsat vermeyeceğim sana." "Ama ben..." Böyle bir şey aklına bile gelmemişti Rac-hel'in. Ama şimdi düşününce, hiç de fena bir fikir olmadığını anlıyordu. Eğer bir kere daha sevişirlerse, belki onu ikna, ede... Yavaşça elini uzattı. "Unut bunu," dedi Ben. "Yarın nereye istersen oraya götüreceğim seni. Şimdi git yat Rachel."

Rachel'in bu emre uymaktan başka şansı yoktu. Yatak odasına gidip kapıyı kapattığında Ben'in haklı olduğunu düşündü. Ondan nefret etmesi için yeterince nedeni vardı zaten. Eğer Emmett'ı polise teslim edeceğini bildiği halde onunla sevişirse, hem kendisinden hem de ondan daha çok nefret edecekti. Bu nefretle yaşayamazdı bir ömür boyu. Ama yatağına uzandığında ne olursa olsun aslında Ben O' Hanlon'dan nefret edemeyeceğini düşündü. Rachel kolay kolay nefret edemezdi insanlardan. Kolay kolay da âşık olamazdı. Ben O'Hanlon her iki duyguyu da birarada yaşıtıyordu genç kadına. Yorgun bir tavırla gözlerini kapadı.

Bölüm On Altı

Küçük yatak odasına dolan parlak gün ışığı Rachel'in göz-kapaklarından içeri süzüldü. Genç kadın içgüdüsel bir hareketle elini yan tarafa uzatıp bir gece önce birlikte uyuduğu sıcak bedeni aradı. Eli daracık yatağın sert kenarına değdiğinde birden gözlerini açtı. Bütün güzelliklerin bir gecede çirkin gerçeklerle yer değiştirdiğini ancak hatırlayabilmişti. Aslında bütün gece deliksiz uyumuştı. Başını yastığa koyar koymaz uykuya dalmış ve bir daha uyanmamıştı. Yaşadığı fiziksel ve duygusal yorgunluğun bir sonucu olmalıydı, tyi de olmuştu. Gece boyunca topladığı enerjiye bütün gün ihtiyacı olacaktı. Bugün akşama doğru Berkeley'deki apartmanında olacaktı. Her zaman dağınık olan o küçük apartman dairesinde. Sonra da işinin başına dönecek ve toplumun umutsuz ve kayıp insanların dertleriyle ilgilenmeye başlayacaktı. Üniversiteye gittiğinde sosyoloji bölümüne girmek nereden aklına gelmişti acaba? Belki de önzeleriyle günün birinde böyle bir eğitime kendisinin de ihtiyacı olacağını hissetmişti. Buraya geldiği günden beri kendisine bir sabahlık almaya niyetlenmiş ama bir türlü fırsat bulamamıştı. Yatak çarşafını çıplak vücuduna sarıp doğru banyoya gitti. Eğer şansı yardım ederse, havaalanına gidiş saati gelinceye kadar Ben'le karşılaşmazdı. Harris Amcaya nasıl bir hikâye anlatacaktı acaba? Chandler Ailesi'nin büyük başkanı Ben'in kendi planlarından habersizdi. Onun gerçek kimliğini öğrendiğinde nasıl bir tepki gösterebileceğini az çok tahmin ediyordu Rachel. Bütün Chandlerlar basından mümkün olduğu kadar uzak durmaya gayret ederlerdi. Harris Chandler koynunda bir yılan beslediğini öğrenince deliye dönecekti mutlaka. Yaptığı düşün bile bir yararı olmadı. Aynanın karşısında durup saçlarını kalın bir örgüyle toplarken gözlerinin altındaki koyu halkaları fark etti. Hawaii tatilinden dönerken, geldiğinden bile daha solgun ve yorgun görünüyordu. Teninin bronzluğu bile o parlaklığını kaybetmişti sanki. Tropik bir cennette geçirilen bir tatilden sonra böyle mi görünürdü insanlar? Gelecek yıl tatilim Kansas'ta geçirmeye karar verdi. Beyaz keten takımlarını ve yüksek ökçeli beyaz ayakkabılarını giyip hazırlandığında saat dokuzu çeyrek geçiyordu. Ceketinin içine gelirken yolda giydiği ipek bluzu giymiş, kulaklarına da inci küpelerini takmıştı. Valizini hazırladıktan sonra kapının yanında bir an durdu. El çantasının içine bol bol kâğıt mendil koymayı unutmadı. Dün gece aldığı dersi unutmamıştı. San Francisco'ya varıncaya kadar ağlayacağından kuşkusu yoktu. Onun için hazırlıklı olmalıydı. Belki de hazırlıklı olursa yol boyunca gözyaşlarını tutmayı

başarabilirdi. Buna pek inanmıyordu ya.

Onun yaptığı o berbat kahvelerden birini içmeye de niyeti yoktu bu sabah. Saat dokuz buçuk olmuştu. On buçuk uçağına yetişmeleri için bir an önce yola çıkmaları gerekiyordu. Derin bir nefes alıp titreyen parmaklarla kapıyı açtı. Bir saat daha... Bir saat daha dayanabilirse, ondan sonra istediğı gibi ağlayabilecekti.

Ben gece bir aralık kapıyı onarmış olmalıydı. Sesini duymamıştı ama onardığı kesindi. Yatak odasının kapısı sıkıca kapalıydı. İçeriden de hiç ses gelmiyordu. Ama onun uyanık olduğundan emindi Rachel. Bir an durakladıktan sonra kararlı bir tavırla gidip kapıyı vurdu. İçeriden sadece bir homurtu duyuldu.

"Uçağına yetişmem için çıkmamız gerekiyor," diye seslendi Rachel. Sesine mümkün olduğu kadar ciddi bir ton vermeye çalıştı. İçeriden gelen ikinci homurtuyu duyunca tatmin olmuş gibi başını salladı. Ben O'Hanlon hazırlanıncaya kadar verandada bekleyebilir, kaybettiğı mutluluğı düşünebilirdi. Dışarıda sessiz, sakin bir hava vardı. Sabah güneşi etrafı ısıtıyor, tropik çiçeklerin kokusu denizin kokusuna karışıyordu. Rachel taş gibi bir ifadeyle verandada oturup bu manzarayı hafızasına kazımaya çalıştı. Tanrının cezası biraz acele edemez miydi sanki? Birkaç dakika daha dışarı çıkmazsa içeri gidecek ve ayaklarına kapanacaktı.

Verandanın kapısının açıldığını duyunca umutla başını çevirdi. Ama birden irkildi. Ben'in üstünde sadece bir mayo vardı. Güneşte iyice yanmış güçlü bedeni çıplak görmek genç kadının dengesini altüst etmeye yetti. "Beni havaalanına böyle mi götüreceksin?"

Genç adam başını iki yana salladı. "Seni hiçbir yere götürmeyeceğim. Ben yüzmeye gidiyorum."

"Ama söz vermiştin!"

"Fikrimi değiştirdim." Orada öyle durmuş, anlaşılmaz bir ifadeyle Rachel'a bakıyordu.

Genç kadının gözleri hayretle irileşti. "Ama neden?" :o

"Çünkü beni bırakmanı istemiyorum," ;Ddedi Ben yalnızca. Sonra sakin bir tavırla onun yanından geçip denize doğru yürüdü.

Rachel bir an ne yapacağını bilemeden şaşkın şaşkın onun arkasından baktı. Sonra deli gibi yerinden fırladı. "Bir dakika! " diye haykırdı tiz bir sesle. Ama Ben dizlerine kadar suyun içine girmiş, başını çevirmeye gerek duymadan denizin içinde yürüyordu. "Bir dakika bekle Tanrının cezası!"

Ama Ben suya dalmış, güçlü kulaçlarla açılmaya başlamıştı bile. Rachel basamaklardan koşarak inerken "Buraya gel," diye bağırdı. "Böyle bir şey söyleyip sonra hiçbir şey olmamış gibi benden kaçamazsın!"

Ben onunla aynı fikirde değildi anlaşılan. Yüzmeye devam etti.

"Hayır!" diye bağırdı Rachel. Sonra onun arkasından koştu. Su dizlerine kadar geldiğinde ayağındaki yüksek topuklu ayakkabıları çıkartıp sahile fırlatmayı akıl etti. Sonra yeniden yürümeye başladı. Yanındaki yırtmaca rağmen bu kadar dar bir etekle suyun içinde yürümek çok zor oluyordu. Üstelik beyaz keten takım ıslanınca iyice ağırlaşmıştı. Buz gibi suyu kollarıyla yarmaya çalışarak iyice uzaklaşan Ben'in peşinden yüzmeye başladı. Birden yüzüne çarpan bir dalgayla biraz su yuttu ve öksürdü. Sonra sesinin çıktığı kadar bağırmaya başladı.

"Tanrı cezam versin! Gel buraya! Eğer gerekirse Çin'e kadar gelirim peşinden. Böyle kaçamazsın. Sen..." İkinci bir dalga göğsüne çarptı ve dibe doğru gitti. Sular öfkeyle açılan ağızdan içeri doldu.

Su yüzeyine çıkmak için mücadele ettikçe daha çok su yutuyor ve dibe doğru çekiliyordu. Panik içinde bocalamaya başladığı anda çelik gibi sert iki kolun vücuduna sarıldığını ve onu yukarı doğru çektiğini fark etti. Ben'in gözleri öfkeyle parlıyordu. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye gürledi. Parmakları ince keten ceketin üstünden genç kadının kollarına batıyordu.

Rachel kendini birden çok yorgun hissetti. "Ben de seni bırakmak istemiyorum," dedi zayıf bir sesle.

Ela gözlerdeki sevinç ve rahatlama her şeye değirdi. Kırılan gururuna, mahvolan elbisesine, hatta ağabeyine. Sonra eğilip öptü onu Ben. Dudakları tuzlu ve soğuktu. Ama bu soğuk dudaklar Rachel'in vücudunun ateş gibi yanmaya başlamasını sağlamıştı bile. İstikle ağzını açtı ve ürperdi.

Ama Ben bu ürpermeyi yanlış değerlendirdi. Onu kollarının arasında biraz daha sıkıp kucağına aldı ve sudan çıkıp kulübeye doğru yürümeye başladı. "Sen delisin, biliyor musun?" dedi sert bir sesle. "Üstünde bu komik kıyafetle suya atlamak da ne demek oluyor? Boğulabilirdin, farkında mısın?" Konuştuğı süre zarfında Rachel'ı sıkı sıkıya göğsüne bastırıyordu.

"Hayır, boğulmazdım," diye mırıldandı. "Sen beni kurtarırdın."

Ben verandanın basamaklarını çıkarken bir an durup onun gözlerinin içine baktı. Yere bırakmak için herhangi bir davranışta bulunmadı. "Bana her zaman güvenemezsin," dedi sert bir sesle.

Rachel yumuşacık bir sesle "Biliyorum," diye fısıldadı.

Ben yatak odasının kapısını ayağıyla açıp içeri girdikten sonra Rachel'ı yavaşça yere bıraktı. Sonra tekrar dudaklarına uzandı. Bir yandan da üstündeki ıslak kıyafeti çıkarıyordu. Sıra sutyenin arkasındaki klipsi açmaya geldiğinde bir an tereddüt etti.

Rachel uzanıp onun elini tuttu ve sırtına götürdü. Şu anda ikisinden başka kimse yoktu dünyada. Birbirlerini seviyorlar, istiyorlardı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Nasıl olsa az sonra gerçekle yüz yüze kalacaklar, üzüntüden kalpleri paramparça olacak ama yine de kendi yollarına gideceklerdi. Hiç olmazsa son bir iki saati içlerinden geldiğı gibi, duygularının sesini, dinleyerek yaşamalıydılar. Gülümseyerek dudaklarını Ben'e uzattı.

Bölüm On Yedi

Aradan uzun bir zaman geçtikten sonra Ben yavaşça Rachel'dan uzaklaşıp yatağın içinde sırtüstü yattı. Bir an gözleri birleşti.

Rachel gülümseyerek yan dönüp yattı. Kendisini yorgun ve mutlu hissediyordu.

"Gel buraya," diye homurdandı Ben. Onu kendisine doğru çekip başım omzuna yasladı. Parmakları yavaşça genç kadının sırtında dolaşıyordu.

"Emmett konusunu unutmayacağım," diye fısıldadı onun kulağına. Sesinde kararlı bir ton vardı.

"Biliyorum," diye mırıldandı Rachel.

"Benden daha da çok nefret edeceksin." 'Neden ikimize de işkence ediyorum sanki?' diye düşünüyordu. Narin, sıcak bedeni kollarının arasında sıkıydı.

"Hayır, etmeyeceğim. Senden nefret edemem Ben. Ne kadar istersem isteyeyim, senden nefret edemem." Rachel'in parmakları tüy gibi dokunuşlarla genç adamın omuzlarında dolaşmaya başladı. Ben vücudunun yeniden gerilmeye başladığını hissetti.

Seçimini yapmak zorundaydı. Ya burada onunla kalıp yorgunluktan hareket edemeyecek hale gelinceye kadar sevişecek ya da asla başlamaması gereken bu ilişkiyi burada noktalayıp yoluna devam edecekti. Zaten bu sonu yeterince ertelemişlerdi, biraz daha ertelemek çekecekleri acının daha da artmasına neden olacaktı.

Son bir kez eğilip onun dudaklarına bir öpücük kondurduktan sonra doğruldu. İtiraz mırıltılarına kulaklarını tıkayarak arkasına bile bakmadan banyoya yürüdü. Eğer bir kere dönüp bakarsa, bir daha ondan ayrılmayacağını biliyordu. Bir daha asla bırakmazdı Rachel Chandler'ı. Rachel sessizce yatıp üzüntüyle gözlerini kapadı. Bu duyguya alışmak zorunda olduğunu biliyordu. Ben O'Hanlon'ı ne kadar severse sevsin, ikisi için ortak bir gelecek yoktu. Ne Ben, Rachel'in aşkı uğruna kız kardeşinin intikamını unutabilirdi ne de Rachel, Ben'in aşkı uğruna ağabeyini kurban edebilirdi, ikisi de hayatlarının yeni bir dönüm noktasındaydılar. Bundan sonra ikisini de sadece acı bekliyordu.

Keten takımı berbat olmuştu. Zaten onu bir daha giymeye dayanamayacağını da hissediyordu. Yataktan kalktıktan sonra ıslak etekle ceketi yerden alıp çöp kutusunun içine tıktı. Sonra çıplak, ayaklarla oturma odasına geçti. Duştan akan suyun sesini duyabiliyordu. Ben atacağı yeni adımlar için hazırlık yapıyordu.

Bir an bile duraklamadan verandaya çıktı. Basamaklardan inip denize yürüdü. Daha önce hiç çıplak yüzmemişti. Soğuk su vücudunu okşarken ne deniz anılarını ne de denizde karşılaşmaktan her zaman korktuğu diğer yaratıkları düşündü. Yorgunluktan bitkin düşünceye kadar yüzdü, yüzdü. Sonra yavaşça sahile döndü.

Ben verandada onu bekliyordu. Üstüne bir blucinle bir gömlek giymişti. Genç kadın ıslak saçlarını geriye doğru savurarak ağır adımlarla ona doğru yürüdü. Çıplaklığında cinsellik yoktu. Sadece sağlıklı, doğal bir hali vardı. Ama Ben onu hiç bu kadar çok istememişti.

Duygularını bastırarak hafifçe gülümsedi. "Eğer gitmeden önce duş yapmak istersen sıcak su var."

Rachel durumu idare etmeyi başardı. Yüzünün acıyla kasılmasını engellemişti. Gitmek zorunda olduğunu biliyordu. İkisi de biliyorlardı bunu. "San Francisco'ya giderken Hawaii'nin havasını tenimde götürmek istiyorum," diye karşılık verdi.

"Hadi git giyin. Ben de yemek hazırlayayım." Genç adam ona dokunma isteğini bastırmak için ellerini verandanın korkuluğuna kenetledi. Yüzünde sakin ve mesafeli bir ifade vardı. Duygularını saklamayı yılların tecrübesiyle öğrenmişti. Rachel'in yüzünde kederli bir gülümseme belirdi. Durumu kabullenmekten başka çaresi olmadığını aklından çıkarmamaya çalıştı. "Pekâlâ. Eğer biraz acele edersek iki uçağına yetişebiliriz herhalde."

"O kadar telaşa gerek yok. Üç uçağına ancak yetişiriz." 'Belki de dört uçağına yetişiriz,' diye düşündü Ben. 'Hatta belki de yarma erteleyebiliriz bu yolculuğu. Bir gün daha birlikte olabiliriz. Bir günden ne çıkar? Aptallık etme Ben O'Hanlon. Bırak gitsin.'

Ben'in hazırladığı yemek yenecek gibi değildi yine. Konserve balık, kurumuş ekmek dilimleri ve doğru dürüst haşlanmamış patatesler normal bir insanın bile iştahını kaçırarak kadar berbattı. İkisi de tabaklarına dokunmadılar. Rachel mutfak tezgâhının üstüne oturmuş, bacaklarını aşağı sarkıtmıştı. Doğru dürüst iki elbisesi vardı, ikisi de giyilecek halde değildi. Kısacık bir şorttan ve pamuklu bir tunikten başka giyebilecek bir şeyi kalmamıştı yanında. California'da uçaktan indiğinde donacağını biliyordu. Ama umurunda bile değildi. Ben'in gözleri çıplak bacaklarında dolaşırken bütün vücudunun ateş gibi yanmaya başladığını hissetti yine.

Tabağını kenara itip zorlukla konuştu. "Harris Amcaya benim yerime veda edersen değil mi?"

Genç adam başını sallayarak sigara paketine uzandı. "Ederim."

"Ona gerçek kimliğini açıklayacak mısın?" diye sordu Rachel merakla. "Bilmiyor değil mi?"

"Jake Addams adında, para kazanmak için küçük sahtekârlıklar yapan biri olduğumu düşünüyor. Hayır, ona kim olduğumu ve ne istediğimi söylemeyeceğim. Engellemeye çalışabilir." Gözlerini ona dikti. "Sana söylediğimi yapmaya kararlıyım Rachel." Bunu neden hiç durmadan ona hatırlatıyordu sanki? Yoksa kendisine mi hatırlatmaya çalışıyordu?

"Bunun önemli olduğunu düşünmüyorum," diye mırıldandı Rachel. "Çünkü Emmett öldü."

"Buna gerçekten inanmıyorsun."

"İnanıyorum. Kalbim inanmayabilir ama kafam inanıyor. Kalbime güvenmemem gerektiğini de öğrendim artık." Sesinde herhangi bir ima yoktu ama Ben yine de irkildi.

"Yani sırf senin doğum gününü unuttu diye mi öldüğünü düşünüyorsun?" diye parladı öfkeyle.

"Tabii bunu böyle söylediğin zaman komik geliyor ama evet. Ayrıca Ariel ile Henry'nin ölümüne de kayıtsız kalamayacağım düşünüyorum. Sonra beni..." Bir an susup onun gözlerinin içine baktıktan sonra sözlerini sürdürdü.

"Sonra beni kurtların pençesine terk etmeyeceğini düşünüyorum, Bütün o servetin tek varisi olduğunu mutlaka öğrenmiştir. Tam on beş yıldır bin tane özel dedektif onu arıyor ama hiçbirisi en ufak bir ipucu bile bulamadı. Sanki yer yarıldı içine girdi."

"Bütün bunları öğrendiğini nereden biliyorsun. Belki de Connecticut'ta oturup rahat bir yaşam sürdürüyor, borsa işleriyle uğraşıyordur. Bu arada da belki iki üç çocuğu olmuştur."

Rachel kederli bir şekilde gülümsedi. "Beş çocuğu olmuştur. Benim peri masalımda böyleydi. Bir sürü yeğenim olsun istiyorum." Sonra başını iki yana salladı. "Hayır, olamaz. Bütün bu miras işlerini, araştırmaları duymamış olması imkânsız. Newsweek kayıp varis konusunu kapak bile yaptı. Duymaması için bir manastırda filan yaşaması gerek..." ;D ;D ;D ;D ;D ;D ;D ;D ;D Sözcükler dudaklarının arasından çıktığı anda birden sarsıldı. "Hayır," diye fısıldadı şaşkınlıkla.

"Ne oldu?" Ben'in sesi uzaklardan geliyordu. Başının döndüğünü, kulaklarının uğuldadığını hissetti. Sonra Ben'in onu kollarından yakaladığını ve sarstığını fark etti. Şaşkınlıkla başını kaldırıp ona baktı. "Ne oldu Rachel? Neyin var?" diye sordu genç adam yine.

Hiç düşünmeden konuştu Rachel. "Bir manastırda yaşaması gerekliydi... Peder Frank... Peder Frank, Emmett."

"Mümkün değil bu!" diye homurdandı Ben. Ama gözleri merakla parlıyordu. "Son birkaç gün içinde onunla karşılaştın, konuşun. Nasıl oldu da tanımadın?"

Rachel beynini saran sis tabakasından kurtulmaya çalıştı. "On iki yaşından beri onu görmemiştim. O zamanlar incecik bir delikanlıydı. Saçları neredeyse beline geliyordu. Sakallıydı. Peder Frank ise her zaman tıraşlı gezen, şişman, saçlarının tepesi dökülmüş bir insan. Üstelik de bir rahip. Nereden aklıma gelirdi söylesene!"

Ben ölü gibi bir sesle konuştu, Ama Rachel tehlikeyi fark edebilecek durumda değildi. "Rachel, emin misin?"

Birden gözlerini kaldırdı. "Elbette eminim. Harris Amcayla ve seninle karşılaşmaktan neden bu kadar kaçındığını sanıyorsun? Ben onu kaybettiğimde çok küçük olduğum için hatırlamayabilirim ama sizin de tanımayacağınıza güvenemezdi." Sesi acıyla titredi. "Tanrı cezasını versin! Kahretsin!"

"Uçağı kaçta kalkıyor?"

Ben'in sesindeki tehlikeyi ancak fark eden Rachel birden sakinleşti. "Söylemeyeceğim."

Genç adam bir an sustu. "Gerek de yok zaten. İkideydi değil mi? Yine de yakalama şansım var."

Rachel onun peşinden koşup cipin üstünde duran anahtarcın kaptı ve avcuna sakladı. "Hayır Ben," diye yalvardı. "Bunu yapmana izin veremem. Bırak gitsin, lütfen." "Anahtarları ver bana Rachel." Ben'in ses tonu çok daha cesur insanları bile korkudan sindirebilirdi ama Rachel inatçı başını salladı. "Hayır Ben."

"Senin incitmek istemiyorum Rachel. Ama gerekirse bu-'nu da yaparım. Anahtarları ver bana." Genç kadın başını iki yana sallayarak geri çekilmek istedi. Ama aynı anda Ben'in kocaman elini bileğinde hissetti. Kemiklerini kıracakmış gibi sıkıyordu. Rachel acıyla bağırıp

Anahtarları kumun üstüne atıncaya kadar sıkıttı.

Yüzünde ne pişmanlık vardı, ne öfke, ne üzüntü. Hemen Cipe binip motoru çalıştırdı. Ama gaz pedalına bastığı anda Rachel de arabaya atlayıp yanına oturmuştu. Tek bir kelime söylemedi. Dönüp bakmadı bile Rachel'a. Yüzünde katı bir ifadeyle gaz pedalına sonuna kadar bastı.

"Bunu yapmayı sen de istemiyorsun Ben. Bunun farkındasın değil mi?" Rachel cipin korkunç süratini umursamamaya çalışarak mantıklı bir sesle konuşmaya başladı. "Beni incitmek istemiyorsun sen. Aslında Emmett'a bile zarar vermek istemiyorsun. On beş yıldır insanlara hizmet ederek, onlara yardımcı olmaya çalışarak yaşıyor. Eğer işlediği bir günah varsa bile bunun bedelini ödediğini anlamıyor musun? Krissy'nin ölümü bir kazaydı. Çok trajik bir kaza. Ama Emmett bilerek götürmedi onu oraya. Bunu sen de en az benim kadar biliyorsun."

Rüzgârda saçları savruluyor, hâlâ kurumayan tellerin bir kısmı yüzüne yapışıyordu. Genç kadın onları elinin tersiyle itip konuşmasını sürdürdü. Belki de Ben'i mantıklı davranmaya ikna edebilirdi. "Krissy de Emmett'a zarar vermeni istemezdi, biliyorsun bunu değil mi? Emmett'a âşıktı. Eğer Emmett'a herhangi bir şey yaparsan, onun sevgisine, güvenine ihanet etmiş olursun..."

"Kez artık Rachel! Eğer susmazsan seni arabadan aşağı atarım."

Rachel'in korkularının yerini birden korkunç bir öfke aldı. "Hayır, böyle bir şey yapamazsın! Beni korkutmaya çalışmaktan vazgeç Ben O'Hanlon! Ağabeyimi mahvetmek isteyebilirsin ama bana herhangi bir şey yapamazsın. İstesen bile!"

"Çok yanıyorsun," dedi Ben gaz pedalına biraz daha basarak. Külüstür cipin bu kadar sürat yapabilmesi Rachel'ı hayrete düşürüyordu. "Emmett'ı mahvettiğim zaman sana da yeterince zarar vermiş olacağım. Eğer istersem bunu

yapmayabilirim. Ama yapacağım!" Sesi öfkeyle doluydu.

Rachel birden onun doğru söylediğini fark etti. Bir tek hareketiyle hem kendi hayatını hem de Rachel'inkini mahvedebilirdi. Peder Frank'ın durumu bütün gazetelere manşet olacaktı. Emmett Chandler davası düşse bile, kilisenin tepkisi yeterliydi. Sahte bir kimlikle rahipler sınıfına girmek yeterince büyük suç sayılıyordu. Gerçek bir rahip olduğu bile kuşkuluyken üstelik.

"Üzülme Rachel," dedi Ben alaycı bir sesle. "Chandler milyonları sayesinde ağabeyin nasıl olsa hapse girmekten de kurtulmanın yolunu bulur. Ondan sonra da o parayla keyfince yaşayacak ve sana istediğin yeğenleri verecektir."

"Öyleyse neden onu hapse sokmak için bu kadar uğraşıyorsun?" Rachel'ın sesi umutsuz bir çığlık halinde yükseldi. "Çünkü milyonda bir ihtimal de olsa, kurtulamayabilir. Benim arkamda basının desteği olacak. Bütün gazetelerin onu suçlaması için elimden geleni yapacağım. Belki de ilk kez zafer paranın olmayacak." Havaalanının otoparkına girerken yan gözle ona baktı. "Sen de ömrünün sonuna kadar zavallı masum ağabeyine yaptıklarım için benden nefret edebilirsin." "Seni bu yüzden mi engellemeye çalıştığımı sanıyorsun?" diye bağırdı Rachel. "Emmett umurumda bile değil! Ya da en azından senin sandığın kadar umurumda değil. Bana yalan söyledi... Beni terk etti, aynı diğerleri gibi. Sen de şimdi aynı şeyi yapıyorsun işte. Tanrı aşkına, düşünsene biraz! Son on beş yılda onu tam üç kez gördüm. Ve gördüğüm zaman da tanıyamadım."

Ben tam arabadan inmek üzereyken duraklamıştı. "Beni engellemek için neden bu kadar uğraşıyorsun öyleyse?" diye fısıldadı.

'Çünkü yapacağın şey sana zarar verecek. Bana, ikimize zarar verecek. Benim düşündüğüm sensin. Emmett'ı polise eslim etmeni istemiyorum çünkü bu ikimizin hayatını mahvedecek. Ben, seni seviyorum." Gözlerinde yaşlar parlamaya başlamıştı. Ben bir an durup ona baktı. Ela gözlerin dediklerinde inanamayan bir ifade, bir de başka bir şey vardı. Sonra birden arabadan inip koşar adımlarla terminal binasına ilerledi. Arkasına dönüp bakmamıştı bile. Rachel yenilgi ve ümitsizlikle yıkılmış bir halde onun arkasından baktı. Sonra birden kendini toplayıp deli gibi peşinden koştu. Terminal binasının seramik döşeli zemininde çıplak ayakları koşuyor, kalabalığı yarmaya çalışıyordu. Sırtı onlara dönük duran siyah cübbesi içindeki rahibi ikiye de aynı anda gördüler. Rachel 'Hayır Ben,' diye bağırarak istedi. Ama sesi çıkmadı. Ben rahibi kolundan yakalayıp kendisine doğru hızla çevirirken Rachel da nefes nefese yanlarına gelmişti.

Karşılarındaki adamın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Ben birden elini çekti. "Sen Emmett Chandler değilsin!" suçlayan bir ifadeyle Rachel'ın solgun yüzüne baktı. "Evet, değilim. Ben Peder Gruning'im. Korkarım Emmett Chandler dediğiniz kişiyi tanımıyorum... Bu adaya yeni geldim. Burada benden önce çalışan rahip arkadaşımı uğurluyordum. Size yardımcı olabilir miyim?"

"Peder Frank gitti mi?" diye sordu Rachel. "Uçağı birkaç dakika önce kalktı. Yoksa siz de mi onu görmek istiyordunuz?"

"Evet," dedi Ben sert bir sesle. "Ona iletmemiz gereken önemli bir haber vardı."

Peder Gruning'in yüzü rahat bir gülümsemeyle aydınlandı. "Merak etmeyin. Bu gece Los Angeles'ta kalacak zaten.

Havaalanının güvenlik görevlileriyle konuşursanız, mesajınızı iletebilirler."

Rachel'ın kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Ama hiçbir şey söyleyemedi. Bembeyaz bir yüzle ve korkudan irileşmiş gözlerle hareketsiz duruyor, her şeyin sonu olacak sözlerin söylenmesini bekliyordu.

Ben hiç kıpırdamadan durdu. Yanındaki ince vücuttan yayılan gerginliği kemiklerinde duyumsuyordu sanki. O vücuttan aynı zamanda yayılan sevgi ve çaresizliğin on beş yıldır duyduğu kını silmeye başladığını hissetti. Emmett Chandler aptalca idealleri uğruna bir yığın insanın hayatını mahvetmişti yıllar önce. Kendisi de aynı şeyi yapmak üzere değil miydi sanki şimdi? En az onun kadar acımasız değil miydi?

Krissy ölmüştü. Emmett Chandler'dan alacağı intikam onu geri getiremezdi. Ama Rachel yaşıyordu. Yanındaydı. İkisinin de hayatını mahvetmesini çaresizlikle bekliyordu.

Uzun bir sessizlik oldu. Ben'in bakışlarını üstünde hisseden Rachel yavaşça başını kaldırdı. Aynı anda genç adamın dudaklarının alaycı bir kıvrımla büküldüğünü gördü. "Sanırım buna gerek yok peder. Gelecek yıl bu aylarda bizi arayacaktır sanıyorum." Rachel'ın buz gibi elini avcuna aldı.

Peder Gruning bu sözlerden hiçbir şey anlamamıştı ama neşeyle başını salladı. "Nasıl isterseniz... Ah bu arada aklıma bir şey geldi. Rachel Chandler mısınız siz yoksa?"

"Evet, benim," dedi Rachel boğuk bir sesle.

Peder rahatlayarak gülümsedi. "İşte bu çok güzel. Evinize gelmeme gerek kalmadı. Peder Frank sizin için bir paket bıraktı. Size dün vermesi gerekiyormuş ama unutmuş. Buralarda bir yerde olmalı..." Elini cebine sokup küçük bir armağan paketi çıkardı. "İşte burada. Gerçi size seve seve getirirdim bunu. Frank için yapamayacağım şey yoktur. On dört yıl önce bir seminerde tanıştık. Dünyanın en iyi, en nazik insanıdır. Onu çok özleyeceğim." İçini çekerek paketi Rachel'a uzattı.

"Kendisi hakkında böyle konuşmanızı o mu tembih etti?" Ben'in sesi alaycıydı.

Rahip şaşkın bir tavırla baktı, "özür dilerim, anlayamadım?"

Genç adam hafifçe gülümsedi. "Sadece şaka yapıyordum Peder. Yeni görevinizde iyi şanslar." Rachel'ın elini sıkıca tutmaya devam ederek arkasını dönüp yürüdü.

"Eğer Frank beni ararsa, ona sevgilerinizi söyleyeyim mi?" diye seslendi rahip arkalarından.

Ben güldü. "Evet Peder. Ben O'Hanlon'ın ona iyi şanslar dilediğini söyleyin. Hadi gel Rachel."

Terminalden çıkıp arabaya bininceye kadar hiç konuşmadılar. Rachel elindeki küçük paketi kucağına koydu ve yola koyuldular.

Şnorkolle daldıkları koya gelinceye kadar Ben gözlerini yoldan ayırmadı. Cipi sahilde park edip ellerini direksiyonun üstüne koydu. Vücudu hâlâ gergindi. Rachel hiç kıpırdamadan onun yanında oturdu. Ne söyleyeceğini, bu gergin sessizliği nasıl bozacağını bilemiyordu.

Sonra birden derin bir nefes aldı genç adam. Gerginliği ve öfkesi bir anda geçmiş gibiydi. Yüzünde sıcak bir gülümsemeyle dönüp "Ben de seni seviyorum," dedi yalnızca. Rachel heyecanla onun kollarına atıldı.

Uzun bir süre birbirlerine sıkıca sarılıp öylece durdular. Rachel ona daha da yakın olmak, daha sıkı sarılmak istiyordu.

Ama tam o sırada kucağındaki paket kayıp yere düştü. Ben yavaşça ve isteksizce ondan uzaklaştı. Başıyla yerdeki paketi işaret etti. "Açmayacak mısın?"

Rachel gözlerini pakete dikti. Hem merak ediyordu hem de biraz korkuyordu. Emmett'in yine aralarına girmesini istemiyordu. Ben yavaşça onun saçlarını okşadı. "Hadi aç Rachel. önemli değil. Yeni bir kelebek daha, değil mi?"

Genç kadının parmakları paketin iplerini çözmeye çalışırken titredi, "öyle olması gerek. On beş yıldır hep kelebek gönderdi." Paketteki kutunun kapağını kaldırıp kenara bıraktıktan sonra şaşkınlıkla fısıldadı. "Oh Ben!"

Genç adam gözlerini kutuya çevirdi. Kristalden yapılmış iki kelebek mükemmel bir aşk dansı yapıyorlardı. 'Gördün mü Emmett'!' diye düşündü alayla. Sonra kolunu Rachel' in omuzlarına dolayıp kendisine doğru çekti.

Genç kadın mutlu bir gülümsemeyle başını onun omzuna dayadı. Kelebekleri sıkıca avucunun içinde tuttu.

"Sanırım Emmett'ta epey ilerleme var," dedi Ben yumuşak bir sesle.

Rachel uzun uzun kelebeklere baktı. Yüzü aşkla, mutlulukla ışıldadı. "Sanırım haklısın," diye fısıldadı. Sonra kutuyu kenara bıraktı. "Hadi eve gidelim Ben."

Sevgi ve mutluluk öylesine güzelleştirmişti ki Rachel'ı, Ben ona bakınca nefesinin kesildiğini hissetti bir an. "Evet," dedi. "Hadi eve gidelim. Bölüm

On Sekiz

Rachel Chandler O'Hanlon'ın yirmi dokuzuncu yaş günü nisan ayının soğuk günlerinden birine rastlamıştı. Çamur sıçrayan çizmelerine ters bir bakış fırlatıp bahçeye girdikten sonra doğru posta kutusunun yanına gitti. Hava çok soğuktu. Ama sabahleyin kocasının kalın kazaklarından birini sırtına geçirdiği için soğuğu hissetmiyordu bile. Küçük paket kutudaydı işte. El Salvador'dan postalanmıştı.

"Geldi mi?" Ben evin köşesinden başım uzatıp bağırdı. Her zamanki gibi iş başındaydı. Yatak odasının bulunduğu bölümün yanına yeni bir oda inşa ediyordu. Evdeki onarım ve yenileme işleriyle ilgili hiçbir yardımı kabul etmediği için işler bir türlü bitmiyor, bitse bile hemen bir yenisi başlıyordu. Sık sık ziyarete gelen gazeteci arkadaşları bile onun bu anlamsız inadına bir mana veremiyorlardı. Üstelik son yaptığı bölümü ne amaçla kullanacaklarını da devlet sırrı gibi saklıyordu. Rachel ona bakıp sevgiyle gülümsedi. "Tabii geldi. El Salvador'dan." Ben elindeki çekici kenara fırlatıp onun yanına geldi. "Doğrusu, artık ondan herhangi bir şekilde haber alacağımızı beklemiyordum. Aylarca bir mektup, kısa bir not veya onun gibi bir şey bekledim. Ama Emmett Chandler'ın ölümü resmen ilan edilip kalan miras akrabaları arasında paylaştırıldığı zaman bile tek bir haber çıkmadı."

"Bu beni hiç şaşırtmadı," dedi Rachel ciddi bir sesle. "Artık o Emmett Chandler değil, Peder Frank. Bizimle temasa geçmesi için hiçbir neden yoktu. Üstelik büyük bir ihtimalle senin hâlâ onu polise teslim etmek isteyeceğini düşünüyordur."

"Böyle konuşup kafamı kızdırma," diye homurdandı Ben. "Hadi açsana paketi." Sesindeki sertliğe rağmen paketi açmaya çalışan karısını büyük bir merakla izliyordu.

"Oh Ben! Baksana," diye fısıldadı Rachel.

Genç adam gülümsedi. "İki büyük kelebeğin arasında kristal bir yavru kelebek. Bize bir şey mi söylemeye çalışıyor sence?"

"Ne de olsa bir rahip o. İnsanları çoğalmaya teşvik etmek de görevlerinden biri," diye karşılık verdi Rachel hafif bir sesle. Gözlerini kocasından kaçırdı. Çok istediği halde Ben'e açmaktan çekindiği bir konuydu bu. Emmett her zamanki gibi imdadına yetişmiş ve onun yerine konuşmuştu Ben'le.

Ben karısını kollarının arasına alarak "Bakalım benim vereceğim doğum günü armağanım da böyle beğenecek misin?" diye fısıldadı.

Rachel gülümsedi. "Artık otuzuma yaklaştığım için kendimi yaşlanmış hissediyorum. Umarım kendimi biraz daha genç hissetmemi sağlayacak bir şey seçmişsindir."

"Evet, ben de böyle düşünmüştüm. İki haftalığına Kauai'deki kulübeye gideceğiz." Yavaşça Rachel'in ensesini okramaya başladı.

"Ben!" Genç kadın müthiş bir şaşkınlık ve neşeye bir çılgılık attı. "Ne zaman gidiyoruz?"

"önümüzdeki hafta gideriz diye düşünmüştüm. Kitap ayın on beşinde çıkacak. O zaman burada olmak istemiyorum.

60'lardaki Amerikan hükümetinin portresini nasıl çizdiğimi okuyunca birçok insan mutsuz olacak. Tabii radikallerle ilgili yazdıklarım da pek çok insanın hoşuna gitmeyecek. Tam bu kargaşa sırasında buradan uzaklaşmak iyi bir fikir diye

düşündüm. Üstelik orada yaşamak istediğim bazı şeyler var."

"Ne gibi?"

Ben onu kendisine doğru çekerek kulağına eğildi. "Örneğin, oradaki sahilde kumların üstünde sevişmeyi hiç denememiştik, hatırlıyor musun?"

Rachel yüzünü buruşturdu. "Pek rahat olacağını sanmıyorum. Kumlar sırtıma batacak."

Genç adam bembeyaz dişlerini göstererek güldü. "Pekâlâ. Benim sırtım kumlarda olur. Tamam mı?"

"Reddedilmeyecek kadar cazip bir teklife benziyor," diye! mırıldandı Rachel. "Dışarda sevişme fikri nereden geldi böyle, aklına?"

"Çünkü bebeğimizin bir okyanus bebeği olmasını istiyorum," diye fısıldadı Ben. Rachel'in kalp atışları birden hızlandı. "Bir sürü bebeğimiz olmasını istiyorum," diye sözlerini sürdürdü Ben. "Şu son yaptığım bölümü neden bu kadar çabuk bitirmeye çalışıyorum sence?" "Yeni banyomuz mu olacak?" diye mırıldandı Rachel. Genç adamın saçlarını okşadı.

"Hayır. Bebek odası olacak..." Birden durup karısının gözlerinin içine baktı. "Tabii sen de istiyorsan."

"Evet istiyorum Ben. Hem de çok istiyorum. Şey, okyanusta sevişirsek de bebeğimiz olur mu acaba?"

"Bir deneriz," dedi genç adam gülerek. "Hem sana söz veriyorum, hamileliğinin üçüncü ayına kadar bebek odasını da bitireceğim."

"Bundan hiç kuşum yok," diye mırıldandı Rachel. Birbirlerine sarılıp eve girdiler. Yatak odasının kapısına geldiklerinde Rachel'in kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı. Ben birden durup onun yüzüne baktı.

"Ne düşünüyorsun öyle?"

Genç kadın parmak uçlarında yükselip onun dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. "Verandadaki hamakta sevişirsek de bebeğimiz olur mu acaba diye düşünüyordum."

Ben kahkahalarla gülererek onu elinden tuttu ve yatağa sürükledi.

SOOOOONNNNNNNN

[/b]

[Powered by SMF 1.1.1](#) | [SMF © 2006, Simple Machines LLC](#)

Omuz Omuza

°o.O... MasalEvi ...O.o°

=> [Beyaz Dizi Arşivi](#) => Konuyu başlatan: moryel üzerinde Nisan 23, 2007, 12:59:15 am

Konu Başlığı: Yasemin Kokulu Aşk - Anne Stuart

Gönderen: moryel üzerinde Nisan 23, 2007, 12:59:15 am

(<http://www.veresim.com/images/thumbs/gl33moingnfzjzmd3zmm.jpg>)

(<http://www.veresim.com/gallery.php?entry=images/gl33moingnfzjzmd3zmm.jpg>)

(<http://www.veresim.com/images/thumbs/mj4mttihtydm5oylwzrm.jpg>)

(<http://www.veresim.com/gallery.php?entry=images/mj4mttihtydm5oylwzrm.jpg>)

Konu Başlığı: Ynt: Yasemin Kokulu Aşk/ Anne Stuart

Gönderen: moryel üzerinde Nisan 23, 2007, 01:03:32 am

Giriş

Aralık 1969-Cambridge

Denizden ve Charles Nehri'nden esen buz gibi bir rüzgâr Cambridge sokaklarında dolaşiyor, genç adam başını ne kadar omuzlarının içine çekerse çeksin ensesini yakıyordu. Gözlerini kaldırımdan ayırmadan hızlı adımlarla yürümeye devam etti. Yüzünde her zamanki o tatlı gülümsemeden eser

yoktu. Köşeyi döndükten sonra adımlarını biraz daha sıklaştırdı. Onları evde bırakmayı istememişti .Kimya bölümünün ikinci sınıf öğrencileri her şeyi bildiklerini sanıyorlardı. Mezun olmuş olsalar belki onlara biraz daha güvenebilirdi. Çünkü insanlar ancak okulu bitirdikten sonra daha ne kadar çok şey öğrenmeye ihtiyaçları olduğunu anlıyordu.

Charlie'nin Pizza Sarayı yan sokaklardan birinde küçük bir yerdi. Grubun toplanma yeri, yemek salonu ya da evlerinden uzak öğrenciler için bir anlamda yuva görevini görüyordu. Tezgâhın arkasındaki eski radyodan yükselen Noel şarkıları içeriye sıcak bir hava vermekteydi. Genç adam kapıyı kapatıp soğuk rüzgârı dışarıda bıraktıktan sonra pizzaları almak için tezgâha yaklaştı. Sabaha kadar çalışacaklarına göre üç büyük porsiyon ancak yeterdi. Bu arada onlarla son bir kez daha tartışmak ve ne yaptıklarını bilip bilmediklerinden emin olmak istiyordu. Hepsinden daha büyük olduğu için bir tür sorumluluk duyuyordu. 'Benim temkinli ve ağır bir insan olduğumu düşünüyorlar,' diye geçirdi aklından. Birden yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. Kimi kandırıyordu sanki? Ama öğleden sonra gelirken getirdikleri pizzalar ve bir şişe ucuz şarap, bir süre için de olsa ciddi tartışmaları bir kenara bırakmalarını sağlamıştı işte. Yine de eve döner dönmez ciddi politik tartışmaların başlayacağından ve sabaha kadar süreceğinden emindi. İnce kemikli yüzünde yine o alaycı gülümseme belirdi. Zaten pizza ve ucuz şarap olrnadan devrim olmuyordu galiba. Cebinden pizzaların parasını çıkarırken her zamanki gibi suçluluk duygusuna kapıldı. Para hiçbir zaman dert olmamıştı onun için. O kadar insan para sıkıntısıyla kıvranıırken, onun cepleri her zaman şişkindi.

"Üstü kalsın." Pizza paketlerini alıp dükkândan çıktı. Charlie şaşkın bir tavırla onun arkasından baktıktan sonra eliyle burnunu sildi ve tezgâhın üstündeki elli doları cebine attı. Dört blok ötedeki eve varıncaya kadar pizzalar soğuyacaktı. Donovan'ın annesiyle babası Avrupa gezisine çıkmışlardı. Noel'i de orada geçireceklerdi. Zavallılar erken dönüp Donovan ile Julianna'nın evi ne hale getirdiklerini görseler, korkudan dudakları uçuklardı mutlaka. Ama nasıl olsa onlar zamanından önce dönmeyecekler, Noel de olaysız geçecekti.

Tabii bütün Boston için Noel'in olaysız geçeceğini söylemek mümkün değildi. Bütün radyo istasyonlarında barış şarkıları çalıyor, haber bültenlerindeyse ölü sayısının giderek arttığından ve gittikçe kızışan o küçük savaştan söz ediliyordu. Genç adam köşeyi dönerek Cambridge'nin varlıklı ailelerinin oturduğu semte yöneldi. Burada sokaklar çok daha temiz, evler çok daha sessizdi. Kapitalizmin o kendinden emin, yalıtılmış gülümsemesi vardı sanki evlerin cephelerinde. Başını biraz daha omuzlarının arasına çekip hızlı adımlarla yürümeye devam etti. Dünya barışı lafları acımasız bir şakadan başka bir şey değildi. Sürekli barıştan söz eden birçok insan tanıyordu. Hepsi de zamanlarını bomba imal ederek geçiri-yorlardı. Hem de ihtiyaç duydukları parayı ondan alarak. Nitrogliserin çok pahalı bir maddeydi. Ama nasıl olsa onun da yeterince parası vardı. 'Belki de bütün bombaların kötü olduğunu söylemek doğru değil,' diye düşündü. Bu mesele kafasında hep bir soru işareti olarak kalmıştı. Yine de insan hayatını sürekli tehdit eden savaş makinesini yok etmek için atılmış bir bombanın kötü , olduğunu söylemek mümkün müydü? Peki ama bu bomba atıldığı sırada çevrede kendi halinde bir gece bekçisinin, geç saatlere kadar çalıştıktan sonra evine dönmekte olan bir öğrencinin bulunmayacağı kim garanti edecekti? Tanrım! Başına zorla bela arıyordu galiba. Pizza almak için evden çıkmadan önce çok fazla marijuana içmişti. Ve ne zaman uyuşturucu alsa paranoid bir tip olup çıkardı. Üstelik kafasını kurcalayan bir başka mesele daha vardı şu anda. Kimyasal karışımlarla uğraşan insanların çok dikkatli ve

6

uyanık olmaları gerekirdi. Oysa Donovan'ın ne kadar marijuana içtiğine dikkat etmişti. Donovan her zaman marijua-nanın kafasını açtığını ve dikkatini yoğunlaştırmasına yardımcı olduğunu iddia ederdi ama genç adam bu konuda da kuşkuluydu.

Yaşının küçüklüğüne rağmen, Donovan yine de ne yaptığını bilen bir insana benziyordu. Evde kurduğu laboratuvar son derece titiz ve ciddi bir çalışma sonucu hazırlanmıştı. Yoo, hayır, her şey yolunda gidecekti. Onunki korkaklık ve ukalalıktan başka bir şey değildi. Donovan çok zeki ve dikkatli bir insandı. Hem zaten...

Aynı anda korkunç bir patlama ayaklarının altındaki asfaltın sanki havalanmasına neden oldu. Genç adam havada uçarak kaldırımın yanında park etmiş bir arabaya doğru savruldu. Arabanın camlarının kırıldığı, cam parçalarının yüzüne gözüne battığını fark etmeden şaşkınlıkla ve boş gözlerle asfaltın ortasına fırlayan pizza paketlerine baktı, insanların haykırıışlarını, bir anda çevreye doluşanların korkuyla oradan oraya koşmalarını fark etmedi bile. Sonra birden doğrulup deli gibi eve doğru-koşmaya başladı. Köşeyi döner dönmez de yerinde mıhlanıp kaldı. Korkuyla açılmış gözleri Do-novanların evinden yükselen alevlere takılmıştı.

"Hey! Buradan derhal uzaklaşmalısın dostum!" Kulağının dibindeki tanıdık ve telaşlı sesi duyan genç adamın yüzündeki korku ifadesi birden rahatlamaya dönüştü. Donovan'ın alnından kan sızıyordu. Julianna da yanındaydı. Kolu kırılmıştı galiba. Bembeyaz bir yüzle ona bakıyordu. "Hadi dostum, arkana bakmadan uzaklaş buradan. Kıpırda biraz! Yoksa enseleneceksin."

"O... o nerede?"

"Düşünme şimdi dostum. Evden sadece Julianna ile ben çıkabildik. Patlayacağını son dakikada fark ettik. Dinle, polis az sonra burada olur. Görgü tanıkları senin de buralarda dolaştığını söyleyeceklerdir. Hadi, bir an önce ortalıktan töz ol!"

Donovan ne ona ne de artık bir yıkıntı haline gelen eve son bir kez bakmadan, Julianna'nın sağlam kolunu tuttu ve hızla uzaklaştı.

Genç adam şaşkınlıkla ikisinin arkasından bakakaldı bir an. Sirenlerin sesi gitgide yaklaşıyordu. Sonra ne yaptığının farkına bile varmadan geri dönüp arabasını bıraktığı köşeye doğru koşmaya başladı. 'Çevredeki bütün evlerin pencereleri kırılmış,' diye düşündü. Yüzlerce insan o gece soğukta yatmak zorunda kalacaktı. Arabaya binip radyoyu açtı. Noel şarkıları çalıyordu... Aralık' 1969-New York

Genç adam bazen dünyanın en soğuk yerinin New York olduğunu düşünürdü. Kuşkusuz, bunun doğru olmadığını biliyordu. Uzun ve zorlu kış gecelerinde ısıнын sıfırın altında dokuz: dereceye düştüğü Minnesota'da yıllarca yaşamıştı. Yine de New York'taki termometreler on derece düştüğünde, dondurucu bir soğuk insanın içini ürpertiyordu.

Noel'in o sıcak ve neşeli havası bile insanı ısıtmaya yetmiyordu. Üstelik bu Noel'de mutlu olması için en ufak bir neden bile yoktu. Bütün çıkış yollarım tek tek düşünmüş ve hepsi de içinin biraz daha kararmasına neden olmuştu. Zaman zaman, kötülerin içinde en iyisinin hapisane olduğunu düşünmüştü ama kendisini kandırdığını da biliyordu. Kendisi buna bile dayanabilirdi belki ama düşünmek zorunda olduğu başka insanlar vardı.

Bir diğer ihtimal de Kanada'ydı. Orasının ikliminin de Minnesota'dan farklı olmayacağını sanıyordu. Tek sorun, oraya kadar gittikten sonra artık geri dönmeyeceğini bilmesiydi. Fikir değiştirmesi, geri dönmesi imkânsız olacaktı. Ayrıca, sürekli kaçma fikrinden ve hayatının yönlendirilmesini başka insanların eline bırakmaktan da hoşlanmıyordu.

Üçüncü ihtimal, ihtimal bile sayılamazdı. Öldürmek, ona göre bir iş değildi. Kız kardeşi, yüzünün bütün sertliğine rağmen dünyanın en tatlı adamı olduğunu söylerdi ona hep. Evet, Kanada'ya gitmek istemiyordu ama inanmadığı bir savaşta rol almak, insan öldürmek de istemiyordu.

Er veya geç bir karar vermek zorundaydı. Üstelik bu kararı bir an önce vermek zorunda olduğunu da biliyordu. Yavaşça uzanıp arabanın radyosunu açtı. Karşısına çıkan ilk istasyonda yine Noel şarkıları çalıyordu.

Konu Başlığı: Ynt: Yasemin Kokulu Aşk/ Anne Stuart
Gönderen: moryel üzerinde Nisan 23, 2007, 03:57:58 pm

Bölüm Bir

Rachel Chandler koltuğunun kollarına sıkıca yapışarak gözlerini eklem yerleri bembeyaz kesilmiş eline dikti. Kocaman 747, Hawaii'ye doğru uçarken sık sık hava boşluklarından geçiyor ve bu da Rachel'in yüreğini ağzına getirmeye yetiyordu. Korkusunun paniğe dönüşmesini engellemek için bütün iyimserliğini kullanarak 'Eğer sıkıca tutunursam, bu demir yığını Pasifik Okyanusu'nun yeşilmavi sularına gömülmez,' diye düşündü.

"İlk defa mı uçağa biniyorsunuz?" Kulağının dibindeki boğuk ve yumuşak sesi duyunca Rachel başını iki yana salladı. Yanındaki adamın cesaretini artırmak şu anda istediği en son şeydi. Uçak kalkmadan ve tabii korkuyla titremeye başlamadan önce, onu yeterince inceleyecek kadar zamanı olmuş ve böyle bir erkekle hiçbir alışverişi olamayacağına daha o zaman karar vermişti. Uzun boylu ve atletik yapılı bir adamdı. Ismarlama dikildiği kuşku götürmeyen sık, açık mavi bir takım elbise giymişti. Güneş yanığı yakışıklı yüzünde parılda1 yan mavi gözlerinde sıcak ve hayranlık dolu bir bakış vardı. Evet, kusursuz bir erkekti, ama Rachel için biraz fazla kusursuzdu. Yakışıklı, iyi giyinen ve çekici erkekler artık hiç cazip gelmiyordu Rachel'a. Hepsi de eski nişanlısı Ralph Fow-ler gibi yaldızları biraz kazınınca altında hiçbir şey bulunmayan boş tiplerdi. Ayrıca Hawaii'de uçaktan inerken peşine bir de erkek takmayı hiç mi hiç istemiyordu.

'Belki de kuruntuya kapılıyorum,' diye düşündü. Adamın belki de onun peşine takılmaya filan niyeti yoktu. Ama yine de tedbirli olmakta yarar vardı. Elini koltuğun kolundan çekip bacağının

üstüne koydu ve başını camdan dışarı çevirdi.

Rachel, adamın onu yukarıdan aşağı süzerken nasıl gördüğünün farkındaydı. Yirmi beş otuz yaşları arasında, kestane rengi saçlarını kalın bir örgü halinde toplayarak tek omzunun üstünden önüne getirmiş, koyu kahverengi gözlü, meraklı bakışlarla çevresini süzen bir kadın görüyordu adam. Rachel beyaz bir etek ceket giymişti. İçindeyse yeşil ipek bluzu vardı. Eteğindeki derin yırtmaç oturduğu zaman tek bacağını cömertçe gözler önüne seriyordu. 'Keşke blucin giyseydim,' diye düşündü. Aynı anda adamın kocaman, sıcak elinin bacağının üstünde duran elin üstüne kapandığını hissetti. Eh işte, bundan daha iyisi olamazdı! Şu uçak yolculuğunun bir an önce bitmesini korku içinde beklerken, bir de bu yılışık adamla mı? uğraşmak zorunda kalacaktı yani? Buz gibi bakışlarını elinin üstündeki ele dikti. Ama böyle ufak tefek uyanlara adamın aldırış edeceği yoktu anlaşılan. Bunun üzerine başını kaldırıp en tatlı gülümsemesiyle mırıldandı. "O elinizi derhal oradan çekmezseniz görevlileri çağırmak zorunda kalacağım."

Adam ateşe değmiş gibi hızla elini geri çekti. O yakışıklı yüzünde kırgın bir ifade belirmişti. Kadınlar tarafından reddedilmeye alışık olmadığı belliydi. Üstelik böyle sıradan, hiçbir özelliği olmayan bir kadın tarafından... Hızla yerinden kalkıp daha verimli alanlarda avlanmak üzere uzaklaştı.

Rachel'in midesi bulanıyordu. Uçak havalanan bir saat olmuştu, ama daha üç saat sürecekti yolculuk, ne olursa olsun, yerinden kalkıp tuvalete gidecek ve elini yüzünü yıkayacak cesareti yoktu. Midesi bu işkenceye dayanmak zorundaydı. 'Başka şeyler düşün kızım,' dedi kendi kendine. 'Uçakta olduğunu aklına getirme. Bu yolculuğa niçin çıktığını düşünmeye çalış.'

Akşam olmadan, tam on beş yıldır görmediği ağabeyine kavuşacaktı nihayet. Emmett Chandler'ın bulunması için yüzlerce özel dedektifin yaptığı araştırma sonuçsuz kalmış, Minnie Masterson, Emmett'in öldüğünün ilan edilmesi için sürekli baskı yapmış ve sonunda bunu kabul etmek zorunda kalabileceği için korkuyla titreyip durmuştu Rachel. Tam da bu sırada, hiç beklenmedik bir anda Harris Amca ortaya çıkmış

ve mirasın pay edilmesi için büyük bir açgözlülükle ağabeyinin ölüm ilanım bekleyen akrabalara Emmett Chandler'ın bulunduğunu bildirmişti. Emmett 1960'ların sonlarında Ha-waii'deki adalardan birinde görülmüştü son kez. Harris Amca Emmett'in yine aynı yerde olduğunu söylemişti.

Tabii Emmett'in bulunması bu kadar kolay olmamıştı. Zaten

bir işin içinde Emmett varsa, hiçbir şey kolay olmazdı. On altı yıl önce Cambridge'deki bir evde bomba imal eden bir grupla ilişkiye girmesi sonucu başlamıştı her şey. O ev artık

10

yoktu, ama Emmett'in ilişkisi olan radikal grubun üyeleri zaman zaman yine ortaya çıkıyorlardı. Rachel, ağabeyinin o grubun elebaşısı olduğuna hiçbir zaman inanmamıştı. Ama gerçekte o, bir kaza sonucu patlayan bomba yüzünden Hawaii'ye kaçmak zorunda kalmıştı. FBI da o kazardan sonra sık sık Ariel ve Henry Emmett'i ziyaret etmiş ve torunlarını en iyi şekilde yetiştirmek için ellerinden geleni yapmaktan başka bir amacı olmayan bu iki yaşlı insanı sorguya çekmişti. Üç yıl öncesine kadar sürmüştü bu sorgulamalar. Her defasında da Ariel ve Henry, Emmett'in nerede olduğunu bilmediklerini tekrarlayıp durmuşlardı.

Kaçtıktan sonra Emmett'in ilk durağının neresi olduğunu bilen tek insan Rachel'dı. Kauai Adası'ndan aldığı kart sayesinde öğrenmişti bunu. Ağabeyinin o adaya neden gittiğini tahmin etmesi de zor olmamıştı. Hawaii marijuana cenneti olarak tanınıyordu. Ama anlaşılan bu bile bir işe yaramamıştı. Birkaç ay sonra Emmett William Chandler tekrar ortadan kaybolmuş, bir daha da hiç kimse ondan haber alamamıştı. Henry kederli bir şekilde torununun öldüğünü kabul etmek zorunda olduklarını söylemişti. Ariel ile Rachel ise bunu asla kabul etmemişlerdi. Rachel, Ariel'in servetinin hemen hemen tamamını Emmett'a bırakmasının nedenini de ancak birkaç ay önce anlayabilmişti. Ariel ne Emmett'in ne de Rachel'in paraya önem vermediklerini biliyordu. Ama büyük bir servet değerindeki mirasını Emmett'a bırakırsa, diğer akrabaların da belirli bir pay alabilmek için onu arayacaklarını, bulmak için bütün gayretlerini göstereceklerini tahmin etmişti. Rachel, Ariel'e o küçük paketlerden söz etmemekle belki de hata ettiğini düşünüyordu şimdi. Emmett'in kaçmaya başladığı yıldan beri düzenli olarak geliyordu paketler. Her yıl Rachel'in doğum gününden birkaç gün önce... Üzerlerinde Hong Kong, Macao, Roma, Yeni Delhi gibi yerlerden postalandığım gösteren damgalar vardı. Ama tek bir not bile yoktu. Aslında buna gerek de yoktu zaten, Rachel ile Emmett sözlerle ihtiyaç olmadan da birbirlerini anlayabilen kardeşlerdi. Rachel, ağabeyinin onun doğum günlerini unutmadığım ve hayatta olduğunu biliyordu. Küçük porselen kelekleri her yıl biraz daha büyüyen koleksiyonuna katıyordu. Bu koleksiyonu Emmett, Rachel'in dördüncü yaş gününde başlatmıştı.

Bu armağan trafiğinin farkında olan bir diğer kişi de Henry'ydi kuşkusuz. Zaten Henry, San

Francisco'nun kuzeyindeki o koskocaman malikânede olup biten her şeyi bilirdi. Rachel'a hiçbir zaman bir şey sormamış, sadece her yıl yüzünde hafif bir tebessümle dünyanın dört bir köşesinden gelen paketleri küçük torununun eline tutuşturmuştu.

Ve işte şimdi, aradan bu kadar yıl geçtikten sonra Rachel yeniden ağabeyini görebilecekti! Emmett'ı gördüğünde tanıyıp tanımayacağından bile emin değildi. On iki yaşındayken görmüştü ağabeyini en son. Hatırladığı kadarıyla, Emmett son derece uzun boylu bir gençti. Uzun sarı saçlarını atkuyruğu şeklinde arkasında bağlardı. Kaçmadan üç yıl önce uzatmaya başladığı sakalı bütün yüzünü kaplıyordu. Acaba yine o zamanki gibi ince ve zayıf mıydı? Şu sıralar kırk yaşında olmalıydı. Belki de az önce yanındaki koltukta oturan adam gibi ince, uzun boylu, yakışıklı biri olmuştu.

Acaba Rachel'ı gördüğüne sevinecek miydi? Harris Amca bazı araştırmalar yapıp yasal hiçbir engel olmadığı anlaşılincaya kadar, Chandler Ailesi'nden hiç kimsenin Havvâi'ye gelip Emmett'ı görmesine izin vermemişti. Chandler milyonlarının biricik varisinin Amerika'ya döner dönmez hapse tıklınmayacağından, on beş yıl önce bomba davasının unutulup dosyaların kapandığından emin olmaları gerektiğini söylemişti. Minnie Halâ bile epeyce homurdandıktan sonra Harris Amcanın söylediklerini kabul etmek zorunda kalmıştı. Yine de Rachel'ı her gün işten telefonla arayıp neler olup bittiğini yakından takip etmek için elinden geleni ihmal etmemişti. Rachel'ın çalıştığı Sosyal Hizmetler Bürosu'nun bölüm şefi, yanında çalışan bir elemanın özel telefon görüşmelerinden hoşlanmadığını yeterince belli etmesine rağmen Chandlerlar'ın kibirli ve diğer insanlara tepeden bakan havasına herkesten çok sahip olan Minnie Hala bunu umursamamıştı tabii.

Harris Amca pek gerekli görmemesine rağmen Rachel'ı bile bu konuda uyarmayı ihmal etmemişti. Aslında bütün aile Rachel'ın uçaklardan nasıl korktuğunu biliyordu. Hangi nedenle olursa olsun uçağa binip Hawaii'ye gitmeyeceğinden emindiler. Ama hesaba katmadıkları bir tek şey vardı. Babasını hiç tanımayan Rachel doğumundan beş hafta sonra annesinide kaybedince büyükbabası ve büyükannesi tarafından büyütülmüş, bu arada bütün sevgisini bu iki yaşlı insanla ağabeyine vermişti. Rachel'ın babasından küçük kızının doğumundan önce ayrılan Emma, ilk kocasından olan oğlu Emmett'ı zaten annesiyle babasının yanına bırakmıştı. Rachel'ı doğurduktan beş hafta sonra bir partiye katılmak için başka bir şehre uçarken uçağının düşmesi sonucu ölmüştü. Bunun üzerine Rachel'm bakımını da Emmett ile birlikte Ariel ve Henry üstlenmişlerdi. Aralarında on üç yaş fark olmasına rağmen Rachel ile Emmett çok iyi anlaşıyor, birbirlerine çok bağlı iki kardeş olmuşlardı. Büyükannesiyle büyükbabası da öldükten sonra Rachel ağabeyinin özlemiyle daha çok yanmaya başlamıştı.

Harris Amcanın hesaba katmadığı bir diğer unsur da, nişanlısı Ralph'ın sadakatsizliğini görüp onu terk ettikten sonra Rachel'ın ağabeyine daha da fazla ihtiyaç duymasıydı. Bütün bunlar bir araya gelince, Emmett'in bulunduğu öğrenen Rachel daha fazla dayanamamış ve ne kadar korkarsa korksun bir an önce Hawaii'ye gidip onu görmeye karar vermişti.

Aslında bu uçaktan Oahu'da inecekti ama sorunları yine bitmeyecekti. Daha küçük bir ada olan Kâuai'ye gitmek için bir başka uçağa binmesi gerekecekti. İkinci bineceği uçağın daha küçük, dolayısıyla daha da tehlikeli olduğundan emindi. Sonra da Emmett'ı bulması bir sorun olacaktı. Harris Amca adadaki bir otelde kalıyordu. Söylediğine göre, Emmett adanın başka bir kıyısındaki küçük bir kulübede oturuyordu. Chandlerlar bir zamanlar bu adanın hemen hemen tamamına sahiptiler. Şimdiyse sadece Emmett'in kaldığı kulübenin bulunduğu arazi kalmıştı ellerinde.

Rachel, Harris Amcaya görünmeden Emmett'in yanına gitmek istiyordu. On beş yıl sonra ağabeyiyle ilk karşılaşmasında Harris Amca'nın bulunmasını ve bu güzel anı homurdanmalarıyla bozmasını istemiyordu.

Üç saat sonra uçağın tekerlekleri havaalanına hafif bir sarsıntıyla değdiğinde derin bir nefes alarak çantasını aldı, kendisine çeki düzen verdi ve ayağa kalktı.

Diğerlerinden farksız, sıcak, güneşli bir gündü. Okyanustan esen hafif rüzgâr sayesinde bu sığağa biraz dayanmak mümkündü. Adının Emmett Chandler olduğunu söyleyen adam, uzun bacaklarını kulübenin önündeki verandanın korkuluğuna dayayarak koltuğunda biraz daha arkasına yaslandı ve gözlerini denize dikti. Cennet gibi bir yerdin burası. Güneş kemiklerini ısıtıyor, yorgunluk ve halsizlikten sızlayan vücudunu rahatlatıyordu. Güneşli bir verandada oturup soğuk birasını yudumlamayalı yıllar olmuştu sanki. Hawaii'nin sıcak iklimi gerçekte ilaç gibi gelmişti.

Harris Chandler ile ilişki kurup, bu saçma sapan oyuna girmeyi neden kabul ettiğini de düşünmek istemiyordu artık. Aslında bunun nedenini gayet iyi biliyordu. Üstelik hiç de pişman değildi. Sadece zaman zaman, bembeyaz kumların üstüne uzanıp denizin tuzlu kokusunu içine çektiği ve kızgın güneşi iliklerinde hissettiği anlarda, bu rezil planın bir an önce başlaması için hiç acelesi olmadığını

düşünüyor ve bu cennetin keyfini çıkarmaya çalışıyordu. Bu akşam sahilde biraz yürüyüş yapabiliirdi belki. Planın ikinci bölümünü eyleme sokmak için önünde birkaç gün, en fazla bir hafta vardı. Ondan sonra ne sahilde yürüyüş yapmaya ne de güneşli verandada oturup birasını yudumlamaya zamanı olacaktı. Ondan sonra hayatın gerçekleriyle, hem de tatsız gerçekleriyle karşı karşıya gelecekti.

Ama hiçbir şey onu durduramayacaktı. Bir an durup bu tropik iklimi ve kızgın güneşi ne kadar özleyeceğini düşündü. O kapkaranlık hücrede geçirdiği haftalardan sonra Hawaii'nin güneşi gerçekten ilaç gibi gelmişti yorgun ve bezgin vücuduna. Birasından bir yudum daha aldı ve gözlerini kapadı. Krissy ile geçirdikleri güzel, mutlu günleri düşündü.

Havvahi Adaları arasında sefer yapan küçük uçak Rachel'ı biraz daha korkuttu. Bu küçücük demir yığınının nasıl olup da havalandığını ve gökyüzünde süzülmeyi başarabildiğini bir türlü anlamıyordu. Acaba uçağa binmek yerine Kauai'ye yüzerek gitse daha güvenli olmaz mıydı? Ama aynı anda motorların çalışmaya başladığını duydu. Kaçmak için çok geçti artık. Gözlerini kapatıp koltuğun kollarına sıkıca yapıştı.

"Anladığım kadarıyla uçağa binmekten pek hoşlanmıyorsunuz."

Kulağının dibindeki sıcak sesi duyunca yavaşça gözlerini açtı. Tam yanındaki koltukta bir rahip oturuyordu. Yeni bir kadın avcısıyla karşı karşıya olmadığını görünce rahatladı.

"Evet, pek hoşlanmıyorum," diye mırıldandı. "Aslında uçak yolculuklarından mümkün olduğu kadar kaçmaya çalışıyorum."

"Bu sefer kaçamadığınıza göre, bu yolculuğu yapmanızı gerektiren çok önemli bir neden olmalı."

Ela rengi gözlerinde sıcak ve sevecen bir ifade vardı. Teni güneşte iyice kararmıştı. Başının üstündeki saçların büyük bir kısmı da dökülmüştü.

Epey şişman sayılırdı. Böyle bir adam otuzla altmış arasında herhangi bir yaşta olabilirdi. Rachel bir an düşündükten sonra rahibin kırk beş yaşlarında olabileceğini tahmin etti. Cildi bu kadar bronz olduğuna göre de çok uzun bir zamandır adalarda yaşıyor olmalıydı.

"İyi tahmin ettiniz," dedi gülümseyerek. "Ağabeyimi görmeye gidiyorum."

Rahibin yuvarlak yüzünde ilgili bir ifade belirdi. Uçak hemen hemen boş sayılırdı. Arka taraftaki iki koltukta sadece onlar oturuyorlardı. Çevrede de başka kimse yoktu. Rachel'a doğru eğilerek gülümsedi. "Ne kadar güzel. Uzun zamandır mı görmüyordunuz birbirinizi?"

"On beş yıldır." Adamın yüzündeki ifadenin birden değiştiğini gören Rachel telaşla açıklamaya girişti. "Yoo, sandığınız gibi değil. Yani birbirimizden hoşlanmadığımız için ihmal etmedik görüşmeyi. Sadece... ailede... ailede bazı işler karmaşık gitti. Ama artık her şey düzelecek." Son cümleyi kendinden emin bir ifadeyle tamamladı.

"Her şeye burnunu sokan bir insan gibi görünmek istemem Miss..."

"Chandler," diyerek onun sözünü tamamladı Rachel. "Rachel Chandler."

"Rachel Chandler mı?" Rahibin yüzünde bu sefer gerçekten meraklı bir ifade belirdi. "Biz de gelip gelmeyeceğinizi merak ediyorduk."

"Anlayamadım?"

"Siz Emmett Chandler'ın kardeşisiniz değil mi? Er veya geç sizin de geleceğiniz söyleniyordu ama şu sıralar beklendiğinizi hiç sanmıyorum."

Şaşırma sırası Rachel'a gelmişti. "Bütün bunları nasıl biliyorsunuz? Ağabeyimi tanıyor musunuz?"

"Henüz karşılaşmadık ama nasıl olsa karşılaşacağız. Kauai pek büyük bir ada sayılmaz, dedikodu da çok çabuk yayılır. Amcanızın gelişi ve milyonlarca dolarlık mirasın sahibini arayışı herkesin ilgisini çekti. Sonra da Emmett'in birdenbire ortaya çıkışı daha da büyük şaşkınlığa neden oldu. Bütün gazetelerde Chandler Ailesinin geçmişiyile ilgili haberler yer aldı. Tabii bu arada Emmett Chandler'ın küçük kardeşi de gazete haberleri arasındaydı. Oh, özür dilerim, ben Rahip Frank Murphy'yim. Dört yıldır Kauai Adası'ndayım. Ağabeyinizin ortaya çıkışının epey ilgi çektiğini de eklemek zorundayım."

"Tahmin edebiliyorum."

"Birkaç haftadır gidip onunla görüşmek istedim ama yolum bir türlü adanın o tarafına düşmedi. Kendisini ziyaret etmek istediğimi ona söyler misiniz lütfen?"

"Ağabeyimin nerede olduğunu biliyor musunuz?" Rachel, konunun kendisi için en önemli kısmının üstüne atladı hemen.

"Tahmin ediyorum yalnızca. Eski Chandler arazisindeki kulübede kalıyor olmalı, değil mi? Adanın doğu kıyısında. Daha önce hiç oraya gitmiş miydiniz Miss Chandler?"

"Rachel diyebilirsiniz," dedi genç kadın hemen. "Hayır, gitmedim. Aslında Hawaii'ye daha önce hiç gelmemiştim. Ne de olsa, buraya gelmek için uçağa binmek zorundayım, öyle değil mi? " Hafifçe gülümsedi. "Daha önce böyle bir tehlikeyi göze almak için yeterli nedenim yoktu. Siz bana yolu

tarif edebilir misiniz? Bir taksiye binersem şoförün beni oraya götürebileceğini düşünmüştüm ama yine de emin değilim. Tabii Harris Amcaya uğrayıp beni Emmett'a götürmesini isteyebilirim ama ağabeyimle önce yalnız karşılaşmak istiyorum." Birden sustu. Şimdiye kadar en yakın arkadaşlarına bile açıklamaktan kaçındığı şeyleri bu nazik ve güler yüzlü rahibe neden anlattığını bilemiyordu. Ama sonra omuzlarını silkti. Rahipler her zaman sır saklamasını bilen, güvenilir insanlardı. Seçtikleri meslek gereği böyle olmak zorundaydılar. Üstelik bu adama da güvenebileceğini hissediyordu.

"Amcanız geleceğinizi biliyor mu?"

"Ne o biliyor ne de Emmett. Onlara sürpriz yapmayı düşündüm. Tabii bir tek sorun var. Emmett'in evine nasıl gideceğimi bilemiyorum."

"Sürprizinizin onları çok şaşırtacağından eminim," diye karşılık verdi Peder Frank. Dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirmişti. "Ama endişelenmeyin. Ben geçerken sizi orada bırakırım."

Rachel birden rahatladığını hissetti. Sonra kaşlarını çattı. "Ama sizi yormak istemem. Emmett'in evinin yolunuzun üstünde olduğundan emin misiniz?" Bu nazik teklif bir sürü problemi kendiliğinden halledebilirdi. Ama bir yandan da Emmett ile yalnız karşılaşmak istiyordu. Harris Amca bir yana, bu tatlı adamın bile ilk karşılaşmalarında yanlarında olması hoşuna gitmiyordu. Peder Frank onun aklından geçenleri okumuş gibi cevap verdi. "Yolumun üstünde olduğundan emin olabilirsiniz. Ayrıca ağabeyini ziyareti de bir başka güne bırakırım. Onunla yalnız kalmak istiyorsun, değil mi?"

Rachel genellikle nazik bir insandı ama rahibin sözlerini duyunca sevinçle gülümsemekten kendini alamadı. "Peder, siz harika bir insansınız!"

Peder Frank Murphy'nin yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Pek değil dostum, pek değil. Sadece olmaya çalışıyorum."

Konu Başlığı: Ynt: Yasemin Kokulu Aşk/ Anne Stuart

Gönderen: moryel üzerinde Nisan 23, 2007, 04:57:13 pm

Bölüm İki

Adamın üstündeki haki renkli gömleğin düğmeleri açıktı. Ama yine de alnı ter içindeydi. İnce kumaş ıslanmış, sırtına yapışmıştı. Çıplak ayaklarının altındaki bembeyaz kumlar ateş gibiydi. Yine de güneşten ve sıcaktan yakınmıyordu. Onlara o kadar ihtiyacı var ki... Sadece biraz rüzgâr olsaydı... Adının Emmett Chandler olduğunu söyleyen adam geri dönüp kulübeye doğru yürümeye başladı. Belki de birkaç aylık bir tatile ihtiyacı vardı bu cennet gibi adada. Ama şimdi tatilin sırası değildi. Yapması gereken çok daha önemli bir iş vardı önünde. Son günlerde bütün sinirleri gerilmiş, her zamankinden fazla sigara ve bira içmeye başlamıştı. Bu işin bir an önce olup bitmesini istiyordu. Ama Harris Chandler onun gibi düşünmüyordu. "Hiç aceleye gerek yok oğlum," deyip duruyordu. "Her şeyi zamana bırak."

Harris Chandler'ın onu anlamasını da beklemiyordu zaten. Tam on beş yıldır bekleyen Harris değildi, kendisiydi. Beklemekten yorulmuştu artık.

"Nihayet geldin oğlum!" Kulübeye yaklaşınca Harris Chandler'ın verandada onu beklediğini gördü.

Her zamanki gibi beyaz keten bir takım elbise vardı üstünde. Zaten hava ne kadar sıcak olursa olsun, en ufak bir terleme belirtisi göstermeden, beyaz elbiselerinin üstünde tek bir kırışık bile bulunmadan böyle şık ve bakımlı görünmeyi başarabiliyordu bu adam. Üstelik sıcağa hiç aldırmadan elindeki rom bardağı da hep dolu oluyordu.

"Beklenmedik ziyaretçilerden hoşlanmadığımı sana daha önce de söylemiştim." Emmett verandaya yaklaşırken aksi bir sesle söylendi. "Davet edilmediğin sürece buraya gelmeni istemiyorum."

"Tanrım! Ne kadar da konukseversin!" Harris rahat bir tavırla verandadaki koltuklardan birine oturdu. "Eğer zahmet edip bir telefon alsaydın, gelip gelemeyeceğimi öğrenmek için seni arama şansım olurdu. Ayrıca..."

"Buraya telefon almanın pek akıllıca bir şey olmayacağına birlikte karar vermiştik değil mi? Sevgili akrabalarımın her gün arayıp nasıl olduğumu sormalarını istemiyorduk." Emmett köşedeki hamağa uzanırken öfkeli bakışlarını Harris'e dikti. Bu hamağı buraya özellikle kurmuştu. Bazı geceler içeride uyurken, odanın duvarlarının üstüne geldiği izlenimine kapılıyor ve hemen dışarı fırlayıp burada yatıyordu. Gece kâbuslarının nedeni de o küçücük hücrede geçirdiği haftalardı. Ama her gece gördüğü korkulu rüyalardan, ter içinde uyanışından hiç kimsenin, özellikle de Harris

Chandler' in haberi yoktu tabii.

"Oh, bunun akıllıca bir şey olmayacağına hâlâ inanamıyorum. Sana söylemek istediğim, telefon olmadığı sürece böyle küçük sürprizlere hazırlıklı olman. Herhalde içecek bir şeyin de yoktur değil mi? Bugün hava cehennem gibi sıcak."

"Evet, hiç rüzgâr yok." Emmett ela gözlerini yorgun bir tavırla kapadı. Yaşadığı kırk yılın yorgunluğunu kemiklerinde duyuyordu şu anda. "Buzdolabında bira olacak. Gitmişken bana da bir tane getir."

"Bira mı?" Harris yüzünü buruşturdu ama Emmett ona bakmıyordu bile. İçini çekerek ayağa kalktı ve içeri girdi. Az sonra elinde iki yeşil bira şişesiyle gelip birini Emmett'a uzattı.

"Ne biçim adamsın sen!" Harris tekrar koltuğuna yerleşti. "Bira hiç de uygar bir içki değil."

"Aristokrat Chandlerlar'ın böyle bayağı bir içkiyi içemeyeceklerini mi söylemek istiyorsun? Sevgili akrabalarım Emmett Chandler'ın on beş yılda çok değiştiği gerçeğini kabul etmek zorunda kalacaklar. Bu arada biraya olan düşkünlüğümü de anlayışla karşılayacaklarından kuşum yok."

"Emmett'ın yaptığı hiçbir şey ailesini şaşırtmaz. En azından biranın yasa dışı bir tarafı yok." Yaşlı adam gözlerini hamaktaki yorgun bedene dikti. "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu birden.

"Ben iyiyim Harris. Sen nasılsın?"

"Benimle dalga geçme, sevgili oğlum. Bu sıcakta seninle uğraşacak halim yok. Küçük plammızın ikinci adunim atmaya hazır mısın diye sordum. Kendini nasıl hissediyorsun? O kadar badireden son..."

"Ben iyiyim Harris." Emmett bacağına giren krampları umursamamaya çalışarak sertçe onun sözünü kesti. "Sen hazırsan ben de hazırım."

Harris kuşkulu gözlerle onu inceledi. "Pekâlâ, madem öyle diyorsun..."

"Evet, iyiyim diyorum, Şimdi gazeteler mi giriyor devreye?"

"Sanırım. Önümüzdeki hafta bütün gazeteleri avukatlara teslim edip incelemelerini isteyeceğim. Ondan sonra ne yapmamız gerektiği, kimlerle uğraşacağımız da çıkacak ortaya. Bütün ada halkı senin öldüğünü sanıyordu. Hiç beklenmedik bir şekilde ortaya çıkışın herkes tarafından duyuldu ve herhangi bir şey olmadı. Şimdi bu haberi biraz daha geniş bir çevreye yayalım ve neler olacağını görelim bakalım." Saatine göz attı. "Bir bira daha içecek zamanım var. Sonra otele dönmem gerekiyor. Bu akşam brîç oynayacağız. Eğer kazanırsam, yarın seni yemeğe götürürüm."

"Bir bira daha içmene gerek yok," diye terslendi Emmett. "Hem şehirde çok fazla birlikte görünmememiz gerektiğini kararlaştırmamış mıydık?"

"Evet öyle konuşmuştuk ama anlaşmamızın bu kısmına senin pek saygı gösterdiğini sanmıyorum. Floating Lotus'ta-ki o genç hanım çok hoş. Eğer bu tür kadınlardan hoşlanıyorsan..."

"Evet, o tür kadınlardan hoşlanıyorum." Emmett sertçe onun sözünü kesti. "Melea senin üstüne vazife değil."

"Öncelik vermen gereken şeyleri unutmadığın sürece bana göre hava hoş, sevgili oğlum." Harris ayağa kalkarak ceketini düzeltti ve gitmeye hazırlandı.

Emmett'ın yüzünde haşın bir gülümseme belirdi. "Bundan hiç kuşkun olmasın amcacığım. Hiç kuşkun olmasın."

"Burası hep böyle bu kadar sıcak mıdır Peder?" Rachel terli alnına yapışan bir iki tel saç geriye itti. Uçaktan indikten sonra bindikleri taksinin pencerelerinin hepsi açık olmasına rağmen en ufak bir esinti bile yoktu.

Peder Frank'in kat kat olmuş çenesinden ter damlaları süzülüyordu. "Her zaman böyle değildir," diye karşılık verdi. "Aslında tropik iklimin güzelliği de burada. Doğal bir klima sistemi var burada. Genellikle hafif bir rüzgâr eser ve sıcaktan bunalanları rahatlatır. Ağabeyinin evine varmamıza pek bir şey kalmadı. Orası okyanus kıyısında olduğu için her zaman daha rüzgârlıdır."

"Emmett uzun süreden beri mi orada oturuyor?" Rachel'in elleri ter içindeydi. Ama bu sıcaktan değildi. Korkunun ve gerginliğin yarattığı buz gibi bir terdi. Aradan geçen bu kadar yıldan sonra ya Emmett onu hatırlamazsa? Ya buraya geldiğine kızar ve onu görmek istemediğini söylerse?

Rachel, Hawaii'ye gelebilmek için arkasındaki bütün köprüleri yakmıştı. Ne olursa olsun, neyle karşılaşırsa karşılaşsın daha uzun bir süre asla uçağa binemezdi.

"Döndüğünden beri," diye karşılık verdi rahip. "Bildiğim kadarıyla, o küçük kulübe ve çevresindeki arazi ailenize ait. Emmett'ın 1960'ların sonlarında bir ara orada oturduğunu duymuştum. Sonra birden ortadan kaybolmuş. Hiç kimse nerede olduğunu bilmiyormuş. Bu konuyu fazla kurcalamamanın da daha akıllıca bir davranış olacağını düşünmüşler sanırım."

Rachel arkasına yaslandı. "Evet, bu araziden söz edildiğini biliyorum. Satmamız için bazı teklifler almıştık. Hem de inanılmaz teklifler. Ama Ariel orayı satmaya asla yanaşmadı. Günün birinde Emmett'ın geri döneceğine inanıyordu. Haklı olduğu da ortaya çıktı." Sesinde hafif bir korku vardı.

Peder Frank'in hemen tanıdığı bir korku.

"Boşuna üzülme Rachel. Emmett seni görünce kızmayacak," dedi yumuşak bir jesle. "İyi bir adam olduğunu duymuştum. Seni görünce belki çok şaşıracak ama ilk şaşkınlığı geçtikten sonra geldiğine sevinecek. Ayrıca, herhangi bir sorun çıkarsa, kalabilecek bir yer aramak veya konuşabilecek bir insan bulmak istersen, ben sana yardımcı olmaya hazırım."

Rachel minnetle rahibe gülümsedi. "Çok nazıksınız. Ama haklısınız... Hiçbir sorun çıkmayacak. Belki önce biraz şaşırır ama Emmett ile ben her zaman çok iyi dosttuk her şeyden önce.

Hayatımda hiç kimseyi onu sevdiğim kadar sevmedim. O da benim kendisine asla bir zarar vermeyeceğimi bilir. Biraz... biraz sinirli olmam doğal. Tam on beş yıldır görüşmedik. Ölmüş olabileceğinden o kadar korkuyordum İçi..."

Peder Frank dostça onun elini okşadı. "Ölmediğini öğrendin en azından. Yaşıyor işte." Taksi birden durdu. "Şu patikadan aşağı birkaç yüz metre yürüdüğünde eve varacaksın, tstersen seninle birlikte geleyim. Ne dersin?"

"Hayır, teşekkür ederim Peder. Yıllardır bu anın hayaliyle yaşadım. Ne kadar korkarsam korkayım, bu işi tek başıma halledeceğim. Benim için bütün yaptıklarınıza da teşekkür ederim." Buz gibi elini uzatarak taksinin kapısını açtı.

"Peki, bütün bu valizleri tek başına taşıyabilecek misin? istersen şoföre söyleyeyim, o taşısın."

Rachel başını sallayarak büyük valizini bir eline, çantasını ve daha küçük olan öteki valizi de diğer eline aldı. "Ben taşıyabilirim, ilk fırsatta sizi arayacağım Peder. Merak etmeyin. Her şey yoluna girecek."

Rahibin yüzünde zoraki bir gülümseme belirdi. "Her şeyin yoluna gireceğinden eminim Rachel. Eğer bir derdin olursa, beni aramayı sakın unutma."

Taksi geri dönüp uzaklaşırken, Rachel arkasından baktı, işte sonunda yalnız kalmıştı. Ağır adımlarla yürümeye başladı. Beyaz etek ceketı buruşmuş kalın bir örgü halinde topladığı saçları dağılmıştı. Üstelik ayağındaki yüksek ökçeli ayakkabılarla bu kumun içinde yürümesi de çok güç oluyordu.

"Kahretsin," diye söylenerek elindeki çantaları yere bıraktı ve burkulan bileğini ovuşturdu. Sonra tekrar yavaş yavaş yürümeye başladı. Her adımla birlikte korkuları da büyüyordu. Emmett onu nasıl karşılayacaktı acaba? Her erkeğin sahip olmakla övüneceği güzel, bakımlı, şık bir kız kardeş yerine elbiseleri buruşmuş, saçı başı dağılmış biriyle karşılaşınca yüzünü buruşturursa onu suçlayamazdı. Eğer Rachel'in kulübede kalmasına izin vermezse ne olacaktı? Tabii Harris Amcanın oteline gidebilirdi. Ya da Peder Frank kalacak bir yer ayarlayabilirdi. Yıllardır hayalini kurduğu karşılaşma yoksa tam bir fiyasko mu olacaktı? Tanrım! Emmett nasıl biri olmuştu acaba? Binlerce soru beynini kurcalarken birden hareketsiz kaldı. İşte küçük kulübe tam karşısındaydı, önü boydan boya verandaydı. Verandaya çıkan birkaç basamağın yeni tamir edildiği anlaşılıyordu. Bir hamak, birkaç rahat koltuk ve masanın üstünde de üç boş bira şişesi görünüyordu. Damdaki kiremitlerin birçoğu kırık. Ciddi bir tamire ihtiyaç gösterdiği buradan bile anlaşılıyordu. Ama beyaz boyalı çerçeveli pencereler az önce silinmiş gibi pırl pırlı. Kızıl akşam güneşini yansıtıyorlardı. Bütün eksikliğine rağmen, kulübenin yine de temiz ve düzenli tutulduğu belliydi.

"Hey, küçük hanım! Burada ne işiniz var söyler misiniz bakalım?" Rachel tam arkasından gelen sesi duyunca şaşkınlıkla geri döndü. Elindeki iki valiz kumun üstüne düşmüş, ağzı kocaman açılmıştı.

Genç adam ona doğru bir adım attı. Gözlerinde öfkeli bir bakış vardı. "Burada ne işiniz var dedim size! Burası özel arazi. Turistlere de kapalı. Anlıyor musunuz beni? Comprende? Capisce?"

Rachel'in hiç kıpırdamadan bakmaya devam ettiğini görünce hiddetle başını salladı. "Tanrım! Bendeki şansa bak! Kapımın önünde ne söylediğimi anlamaktan bile âciz bir yaratıkla karşılaşıyorum. Dinleyn küçük hanım, burayı derhal terk edin. Hadi, git!"

Rachel büyülenmiş gibi hareketsiz ona bakmaya devam etti. Emmett hem hatırladığı gibiydi, hem de çok farklı. Saçları yine sarıydı. Ama omuzlarına dökülen uzun bukleler gitmiş, kısacık kestirmişti. Şakaklarında birkaç gri tel parlıyordu. Ela gözler Emmett'in gözlerinin rengiydi. Ama o gözlerdeki sıcak ve insanlara güvenen bakışın yerini alaycı bir düşmanlık almıştı. Üstelik Rachel'in hatırladığından uzundu şimdi. Gömleğinin açık düğmelerinden göğsünü kaplayan sarı tüyler görünüyordu.

Ama Rachel'ı en fazla etkileyen yüzündeki ifade olmuştu. Çizgileri derinleşmiş, yorgun bir yüzdü bu. Dudaklarının kenarındaki alaycı ifade sanki yüzünün bir parçası olmuştu. Ama yine de çok yakışıklı ve çekiciydi. Ve çok tehlikeli. O ela gözlerde çok şey yaşayıp görmüş insanların bakışı vardı. Dudakları yine öfkeyle kıvrıldı.

"Dinleyin küçük hanım, sizi zorla atmamı mı bekliyorsunuz? inanın bana, bunu yapmak için bir an bile tereddüt etmem. Eğer o güzel beyaz cildinizde birkaç morartı görmek istemiyorsanız buradan derhal uzaklaşın."

İşte bu tehdit, son derece saçma olmasına rağmen, Rachel'in şaşkınlığından sıyrılmasına yardımcı oldu. Emmett'in ne kadar güçlü olduğunu ve söylediğini yapabileceği açıktı. Ama yine de ona bir kere bakmak bile, ıssız bir sahildeki yalnız bir kadına kaba kuvvet kullanmayacağını anlamaya yetiyordu. Birden rahatlayarak gülümsemeye başladı. İşte Emmett karşısındaydı. Yıllardır hayaliyle yaşadığı onun Emmett'i.

"Küçük hanım, aklınızı filan mı kaçırdınız siz?" Genç adam yine öfkeyle gürlledi. "Ben sizi tehdit ediyorum, siz orada budala gibi sırtıyorsunuz. Eğer buradan bir an önce gitmeye niyetiniz yoksa, zahmet edip kim olduğunuzu ve ne istediğinizi söyler misiniz lütfen?"

Rachel'in dudaklarındaki gülümseme birden bütün yüzüne yayıldı. "Ben Rachel'im Emmett. Kız kardeşin!" Koşarak onun kollarına atıldı.

Emmett, hiç kıpırdamadan kulübeye bakan kadını arkadan gördüğünde dişlerinin arasından bir küfür savurmuştu. Budala turistlere dayanabilecek halde değildi. Harris'in beklenmedik ziyareti vücudundaki yorgunluğun son izlerini de silmiş ve bütün kaslarını sinirli bir enerjiyle doldurmuştu. O gittikten sonra hızlı adımlarla sahilde uzun bir yürüyüş yapmış, eve dönüyordu. Bütün isteği hamağa uzanıp birkaç şişe soğuk bira daha içmekti. Davetsiz konuşunu işte tam bu sırada görmüştü.

Öfkeyle bağırıktan sonra genç kadının şaşkınlıkla ona dönüşünü izlemişti. Terle ıslanmış yüzü bembeyazdı. Kocaman kahverengi gözleri şaşkınlıktan daha da irileşmişti. Üstündeki beyaz etek ceket bütün buruşukluğuna rağmen uzun bacaklarını, yuvarlak ve düzgün hatlarını gizleyemiyordu. Emmett kadının cazibesine kapılmamak için kendini zorlayıp savunma mekanizmalarını harekete geçirmek zorunda kalmıştı.

"Ben Rachel'im," demişti kadın. "Senin kız kardeşin." Sonra da o sıcak vücudu kollarının arasında bulmuştu. Saçlarında hafif bir yasemin kokusu vardı. Başını omzuna yaslamış, hıçkırıklarla sarsılıyordu. Böyle bir davranışı hiç beklemeyen genç adam hazırlıksız yakalanmış, kollarını onun beline doladıktan sonra dudaklarının arasından kopan hafif iniltiyi engelleyememişti.

Rachel bir an çığlıklar atarak gülüyor, bir an hıçkırıkla hıçkırıkla ağlıyor, ince parmaklarını onun güçlü omuzlarına batırıyordu. Emmett'i yeniden gördüğüne, ona yeniden dokunabildiğine bir türlü inanamıyordu. Öylesine sevinmişti ki, Emmett'in onu gördüğüne sevinip sevinmediğini anlamak için yüzüne bakmak bile aklına gelmiyordu. Sonra birden toplanıp sinirli bir gülüşle geri çekildi.

Genç adamın yüzündeki ifadeden ne düşündüğünü anlamak kolay değildi. Ela gözlerinde anlaşılabilir bir bakış vardı. Dudakları ince bir çizgi halindeydi. Bedeni bir yay gibi gergindi.

Rachel eliyle saçlarını düzeltmeye çalışarak gülümsedi. "Sanırım seni şaşırttım."

Genç adam gözlerini onun yüzünden ayırmadı. "Öyle de diyebilirsiniz."

"Ama. herhalde Harris Amcayla sen Kuzey California'da oturup bekleyeceğimi sanmıyordunuz değil mi? Aradan geçen bunca yıldan sonra senin döndüğünü öğrenmişken. Yapamazdım Emmett, yapamazdım!" Emmett'in durgunluğu korkularının ve tedirginliğinin iyice artmasına neden oldu.

Yıllardır hayalinde canlandırdığı karşılaşma anı buna benzemiyordu. Bu konuda bir hata yaptığından ve her şeyi karıştırdığından emindi ama durumu nasıl düzelteceğini de bilemiyordu.

"Senin asla uçağa binemeyeceğini, uçmaktan çok korktuğunu sanmıştım," dedi genç adam. Rachel birden kıpkırmızı kesildi.

"Evet, haklısın. Ama binmek zorundaydım. Tam on beş yıl oldu Emmett. Tam o iki yaşından beri seni görmüyorum. Neredeyse tanıyamayacaktım."

Genç adamın gözlerinde ihtiyatlı bir bakış belirdi. "On beş yıl beklediğine göre birkaç hafta daha bekleyebilirsin değil mi?" Rachel'in yüzünün umutsuzlukla kırılganlığını sessizce izledi.

"Ö.. Özür dilerim. Buraya geldiğime sevinmedin mi?"

'Oğlum enayilikten kurtulamayacaksın sen,' dedi genç adam kendi kendine. "Mesele sevinip sevinmemem değil. Sadece seni böyle birdenbire karşımda görünce şaşırdım. Nerede kalıyorsun?"

Rachel gözlerini kaldırdı. Zayıf bir umut ışığı parlamaya başlamıştı yüzünde. "Burada kalamaz mıyım?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Emmett bu kez tepkisini saklayamadı. "Kahretsin!" diye homurdandı dişlerinin arasından. Rachel birden irkildi.

"Burada kalmam şart değil," diye karşılık verdi telaşla. "Başka bir yer de bulabilirim. Belki Harris Amca bir yer bulur bana. Ayrıca buradaki rahip de yardımcı olacağını söylemişti. Seni zor durumda bırakmak istemem."

"Bence derhal evine dönmelisin." Genç adam Rachel'in yalvaran bakışları karşısında

yumuşamamak için bütün direncini kullanıyordu.

Ama Rachel geldiğinden beri ilk kez kararlı ve inatçı bir tavırla başını iki yana salladı. "Buradan bir yere gitmeye niyetim yok Emmett. Uzun bir süre bir daha uçağa binebileceğimi de hiç sanmıyorum zaten."

"Ama neden?"

"Çünkü seninle birlikte olmak istiyorum. Söz veriyorum Emmett, seni hiç rahatsız etmeyeceğim. Ama seni o kadar çok özledim ki... Sana ihtiyacım var." Bir an durakladıktan sonra yumuşak bir sesle sözlerini tamamladı. "Ailemden kalan tek kişi sensin."

"Hatırladığım kadarıyla yüzlerce amcamız, halamız, yeğenimiz, kuzenimiz var. Onlara ne olmuş?"

"Onlarla aramızdaki ilişkinin aile bağı sayılamayacağını unutmuşa benziyorsun. Sen ve ben hep onların dışında hissettik kendimizi. Lütfen Emmett."

Genç adam uzunca bir süre konuşmadan onun gözlerinin içine baktı. Sonra eğilip yerdeki, valizi aldı ve dışlarının arasından "Aklımı kaçırmış olmalıyım," diye söylendi. "Bütün eşyan bu kadar mı? Valizin pek ağır sayılmaz. Burada ne kadar kalmayı düşünüyorsun?"

"Sen eve dönmeye karar verinceye kadar. Pek... pek fazla eşyaya ihtiyacım olmayacağını düşünmüştüm. Sadece mayo, şort gibi şeyler aldım yanıma."

"Harika," diye homurdandı Emmett. Bu genç ve güzel vücudun küçücük bir bikini içinde etrafta dolaşması gerçekten harika olacaktı. Birileri onu buraya göndermekle sadistçe bir intikam alacağını mı düşünmüştü acaba? Altı ay boyunca o hücrede çektiği açlığı Melea yeni yeni doyurmaya başlamıştı. Tam bu sırada bu güzel, utangaç ve seksi mahlûğun Emmett Chandler'in kardeşi olarak ortaya çıkması kadar büyük bir haksızlık olmazdı.

"Hadi gel, ufaklık," Başıyla kulübeyi işaret edip yürümeye başladı. Rachel bu sözü ikiletmedi. Kumların içine bata çıka onun peşinden yürümeye başladı. Emmett verandaya geldiklerinde valizi yere bırakarak ona döndü. "Sanırım geldiğini" Harris Amcaya haber versek iyi olacak. Burada telefon yok. Onun için gidip haber vermemiz gerekiyor." Bir an tereddüt etti. "İstersen önce yemek yiyelim. Aç mısın?" Rachel durakladı/Aslında midesi açlıktan zil çalıyordu. Ama yemeği mümkün olduğu kadar geç yerlerse Emmett ile az daha fazla yalnız kalma imkânları olabilirdi. Zaman kazanmak için "Harris Amca nasıl?" diye sordu. Belki de bileğinin burkulduğunu ve çok acıdığını söyleyebilir, onun için bu gece otele gidemeyeceğine, burada kalmak zorunda olduğuna Emmett'ı ikna edebilirdi... Ondan bu kadar çabuk ayrılmak istemiyordu.

Ama bu düşünceyi hemen kafasından sildi. Hiçbir zaman entrikacı bir insan olmamıştı. Hele hele yıllardır görmediği ağabeyiyle aralarındaki ilişkiyi yeniden sağlamlaştırmak istediği sırada böyle yöntemlere asla başvuramazdı. "Açlıktan daha da önemlisi çok susadım," dedi dürüstçe. Gözlerini Emmett'in yüzünden ayırmıyor, hatlarını beynine kazımak is- tercesine bakıyordu.

Kısa bir sessizlik oldu. Sadece rüzgârın sesi duyuluyordu. "Sanırım önce yıkanıp temizlenmek istersin," dedi Emmett sonunda. "Sen sağ taraftaki odada kalabilirsin. Banyoyu ortak kullanmak zorundayız. Burası otel değil, biliyorsun." Yerdeki valizi alıp hızlı adımlarla içeri girdi. Fikrini değiştirmekten korkuyor gibiydi.

Rachel bir an şaşkınlık ve sevinçle onun arkasından baktı. Sonra koşarak içeri girdi.

Dışarıdaki parlak gün ışığından sonra kulübenin içi çok karanlıktı. Bir an hiçbir şey göremedi. Sonra Emmett'in odanın kapısında durduğunu ve ona baktığını fark etti. Neşeyle koşup onun boynuna atıldı.

"Çok teşekkür ederim Emmett," diye bir kuş gibi cıvıladı. "Söz veriyorum, seni hiç rahatsız etmeyeceğim. Sana yemek pişiririm, burayı temizlerim. Cevap vermek istemediğin soruları da asla sormam." Emmett kollarının arasındaki sıcak vücuda bir an sarıldıktan sonra ellerini onun omuzlarına koydu ve incitmemeye çalışarak kendisinden biraz uzaklaştırdı. "Benim için yemek pişirmeni, burayı temizlemeni istemiyorum Rachel," dedi nazik bir sesle. "Ben kendime bakmasını bilirim. Yıllardır baktım zaten, istediğin bütün soruları da sorabilirsin. Eğer cevap vermek istemiyorsam vermem, o kadar. Bir şey daha var..."

"Söyle, ne istersen yaparım." Rachel mutluluktan uçuyordu.

"Birdenbire karşıma çıkmakla beni çok şaşırttın zaten. Burada kaldığın sürece her dakika boynuma sarılmayı bir alışkanlık haline getirmesen daha iyi olacak diye düşünüyorum... En azından, buna alışık değilim. Küçük, sevimli kız kardeşimin büyüüp genç ve güzel bir kadın olduğu gerçeğine kendimi yavaş yavaş alıştırmam gerekiyor." Sesi son derece nazik ve yumuşaktı ama Rachel yine de kıpkırmızı kesildi.

"Elbette Emmett," diye karşılık verdi gülümseyerek. "Sen ne istersen yapmaya hazırım."

Genç adamın dudaklarının kenarındaki alaycı gülümseme gözlerine ulaşmadı. "Bundan eminim

ufaklık. Neden şimdi banyoya girip bir duş yapmıyorsun? Sonra verandada oturup bira içeriz. Tabii, sen de sevgili amcamız gibi birayı banal bir içki bulmuyorsan. Çünkü buradaki soğuk tek içki bira."

"Hiçbir itirazım yok." Rachel onun uzaklaşmasını sevgi ve şefkat dolu gözlerle izledi. Hafifçe topalladığını fark edince az daha merakla bağıracaktı. Ama son anda kendisine hâkim oldu. Kafasını kurcalayan soruların cevaplanması için önlerinde yeterince zaman vardı. Emmett'ı sıkıştırmak istemiyordu. Odaya girip kapıyı kapattı.

Küçük ve son derece düzenli bir odaydı burası. Tek kişilik yatağın üstünde keten bir örtü, ahşap döşemede canlı renklerle bezenmiş bir kilim vardı. Yatağın hemen yanındaki küçük şifonyer getirdiği birkaç parça eşyayı ancak sığdırabileceği kadardı. Odadaki diğer kapı da ağabeyi ile paylaşacağı banyoya açılıyordu.

'Ağabeyim,' diye mırıldandı kendi kendine gülümseyerek. Nihayet sonunda ağabeyi ile birlikteydi. Hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı. İlk randevusuna giden bir genç kız, balayına çıkan bir gelin, hayatı yeni keşfeden bir kadın kadar mutluydu.

Bütün bu kıyaslamaların aslında ne kadar tehlikeli olduğunu fark edecek durumda da değildi.

Neşeyle bir şarkı mırıldanarak banyoya yürüdü.

Emmett elinde iki bira şişesiyle mutfağın ortasında durmuş, içeriden gelen şarkı sesini dinledi. Yavaşça verandaya doğru yürürken duvardaki aynada yansıyan görüntüsüne takıldı gözleri. "Sen budalanın birisin, biliyor musun?" diye söylendi yumuşak bir sesle. Aynadaki adamın başını salladığını görünce yoluna devam etti.

Konu Başlığı: Ynt: Yasemin Kokulu Aşk/ Anne Stuart
Gönderen: moryel üzerinde Nisan 24, 2007, 08:07:45 pm

Bölüm Üç

Emmett kendi yemeğini kendisinin pişirebileceğini söylemişti ama bu konuda pek dürüst davranmadığı anlaşıyordu. Rachel neredeyse yanmış hamburgerinden bir lokma daha ısırdı. Haşlanmaktan ezilmiş patateslere ve çiğ sayılabilecek kadar sert bezelyelere dokunmaktan kaçmıyordu. Soğuk beklediği bira bile sıcaktı. Emmett zorunlu bir görevi yerine getiriyormuş gibi tabağındakileri çabucak yemiş ye verandadaki koltukta arkasına yaslanarak anlaşılmaz bakışlarla onu inceliyordu. Elinde üçüncü bira şişesi vardı.

Rachel verandaya gelmeden önce banyodaki işini mümkün olduğu kadar çabuk bitirmeye çalışmıştı. Duşla zaman kaybedeceğini düşündüğü için yüzünü soğuk suyla yıkamış, saçlarını fırçaladıktan sonra yeniden kalın bir örgü halinde toplamıştı. Yüzüne daha yumuşak bir hava vermek için alnına birkaç bukle düşürmüştü. Biraz rimel, biraz da ruj sürmesi yeterliydi herhalde. Sonra aynada uzun uzun yüzünü incelemişti.

Emmett 'Genç ve güzel bir kadın' olduğunu söylemişti, değil mi? Herhalde kız kardeşini çok sevdiği için böyle görüyordu. Yoksa Rachel'a göre hiçbir özelliği olmayan sıradan bir kadındı işte. Gözleri ve saçları kahverengiydi, ince, düzgün bir vücudu vardı ama hiç de çekici değildi. Sadece ağzı biraz güzeldi galiba. Yüzüne göre biraz büyüktü. Dolgun ve biçimli dudakları vardı. Sonuç olarak güzel bir kadın sayılamazdı.

Odasına döndükten sonra ne giyeceği konusunda kararsız kalmıştı. Yanında sadece bir tane elbise getirmişti. San, askılı bir elbiseydi bu. Ama on beş yıl sonra Emmett ile ilk kez yemek yiyecekse bluz ve şort yerine böyle bir elbiseyi tercih etmesi gerekirdi en azından.

Çıplak ayaklarla odadan çıkıp verandaya yürürken içini yine bir korku kaplamıştı. Ya Emmett fikrini değiştirmişse? Ya eşyalarını toplayıp Harris Amcanın oteline gitmesini söylerse? Ama verandaya çıktığında Emmett tek bir kelime bile etmemiş, sadece gözlerindeki o esrarengiz bakışla elindeki bira şişesini ona uzatmıştı.

Rachel hamburgerinden bir lokma daha ısırdı. Bu yemek onun için özel bir anlam taşıyordu ama Emmett böyle düşünmüyordu anlaşılan. Kıyafetini değiştirmemişti. Sadece haki renkli gömleğin önündeki düğmeleri iliklemişti. Birkaç günlük sakal vardı yüzünde. Konuşmaya başlamak için herhangi bir çaba sarf etmiyor, sessizce oturup ona bakmakla yetiniyordu.

Sonunda, ilk kez dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi ve "Yeter artık," dedi birden. Rachel şaşkınlıktan elindeki çatalı düşürerek irkildi. "Ne kadar iyi bir kardeş olduğunu ispatlayan için onları zorla yemen gerekmiyor. "Yoo, çok güzel olmuş." Rachel yanmış

hamburgeri güçlükle yutmaya çalışarak gülümsedi. "Sadece bu kadar heyecandan sonra pek iştahım kalmadı sanırım." "Güzel filan olmadığını gayet iyi biliyorum. Sadece insanın açlığını bastırmaya yetecek kadar yenebilecek şeyler işte diye karşılık verdi Emmett kuru bir sesle. "Sen iyi yemek pişirmesini biliyor musun?"

"Oldukça iyi sayılır." Rachel'in içi birden umutla doldu.

Ben yemek pişirmeyi seviyorum. Eğer bir işi seviyorsan onu iyi bir şekilde yapmaman için bir neden yok. Ama temizlik konusunda pek başarılı olduğumu söyleyemem." Bir an durakladı. Eğer evini temizlemeye haftada bir gelen o kadın da olmasa tam bir düzensizlik içinde yaşayacağını hatırlamıştı.

Ama yine de burayı temizlemeye çalışırım."

"Buna hiç gerek yok. Yemek işini sen üstlenirsin, temizliği de ben. Böylece adaletli bir işbölümü de sağlamış oluruz sanırım."

Rachel'in heyecandan nefesi kesildi. "Yani burada kalabileceğimi mi söylemek istiyorsun?" Genç adam omuzlarını silktilti. "Bu sana bağlı. Ama en kısa zamanda buradan gitmek isteyeceğinden eminim." Sensiz bir yere gitmeyeceğim Emmett." Rachel'in sesi kararlı bir şekilde yükseldi. "Sen de benimle birlikte gelmeye hazır oluncaya kadar bekleyeceğim."

"Arkadaşlarını, oradaki hayatını özlemeyecek misin? He-men dönmek zorunda olduğun bir işte çalıştığını sanmıyorum ama kendi cennetine dönmek için sabırsızlanacağından da eminim."

"İşimden izin aldım. Benim için hayattaki en önemli şey sensin Emmett. Sahip olduğum tek şey. Sen neredeyse benim için cennet orasıdır."

Emmett birden ayağa kalkarak verandada dolaşmaya başladı. Yine hafifçe topallıyordu. Rachel kısa şortun açıkta bıraktığı güçlü bacaklarda bir yara izi, topallamasına neden olabilecek herhangi bir iz görebilmek için baktı. Ama görünürde hiçbir şey yoktu. Sadece güneşte bronzlaşmış, iki güçlü bacak görünüyordu.

"Her zaman böyle açık sözlü müsün Rachel?" dedi Emmett birden. Verandanın korkuluğuna dayanmış, sırtını ona dönmüştü. "İncitilmekten, yaralanmaktan korkmuyor musun?"

"Söz konusu sen olduğun zaman hayır Emmett." Rachel yerinden kalkarak ona yaklaştı. Ona dokunmak, elini omzuna koyup başını göğsüne yaslamak istiyordu. Yıllarca önce küçük bir çocukken yaptığı gibi. Ama birden durdu. Onu sıkmaktan korkuyordu. "Sen beni asla incitmezsin, istesen bile."

Genç adam ona bir bakış fırlattı. "Sadece kız kardeşim olduğun için bağışıklığın olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Tek neden bu değil. Ben aynı zamanda insanları iyi tanırım." Ralph Fowler'ı hatırlayınca son söylediğinin pek de doğru olmadığını fark etti. "En azından genellikle iyi tanırım. Senin de beni incitmek istemeyeceğini biliyorum. Öyle bir insan değilsin." Ona biraz daha yaklaştı. Yıllar sonra Emmett'ı bulduğuna hâlâ inanamıyordu. "Neden bu kadar inatçılık ediyorsun anlayamıyorum Emmett. Tek isteğim seninle birlikte olmak ve seni sevmek. Bu kadar karmaşık bir mesele mi bu?" Genç adam yavaşça ona döndü. "Sevilmeye değmeyecek bir adam olduğum hiç aklına gelmiyor mu acaba?"

Rachel'in kalbi dayanılmaz bir kederle kasıldı. Yavaşça elini uzatıp onun kolunun üstüne koydu. Emmett ne irkilmiş ne kıpırdamıştı, hareketsiz duruyordu. "Emmett, ben..."

"Hey, sevgili oğlum! Evde misin?" Harris Chandler'ın neşeli sesi akşam karanlığını yırttı. "Sana söylemiştim ya, briçte ben kazandım işte! Kutlamaya geldim. Hatta sana bira bile getirdim. Tabii kendim için daha uygar bir içki almayı ihmal etmedim." Basamakları canlı adımlarla çıktı. "Demek buradasın sevgili oğlum. Neden seslenince cevap verme..." Cümlesini birden yarıda kesti. Yüzü şaşkınlıktan allak bullak olmuştu.

"Tanrım! Rachel gerçekten sen misin? Buraya nasıl geldin?"

"Uçakla," diye karşılık verdi Rachel. Emmett'in yanından uzaklaşıp amcasının yanağına isteksizce bir öpücük kondurdu. "Nasılın Amca?"

"Sadece şaşkın." Yaşlı adam en yakındaki koltuğa çökerken yüzünde şaşkınlıktan çok tedirgin bir ifade vardı. Ama kafası hâlâ Emmett'in durgunluğuyla dolu olan Rachel bunu fark etmedi.

Emmett birden canlanarak Harris'in kucağındaki viski şişesiyle biraları aldı. "Sana içkini hazırlayayım Harris," dedi düz bir sesle. "Sen de 'biraz daha uygar' içkiden ister misin Rachel?" "Ben birayı tercih ederim," diye karşılık verdi genç kadın. Sonra yine amcasına döndü, "iyi misin Harris Amca gerçekten? Yüzün biraz solgun da."

"İyiyim, iyiyim." Harris kendisine hiç uymayan bir tedirginlikle cebindeki beyaz mendili çıkartıp yüzünü sildi. "Şu Tanrının cezası sıcaktan olmalı... Burada ne işin var söyler misin lütfen?"

Hatırladığım kadarıyla bütün aile bir süre beklemeye karar vermiştik. En azından Emmett'in yeni

hayatına alışması için ona şans tanıyacaktık."

"Siz karar vermiş olabilirsiniz ama ben bu karara uymayı kabul ettiğimi hiç hatırlamıyorum Amca. Emmett benim ağabeyim, hayattaki en yakın akrabam. Herhalde orada oturup ne zaman geleceğinizi bilmeden bekleyemezdim, değil mi?" Sakin ve mantıklı bir şekilde konuşuyordu. Ama Harris'in buna aldıracağı yoktur.

"Bu davranışının ne kadar uygunsuz olduğunun farkında mısın acaba? Benim kaldığım otelde bir tek boş oda olduğunu bile sanmıyorum... Her neyse üzülme, bu akşamlık bir yatak bulabiliriz herhalde. Yarın da ilk uçağa binip Amerika'ya geri dönersin."

"Hiçbir yere gitmeyeceğim," diye karşılık verdi genç kadın kararlı bir sesle. "Emmett benimle birlikte dönmeye hazır oluncaya kadar burada kalıyorum."

"Lütfen saçmalama çocuğum. Ailenin bir süre Emmett'tan uzak kalması gerektiğini söylediğimi unuttun galiba? Emmett'ın yeni hayatına uyum sağlayabilmesi için bir müddet sessizliğe, huzura ve yalnız kalmaya ihtiyacı var. Niyetin ne kadar iyi olursa olsun, burada kalırsan onu sıkış olursun. Benim kaldığım otel adanın öteki kıyısında olmasına rağmen orası bile yakın sayılır."

"Ben otelde kalmayacağım zaten Amca. Burada kalıyorum. Ağabeyimle birlikte."

"Saçma! O senin burada kalmanı istemiyor ki... Burada kalmana izin veremez."

Tam o sırada Emmett elinde bir viski bardağı ve iki bira şişesiyle verandaya çıktı.

"Emmett, bu kıza saçmaladığını söylemene! Burada kalmasına izin veremezsin."

Emmett'ın dudakları alaycı bir kıvrımla büküldü. Bunun ağabeyinin karakteristik bir davranışı olduğunu öğrenmişti artık Rachel. "Burada kalacak," dedi sakin bir sesle. Aynı zamanda hiçbir itirazı kabul etmeyeceğini belirten bir kararlılık vardı sesinde. Rachel şaşkınlık ve hayranlıkla ona baktı.

İki erkeğin arasında uzun ve gergin bir sessizlik oldu. Sonunda "Pekâlâ oğlum," dedi Harris. "Ne de olsa senin hayatın bu. Ama bence gereksiz yere her şeyi karıştıracaksın."

Emmett hafifçe gülümsedi. "Rachel hiçbir kargaşaya neden olmaz, öyle değil mi ufaklık?"

Rachel koltuğuna keyifle yaslanıp ayaklarını altına aldı. "Başına dert olmayacağıma dair söz vermiştim," dedi ve birasından bir yudum aldı. Tek isteği Harf is Amcanın içkisini bir an önce bitirmesi ve gitmesiydi. İlk gecelerinde Emmett ile yalnız kalmak istiyor ve on beş yıldır neler yaptığını öğrenmek için merakla yanıp tutuşuyordu. Yine de onu sorularıyla sıkmaktan korkuyordu. Bu konuda dikkatli olmalı ve ona zaman tanımalıydı. Birden kendisini çok yorgun hissetti. Uçak yolculuğunun korkusu, içtiği biralar, yaşadığı heyecan etkisini göstermeye başlamıştı. Gözlerini kapatıp başını arkasına yasladı.

Harris'in "Küçük kardeşin oldukça inatçı bir kadın olmuş," diye homurdandığını duydu.

"Bunu ben de fark ettim," diye karşılık verdi Emmett. Rachel kendi kendine gülümsedi. Uyku yeniden bastırmaya başlamıştı. Evet, inatçı bir insandı, özellikle sevdikleri söz konusuysa.

Emmett'tan daha çok sevdiği insan da yoktu yeryüzünde. Onu yeniden gördükten sonra bunu daha iyi anlamıştı. Hayatında bugünkü kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu. Keşke bu mutluluk ömür boyu sürebilseydi. Keşke Harris Amca bir an önce gidip onları yalnız bıraksaydı... Keşke... Kulağına bir mırıltı şeklinde ulaşan sesleri duydu ama sözcükleri anlayabilecek durumda değildi.

"Sanırım küçük kız kardeşim sonunda uyuyakaldı," dedi Emmett alaycı bir sesle.

"Sen aklını mı kaçırdın?" Harris hırsıyla soludu. "Ne yaptığını sanıyorsun? Burada kalamaz!"

"Kalabilir ve kalacak!" Emmett'ın sesi buz gibiydi ama Rachel bunu fark edemedi.

"Seninle derhal konuşmamız gerekiyor sevgili yeğenim!" Harris son sözcüğü özellikle vurguladı.

Rachel her dakika biraz daha uykunun kollarına sığmıyordu.

"Bana göre hava hoş sevgili Amcacığım. Ama önce küçük kardeşimi yatağına yatırayım."

"Bunu da yapacağından hiç kuşum yok!" Harris'in sesi iyice alaycı bir ifade kazandı. Rachel bir çift güçlü kolun bacaklarının altından geçtiğini ve onu havaya kaldırıp göğsüne bastırdığını hissetti. Memnunlukla başını o geniş ve sert göğse yasladı. Küçük bir çocukken de Emmett onu böyle yatağına götürürdü.

İçeri girdiklerinde oda karanlıktı. Emmett onu yavaşça yatağına yatırıp üstünü örttü. Rachel uykulu gözlerini zorlukla aralayıp gülümsedi. "Küçükken yaptığın gibi artık pijamalarımı giydiremezsin sanırım," diye mırıldandı.

Emmett'ın yüzündeki gülümseme, hatlarını yumuşattı. "Sanırım haklısın." Tam çıkmak için kapıya doğru yürüyecekken Rachel'in sesiyle durdu.

"Bana iyi geceler öpücüğü vermeyecek misin Emmett?"

Genç adam bir an durakladıktan sonra yatağın yanına gelip onu hafifçe yanağından öptü.

"Mmmm... Böyle değil." Rachel'in uykulu sesinde çocukça bir şımarıklık vardı. "Eskiden öptüğün

gibi."

"Eskiden öptüğüm gibi mi?"

"Unuttun mu? önce alnımı, sonra burnumu, sonra da du-daklarımı öperdin. İkimiz arasında özeldi."

"Unutmuşum," dedi genç adam yumuşak bir sesle. Tek-rar eğilip onun alnına, burnunun ucuna ve dudaklarına kar-deşçe bir öpücük kondurdu.

"İyi geceler ufaklık," dedi doğrulurken.

"İyi geceler ağabey. Burada olduğuma çok seviyorum."

Emmett bir an tereddüt etti. "Ben de ufaklık. Ben de."

Hayatı boyunca yaşadığı en kötü gecelerden birini geçir-mişti. O iki metre karelik hücre bile bu kadar korkunç değil-di belki. Zaman zaman sessizliği yırtan çığlıklar hiç olmazsa seninle aynı acıyı paylaşıp başka insanlar da olduğunu gös-terirdi. Üstelik o hücrede geçirdiği geceler boyunca Rachel Chandler'm hemen yanındaki odada uyuduğunu düşünerek kendi kendine işkence etme fırsatı da olmamıştı. Onun bi-çimli vücudunu, yumuşak dudaklarının temasını düşünerek kahrolmamıştı. O hücrede insan sadece yaşadığı kâbusu ve oradan bir an önce nasıl çıkabileceğini düşünürdü.

Birkaç saatlik uykudan sonra sabahın ilk ışıklarıyla uyan-maya da alışmıştı o hücrede. Bu sabah da saatin altısında ve-randaya fırlamıştı işte. Gözleri yanıyordu. Elini yavaşça çe-nesinde dolaştırdı. Belki tıraş olsa kendine gelirdi. Ama ol-mayacaktı işte! Rachel Chandler onu dört günlük sakalla gör-müş ve hiç yadırgamanuştu. Zaten yadırgasa bile bu onun bi-leceği işti. Chandler Ailesinin aristokratik alışkanlıkları yü-zünden hayatını değiştirmeye hiç niyeti yoktu! Koyu kahve-sinden bir yudum aldı.

Neden ona kızılıyordu sanki? Rachel Chandler onu kızdı-racak hiçbir şey yapmamıştı ki. Masumca bakan kocaman kahverengi gözleri, mis gibi yasemin kokan saçlarıyla birden-bire karşısına çıkmış ve kollarına atılmıştı. Yıllardır ağabe-yinin özlemiyle yanan bir insanın da böyle davranması do-ğal değil miydi? Ama neden karşısına çıkan her adama inanıyordu sanki? Kim olduğunu söylerse söylesin inanması doğrumuydu? Onun bu saflığına ve budalalığına sinirleniyordu belki de. Aslında asıl budala kendisiydi. Nasıl olmuştu da bu-rada kalmasına izin vermişti? Kim daha budalaydı acaba? Evet, Rachel Chandler'ı bir an önce buradan uzaklaştırmak zorundaydı. Harris'in haklı olduğunu kabul etmek hiç işine gelmiyordu ama başka çaresi de yoktu. Bu küçücük kulübede birlikte kalamazlardı. Onu bugün öğleden sonra ciple Lihue Havaalanı'na götürecekti. Sonra da Melea'ya uğrar, bu akşam işten erken çıkıp çıkamayacağını sorardı. Melea'yı kullandığı için en ufak bir vicdan azabı duymuyordu. 4 ilk baştan beri ondan hoşlandığını ve onunla birlikte olmak istediğini gidememişti genç kadın. Birbirlerine çok uygun bir çift olmuşlardı... Birden Melea ile ilişkisini geçmişte kalmış bir olay gibi değerlendirdiğini fark ederek sessizce homurdan-dı. Toy delikanlılar gibi bir çift kocaman kahverengi göze tes-lim mi olacaktı yani? Yıllardır yaşadıklarından, gördüklerin-den hiç tecrübe kazanmamış mıydı? En azından son altı ay-dır yaşadıklarından hiçbir şey öğrenmemiş miydi?

Tabi planlarında bir değişiklik yapması da mümkündü. Rachel Chandler'ı Tanrının ayağına yolladığı bir nimet ola-rak değerlendirebilir, böylece ilk planından daha da mükem-mel bir planı devreye sokabilirdi. Ama bunu yapabileceğini sanmıyordu. Koşullar ne kadar uygun olursa olsun, masum bir insana bilerek kötülük edemezdi, itirazlarına aldırmadan onu havaalanına götürmeli, sonra da unutmaya çalışmalıydı. Eğer şansı yardım ederse, California'ya gidip Chandler Ailesinin diğer üyeleriyle karşılaşmak zorunda kalmadan planın meyvelerini toplayacaktı nasıl olsa. Ama bu arada Kauai'de onunla geçireceği tek günün keyfini çıkarmakta da bir sakınca yoktu. Birlikte Napali kayalıklarına gidebilir, hatta Lumahai sahilinde piknik bile yapabilirdi. Böyle bir programın davetsiz misafirinin başını döndüreceğinden emindi. Son uçak nasıl olsa akşamüstü kalkıyordu. Gün boyunca sevgi dolu ağabeyi oynayabilir, yıllar, sonra karşılaştığı kardeşine Hawaii'nin güzelliklerini tanıta-bilirdi. Acaba onu inandırabilecek miydi? Ağabey sevgisin'den başka bir şey görmeyen gözleri hiçbir şey fark etmeyecek miydi? Nedense içinde garip bir duygu vardı. Rachel Chandler bütün tatlılığına, masumiyetine ve saflığına rağmen oldukça zeki bir insana benziyordu. Dışlerinin arasında ses-siz bir küfür daha savurarak sakalını sıvazladı. Gidip tıraş olsa iyi olacaktı galiba. Hem zaten bu sıcakta sakal bırak-mak da hiç parlak bir fikir değildi.

Rachel gözlerini açtığında bir an şaşkınlıkla çevresine ba-kındı. Sonra birden nerede olduğunu hatırlayıp mutlulukla gülümsedi. Hawaü'deydi. Emmett ile birlikte.

Sevinçle yataktan fırlayıp banyoya koştu. Soğuk su uyku-nun son kırıntılarını da silip atmıştı. Mutfakta sıcak kahve vardı. Kendisine bir fincan doldurup verandaya çıktı. Em-mett koltuklardan birinde oturuyordu. Sırtı kapıya dönük-tü. Emmett'in onu fark etmediğini düşünüyordu ama

birden konuşmaya başladığını görünce şaşırdı. "Fikrimi değiştirdim." Sırtı hâlâ kapıya dönüktü. "Bu-gün California'ya dönsen iyi olacak sanırım. Harris haklıydı. Bazı şeylere alışmam için bir süre daha yalnız kalmaya ihtiyacım var." Rachel hiç sesini çıkarmadan yürüyüp onun yanındaki kol-tuğa oturdu. Kahvesinden bir yudum alıp zaman kazanma-ya çalıştı. Uzun bacaklarını açıkta bırakan bir şort ve bir bluz giymişti. Duştan yeni çıktığı için hâlâ ıslak olan saçlarını gev-şekçe arkasında toplamıştı. Yüzünde hafif bir gülümsemey-le "Hayır Emmett," dedi sonununda. Sesi nazik fakat ka-rarlıydı. Genç adam yavaşça ona döndü. Gözlerindeki öfke karşı-sındakini öldürecek kadar korkunçtu. "Hayır mı?" diye tek-rarladı. "Dinle ufaklık! Senin bana hayır demeye hakkın yok. Ben senin ağabeyimim. Ben ne söylersem o olur! Ben de sana gitmeni söylüyorum!" "Hayır Emmett," diye tekrarladı Rachel ciddi bir tavırla. "Kahvaltıda ne hazırlamamı istersin? Buzdolabında yumur-tayla peynir görmüşüm. Güzel bir omlete ne dersin? Evde ekmek de yok. Ama bugün bir ara alışveriş yapabiliriz."

"Seni havaalanına bıraktıktan sonra ben bir şeyler alırım."

"Hayır Emmett."

"Bu sözü bir daha tekrarlarsan seni pataklarım," diye gür-ledi genç adam. Ama neşeli bir kakhahayla karşılandı.

"Sen beni pataklamazsın. Küçük bir çocukken bile bir ke-re vurmadın bana. Üstelik gerçekten hak ettiğim zamanlar da oluyordu. O güzelim beysbol ceketini berbat ettiğim za-man bile bana bir tek sert söz söylememiştin. Herhalde şim-di dövmeye başlamayacaksın değil mi?"

"On iki yaşındakinden çok daha çekilmez olmuşsun şim-di!"

"Zaten bu konuyu dün gece bir çözüme bağlamıştık," de-di Rachel yumuşak bir sesle. Yan gözle onu inceledi. Yeni traş olmuştu. Her zamankinden daha yakışıklı görünüyordu. Bir de gözlerindeki o kuşkulu ifadeyle dudaklarındaki alaycı kıvrım olmasaydı... "Ben yemek pişireceğim, sen evi temizleyeceksin. Ben soru soracağım, sen istemezsen cevap vermeyeceksin" Bütün cesaretini toplayıp kahvesinden bir yu-dum daha aldı. "Neyse, sorulardan söz etmişken, son on beş yılını nasıl geçirdiğini anlatmayı düşünüyor musun bana?"

"Senden mümkün olduğu kadar uzak kalmaya çalışarak geçirdim!" diye karşılık verdi genç adam öfkeyle. Gözlerini okyanusa diktiği için Rachel'in nasıl irkildiğini fark etmedi.

Ama Rachel kendini çabuk topladı. Bu tür sert tepkilere hazırlamaya çalışmıştı kendisini. Ayrıca Emmett'in sözleri-nin ciddi olmadığını da biliyordu. "Biraz sert bir karşılık, öyle değil mi?" dedi. Sesinin hafifçe titremesini engelleyememiş-ti.

Emmett birden dönüp onun yüzüne baktı. Nasıl kırıldığı-nı nihayet anlamıştı. "On beş yıl çok uzun bir süre. Bütün tarihleri, yer isimlerini kronolojik sırayla mı istiyorsun?" Yü-zündeki sertlik kayboldu.

"Kısa bir özet yeterli benim için. Tarihleri ve isimleri avu-katlara verirsin."

Genç adamın gözlerinde birden kuşkulu bir ifade belirdi. Ama Rachel'in tatlı tatlı gülümsediğini görünce rahatladı. Bel-ki de az önce sesinde duyduğunu sandığı acılık kendi hayal ürününden başka bir şey değildi. Ayrıca, Harris ile birlikte planladıkları yalanın ne derece inandırıcı olduğunu denemek için Rachel ile bir deneme yapabiliirdi. "Bir süre Amerika' dan uzaklaşmanın iyi olacağını düşünmüştüm," diye başla-dı. O günleri hatırlayınca yüreği birden acıyla kasıldı.

"Evet hatırlıyorum," diye karşılık verdi Rachel yumuşak bir sesle. Genç adamın gözlerindeki acıyı fark etmiş ama yanlış değerlendirmişti. "Cambridge'deki radikal bir öğrenci gru-bunun bomba olayına adın karışmıştı. Patlama olduğunda sen de oradaydın değil mi? Yıllar önce eve gelip giden adam-ların sürekli seni soruşlarını hatırlıyorum."

Genç adam yüreğini yakan öfkeyi bastırmaya çalıştı. O ola-yı dün gibi hatırlıyordu. "Evet, yakınlarındaydım o evin," dedi buz gibi bir sesle. "Polislere açıklama yapabilecek du-rumda da hissetmiyordum kendimi o zamanlar."

"Ayrıca burada rahatça marijuana da yetiştirebiliyordun." Rachel'in sesinde herhangi bir suçlama, bir yargılama yok-tu. Sadece basit bir gerçekten söz ederek sakın bir sesle ko-nuşmuştu.

"Evet, işin o yanı da vardı tabii," diye itiraf etti genç adam. "Hawaii'nin iklimi bu iş için biçilmiş kaftan. Ama sonra iş-ler biraz karıştı. Dünyanın diğer yerlerini de görmemin iyi olacağım düşündüm. Hindistan'a, Ortadoğu'ya, hatta Gü-ney Amerika'ya bile gittim. Herhalde daha ince ayrıntılara girmemi beklemiyorsun değil mi?"

Eski Emmett her şeyini kız kardeşiyle paylaşırdı. Ama Rachel bu alaycı adamı zaman zaman tanımakta güçlük çekiyor-du. "Sonra yeniden ortaya çıkmaya, dönmeye nasıl karar ver-din?"

Genç adam alaycı bir gülümsemeyle ona döndü. "Neden olacak? Para için tabii. Herhalde Minnie Halanın gönlü hoş olsun diye bu kararı verdiğimi sanmıyorsun değil mi?"

Rachel düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. 'Peki ya Ariel ve büyükbabam? Senin hayatta olduğunu bilmek, iyi oldu-ğunu öğrenmek hiç olmazsa onların hakkı değil miydi?"

Emmett başını iki yana salladı. "Aradan çok zaman geç-mişti. Herkesin beni öldü sanmasının daha iyi olacağını dü-şünmüştüm. Üstelik hiç kimseye herhangi bir şey borçlu ol-duğumu da sanmıyordum."

"Bana bile mi?" Ne kadar gizlemeye çalışırsa çalışsın, Rac-hel'in sesi yine acıyla titredi, "öyleyse neden bana doğum günlerimde o armağanları göndermeye devam ettin?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Galiba yine de duygusal bir ta-rafım var," dedi genç adam sonunda.

"Ama burada kalma-na izin verecek kadar da duygusal değilim."

"Saçma!" Rachel ayağa kalkarak kollarını masmavi gök-yüzüne uzattı. "Beni başından atamayacaksın Emmett. Bu 'gerçeği kabul edip mücadele etmekten vazgeçsen iyi edersin. Şimdi iki omlet yapacağım. Birini yiyip yememekte özgür-üsün."

Mutfağa doğru yürürken Emmett'in bakışlarını üstünde " hissetti. Ama kafasından geçenleri okuması imkânsızdı. Sonra onun sesini duydu. "Benimki iyi pişmiş olsun."

Genç kadın başını çevirmeden gülümsedi. "Pekâlâ."

"Harris Chandler o gün öğleden sonra Emmett'ı karşısında i görünce hiç şaşırmadı. Tek kaşını hafifçe kaldırıp genç ada-ı mı inceledi. Temiz bir gömlekle pantolon giymişti. Yüzü de haftalardır ilk kez tıraşlıydı.

"Hayatında yeni bir sayfa açmaya mı karar verdin sevgili oğlum?" diye mırıldandı. Oturması için yanındaki koltuğu gösterdikten sonra başıyla garsona işaret etti. "Belki de Rac-hel'in gelmesi sandığım kadar kötü bir olay değildir." , "Bundan daha kötü bir şey olamazdı." Emmett homur-danarak oturdu. Bu saatlerde bar genellikle boş oluyordu. , Ama Harris'in alışkanlıklarını artık iyice öğrendiği için oda-sına bakmaya gerek bile duymadan doğrudan buraya gelmiş ve onu bulmuştu. "Tabii ben nazik bir insan olduğum için 'Sana söylemiştim,' demeyeceğim." Harris sırtıttı. "Ama yine de bu kadar çabuk teslim olmana şaşırdım doğrusu. Kızcağz buraya ge-leli yirmi dört saat bile olmadı, sen duvarlara tırmanmaya başladın. Seni böyle, bu kadar bakımlı görmek gerçekten bü-yük değişiklik sevgili oğlum."

"Bir tek kelime daha edersen burada soyunur, kulübeye, çırlıçıplak yürürüm Chandler!" "Tanrım! Benim gerçek kuzenim olmadığından emin mi-İsin sen? Böyle çlgınlıkları yapabilecek tek kişi olarak onu tanıdım ben."

" Benim kim olduğumu gayet iyi biliyorsun Harris!" diye homurdandı genç adam. Onu artık tanıdığı için hiçbir şey sor-umadan birasını getiren garsona göz ucuyla baktı. Aslında söylediğinin gerçeği tam yansıtmadığını biliyordu tabii. Harris'e sadece bilmesi gerektiği kadarım anlatmış, başka hiçbir şey söylememişti.

Yaşlı adam gülümseyerek içkisinden bir yudum aldı. "Ger-çekten bilmiyor muyum sevgili oğlum?" İçmeye öğleye doğ-ru başlamış ve daha şimdiden günlük dozunu çoktan aşmış-tı. "Evet, sevgili Rachel konusunda ne yapmayı düşünüyor-sun? Tam şu sırada ortaya çıkan bir kardeş tatsızlık doğura-bilir."

"Herhangi bir önerin var mı?" Emmett gözlerini birasına dikti.

"önerilerimin senin hoşuna gideceğini hiç sanmıyorum, ör-neğin bu akşam eve Melea ile birlikte dönebilirsin. Rachel bundan hiç hoşlanmayacaktır, eminim."

"Tanrı cezanı versin Harris! O kız benim kardeşim, değil mi?"

"Şimdilik öyle sanıyor. Ama sana nasıl baktığım gördüm. Zavallı kızcağz kısa bir süre sonra duygularını anlayıp deh-şete düşecek. Küçük bir kıskançlık senaryosunu hazırlayarak buradan hemen uzaklaşmasını sağlayabilirsin. Ya da kendi-ni içkiye verirsin." "Sorunları içkiyle çözmek senin tarzın, benim değil!" "Kabalık etmene hiç gerek yok sevgili oğlum. Ben sadece sana yardımcı olmaya çalışıyorum. Kesin bir dille gitmesini söylemeyi denesene."

"Bu sabah ilk iş olarak onu yaptım. Ama hiçbir yararı ol-madı." Emmett öfkeyle başını iki yana salladı. "Keçi gibi inatçı" "Seni bu konuda uyarmam gerekirdi." "Beni başka konularda da uyarman gerekirdi," diye söy-lendi Emmett. "Her yıl doğum gününde yolladığım arma-ğan paketlerinden söz ettiği zaman ne söyleyeceğimi şaşırdım. Bu küçük ayrıntıyı nasıl oldu da unuttun?" "Ne?" Harris'in yüzü bembeyaz kesildi. "Ciddi misin?" "Şaka yapar gibi bir halim var mı Chandler? Emmett Chandler on beş yıldır doğum günlerinde kardeşine armağan-lar yollamış. Umarım o armağanların ne olduğunu da her-hangi bir açık vermeden öğrenebilirimi Yoksa Rachel Chand-ler gibi karşısındakine kolayca inanabilen biri bile yakında benden kuşkulanmaya başlayacaktır." "Oh, ben sana güveniyorum sevgili oğlum. Böyle küçük şeyler seni yıldıramaz." Harris boş veren bir

tavırla elini salladı. Emmett da ona hak vermek zorunda kaldı. 'Ama bu söylediğinin ne anlama geldiğinin farkında mısın sen?' diye heyecanla devam etti Harris. Yüzü kıpkırmızı silmişti.

"Evet, farkındayım. Emmett Chandler'ın halen hayatta olduğunun ispatı bu armağanlar. Büyük bir ihtimalle de ailede neler olup bittiğini biliyor. Tabii, Rachel'ın çok yakın bir arkadaşının veya aileden birinin bu armağanları gönderdiğini kızcağızı sevindirmek için böyle davrandığını düşünmekde mümkün."

"Sen Chandlerlar'la daha tanışmadın sevgili kuzenim. Yoksa hiçbirinin sırf Rachel'ı sevindirmek için böyle bir zahmete girmeyeceğini bilirdin. Korkarım, yakın bir arkadaşı da ""böyle bir şey yapmış olamaz. Rachel hiçbir zaman yakın dostluklar kurmamıştır. Çekingen ve içine kapanık bir insandır. Elbette çok zeki ve yeteneklidir ama insan ilişkilerinde hep ihtiyatlıdır. Büyükannesiyile büyükbabası dışında gerçekten sevdiği, bağlı olduğu tek insan sensin, özür dilerim, ne de-İmek istediğimi anlıyorsun tabii."

"Çok teşekkürler," diye mırıldandı Emmett. "Beni gerçekten çok rahatlattın."

"Suçluluk duygusunun, vicdan azabının sırası değil şimdi Sevgili oğlum. Rachel'a zarar vermek için bu işe girişmediğini, sadece gerçek Emmett'ın ortaya çıkmasını sağlamak için bunları yaptığımızı aklından çıkarma."

"Peki ya Emmett ortaya çıkmazsa? "O zaman trajik bir kaza olacak ve sen cebinde yüklü bir parayla yepyeni bir hayata başlayacaksın, Rachel da yıllar sonra bulduğu ağabeyinin böyle bir kaza sonucu öldüğünü öğrenince gözyaşlarına boğulacak. Tabii ben onu teselli etmek için elimden geleni yapacağım." "" "Hımmm. Peki gerçek Emmett ortaya çıkarsa, Chandlerlar bu sahtekâra hiçbir şey söylemeyecekler mi?" "Sahtekâr sözü doğru bir seçim değil sevgili oğlum. O zaman onlara senin benim yardımcım olduğumu ve Emmett'ın Ortaya çıkacağından emin olduğumuz için birlikte çalıştığımızı söyleyeceğim. Bu durumda da sen yine paranı alacaksın. Zaten bu işe girmenin nedeni de bu değil miydi?"

Genç adam bu soruya cevap vermemeyi tercih etti. "Peki Emmett'm mirası reddedeceğinden nasıl bu kadar emin ola-biliyorsun? Sadece idealleri uğruna milyonlarca doları elinin tersiyle itecek insan pek tanımıyorum ben." özellikle de bom-ba ve marijuana imal etmekle tanınan Emmett gibi bir adam asla reddetmezdi bu kadar parayı.

"Tabii ki reddedecek. Emmett da en az Rachel kadar nef-ret eder paradan. Böyle bir paraya el sürmeyeceğini açıkla-dığı zaman kendisini daha mutlu hissedecek, özellikle de red-dettiği mirası bölüşmek için hazır bekleyen halaları, amcala-rı varken. O amcalardan birinin de ben olduğumu unutma-dın değil mi?"

"Rachel da mı nefret ediyor paradan?"

"Komik değil mi? Kendisine kalan mirası almakta da is-teksiz davrandı. Sadece annesinden kalan miktarı aldı ve hep-sini bazı sosyal yardım merkezlerine filan bağışladı. Babası-nın kemikleri sızlıyordur herhalde mezarında. Rachel, Chandler milyonlarını asla kabul etmedi. Geçimini sadece çalışa-rak kazanmak istediğini söyledi. Anlıyor musun şimdi beni? Siz ikiniz birbirinize hiç uygun bir çift değilsiniz. Rachel göz-ünü kırpmadan bir serveti geri tepiyor, sen o servetin yanın-da komik kalacak bir miktar için gözün kapalı tehlikeye atı-lıyorsun." Harris'in sesinde aşağılama değil, tam tersine saygı vardı. Hayattaki en önemli şeyin para olduğu konusunda kar-şısındaki adamla aynı şekilde düşündüklerinden emindi.

Emmett ayağa kalktı. "Daha başka sürprizlerin de var mı Chandler? Karanlıkta el yordamıyla çalışmaktan nefret ede-rim."

"Bildiğim her şeyi sana anlattım oğlum. Senin de bana aynı şekilde dürüst davranıp davranmadığım merak ediyorum sa-dece."

Emmett'ın dudakları alayla büküldü. "Bundan kuşkun ol-masın Chandler." Arkasını dönüp barın kapısına yürüdü.

"Ben yine de kuşkuluyum," diye mırıldandı yaşlı adam. Sonra içkisini tazelemesi için garsona işaret etti.

Konu Başlığı: Ynt: Yasemin Kokulu Aşk/ Anne Stuart
Gönderen: moryel üzerinde Nisan 25, 2007, 01:26:46 am

Bölüm Dört

Aradan birkaç gün geçtikten sonra Rachel işlerin hiç de umduğu gibi yürümediğini kabul etmek zorunda kaldı. Emmett son derece nazik davranıyor, pişirdiği yemekleri yiyor, sorularını cevaplıyor

ve zaman zaman onu cipe bindirip adanın güzelliklerini keşfe çıkarıyordu. Ama bunun dışında genellikle verandada oturup birasını yudumluyor, sigaranın bi-rini yakıp birini söndürüyor ve Rachel'in varlığından habersiz gibi davranıyordu. Genç kadının sabırlı olmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Emmett zaten evde de pek kalmıyordu. Rachel ne zaman yemek hazırlayıp onu çağırmak için verandaya çıksa k l tablasındaki izmaritler ve boş bira şişelerinden başka bir şey bulamıyordu. Arada sırada akşam yemeği için gelse bile masadan kalkar kalkmaz yine ortadan kayboluyor, Rachel gecenin geç saatlerinde uykuya daldıktan sonra eve dönüyordu. Ama sabahları mutlaka verandada buluyordu onu Rachel. Uzun bacaklarını korkuluğa dayamış, elinde kahve fincanıyla hep gözleri ufka dalmış oluyordu.

Adaya gelişinin        günü bir hamle yapmaya karar verdi genç kadın. Hatırladığı en mutlu günlerden biri Emmett'in yirmi birinci yaş günüydü. Emmett o yıl okuldan mezun " olmuş, Henry ve Ariel ile birlikte bunu kutlamaya karar ver-mişlerdi.

Emmett yürüyüşe çıktığı sırada, cipi alarak şehre gitti ve yemek için alışveriş yaptı. Sonra mutfağa girip büyük bir he-yecanla işe girişti. Tek isteği, Emmett'm erken d nmemesiydi. Her şeyi hazırladıktan sonra gelmesini ve ona güzel bir sürpriz yapmayı istiyordu.

Mutfaktan çıktığından saatin altı olduğunu görerek şaşır-dı. Emmett hâlâ dönmemişti. Ne zaman döneceğini de Tanrı bilirdi. Bu arada sıcak bir banyo yapabilir, yeni yıkadığı sarı elbisesini giyebilir ve yanındaki bütün makyaj malzemeleri-ni kullanarak güzelleşmeye  alışabilirdi. Emmett'ı baştan  ı-karmak için her türlü çabayı gösterecekti.

'Baştan  ıkarma' sözcüğünün ne anlama geldiğini fark edince birden tedirgin oldu. Ama böyle saçma sapan kuruntulara kapılmanın anlamı yoktu. Rastgele aklından geçen bir sözcüktü işte. Ama ağabeyinin de dünyanın en inatçı adamı olduğu kuşkusuzdu. Bir zamanlar ne kadar tatlı ve uysal bir insandı. Ariel, onun başının derde girmesini hep bu özelliklerine bağlardı. Kimseyi kırmak istemediği için arkadaş hatırına o işlere karıştığına inanıyordu. Torununu şimdi görse çok sevinirdi herhalde. Eski uysallığından eser kalmamıştı Emmett'in.

Rachel küvetten çıktıktan sonra aynanın karşısına geçip makyajım yapmaya başladı. Banyo çok sıcak olduğu için buharla kaplı aynada tatlı tatlı gülümseyen bir yüz yansıyor. Hawaii'nin kızgın güneşi tenini birkaç gün içinde altın sarısı bir renge dönüştürmüştü. Saçlarının rengi bile biraz açılmıştı. Başını önüne eğip ciddi bakışlarla vücudunu inceledi.  st nde şeftali rengi dantel çamaşırlar vardı. Göğüsleri biraz küçüktü. Kalçaları da biraz büyük. Ama bacakları gerçekten uzun ve düzgündü. 'Mükemmel sayılmasa da fena değil, diye düşündü. Ama ne yazık ki zıyan oluyordu. Bu vücudu değerlendirecek bir erkek yoktu hayatında. Keşke Emmett'a benzeyen harika bir erkekle tanışabilseydi...

"Ne oldu... Tanrım!" Banyonun kapısı ardına kadar açıldı. Yasemin kokan buhar dışarı uçarken Emmett şaşkın bir tavırla kapıda kalakalmıştı. Gözleri bir an dantel çamaşırlar içindeki düzgün vücuda takıldı. "Tanrım!" diye homurdandıktan sonra kapıyı hızla kapatıp dışarıdan bağırdı. "şu Tanrının cezası kapıyı kilitleyemez miydin?" Rachel o kadar şaşkındı ki, kapıda kilit olmadığını söyleyip itiraz etmeyi bile düşünemedi. Sert ayak seslerinin ardından uzaklaşan cipin motor gürültüsünü sessizce dinledi.

 ini çekip titreyen parmaklarla göz kalemine uzandı. Buraya gelirken küçük valizinde yer kalmadığı için sabahlık alamamıştı yanına. Belki yarın şehre gidip bir tane alsa ve burada kaldığı sürece sırtından çıkarmasa iyi olacaktı. Emmett yaşlandıkça tutucu bir insan olmaya başlamıştı galiba. Oysa eskiden hep birlikte giderlerdi yüzmeye. O zaman giydiği bikiniler şu anda üstündeki i   amaşırlarından daha kapalı değildi herhalde. Her neyse, döndüğü zaman özür diler, bundan sonra da davranışlarına biraz daha dikkat edeceğine söz verirdi. Nasıl olsa hazırladığı yemekleri görünce Emmett'in bütün öfkesi dınecekti. Gözleri heyecanla parlamaya başladı.

Aradan beş saat geçmesine rağmen Rachel verandada tek başına oturuyordu. Bir elinde Emmett'in sert sigaralarından biri, diğerinde de viski bardağı vardı. Tam dördüncü içkisini içiyordu. Ne sigaradan ne de viskiden hoşlanmıştı. Sigaradan derin bir nefes daha çekince öksürmeye başladı. Neden bu kadar budalaydı sanki? Neden boş hayallere ka-pılmıştı? ilk geldiği günden beri Emmett onu burada istemediğini söylemişti. Evet, kardeşini seviyordu mutlaka ama yalnız kalmaya ihtiya ı vardı demek. Rachel de onu yalnız bira kacaktı. Madem buna gerçekten ihtiya ı vardı... Ertesi sabah ilk iş olarak buradan gidecekti. Oturma odasına hazırladığı masanın üstündeki son mum da sönünce başını çevirip içeri baktı. Vazoya yerleştirdiği çiçeklerin tozları kekin üstüne düşmüş, krema eriyip akmıştı. Masa  rt s  niyetine bulup serdiği beyaz çarşaf da mum ve krema lekesi olmuştu. Ama madem evin temizliğini Emmett üstlenmişti, bunları toplamak da ona düşecekti. Üstelik bunu hak etmişti. Kız kardeşini çamaşırla gördü diye o kadar kızması ve yemeğe

gelmemesinin cezasıydı bunlar. Yüreğini saran acıyı umursamamaya çalıştı. Belki de o esrarengiz on beş yılı bir manastırda geçirmiş ve kadın vücudunun nasıl bir şey olduğunu unutmuştu ağabeyi. Sonra birden banyo kapısında durduğu zamanki bakışlarını hatırladı. Gözlerindeki pırıltı, dudaklarının alaycı bir kıvrımla bükülüşü ve hızla kapıyı kapatması kadın vücudunu çok iyi tanıdığını gösteren belirtilerdi. Aslında mesele çok açıktı. Rachel onun üstüne fazla gitmiş, o da ondan kaçmak için elinden geleni yapmıştı. Durumu cesaretle kabul edip California'ya dönmekten başka yapılacak şey yoktu. Belki zamanla Emmett da evine dönmek için kendisini hazır hissedecek ve o zaman Rachel'ı da yeniden kardeşi olarak kabullenebilecekti.

İçini çekerek bardağın dibindeki son viskiyi de içip ayağa kalktı. Ama yatak odasına gidecek hali yoktu. Özellikle hemen yanı başında şu hamak dururken. Ayağındaki sandaletleri çıkartıp hamağa uzandı. Sahildeki dalgaların sesi ninni gibiydi. Göz pınarlarında biriken yaşların akmasına izin vermeden derin bir uykuya daldı.

Adının Emmett Chandler olduğunu söyleyen adamın canı çok sıkılıyordu. O kadar çok sigara içmişti ki ağzının içi zehir gibiydi. Üstelik bütün geceyi Melea İle geçirmek için de en ufak bir istek duymuyordu. Eve dönmek, Rachel ile birlikte verandada oturmak ve onun akrabaları hakkında an-lattığı o gülünç hikâyeleri dinlemek istiyordu. Sonra kendisi de konuşmak, ona kayıp yılları, bir kâbus gibi geçen son altı ayı anlatmak istiyordu. Ama bunları anlattığı zaman genç kadının gözlerinde belirecek acı ve umutsuzluğu görür gibi oluyordu.

Cipe binip kulübeye dönerken "Gittikçe duygusallaşılıyor-sun oğlum," diye mırıldandı. "Orta yaş krizine girdin galiba. Ufaklığı rahat bırak." Ama Rachel ne yazık ki ufaklık değildi. Bunu gayet iyi biliyordu. Belki de bu gerçeği unutmak, onun ağabeyi olduğuna kendisini inandırmak için özellikle bu sözcüğü seçmişti. Rachel'm üzülmesine neden olacaktı zaten. Hiç olmazsa bu acıyı artırmaktan kaçınılmalıydı. Bunun da tek yolu ondan uzak durmaktı.

"Kahretsin! Neden bu gece Melea ile kalmadım sanki?" diye söylendi. Ama bu sorunun cevabını biliyordu aslında. Artık Melea ile yetinmesi imkânsızdı. Cinsel isteklerinin doyurulmasından daha fazlasına ihtiyacı vardı. Rachel'ı istiyordu. Hem de ilk gördüğü andan beri.

Cipi kulübenin arkasına park edip ön tarafa doğru yürürken düşünmeye devam etti. Asla elde edemeyeceği bir şeyi istiyordu. Hayat seçimlerle doluydu. O da seçimini yıllar önce yapmıştı. Güzel bir kadına duyduğu bir anlık bir istek yüzünden bundan vazgeçecek değildi.

Verandanın basamaklarını çıktığında birden durakladı. Saat sabahın ikisiydi. Evde hiç ışık yoktu. Rachel saatler önce yatmış olmalıydı. Ama burnuna gelen bu tütün kokusu da neydi?

Beyni son hızla çalışmaya başladı. Rachel sigara içmediğine göre beklenmedik bir ziyaretçileri olmalıydı. Yoksa Emmett mı çıkagelmmişti sonunda? Rachel'a son üç gündür birlikte olduğu sessiz adamın ağabeyi olmadığını mı anlatmış ti?

Gözleri karanlığa alışıncaya hamaktaki ince vücudu fark etti. Küçük masanın üstünde de bir viski şişesi vardı. Kül tablasının içi birkaç nefes çekildikten sonra söndürülmüş izmaritlerle doluydu.

Yavaşça hamağa yaklaşip bir süre genç kadını seyretti. Sonra uyandırmak için nazikçe omuzlarından sarsmaya başladı. Onu yine kucağına alıp yatağına götürmeye niyeti yoktu bu sefer. Daha önce bir kere yapmış ve allak bullak olmuştu. Rachel biricik ağabeyinin kendisiyle birlikte yatağa girdiğini görünce nasıl dehşete kapılırdı kimbilir?

"Hadi, uyan artık Rachel," dedi yumuşak bir sesle. Genç kadın uykulu gözlerini zorlukla açtı. "Bu saatte yatağında olmalıydın. Burada uyuyakalmışsın."

Rachel başını zorlukla iki yana salladı. Uzun saçları yanağına düştü. "Çok fazla içtim galiba," diye fısıldadı.

"Senden utaniyorum." Genç adam onun kalkmasına yardım edip karanlık kulübeye sokarken hafifçe beline sarıldı. "Benim küçük kardeşim sarhoş oluyor, ha?"

Rachel ona biraz daha yaslandı. Yasemin kokan saçlar Emmett'ı cılgına çevirdi. Ama kendini tutmayı başardı. Bu işkenceye dayanmak zorundaydı. "Sana çok kızmıştım," diye mırıldandı Rachel uykulu bir sesle. "Neden?"

"Yemeğe gelmedin. Gelmeyeceğini söylemedin bile. Senin en çok sevdiğin şeyleri pişirmiştım."

Genç adam göz ucuyla oturma odasındaki masayı fark etti. Mumlar, çiçekler ve el sürülmemiş yemekler öylece duruyordu. "Ben düşüncesiz herifin biriyim," diye söylendi. "Ne kadar viski içtin?" Rachel son derece ağır adımlarla yürüyordu. Emmett'ın da buna bir itirazı yoktu aslında. "Harris Amcanın şişesinden artakalanı." "O şişe hemen hemen doluydu Rachel! Yarın sabah baş ağrısıyla kıvrınacaksın."

"Olsun. Buna değerci." Yatak odasının kapısına gelmişlerdi. Rachel gülümseyerek ona dönüp kollarını boynuna doladı. "Tanrım! İyi ki çok uykusu var da, bu yakınlığın beni ne hale getirdiğini fark edemiyor, diye düşündü Emmett. "İyi geceler Rachel." Ensesindeki elleri yavaşça tutup

çözmeye çalıştı. "Hadi, yat artık."

"Beni öpmeyecek misin?"

"Bu gece olmaz. Hadi, hemen yat ve uyu." Bu baştan çıkarıcı daveti reddetmek için bütün enerjisini toplamak- zorunda kalmıştı.

"Pekâlâ, öyleyse ben seni öperim." Rachel parmak uçlarında yükselerek dudaklarını onun alına değdirdi. Çok içtiği ve uykulu olduğu için hedefi biraz şaşırmıştı, ikincisi biraz daha iyiydi.

Burnunun ucu yerine yanağına değmişti. Ama üçüncüsü tam isabetti. Sıcak ve yumuşak dudaklar yavaşça dudaklarına değdi. En ufak bir baskıyla aralanmaya hazırıldılar.

Emmett birden onu kollarından yakalayıp sertçe uzaklaştırdı. "Çabuk yatağa," diye bağırdı sert bir sesle. Sonra arkasını dönüp hızla uzaklaştı.

Oturma odasına girdiğinde görmeyen gözlerle masaya baktı. Sonra oturup Rachel'in

hazırladıklarının büyük bir kısmını yedi. Mümkün olduğu kadar yavaş hareket etmeye çalışarak verandaya çıktı. Ayağındaki keten ayakkabıları bir kenara fırlatıp merdivenlerden indi ve hâlâ sıcak kumların üstüne uzanıp ellerini başının altına koydu, gözlerini yıldızlara dikti. Bir dakika sonra uykuya dalmıştı bile.

Ama Rachel'in uykuya dalması o kadar kolay olmadı. Yatak odasının kapısını şaşkın bir tavırla kapayıp Emmett'in ani öfkesine bir anlam vermeye çalışarak yatağına uzandı. Gözlerini kapattığında yaşlar yanaklarından süzülüyordu.

Konu Başlığı: Ynt: Yasemin Kokulu Aşk/ Anne Stuart

Gönderen: moryel üzerinde Nisan 25, 2007, 01:33:59 am

Bölüm Beş

Odaya dolan parlak gün ışığıyla birlikte Rachel gözlerini açtı. Bütün vücudu sızlıyor, başı ağrıyordu. Ağzının içi de zehir gibiydi.

Bütün evi saran sosis ve kahve kokusuyla neşeli ısılığı da o zaman fark etti. Dün gece olanları doğru dürüst hatırlamıyordu bile. Emmett'a yemek hazırlamış ve o da gelmemişti. Sonra Harris Amcanın viskisini bitirmişti galiba. Emmett sabaha karşı dönmüş müydü? Yoksa döndüğünü rüyasında mı görmüştü?

Zorlukla yataktan kalkıp banyoya geçti. İlaç dolabından iki aspirin alıp musluktaki suyla içti. Arkasından da uzun uzun yıkandı. Bu arada bir şeyi daha hatırladı. Dün gece kesin olarak Amerika'ya dönmeye karar vermişti. Emmett onu burada istemediğine ve yalnız kalmak istediğine göre, bunu yapmak zorundaydı. Belki de uçak yolculuğu yapması gerekmezdi. Onu California'ya götürcek bir gemi bulabilirdi belki.

Odasına döndüğünde eski bir şortla bol bir bluz giydi. Kendisini biraz daha iyi hissediyordu.

Dönmeye karar verdiğini Emmett'a söylerken son derece sakın davranacaktı. Ne bir tek gözyaşı ne sesinde hafif bir titreme. Onu madem bu kadar çok seviyordu, bu fedakârlığı da göstermek zorundaydı.

"Ben de şimdi gelip seni uyandıracaktım." Emmett mutfak kapısında idi. Son derece neşeli görünüyordu. Rachel şaşkınlıkla ona bakıp uzattığı kahve fincanını aldı. Kıyafetini bile değiştirmişti. Yine eski ama değişik bir gömlekle blucin giymişti. Az önce tıraş olduğu anlaşılıyordu. Gözlerindeki o mesafeli bakış da kaybolmuş gibiydi. "Başın nasıl?" diye sordu.

"Daha iyi." Rachel kahvesinden bir yudum aldı. İşte bu iyi gelmişti gerçekten.

"Dün gece yemeğe gelemediğim için özür dilerim." Sözcükler zorlukla çıktı genç adamın ağzından. Rachel, ağabeyinin son on beş yılda kazandığı özelliklerinden birini daha öğrenmiş oldu. Yeni Emmett özür dileme alışkanlığını kaybetmişti. Bunu yaparken oldukça zorlanıyordu.

"önemli değil, özel bir şeyler hazırlayacağımı sana söyle-mem gerekirdi," diye karşılık verdi.

Aralarındaki bu gergin havayı nasıl kırabileceğini, başka ne söyleyebileceğini bilmi-yordu. Bu sabah huzursuz uyanmıştı zaten. Bunu önce baş ağrısına bağlamıştı. Ama tek neden bu değildi.

Garip bir suç-luluk duygusu içini kemiriyordu. Emmett'a fazla yaklaşma-ması gerektiğini hissediyor ama bunun nedenini bulamıyor-du. Karşılıklı durup birbirlerine baktılar. Emmett'in sert kaslı, güçlü bedeni huzursuz ediyordu genç kadını.

Emmett birden gülümsedi. Yüzünü, hatlarını yumuşatan, tatlı bir gülümsemeydi bu. Rachel geldiğinden beri ilk kez iç-tenlikle gülümsüyordu. "Kendimi sana affettirmeyi düşün-düm," dedi rahat bir tavırla. "Adayı doğru dürüst görme-din daha. Yanımıza yiyecek bir şeyler alalım ve

piknik yapı-lım. Çok güzel bir koy biliyorum. Hem orada şnorkelle da-labiliriz. Geldiğinden beri doğru dürüst denize bile girmedin." "Ben... ben şnorkelle dalmayı bilmiyorum," diye karşılık verdi Rachel. Bir an durakladıktan sonra geri bir adım atıp ondan uzaklaştı. "Ben sana öğretim."

"Bunu istediğimi pek sanmıyorum. Dalmaktan hâlâ kor-kuyorum. Suyun altında her şeyle karşılaşabilir insan... De-nizaneları, köpek balıkları, piranhalar..."

"Hâlâ korkuyor musun?" diye sordu Emmett yumuşak bir sesle.

"Se... senin söylediklerini hiçbir zaman unutmamaya ça-ıştım. Korkmamak gerektiğini söyledin hep. Ama ne zaman suya girsem, birdenbire dibe doğru çekileceğimden ve boğu-lacağımın korkuyorum."

Emmett sıcak bakışlarını onun gözlerine dikti. "Senin bo-ğulmana asla izin vermem ben Rachel," diye mırıldandıktan sonra birden durgunlaştı. Ama hemen kendini toplayıp yü-züne her zamanki gibi alaycı gülümsemesini yerleştirdi. "Hadi gel ufaklık, bir anlaşma yapalım. Bütün o denizanelarını sen-den uzak tutacağıma söz veriyorum. Benimle gelmeye hazır mısın yoksa naletliğimden bıkip California'ya dönmeye mi karar verdin?"

O garip suçluluk duygusu hâlâ beynini kemiriyordu Rachel'in. Ama bunu bastırmayı başararak mutlulukla gülümsedi. "Seninle geliyorum. Ama bana biraz zaman ver. Yiye-cek bir şeyler hazırlayayım."

"Ben hepsini hazırladım bile. Sen sadece mayonu al ye-ter." Rache'in elindeki boş kahve fincanını alıp omzundan hafifçe itti. "Çabuk odana gidip üstünü değıştir. Seni cipte bekliyorum."

Emmett'in elini omzunda hissetmek, aralarındaki ilişkinin düzeldiğini görmek Rachel'i çok mutlu etmişti. Bu sabahki utancını ve suçluluk duygusunu da yenecekti. Kısa bir an için Emmett'in ağabeyi olduğunu unutmuştu. Ama bir daha asla aklından çıkarmayacaktı bunu. Kardeş bile olsalar, Emmett'in çok çekici bir erkek olduğunu kabul etmek zorundaydı. Her kadın böyle bir erkeğin kollarının arasına sığınmak, başını onun geniş göğsüne yaslamak isterdi. Belki de California'ya dönse iyi olacaktı. Ama elbisesini çıkarıp küçük bikinisini gi-yerken, oraya asla dönmek istemediğinin, burada kalacağı-nın da farkındaydı. Tabii Emmett izin verdiği sürece Harika bir gündü. Emmett'in sözünü ettiği koy gerçekten cennet gibiydi. Rachel hiç bu kadar mutlu olduğunu hatırla-mıyordu. Sabahki kuşkularını ve suçluluk duygusunu da unut-muş, günün keyfini çıkarmaya başlamıştı. Kumların üstün-de yatıyor, kızgın güneş kemiklerini yakıyordu. Emmett ko-ruyucu bir krem sürmesi için yardım teklifinde bulunmamış-tı. Rachel yüzükoyun dönüp Emmett'i incelemeye başladı. Genç adam az ilerideki kayalıklara başını yaslamış, gözleri-ni kapamıştı. Uyuyordu galiba. Güneş gözlüklerini saçları-nın üstüne yerleştirip bakmaya devam etti.

Aslında kusursuz bir erkek olduğu söylenemezdi. Kırk ya-şında olduğuna göre, yaşadığı her yılın hakkını fazlasıyla verdiği görülüyordu. Omuzları ne çok geniş ne dardı. Göğsü ve uzun bacaları sarı tüylerle kaplıydı. Bunları daha önce hiç görmemişti Rachel. Emmett yirmi yaşındayken bile tüysüz bir gençti. Şakaklarındaki gri teller de son yılların izleriydi Her şeye rağmen çok çekici bir erkekti. En azından, Rache'in hoşlandığı tipte bir erkek. Ela gözlerin açık olduğunu ve ne-şeyle kendisini izlediğini neden sonra fark etti.

Genç kadının yüzü kıpkırmızı kesildi. Emmett'in gözünden bir şey kaçmayacağını nasıl da hesaplamamıştı?

"İlginç bir şey buldun mu bari?" diye sordu genç adam.

Rachel utangaç bir tavırla gülümsedi. "On beş yıl önce-sinden hatırladığım bir şey bulabilir miyim diye bakıyordum." Neden baktığını kendine bile itiraf etmekten korkuyordu.

"Eee, bulabildin mi?"

"Korkarım hayır. Ama ben o zaman on iki yaşındaydım. Sana özel bir dikkatle baktığımı da sanmıyorum. Sen... be-nim ağabeyimdin yalnızca. İhtiyaç duyduğumda yanı başımda bulduğum ağabeyim." En fazla ihtiyaç duyduğu anda ya-nında olmadığını hatırlamak istemedi. Birden konuyu değış-tirdi. "Omzundaki o yara izi ne?"

Emmett yüzünü buruşturdu. "Serseri bir kurşun izi."

Rachel'in gözleri korkuyla irileşti. "Peki ya midendeki? Herhalde onun da apandist ameliyatı olduğunu söylemeye-ceksin?"

"Hayır, onun izi daha aşağıda," diye mırıldandı genç adam. Rachel'in yeniden kızarmasını sessizce izledi. "Midemdeki bir bıçak yarası. Nikaragua'daki bir barda kavga çık-mıştı. Oradan kalma.

Çenemdeki de Beyrut'tan."

Rachel doğrularak oturdu. Kızgın güneşe rağmen ürpermekten kendini alamadı. "Hâlâ hayatta olduğun için şanslı sayılırım."

"Şanslı olup olmadığını bilmiyorum." Emmett sigara pa-ketine uzanırken bir an gözleri daldı.

Sigarayı dudaklarının arasına yerleştirip yaktıktan sonra gözlerini yine ona çevir-di. "Sana daha önce de söyledim Rachel. Ben namussuz he-rifin biriyim bir bakıma. Dürüst davranmak gerekirse, senin ağabeyin olmaya layık olduğumu da sanmıyorum. Kendisin-den başka hiç kimseyi düşünmeyen bencil bir ağabey ile bu-ralarda zaman kaybedeceğine seninle gerçekten ilgilenecek iyi bir adam bulsan daha iyi olur bence." Sigarasından derin bir nefes çekti.

"Yanılıyorsun," diye karşılık verdi Rachel kararlı bir ses-le.

"Hangi konuda? Namussuz bir herif olduğum konusun-da mı yoksa senin iyi bir adama ihtiyacın olduğu konusunda mı?" Yüzünde isteksiz bir gülümseme belirdi.

"Her iki konuda da." Rachel inatla başını salladı. "Eğer kendinden başka kimseyi düşünmeseydin, yalnız kalmak is-tediğin halde burada seninle kalmama izin verir miydin?"

"Belki de kendime göre nedenlerim vardır. "Eğer öyle bile olsa, bu nedenlerin neler olabileceğini bir türlü anlayamıyorum. Kulübede kalmanın sana hiçbir yararları olduğunu sanmıyorum." Emmett cevap vermeden gözlerinde anlaşılmaz bir ifadeyle bir bakmayı sürdürdü. "İyi bir adama ihtiyacım olduğu konusuna gelince... iyi adamlardan hoşlanmıyorum ben. Onlara güvenmiyorum. Senin gibi insanları tercih ediyorum."

Genç adam bir kahkaha attı. "Teşekkürler ufaklık. "Yoo ciddi söylüyorum." Rachel ona yaklaşarak yanına oturdu. "Hayatımın büyük bir kısmı 'iyi' erkeklerle geçti. Onlarla çıktım, yatağa girdim, hatta bir tanesiyle nerdeyse evleniyordum. Hepsinin iyiliği yüzeyseldi. O nazik gülümseyişlerin, çekici görünüşlerin altında insanı her an kırabilecek zalim bir kalp vardı. Her insanın içinde iyilik ve kötülük iç içedir. Ama ben kötü taraflarını baştan gösterenleri, daha sonra sürpriz seklinde gösterenlere tercih ediyorum."

Emmett birden uzanıp onun yanağı sevgiyle okşadı. Anladığım kadarıyla, benim küçük kardeşim son on beş yılı pek hoş geçirmemiş" dedi nazik bir sesle. "Ama belki de yanlış iyi adamları seçmişsindir."

Rachel gülümsedi. "Önemli değil. Acı çekmek de hayatın bir parçası Ama seni çok özlemişim Emmett. Sandığımdan da çok özlemişim. Seni görünceye kadar benim için bu ka-dar önemli olduğunu anlayamamıştım.

Genç adam ateşe değmiş gibi birden elini gen çekti. Sen delisin " dedi hızla ayağa kalkarak.

Rachel hiç kıpırdama-dan ona baktı, o kadar tatlı ve hassas görünüyordu ki. "Şim-di de şnorkelle dalmayı öğreneceksin bakalım.

Rachel derin bir nefes alarak ayağa kalktı. Bu özel anı teh-likesiz geçirmislerdi. "Kabul etmiyorum.

"Ağbeyini bu kadar çok seven bir kadın olarak onu memnun etmeye pek istekli görünmüyorsun."

Emmett'in sesinde: meydan okuyan bir ifade vardı. "Biraz su yutmayı göze alamaz mısın?"

"Elbette alabilirim.» Rachel onun peşinden kıyıya yürü-meye başladı. "Ben suyun altındaki yaratıklardan hoşlanmıyorum. Ayrıca, dalma neden bu kadar önemli anlayamıyorum."

"Bir şeyi ispatlamak için." Genç adam şnorkelleri koydukları çantanın yanına gidip gerekenleri çıkarmaya başladı. Başı önüne eğik olduğu için yüzündeki ifadeyi görmek mümkün değildi.

"Neyi ispatlamak için?" Rachel zaman kazanmaya çalışıyordu.

"Bana güvendiğini." Emmett birden başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı.

Bir süre hiç konuşmadan birbirlerine baktılar. Rachel, Emmett'in onun güvenine ihtiyacı olduğunu anlamıştı. Bunu gözlerinde okuyabiliyordu. Nedenini bilemiyordu ama bu Emmett için çok önemli olmalıydı. "Hadi bakalım dalıyoruz," dedi elini uzatarak. Genç adamın güçlü ve sıcak elini elinde hissettiği anda yüreğindeki son korku kırıntıları da silinip gitmişti.

[/b]

Konu Başlığı: Ynt: Yasemin Kokulu Aşk/ Anne Stuart
Gönderen: moryel üzerinde Nisan 25, 2007, 01:38:13 am

Bölüm Altı

Pasifik Okyanusu'nun sıcak suyu gerçekten bir harikaydı. Tabii daha da güzeli, Rachel'in sualtındaki cenneti keşfetmesiydi. Saatlerce yüzmüşler, dalmışlar, bu güzellikleri paylaşmışlardı. Zaman zaman korkuya kapılsa bile Emmett hemen yanbaşı buluyor, birbirlerine gülümseyerek dalmaya devam ediyorlardı.

'Bu sıcakta uyumak imkânsız,' diye homurdanarak yatağın içinde döndü genç kadın. Sabahın ikisi olmalıydı. Emmett yatar yatmaz derin bir uykuya dalıyordu galiba. Ama bu iklime alışık olmayan

Rachel için uyumak çok zordu.

Yatağın içinde doğrulup gözlerini karanlığa dikti. Belki de uyumamasının esas nedeni çok mutlu olmasıydı. Harika bugün geçirmişlerdi. Emmett'in nezaketi ve sevecenliği akşam kulübeye döndükten sonra da sürmüştü. Evet, bazen yine gözleri dalıyor, dudaklarının kenarında o alaycı gülümseyiş, gözlerinde kuşkulu bir bakış belirliyordu ama Hawaii'ye geldiğinden beri onu hiç bu kadar rahat görmemişti Rachel. Kendisine güvenmesini istemişti. O da güvendiğini ispatlamak için kendisinden isteneni yapmıştı. Peki ama Emmett neden güvenmiyordu acaba kardeşine?

Gecenin sessizliğini birden bir ses bozdu. Rachel irkilerek kulak kesildi. Neydi bu? Bir kez duyulmuş, sonra kesilmişti. ' Yoksa dışarıdaki çalılıkların arasında biri mi dolaşıyordu?

Ses tekrar duyuldu, önce bir gıcırta, sonra bir inlemeye ben-; ziyordu. Emmett olamazdı. Odasına girip uyumuştı. Eğer kalkıp dışarı çıksa Rachel mutlaka duyardı. Tanrım, nasıl oluyor da bu kadar deliksiz uyuyordu? Birisi içeri girip kardeşini boğazlasa haberi olmayacaktı.

"Saçmalama," dedi kendi kendine. Bu kadar korkaklık budalalıktan başka bir şey değildi. Yapacağı tek şey gidip Emmett'ı uyandırmaktı. O kalkıp etrafı kontrol edebilirdi.

Davetsiz misafirin duymaması için sessizce yataktan kalktı. Hava çok sıcak olduğu için yatarken bir şey giymemişti, ince geceliğini başından aşağı geçirip çıplak ayaklarla koridora çıktı. Ayışığıyla aydınlanan kulübenin içinde bir değişiklik yoktu. Emmett'ın odasının kapısına gelip yavaşça vurdu. "Emmett," diye fısıldadı.

Ama içeriden hiç ses gelmedi. Rachel birden korkunç bir paniğe kapıldı. Yoksa Emmett yattıktan bir süre sonra kalkmış, yine şehre mi gitmişti? Rachel onu duymamış olabilir miydi?

Aynı gürültüyü ve inlemeyi yeniden duydu. Ama ses Emmett'ın odasından geliyordu bu kez. Ani bir kararla kapıyı açıp içeri girdi ve gözlerini karanlığa alıştırmaya çalıştı. "Emmett?"

Emmett yatakta yüzükoyun yatıyordu. Üstünde sadece blucini vardı. Derin bir uykudaydı. Çıplak sırtı ter içindeydi. Ama bu terin havanın sıcaklığıyla bir ilgisi olmadığı açıktı. Yastığını yere fırlatmıştı. Yatağın içinde huzursuzca sağa sola dönüyor, arada bir "Hayır, yapma!" diye sayıklıyordu, iki kişilik geniş yatağın çarşafı buruşmuş, bir kenarda toplanmıştı. Kâbus görüyordu.

Rachel o kadar korktuğu seslerin nedenini anlayınca biraz rahatladı. "Emmett, uyan," diye seslendi yumuşak bir sesle. Odanın tam ortasında durmuş, kararsız bir tavırla ona bakıyordu.

Sessizce odadan çıkması mı yoksa kalıp onu uyandırması mı gerektiğini bilemiyordu. Sesini biraz daha yükselterek tekrar seslendi. Arpa Emmett duymuyordu bile.

Sonra birden yatağın içinde doğrulup gözlerini açtı. Rac-hel'a bakıyor ama onu görmüyor gibiydi.

"Oh Tanrım, lütfen yapma!" diye fısıldadı. Sesinde öyle bir acı vardı ki, Rachel daha fazla dayanamayıp yatağın yanına koştı ve ona sarıldı.

Emmett önce korkuyla onu itti, sonra birden rahatlayıp gözlerini kapadı. Başını yumuşak göğüslerin üstüne yaslamış, bazı anlamsız sözler mırıldanıyordu. "Tamam Emmett, ben buradayım," diye fısıldadı Rachel. Onun saçlarını okşuyor, hâlâ titreyen vücudunu kollarının arasında sıkıyordu. "Bitti artık Emmett. Her şey yolunda." Söylediklerinin pek fazla bir anlamı yoktu belki ama yumuşak ses tonu Emmett'ı sakinleştirmiş gibiydi.

Birden genç adamın boğuk fısıltısı duyuldu. "Beni bırakma," diye mırıldandı yüzünü Rachel'in göğsüne gömerek.

Rachel yüreğinin sevgiyle dolduğunu hissetti. Onu kollarının arasında biraz daha sıkı.

"Bırakmayacağım Emmett," diye fısıldadı. "Seni asla bırakmayacağım." Emmett'ın ona ihtiyacı vardı. Onu istiyordu. Uzun zamandır ilk kez bir başka insanın hayatında önemli bir rolü olduğunu hissediyordu Rachel. Hiç kıpırdamadan Emmett'ın yeniden uykuya dalışını bekledi. Az sonra genç adamın solukları düzene girmiş, rahat, sakin bir uykuya dalmıştı.

Emmett sabahleyin burnuna gelen yasemin kokusuyla uyandı. Bu kokuyu çok iyi tanıyordu. Rachel Chandler'ın kokusunu her an duyuyordu zaten. Bu da o hayal ürünlerinden biri olmalıydı.

Ama gerçekten hayal miydi? Göğsünün üstündeki sıcak ve yumuşak ağırlığı fark edince ümitsizlikle inledi. Kocaman yatakta yalnız değildi. Rachel yanında yatıyordu. Ona sarılmış, sakin bir şekilde uyuyordu.

'Tanrı cezanı versin, benim küçük kardeşim!' dedi içinden. 'Benim yatağımda ne işin var? Bunu yapamam sana. Öyle küçük, öyle hassassın ki! Sana tattıracağım acıdan daha fazlasını çektiirmek istemiyorum. Ama sabahleyin uyanıp da seni yatağımda bulursam, kendime hâkim olamayacağımdan korkuyorum. Ben bunun tabu olmadığını bilsem de, sen bilmiyorsun. Sana açıklamalarda bulunacak zamanım olacağını da sanmıyorum.'

Onu uyandırmamaya çalışarak yataktan kalktı ve uzun uzun seyretti. Neler olup bittiğini yeni yeni hatırlamaya başlamıştı. Yine o Tanrının cezası kâbuslardan birini görmüştü. O küçük hücrede geçirdiği ayları, kulaklarını yırtan çığlıkları ve sesleri unutmaması epey zaman alacaktı anlaşılan.

Sonra Rachel gelmişti onu yatıştırmak için. Bütün masumiyetiyle yanına uzanmış, istediği her şeyi vermek için hazır beklemişti. Aslında söylediği kadar namussuz biriyse, gerçeği anlatmadan Rachel ile sevişebilirdi de. Rachel bu ilişkinin enstest olduğunu düşünecek ve kahrolacaktı. Ama bu onun sorunuydu. Kadınları iyi tanıyordu. Henüz kendisi farkına varmasa bile, Rachel'in onu istediğinden emindi. Ama er veya geç farkına varacaktı o da duygularının. O zaman ne olacaktı? Buradan bir an önce uzaklaşmak mı isteyecekti, yoksa böyle duygular beslediği birinin gerçek ağabeyi olamayacağından kuşkulanmaya mı başlayacaktı?

Bu tehlikeyi göze alamazdı. Zaten yeterince tedbirsizlik etmişti. Hayatında hiçbir kadına açılmadığı kadar açılmıştı Rachel Chandler'a. Üstelik ona duyduklarının basit bir cinsel istekten ibaret olmadığını da farkındaydı. Rachel, ne Melea'ya ne de daha önceki kadınlara benziyordu. Burada kaldığı kısacık süre içinde çok özel biri olup çıkıvermişti onu için. Ne kadar inkâr etmeye çalışırsa çalışsın, gerçekleri değiştiremezdi. Eğer aklını başına toplamazsa, tam on beş yıldır hayaliyle yaşadığı şeyi, hayatının amacım unutabilirdi. Hem de bir hiç uğruna. Nasıl olsa Rachel Chandler gerçeği öğrendiğinde ona nefretten başka bir duygu beslemeyecekti.

Eh, yapabileceği bir şey yoktu. Koşullarını değiştirmesi imkânsızdı. Sadece yaşadığı anın keyfini çıkarmalı, bu işin yürüdüğü kadar yürümesine izin vermeliydi. Nasıl olsa pek fazla uzun sürmeyecekti.

Denizden çıkıp kulübeye doğru yürürken verandadaki beyaz takım elbiseli silueti fark etti. Sabahın bu saatinde Harris Chandler ile uğraşacak hali yoktu. Basamaklardan çıkarken öfkeli bakışlarını yaşlı adamın yüzüne dikti.

"Bu kadar erken niye geldin?" diye homurdandı. Harris en rahat koltuklardan birine oturmuştu. Kahve fincanını tutan eli hafifçe titriyordu. Yüzü de biraz solgun gibiydi.

"Günaydın, sevgili kuzenim. Sularını üstüme sıçratmaktan vazgeçer misin lütfen? Elbiselerimi daha yeni temizlettim. Havlu kullanmaz mısın?"

"Hayır!" Genç adam onun karşısındaki koltuklardan birine oturarak uzattığı kahve fincanını aldı. Harris'in yaptığı kahve berbatı. Oysa o koyu ve şekersiz tercih ederdi. Ama sesini çıkarmadı. Harris Chandler'ı sabahın bu saatinde buraya getiren neden çok önemli olmalıydı. "Neden geldin! Chandler?"

"Ne kadar sıcak bir karşılama! Dün gece bazı şeyler duydum sevgili oğlum, öylesine ilginç haberler ki, seninle paylaşabilmek için sabahı zor bekledim. Senin de ilgileneneğinden kuşkusum yok. Her neyse, sevgili kardeşin nerede?"

"Uyuyor," dedi Emmett kısaca. "Vereceğin haber neymiş?"

"Kahve yapmak için içeri girdiğimde odasının kapısı açıktı,

Yatak da boştu," dedi Harris. "Kardeşin nerede uyuyor sevgili oğlum?"

"Senin üstüne vazife değil!"

"Tanrım! Sen iyiden iyiye aklım kaçırdın galiba sevgili oğlum. Rachel çok çekici bir kız. Bunu kabul ediyorum ama senin kız kardeşin olduğunu sandığını da unutmadın değil mi? Tabii, gevezelik edip başka şeyler anlatmamışsan."

"Hâlâ ağabeyi olduğumu sanıyor," diye karşılık verdi genç adam. Sonra kahvesinden bir yudum aldı.

"Ey, Tanrıya şükürler olsun. Peki öyleyse nerede uyuyor?"

Emmett başını kaldırıp gözlerini onun yüzüne dikti. "Benim yatağımda. Başka sorun var mı?"

Harris bu ses tonunu daha önce de duymuştu. Daha fazla üstelemekten korkarak hemen geri çekildi. "Pekâlâ oğlum. Ne de olsa benim üstüne vazife değil. Sadece Rachel'in çok fazla acı çektiğini görmek istemiyorum, hepsi bu. Şimdiye kadar doğru dürüst kimseye âşık olmadı, insanlara çok çabuk güvenen biri. Yeniden aldatıldığım görmek acı olur."

"Aldatanlardan birinin de kendin olduğunu unutma Chandler! Söyle bakalım, haberin neymiş?"

Harris bir an tereddüt etti. "Emmett Chandler adada görülmüş. Yani gerçek Emmett Chandler."

Genç adam birden dikkat kesildi. "Kim görmüş? Güvenilir bir kaynaktan mı öğrendin?"

"öyle sayılır. Bir rahip vardı..."

"Günaydın Harris Amca." Rachel uykulu gözlerle verandanın kapısında belirdi. Yüzü neşeyle ışılıyordu. Herhangi bir suçluluk duygusuna veya utanca rastlamak imkânsızdı. Sevgiyle Emmett'a gülümsedi. "Bu rahip hikâyesi de nedir?"

Bölüm Yedi

Harris Chandler kuzenini gülümseyerek selamladı. "Günaydın hayatım. Bu sabah çok güzel görünüyorsun. Hawaii sana yaramış galiba."

Rachel gülerek Emmett'in koltuğunun kol koyma yerine ilişti. "Ağabeyimle birlikte olmak yaradı bana," diye karşılık verdi neşeyle. "Kahve yine berbat," dedi Emmett'a dönerek. "Oysa dünkü çok güzeldi. Hayatında yeni bir sayfa açmaya karar verdin sanmıştım?"

Genç adam hafifçe gülümsedi. "Benim hayatımdaki değişiklikler pek fazla sürmez ufaklık. Belki de sabahları erken kalkıp kendi kahveni kendin pişirsen daha iyi edersin."

Rachel yüzünü buruşturdu. "Bir fincan doğru dürüst kahve içmek için şafakla birlikte kalkmaya değmez doğrusu. Kendim için hazır kahvelerden alsam daha iyi olur belki de."

"İşte şimdi alındım," dedi Emmett. "Yaptığım kahve ne kadar kötü olursa olsun, herhalde hazır kahveden iyidir."

"Eh, zevkler tartışılmaz." Rachel onun omzuna yaslanarak Harris'e döndü. "Bu kadar erken niye geldin Amca? Chandlerlar'ın en önemli özelliklerinden biri öğleye kadar uyumaları değil midir?"

"Sanırım, akrabalarımın saygı denen şeyden haberleri olmadığını kabul etmem gerek," diye sızlandı Harris. "Ağabeyin de az önce beni böyle karşıladı işte. Her zaman öğleye kadar uyumam ben."

"Eğer uyuyabilseydin uyurdun," diye söylendi Emmett. Kestane rengi saçlardan yayılan yasemin kokusunu içine çekti. "Harris beni kandırmaya gelmiş buraya. Kendisi en azından yirmi beş yıldır kiliseye ayak basmamıştır ama nedense bir Katolik olduğumu bana hatırlatıp kiliseye gitmem için ısrar ediyor. İşime burnunu sokmamasını ne kadar hatırlatsam da, derdimi bir türlü anlatamıyorum."

"Ama ağabeyinin durumu benimkinden çok farklı, Rachel." Harris öne doğru eğilip Emmett'in yalanını biraz daha geliştirmeye başladı. "Yıllardır garip garip ülkelerde, garip dinlere sahip insanların arasında yaşadı. Hindistan'daki putperestler, Güney Amerika ormanlarındaki ilkel yerliler... Bir kaç yıldır kiliseye ayak basmamış bir insandan çok daha fazla ihtiyacı var kiliseye gitmeye."

"Beni bu kadar düşünmeni istemiyorum Harris," diye söylendi Emmett. "O kiliseye gitmek istemiyorum. O rahiple tanışmak istemiyorum. İstedğim tek şey, burada kardeşimle birlikte kumların üstünde güneşlenmek."

Harris öfkeyle ona baktı. Ama mutlulukla ışıldayan gözleri Emmett'tan başkasını görmeyen Rachel bunu fark etmedi bile. "Eğer sözünü ettiğiniz kişi Peder Frank ise ben onunla tanıştım bile," dedi.

"Çok tatlı bir insan. Beni de buraya o getirdi zaten."

"Doğru mu söylüyorsun?" Harris birden dikkat kesildi. "İşte bu çok ilginç. Onunla nerede tanıştın?"

'Oahu'dan buraya uçakla gelirken tanıştık. Hatta bir ara buraya uğrayacağını da söylemişti. Büyük bir servetin tek varisi olan ağabeyim bayağı ilgisini çekmişti sanırım. Ama henüz zaman bulamadı galiba. Bir ara gidip onu görmeyi düşünüyorum. Kendisini arayacağıma söz vermiştim."

Emmett ile Harris birbirlerine baktılar. "İşte bu iyi fikir," dedi yaşlı adam sonunda. "Aslında bugün buraya ağabeyini almak için gelmiştim. Üstünde çalışmamız gereken bazı yasal meseleler var.

Seni hiç ilgilendirmeyecek sıkıcı birtakım işler. Sen cipi alıp bu rahibi ziyarete git istersen bugün. Sonra da biraz çevreyi gezersin. Akşam yedi civarında otelin barında buluşup birer içki içeriz. Ne dersin?"

"Oh, ben de sizinle gelebilirim," diye itiraz etti Rachel. Birkaç saatliğine bile olsa Emmett'tan ayrılmak istemiyordu. "Peder Murphy'ye daha sonra da gidebilirim. Nasıl olsa adadaki dedikodu mekanizması o kadar güçlü ki, iyi olduğumu öğrenmiştir."

"Senin deyimle 'adadaki dedikodu mekanizması' gerçekten çok etkili," dedi Harris, yüzünde garip bir ifadeyle.

"Şu Peder Murphy'yi ziyarete gitsen iyi olacak diye düşünüyorum." Emmett'ın yüzünde alaycı bir tebessüm belirdi. "Benim hakkımda da bir iki güzel söz söylersen, belki ruhumun kurtulması için dua etmeyi kabul eder."

"Emmett! Kiliseyle böyle alay etmeye devam edersen ruhunun kurtulacağından kuşkuluyum."

"Ben sana güveniyorum ufaklık," diye karşılık verdi genç adam. "Ama şu üstündeki şortu çıkar da biraz daha kapalı bir şeyler giy. Pederin de aklım karıştırıcaksın yoksa."

Rachel ayağa kalkarak mutlulukla gerindi. "İşte bu konuda yanılıyorsun. Peder Murphy gerçekten çok tatlı bir insan. Senin sandığın gibi seks sembolü filan da değil. Gerçekten sizinle gelemeyim?"

"Hayır ufaklık. Çok sıkılırsın. Eğer deniz kenarına gidersen güneşe dikkat et. İlk günlerin beyazlığından kurtuldun ama krem sürmeyi ihmal edersen çok fena yanabilirsin."

"Başüstüne efendim." Rachel eğilerek onu yanağından öptü. Dudaklarının altındaki sıcak ten tıraş sabunu ve deniz kokuyordu. "Yedide görüşürüz."

İçeri girerken iki erkek düşünceli bakışlarla onu izlediler. Sonunda Harris konuştu. "Sence parlak bir fikir mi bu dostum? Yani onu aslanın inine göndermek?"

Emmett bacaklarını öne doğru uzatarak düşünceli gözlerle okyanusa baktı. "Orasının aslanın ini olduğundan emin misin? Yani bu rahip Emmett'ı görmüş mü gerçekten?"

"öyle söyleniyor. Tabii rahip bu konuda konuşmuyor. Bilirsin, rahipler kendilerine anlatılanları asla başkalarına ak-tarmazlar. Ama barmenin kuzeni kilisede çalışıyor. Rahibin Emmett adında biriyle konuştuğunu duymuş. Tom Mokö adamı görmüş ve arada sırada benimle barda buluşan adam olmadığım söylüyor. Yine de sana benzeyen biriymiş sanırım."

"Peki bu barmene güvenebilir misin?" Emmett'ın sesi sakindi. Sonunda nihayet bir şeyler olmuştu. Er veya geç olacağım biliyordu zaten. Ama bir an önce olmasını istiyordu o da. Rachel Chandler hayatım altüst edip bazı şeyleri unutturmadan önce.

"Herhangi bir insana güvendiğim kadar." Harris kahvesinden bir yudum aldıktan sonra yüzünü buruşturdu. "Bu kahve gerçekten berbat."

Emmett düşünceli bir tavırla gözlerini ona çevirdi. "Ayrıca, Rachel'ı oraya göndermenin de gerçekten iyi fikir olduğunu düşünüyorum."

"Neden?"

"Gerçekten Emmett'ın ortaya çıkmasını istediğimizi unuttun galiba? Rachel'ın varlığı bunu çabuklaştırabilir."

"Senin için her şeyden önce iş geliyor, değil mi? 'Küçük kardeşin' için bazı duygular beslemeye başladığım sanmıştım." "Haklı olabilirsin. Ama para daha önemli." "Beni kandıramazsın bu sözlerle. Eğer para senin için bu kadar önemliyse, Emmett Chandler'ın ortaya çıkmamasının senin için daha iyi olacağını düşünemiyor musun? Eğer hâlâ hayattaysa, gizlenmesi için bazı nedenleri olmalı. Eğer Emmett ortaya çıkmazsa işler çok daha kolay olacak. Sen birkaç ay sonra trajik bir kaza sonucu öleceksin. Böylece gerçek Emmett'ın ölümünün resmen kabulü için yedi yıl beklemeye gerek kalmayacak. Ayrıca, serseri bir hippiyi, mirası arkadaşlarına dağıtmak yerine akrabalarına bırakması için ikna etmemize de gerek kalmayacak. Belki de en iyisi, Emmett'ın bulunması için araştırma yapmaktan vazgeçip birkaç ay sonra seni bir kazada öldürmek." "Hayır!" "Neden? Bütün sorunlarımızı çözebilecek en iyi yol bu. Rachel'ın ağabeyinin ardından dökeceği gözyaşları da Seni ilgilendirmedikçe göre."

"Bu kararı vermek için biraz geç kaldık. Emmett Chandler'ın hayatta olduğuna dair hiçbir kuşkumuz yok artık. On beş yıldır Rachel'a armağan gönderiyormuş. Son günlerde de adada görülmüş. Emmett nasıl olsa ortaya çıkacak Harris. Buna hazırlıklı olmamız en iyisi."

Harris'in gözleri kuşkuyla kısıldı. "Belki haklısın. Ama unuttuğun bir şey var. Ben kuzenimi tanıyorum, sen tanımıyorsun. Ortaya çıkacağına asla inanmıyorum. Böyle söylentilerle etrafı biraz karıştıracak, sonra yine yok olacak."

"Eğer yaptıklarımızı duymuşsa, bizden haberi varsa, kardeşinin de burada olduğunu öğrenmemiş midir sanıyorsun? Bizim gibi iki kötü adamın pençelerinde olduğunu bilmiyor mu Rachel'ın? Sadece bu nedenle bile ortaya çıkması gerekmez mi?"

"Bundan kuşkuluyum. Sana söyledim, Chandlerlar arasında akrabalık duyguları pek kuvvetli değildir. Emmett aksini ne kadar iddia ederse etsin, kendisi de bir Chandler'dır. Rachel'a ne olacağını umursayacağını da sanmıyorum."

Emmett gözlerini kapatıp "Zavallı Rachel," diye mırıldandı.

"Merak etme. Üzüntüsünden ölecek değil. Daha önce de çok acı çekti." Harris'in sesi soğuktu.

"Hadi, hazırlanman ne kadar sürer?"

Emmett'ın yüzünde birden beliren öfke bir insanı korkudan öldürmeye yeterdi. Ama beyaz ceketinin yakasındaki bir tozu parmağıyla temizlemeye çalışan Harris bunu fark etmedi. "Bu konuda boşuna endişelenme oğlum," diye sözlerini sürdürdü. "Bu tropik cennetteki maceran henüz sona ermedi. Rachel, yatağına gelmek için nasıl olsa masum bir mazeret daha bulur. Sen de gerçek bir centilmen gibi davranmaya devam edip etmeyeceğine o zaman karar verirsin." Ayağa kalkarak verandanın merdivenlerinden inmeye başladı. "Ama küçük kuzenimin davranışına ne kadar şaşırdığımı da söylemek zorundayım. Onun böyle cesur ve atak olabileceğini hiç sanmamıştım. Bildiğim kadarıyla, tatlı, utangaç bir kızdı. Eğer Ariel öğrense, ne derdi..." Çenesine yediği müthiş bir yumrukla bir anda kendini yerde buldu. Emmett tam tepesinde dikilmiş, korkunç bir öfkeyle gözlerini ona dikmişti.

"Bir daha kuzenin hakkında konuşurken sözlerine dikkat et," dedi. Sesi son derece yumuşaktı. Ama bu yumuşaklığın nasıl bir öfkeyi gizlediğini anlamak da zor değildi. Harris Chandler yavaşça doğrulup ağzının kenarına bulaşan kumları sildi. Bembeyaz takım elbisesi rezil olmuştu. "Ne kadar patavatsızsın," diye mırıldandı üstüne başına çeki düzen vermeye çalışarak. "Seni arabada bekliyorum."

Emmett hiç kıpırdamadan onun arkasından baktı. Derin derin nefes alıyor, sakinleşmeye çalışıyordu. Çok uzun bir süredir bu kadar öfkelenmemiştir. Öfkesinin şiddetinden korktu ve rahatsız oldu. Eğer amacına ulaşmak istiyorsa, böyle saçma sapan duygu krizlerine yer vermemeliydi hayatında. Yoksa her şey mahvolabilirdi. Bu kadar yıldır beklemiş, bu kadar tehlikeyi göze almıştı. Şimdi bir çift güzel göz için hepsini unutamazdı. Serinkanlılığını korumak zorundaydı. Ama ne yazık ki, Rachel Chandler'ın sıcaklığı bunu zorlaştırıyor-du. Sessizce eve girdi. Odasında giyinirken gözlerini mümkün olduğu kadar yataktan kaçırmaya çalıştı. Ama ne yaparsa yapsın, Rachel'i hâlâ orada kıvrılmış, yüzünde mutlu bir gülümsemeyle uyurken görüyordu.

Arkasına bakmadan odadan çıkıp Harris'in arabasına yürüdü. Saçma sapan duygulara, özellikle de Rachel Chand-ler'a yer yoktu hayatında. Bunu hiç aklından çıkarmamalıydı. Harris gözlerini ondan kaçırarak, "Arabayı sen kullan oğlum," dedi. "Ben biraz sarsıldım da." Emmett gülümsedi. Ama Harris'i rahatlatmak bir yana, daha da korkutan bir gülümsemeyle bu. "Güzel," diye mırıldandı direksiyona geçerken. "Hep böyle kal." Sonra gaza basıp son hızla kulübeden uzaklaştı.

"Bu adalardaki en eski kiliselerden birisi burası." Peder Frank eski, taş binayı gururla seyretti. "Peder Damien'in Mo-lokai'ye gitmeden önce bir süre burada kaldığı söyleniyor. Böyle bir yere gelebildiğim için çok şanslıyım."

Rachel gülümsedi. "Sanırım sizinle aynı fikirdeyim. İnsana huzur veren bir yer."

"Huzura mı ihtiyacın var Rachel?" diye sordu rahip. Sesi yumuşacıktı.

Rachel sinirli bir gülüşle saçlarını geriye attı. Bu sıcakta onları bağlamayı akıl etmediği için ne kadar büyük bir hata yaptığını şimdi daha iyi anlıyordu. Ensesi yanıyordu. "Nasıl tahmin ettiniz?"

"İyi bir gözlemci olmak benim görevim. Seni son gördüğümde bu kadar endişeli değildin.

Yanılmıyorum değil mi?" "Belki." Kilisenin arka tarafında bir gölge hareket edince genç kadın birden irkildi. "Kimdi o?"

"Yardımcılarımdan biri," diye karşılık verdi rahip. "Neden bahçeye çıkmıyoruz? Orada rahatça konuşabiliriz. Ama önce günah çıkartmak istiyorsan, şuraya gidelim." Eliyle günah çıkarma hücrelerinin bulunduğu kısmı işaret etti. Rachel telaşla başını iki yana salladı. Buna hazır hissetmiyordu henüz kendisini.

"Bahçeyi görmek istiyorum," diyerek rahibin peşinden yürüdü. Kocaman bir palmiye ağacının altındaki banklardan birine oturdular. "Söylesene Rachel, buraya gelip beni görmeni ağabeyin mi istedi?"

"Neden böyle düşünüyorsunuz?" Genç kadın şaşırıldı. Ama rahibin tahmininin doğru olduğunu fark edince şaşkınlığı daha da artmıştı.

"Sadece merak ettim. O mu gönderdi?"

"Adayı gezerken size de uğrayabileceğimi söyledi sadece." Bir an tereddüt etti. "Beni buraya göndermesi için özel bir neden mi var? Onu tanımadığınızı sanıyordum."

"Tanımıyorum. Buraya gelmenin nedeni o mu?" Peder Frank'in yuvarlak yüzünde öyle sıcak bir ifade vardı ki, Rachel onun bu yakınlığından ve ilgisinden duygulanarak her şeyi unuttu.

"Hem evet, hem hayır. Sadece o söylediği için gelmedim buraya. Ne zamandır sizi aramak istiyordum zaten. Ama bir türlü fırsat bulamadım."

"Ağabeyini yeniden tanımaya çalışıyorsun değil mi? Anlıyorum. Peki, işler yolunda mı? Hatırladığın gibi buldun mu onu?"

"Hayır," dedi genç kadın hiç düşünmeden. Sonra kendini topladı. "Yani... demek istediğim, işler yolunda. Tahminimden de iyi geliyor ilişkimiz. Ama hatırladığım gibi bulmadım onu. Tabii aradan on beş yıl geçti. Onu son gördüğümde on iki yaşındaydım. İnsan o yaşlarda ağabeyinden çok yakışıklı film yıldızlarıyla ilgileniyor. Ama bir şey var... Bir değişiklik, hatta beni korkutan bir değişiklik. Yine de inşam çeken bir değişiklik. O yüzden endişeleniyorum işte."

"Endişelenmek mi? Neden?" Peder Frank'in sesi öyle yumuşak ve yatıştırıcıydı ki, Rachel kuşkularının kaybolduğunu, bütün korkularını bu tatlı adama anlatabileceğini hissetti.

"Onu çok seviyorum," diye karşılık verdi. "Hayatta hiç kimseyi bu kadar sevmedim. Ama neden bu kadar sevdiğimi de bilemiyorum. Aramızda ortak hiçbir şey yok. Sadece bazı eski anılar... Onun dışında son derece içine kapalı, alaycı bir adam olup çıkmış. Belki de kendimi ona bu kadar yakın

hissetmemin nedeni aramızdaki kan bağıdır."

"Belki. İnsanlar yüzyıllardır aşkın, sevginin tanımını yapmaya çalıştılar. Hiç kimsenin de bunu başardığına inanmıyorum. Aralarında hiçbir ortak nokta olmayan insanlar da birbirlerini sevebiliyorlar. Tabii bunun tam tersi de geçerli. İnsanların karşılıklı olarak hoşlanmadıkları özellikler genellikle kendi özellikleridir." Nazik bir tavırla elini genç kadının elinin üstüne koydu. "Peki, seni endişelendiren ne Rachel? Ağabeyine duyduğun sevgi seni neden endişelendiriyor?" "Bil... bilemiyorum. Onu çok... çok fazla sevmem mümkün mü sizce?"

Rahip bir an düşündü. "Yani sevginle onu sıkımdan mı korkuyorsun? Eğer onu gerçekten seviyorsan sıkımdan da dikkat edersen nasıl olsa. İhtiyacı olduğunda onu yalnız bırakmayı da bilirsin."

"Söylemek istediğim o değil," diye mırıldandı Rachel. "Benim korkum çok daha farklı Peder. Nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Şu anda hiçbir erkeğe ilgi duymuyorum. Nişanlımdan ayrıldıktan sonra, bir erkeğin dokunuşlarını düşünmek bile tüylerimi ürpertmeye yetiyordu. Hiçbir erkeğin bana dokunmasına dayanabileceğimi sanmıyorum. Ağabeyim hariç." Sonunda söylemişti işte! Şaşkınlık, öfke ve aşağılama dolu bir ifade görmeyi bekleyerek yan gözle Peder Frank' in yuvarlak yüzüne baktı.

Ama gözlerinde hafif bir gülümsemeden başka bir şey yoktu rahibin. "Yani ağabeyini sadece çok sevmekten değil, ona âşık olmaktan korkuyorsun, öyle değil mi?"

"Bunu bu kadar açıkça söylemeye çalışıyordum." Rachel kıpkırmızı kesildi.

"Ama neden söylemiyorsun? Sıkıntıların açıkça ifade etmezsen, onlardan asla kurtulamazsın"

Rachel. Üstelik endişeleneceğin bir şey olduğunu da sanmıyorum."

"Neden?" Rachel'in rahatlamaya ihtiyacı vardı. Umutla rahibin yüzüne baktı.

"Kafanın bu sıralar sürekli olarak ağabeyine takılması son derece doğal. Senin en yakın akrabası o, değil mi? Tam on beş yıldır da görmüyordun. Büyükbabanı kaybettikten sonra ne kadar yalnız kaldığını kendin anlatmıştın bana. Sevgini verebileceğin, karşılığında sevgi görebileceğin kimse yoktu yanında. Her şeyinle ona sarıldın. Bunlar geçecek Rachel. Ona duyduğun fiziksel açlık da zamanla geçecek ve alışacaksın. Tabii yeniden ortadan kaybolmayı düşünmüyorsa."

"Tabii ki düşünmüyorum!" Rachel birden korkuyla bağırdı. Emmett'in yeniden gidebileceğini, onu yine kaybedebileceğini düşünmek bile istemiyordu. "Neden böyle bir şey söylediniz?"

"Emmett Chandler'in herhangi bir yerde uzun süre kalma alışkanlığına sahip olmadığı söyleniyor. Tabii şimdi bunun farklı. Ortada epey yüklü bir miras var... Belki de bu nedenle artık bir yere yerleşmeyi düşünüyordun."

"Para konusu hiç aklıma gelmemişti," dedi Rachel düşünceli bir tavırla. "Emmett'in da paraya pek önem verdiğini sanmıyorum."

"Erkekler birkaç milyon doları pek yabana atamazlar Rachel. Zaten yeniden ortaya çıkışının nedeni de bu değil mi?"

"Kendisi öyle söylüyor," diye karşılık verdi genç kadın tereddütlü bir sesle. "Belki de siz haklısınız. O para sayesinde artık bir yere yerleşmeye karar verebilir." Mutsuz bakışlarını rahibin el gözlerine dikti.

"Sen de bu arada onun varlığına alışacak ve ilgini yeniden genç ve yakışıklı erkeklere vermeyi başaracaksın. Ağabeyine karşı duydukların sadece yaşadığın bu büyük sevincin sonucu olan masum duygular."

"Ya söylediğiniz gibi değilse?" diye fısıldadı Rachel. Emmett'in güçlü bedenini bir türlü aklından çıkaramıyordu.

Peder Frank onun elini tekrar okşadı. "Bana güven Rachel. Endişelenme. Ağabeyinle bağışlanması imkânsız bir günah filan işlemeyeceksin. Kendini rahat bırakıp doğal davranırsan her şeyin yoluna girdiğini göreceksin. Geçecek bunlar."

"Umarım haklısınızdır," diye mırıldandı Rachel. Ona inanmak istiyordu.

"Bu arada biraz hayatın keyfini çıkarmaya çalış. Haena'-ya git... Kumların üstüne yatıp güneşlen... Meditasyon yap. İnsanın ruhu sıkıldığı zaman en iyi ilaç meditasyondur."

"İşte şimdi ağabeyim gibi konuşmaya başladınız." Rachel güldü. "Yıllar önce daha meditasyon hiç kimse tarafından doğru dürüst bilinmezken ağabeyim merak sarmıştı. Evet, günümü sizin söylediğiniz gibi değerlendireceğim. Güneşin altına yatıp kafamdaki bütün düşünceleri silecek ve sadece Kauai'nin ne kadar güzel bir yer olduğunu düşüneceğim. Bu fikri beğendiniz mi?"

Rahip gülümseyerek başını salladı. "Harika. Ama yine de güneşe dikkat et. Krem sürmezsen cildin fena halde yanabilir."

Rachel gülerken ayağa kalktı. "Emmett ile siz çevremde olduğunuz sürece kendim için

endişelenmeme gerek yok gerçekten. Evden çıkmadan önce güneş kremi sürmemi o da sıkı sıkı tembih etmişti. Söz veriyorum, dikkat edeceğim." "Tamam. Yakında buradan ayrılıyorum. Gitmeden önce gel de beni gör mutlaka." "Gidiyor musunuz?" dedi genç kadın şaşkınlıkla. "Tayinim çıktı. Bunu uzun süredir istediğim için çok sevindiğimi söylemeliyim. El Salvador'a gönderiliyorum." İçini çekti. "Hep bunun hayaliyle yaşamıştım epeydir. Oradaki hayatım çok sade olacak. Hatta ilkel bile denilebilir." "Aynı zamanda da tehlikeli ama?" "Belki." Peder Frank'ın yüzünde bu tür tehlikeleri umursamadığını gösteren bir ifade vardı. "Buradan ayrılmadan önce senin de huzura kavuştuğunu görmek istiyorum Rachel. Daha birkaç hafta buradayım sanırım. Sen de o arada kendini toplarsın. Eğer başaramazsan, ağabeyini bana gönder. Onunla konuşursam sana yardımcı olabileceğimi hissediyorum."

"İşte bundan pek emin değilim. Emmett insanlarla konuşmaktan hoşlanan bir tip değil." "Onu yola getirmek için bazı küçük hileler kullanabilirim," dedi rahip gülümseyerek. "Biliyorsun, rahiplerin ellerinde her kilide uygun bir anahtar bulunur hen zaman." Ayağa kalkarak elini uzattı. "Kendine dikkat et Rachel."

Genç kadın içgüdüsel bir hareketle kollarını uzatıp rahibin şişman vücuduna sıkıca sarıldı. Emmett'in yaptığı gibi ne şaşırdı ne geri çekildi Peder Frank. Onu kollarının arasında sıkıca tutup "Huzur bulmanı istiyorum Rachel," diye fısıldadı.

Haena'daki plaj, göz alabildiğine uzanan bembeyaz kum-larıyla gerçekten harika bir yerdi. Ama çok kalabalıktı. Rachel, geri dönüp Emmett ile bir gün önce gittikleri koya gitmeyi düşündü. Ama hemen vazgeçti. Şnorkelle dalmak çok hoşuna gitmişti ama yanında Emmett olmadan buna cesaret edebileceğini sanmıyordu.

Peder Frank'e verdiği sözü tutacaktı. Kafasındaki kuşkuları silecek, rahatlayıp ağabeyini içinden geldiği gibi sevecekti. O küçük, garip, insanı rahatsız eden duygular sadece basit bir hormon reaksiyonu olmalıydı. Küçük bir evde yaşamak zorunda kalan ve aralarında duygusal bir ilişki bulunan iki insanın doğal reaksiyonu. Bu meseleyi ne kadar önemsemezse, o kadar çabuk çözülecekti.

Emmett ile Peder Frank'e verdiği sözü tutarak bütün vücudunu güneş kremiyle iyice ovdu. Sonra da kumların üstüne uzandı. Ama Hawaii güneşine söz geçirmek pek kolay değildi. Birkaç saat sonra sırtı acımaya ve alev alev yanmaya başlamıştı.

Hemen doğrulup sırtına bol bir gömlek geçirdi. Kafasında da yeni bir fikir filizlenmeye başlamıştı. Rahibin bütün yatıştırıcı sözlerine rağmen içindeki suçluluk duygusundan kurtulamıyordu. Bundan kurtulmanın bir tek yolu vardı. Madem bu basit bir hormon reaksiyonuydu, o zaman bu adadaki en çekici ve yakışıklı erkeği bulur, onunla bir gece geçirir, böylece hormonlarını ağabeyinin dışında birine kanalize ederek rahatlardı. Daha önce hiç, bir gecelik maceralar yaşamadığı, erkek avcılığına çıkmadığı için bunu yapması çok zor olacaktı ama madem Emmett ile ilişkilerinin sağlıklı bir raya oturması söz konusuydu, buna mecburdu.

İşe hemen bu akşam otelin barında başlayabilirdi. Aslında nasıl yapacağını da pek bilmiyordu. Şimdiye kadar üniversitedeki birkaç öğrenci ve Rahip dışında kimseyle ilişkisi olmamıştı. Jek başına bir bara bile gitmemişti. Bir erkeği nasıl baştan çıkaracaktı acaba?

En iyisi önce şehre gidip giyecek doğru dürüst bir şey almaktı. Sonra biraz makyaj, belki de saçlarının arasına bir çiçek...

Cipe doğru yürürken omuzlarını dikleştirdi. Eğer kendisini bir gecelik maceraların kadını gibi değil de, bakire bir genç kız gibi hissediyorsa bu sadece kendi suçuydu.

Konu Başlığı: Ynt: Yasemin Kokulu Aşk/ Anne Stuart
Gönderen: moryel üzerinde Nisan 27, 2007, 12:58:45 am

Bölüm Sekiz

Rachel kapıda görüldüğünde otelin barı çok kalabalıktı. Herkes neşeyle konuşuyor, kahkahalar atıyordu. Chandlerlar'ın masasına yürümeden önce eşikte bir süre durup çevresini süzdü. Erkek müşterilerin birçoğunun ilgisini bir anda çekmeyi başarmıştı işte. Başını hafifçe arkaya atıp hiçbirini umursamıyormuş gibi yürümeye başladı.

Gerçekten tam istediği gibi bir elbise bulmuştu. Altın sarısı rengi, cildinin bronzluğunu gözler önüne seriyordu. V şeklinde dekolte yakası göğüslerinin arasına kadar iniyor, eteğinin yırtmaçları her adımda açılıp uzun, düzgün bacaklarını aç bakışlara sunuyordu. Elbiseye uygun yüksek ölçeli ayakkabılar almayı bile ihmal etmemişti. Saçlarını serbestçe omuzlarına dökmüş, gözkapaklarını

altın sarısı ve yeşil farla göl-gelendirmişti.

Masaya yaklaşırken çevresindeki bütün gözleri üstünde hissetti. Demek çabaları boşa çıkmamıştı. Emmett bile gözlerini ondan ayıramıyordu. O ela gözlerinde anlaşılması güç bir ifade vardı. Belki de bu ifadeyi adlandırmaktan korkuyordu Rachel. Masaya otururken genç adamın dudaklarında alaycı bir tebessüm belirdi.

"Ava mı çıktın sevgili küçük kardeşim?" diye mırıldandı. Gözlerini önündeki içki bardağına dikti. "Yapma Emmett! Eski kafalı adamlara benziyorsun." Harris Chandler yüzünü buruşturdu. "Rachel, bu akşam çok güzelsin yavrum. Sen ona aldırma. Onun için böyle giyinmiyorsun diye kıskanıyor sadece. Eski kafalı bir ağabey işte!"

Harris'in gelişigüzel söylediği bu sözler tam hedefi buldu. Rachel kendini toplayabilmek için derin bir nefes almak zorunda kaldı. Zavallı masum bir erkeği baştan çıkarmak için seçtiği elbisenin, yaptığı makyajın aslında Emmett için olduğunu fark etmişti birden. Gözlerini ondan kaçırmaya çalışarak amcasına gülümsedi.

"Bu adanın sosyal zevklerini de tatmak için uygun bir fırsat yakalarım belki diye düşündüm," dedi hafif bir sesle. Emmett elindeki bardağı gürültüyle masaya bıraktı.

"Çok iyi fikir yavrum. Ağabeyin yalnızlıktan hoşlanıyor diye senin de kendini o kulübeye hapsedmen gerekmez. Se-nin yaşında bir kızın genç ve yakışıklı erkeklerin arkadaşlığı-na ihtiyacı vardır. Seni burada birileriyle tanıştırmaktan bü-yük mutluluk duyacağım. Ayrıca, Ralph'ın matemini tutmak-tan vazgeçtiğin için de sevindim. Zaten Chandlerlar'a layık biri değildi o. Sana daha uygun birini bulabileceğinizden emi-nim." Garsona işaret etti. "Bardaki şu grubu görüyor mu-sun? Onlarla golf oynamıştım... Harika çocuklardır. Çeki-ci, iyi bir eğitim görmüş..."

"Kadınları peşkeş çekmek için bu kadar hevesli olduğunu bilmiyordum Amcacığım." Emmett'in buz gibi sesine Harris sinirli bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Ama bu noktaya geldikten sonra Rachel'in da geri dön-meye niyeti yoktu. Aralarındaki ilişkinin ne kadar tehlikeli bir noktaya gittiğini Emmett fark etmiyordu belki ama o far-kındaydı. İşler iyice arapsaçına dönüp, durum eski bir Yu-nan tragedyası halini almadan bir şeyler yapmak ona düşü-yordu.

Gözlerini bara çevirince kendisine bakan üç erkeği gördü. Üçü de sarışın ve yakışıklıydı. Dudaklarının kenarında hafif alaycı bir tebessüm vardı. Rachel, Emmett'a en çok benze-yenin o olduğunu görerek kararını verdi.

"Soldaki kim?" diye sordu amcasına. İçki bardağını eline alarak tatlı tatlı gülümsedi. Emmett hiç konuşmadan öfkey-le ona bakmaya devam ediyordu.

Harris "Stephen Ames," diye karşılık verdi. Ama RachePin seçimini beğenmemiş gibi yüzünü buruşturmuştu, "ötekiler-den birini seçebilirdin hayatım. Evet, çekici bir erkek ama kötü bir şöreti vardır..."

'Daha iyi ya,' diye düşündü Rachel. Emmett'm şöhretinin de pek iyi olduğu söylenemezdi. Stephen Ames rahatlıkla onun yerini alabilirdi. "Beni onunla tanıştırebilir misin?"

Harris yan gözle Emmett'a baktı. Sanki ondan izin ister gibiydi. Ama bakışına hiçbir karşılık alamayınca "Şey, ta-bii," diyebildi.

"Rache'ın genç gözdesi ne iş yapıyor?" diye sordu Em-mett birden.

"Pek bilemiyorum... Ama çok parası olduğu kesin. Büyük paralar karşılığı golf oynuyor ve hep kazanıyor... Bel-" ki... belki de bir çeşit tarımla uğraşıyordur. Marijuana gi-bi."

Emmett'm yüzünde aşağılayan bir ifade belirdi. "Tahmin ederim."

"Sen de bir zamanlar aynı şeyi yapıyordun, unuttun mu?" Suçluluk duygusu RachePin sesinin umduğundan daha sert çıkmasına neden oldu.

Bunun üzerine Emmett gözlerini ona çevirdi. Rujla iyice belirginleşmiş dudakları, eteğin yırtmacından cömertçe gö-rünen göğüs-lerden ayırmadan gülümsüyordu. "Ama beni bu harika ya-ratıkla tanıştırma fırsatım kaçırmak istemedim. Adadaki bü-tün güzel kadınları tanıdığımı sanıyordum oysa."

"Ama..."

"Sohbetinizi kesmek istemezdim Chandler." Kulağının di-bindeki yumuşak sesi duyan Rachel başını birden çevirince Stephen Ames ile burun buruna geldi. Genç adam koltuğu-nun yanında durmuş, gözlerini dekolteden görünen göğüs-lerden ayırmadan gülümsüyordu. "Ama beni bu harika ya-ratıkla tanıştırma fırsatım kaçırmak istemedim. Adadaki bü-tün güzel kadınları tanıdığımı sanıyordum oysa."

"Stephen Ames, kuzenim Rachel Chandler. Bu da ağabe-yi Emmett."

Stephen bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Şu es-rarengiz Emmett Chandler! Ve bu güzel hanımın ağabeyisisiniz. Bunu duyduğuma çok sevindim. Sizin kocası veya sev-gilisi olmanızdan korkuyordum."

Rachel birden Stephen Ames'den hoşlanmadığını hissetti. Tenini yakıyormuşçasına bakan o gözlerden, boşuk sesinden hoşlanmamıştı. Ama kendisini zorlayarak gülümsemeyi başardı.

"Sadece ağabeyim."

"Öyleyse seni yemeğe davet etmek için ondan izin alma-ma gerek yok." Stephen Ames yine gülümsedi. Kolunu kol-tuğun arkasına koymuş, parmakları yavaşça Rache'in çıp-lak omuzlarını okşamaya başlamıştı. Güneş yanığı yüzünden zaten canı acıyan genç kadın içgüdüsel bir hareketle birden öne eğildi, sonra kendini zorlayıp tekrar arkasına yaslandı. Adamın kahkahası kendinden emin ve yılışıktı. Rachel tam ona çekip gitmesini söyleyecekti ki, Emmett'ın yüz ifadesini fark etti. Gözleri öfkeyle kısılmış, dudakları ince bir çizgi halini almıştı. Üstünde beyaz, yakasız bir gömlek vardı. Üstten açık üç düğmesinin arasından göğsündeki sarı tüyler görünüyordu. Gömleğin uzun kollarını kıvrımış, bronz rengi güçlü kol-larını açıkta bırakmıştı. Rachel bütün vücudunun istekle tit-rediğini fark ederek gözlerini kapadı.

"öbür güne ne dersin Rachel?" diyordu Ames. "Bu ada-nın bütün güzelliklerini gösteririm sana. Çılgın bir rüya ya-şatacağıma söz veriyorum. Senin gibi bir kadın bir amcayla bir ağabey arasında ziyan edilmemeli."

Rachel gözlerini yavaşça açıp gülümsedi. Stephen Ames' in gerçekten yakışıklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Tek kusuru fazla konuşmasıydı. Biraz çenesini kapamayı bilse bel-ki daha dayanılabilir bir adam olacaktı. Ama ne olursa ol-sun ona dayanmak zorundaydı. Hem kendi hem de Emmett'ın iyiliği için. "Benim için hiçbir sakıncası yok," diye karşı-ılık verdi, masanın karşı tarafındaki öfkeli bakışları umursa-mamaya çalışarak.

O uzun parmakları yine çıplak sırtında hissetti. "Güzel, öyleyse seni saat yedide alırım," diye mırıldandı Ames. "Ba-na yolu tarif edersin değil mi Harris?"

Harris tedirgin görünüyordu. "Tabii sevgili oğlum. Biraz değişiklik kuzenime de iyi gelecek, eminim."

"İstediği değişikliği ona yaşatacağımdan kuşkun olmasın Harris." Rachel'm sırtını okşamaya devam etti.

Aynı anda Emmett birden ayağa kalktı. Çelik gibi parmak-ları Rachel'm koluna yapıştı. "Biz gidiyoruz. Sanırım sevgi-li kardeşim amacına ulaştı."

"Ama daha konuşmamız bitmemişti ki..."

"inan bana bitti!" Bütün vücudu öfkeyle gerilmiş, Rac-hel'ı kapıya doğru sürüklüyordu.

"Geliyorum," diye mırıldandı genç kadın telaşla. "Çekip durma. Herkes bize bakıyor."

"Sen de bunu istemiyor muydun zaten?" diye cevabı ya-pıstırdı Emmett hiddetle. Barın dışına çıkmışlardı. "Herke-sin ilgisini çekmek için böyle giyinmedin mi?"

Kumlu yoldan cipe doğru yürürlerken Rachel tökezledi. "Neden böyle sinirlendiğini anlayamıyorum."

"Kız kardeşimin bir fahişe gibi davranmasını seyretmekten hoşlanmıyorumdur belki." Emmett onu cipe doğru ittik-ten sonra kendisi de direksiyona geçti.

"Ben fahişe gibi davranmıyordum! Sadece iyi bir fikir ol-duğunu düşünmüştüm... Yani., yani, biriyle bir yemeğe çıkıp biraz etrafı dolaşırsam bir değişiklik olur diye düşünmüştüm."

Emmett öfkeli bir kahkaha attı. "Yemeğe çıkıp etrafı do-laşmak ha? Bütün amacın bu muydu? Davranışların daha çok yatağına davetiye çıkartmaya benziyordu." Gaza basıp hızla köşeyi döndü. Rachel bu külüstür cipin bu kadar sürat ya-pabileceğini rüyasında görse inanmazdı. Bütün gücüyle koltuğuna tutundu.

Sonra birden sakinleşti. Yüreği sevinçle doldu. Sevinme-mesi gerektiğini bilmesine rağmen.

"Kıskandın, değil mi?" dedi usulca.

"Kıskanmak mı?" Emmett gözlerini yoldan çevirmemişti bile. Ama zaten bu kadar hızlı giderlerken böyle bir şey yapmaya kalksa ikisi de paramparça olurlardı herhalde. "Rachel, Tanrı aşkına, ben senin ağabeyinim. Seni neden kıska-nayım?"

Neden kıskanacaktı gerçekten?

"Çünkü ağabeyim olman, bütün ilgimi sana vermeme is-temeni engellemez. Seni hasıl sevdiğimi biliyorsun, bu da ho-şuna gidiyor."

Bomboş yolda hızla ilerleyen cip biraz yavaşladı. Emmett'ın yüzündeki ifade de biraz yumuşamış gibiydi. Gözlerini yine yoldan ayırmadı ama direksiyonu tutan parmakları gevşemişti. Emmett'ın ellerinin ne kadar güzel olduğunu ilk kez o za-man fark etti Rachel. Parmakları uzun, elleri biçimliydi. Ağa-beyinin bu özelliğini hiç hatırlamıyordu. Hatta aklında kal-dığı kadarıyla Emmett'ın elleri küçük ve yuvarlak hatlıydı es-kiden. Ama zaten onunla ilgili hatırlamadığı o kadar çok şey vardı ki, bu da onlardan biriydi işte.

"Beni seviyorsun, değil mi?" dedi genç adam. Rachel bir-den rahatladı. Güneşte fazla kalmaktan

yanan omuzlarının ve sırtının acısı bile hafifler gibi oldu. Aslında konu çok tehlikeliydi ama Emmett'in öfkesinin geçtiğini görmek bütün tehlikeyi göze almaya değerdi. "Evet," diye cevap verdi. Nasıl olsa bundan sonra Stephen Ames'in yakın ilgisiyle uğraşmak zorunda kalacak, Emmen da yine eskisi gibi sevgili ağabeyi olacaktı. Gözlerini ona çevirip dürüstçe konuştu. "Hayatımda hiç kimseyi senin kadar sevmedim. Üstelik bunun ne kadar saçma olduğunu da biliyorum. Bana bir domuz gibi davranıyorsun ama seni yine de seviyorum Emmett. Zaman öldürmek için seçtiğim diğer insanların hepsi ikinci tercihim."

Uzun bir sessizlik oldu. "Stepnen Ames ile ilgilenmenin nedeni bu muydu Rachel?" Genç adamın sesi yumuşak ve sevgi doluydu.

Rachel birden korkuya kapıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğini anladın," diye mırıldandı Emmett. Bir an durdu. "Pekâlâ Rachel, onunla çık bakalım. Ama dik-katli ol. O adamın sandığın gibi bir şövalye olduğunu zan-etmiyorum."

"Onunla evlenecek değilim Emmett!"

"Biliyorum. Sadece şeytanları kovmaya çalışacaksın." Rachel'in cevap vermesine fırsat bırakmadan arabayı kulübenin önünde durdurdu. Zaten cevap verme fırsatı olsa bile ne söyleyeceğini bilemiyordu Rachel. "Hadi insene. Ben belki biraz yürüyüşe çıkarım. Belki de yine Lihue'ye dönerim."

Hava iyice kararmıştı. Rachel yerinden kıpırdamadı. "Ne yapacaksın orada?"

Emmett gözlerini ona çevirdi. Sarı saçları ay ışığında parlıyordu. "Benim de kendi şeytanlarımı kovmaya ihtiyacım olabileceği hiç aklına gelmiyor mu?"

Rachel söyleyebileceği bir şey yoktu. Arabadan inip kapıyı sertçe kapattı. Uzun ökçeli ayakkabıları kuma batınca eğilip onları ayağından çıkardı ve yavaşça verandaya doğru yürüdü. Emmett hiç kıpırdamadan onun arkasından baktı.

O sarı elbisenin içinde, ay ışığı altında her zamankinden güzel görünüyordu gözüne. Kalbinin acıyla sızladığını hissetti. Cipi birden vites geçirip gaza bastı. Son hızla uzaklaşırken Rachel'm döndüğünü ve ona baktığını fark etti. Ama yanaklarında parladığını sandığı yaşlar herhalde romantik bir hayal ürünü olmalıydı.

Cip yolun sonunda gözden kaybolana kadar Rachel arkasından baktı. Sonra elinin tersiyle yüzünü silip içeri girdi. Sırtının ve omuzlarının acısı dayanılmaz bir hal almıştı. Ama bundan şikâyetçi değildi. Hiç olmazsa kafasını meşgul edecek bir şey vardı.

Mutfağa gidip karbonat aradı. Karbonatlı banyo suyu, güneş yanığı için en eski ama en etkili yöntemlerden biriydi. Ama ne mutfakta karbonat vardı ne de banyo dolabında güneş yanığı için bir krem. Gündüz alışveriş yaparken E vitamini içeren bir krem almayı akıl etmişti neyse ki. Onunla idare edebilirdi. Tabii sırtına sürmeyi başarabilirse. Emmett'in gelmesini bekleyip çıplak sırtına krem sürmesini asla isteyemezdi. Zaten sabana kadar dönüp dönmeyeceğinden emin değildi. Elbisesini ve iç çamaşırlarını çıkarıp krem kutusuna uzandı. Ama eli bir türlü yanın bölgeye uzanamıyordu. Sırtı bu kadar yanarken incecik bir gecelik giymeye bile tahammülü yoktu. Yapacağı tek şey yatağa yüzükoyun uzanıp acının geçmesini beklemektir. Eğer şansı yaver giderse belki biraz uyu-yabilirdi. Zaten son günlerde hiç doğru dürüst uyuyamıyordu. Sadece geçen gece Emmett'in yatağına gittiği zaman sankin bir şekilde uyuyabilmişti.

Yan dönmek istediğinde ayağı yatak ucundaki iskemleye çarptı ve can acısıyla inledi. Gözlerinden birden yaşlar boşandı.

"İyi misin?" Emmett'in sesi oturma odasından geldi. Rachel şaşkınlık ve panik içinde yatak örtüsünü çıplak vücudunun üstüne çekti.

"İyiyim," diye bağırdı. Ama gözyaşlarıyla tıkanan boğazından boğuk bir hırıltı halinde yükselmişti sesi.

Bir saniye sonra kapı açıldı ve oturma odasından gelen ışık huzmesi içinde Emmett göründü. Rachel onun yüzündeki ifadeyi göremiyordu. Yatak örtüsünü omuzlarının üstüne biraz daha çekince kendini tutamayıp acıyla inledi. Emmett odanın ışığını yakarak içeri girdi.

"Se...seni bu kadar erken beklemiyordum," diye kekeleydi.

"Fikrimi değiştirdim." Genç adam yatağın yanına geldi. "Neyin var Rachel?"

"Yok bir şey." Emmett'in kaşlarının çatıklığını görünce "Yani önemli bir şey yok," diye mırıldandı.

"Bugün güneş-te biraz fazla kaldım galiba. Hemen 'Sana söylemişim,' diye başlama. Sanırım yeterince dikkat etmemiştim."

Emmett sessizce ona baktı. "Herhangi bir şey var mı yanında?"

"Sadece E vitamini kremi ama..."

"Yanık nerende?"

"Sırtımda., ama..."

"Elin uzanabiliyor mu oraya?" Yatağın baş ucunda du-ran ve henüz açılmamış krem kutusuna uzandı. "Tabii ki uza-namıyor. Hadi dön Rachel. Ben süreceğim."

Genç kadın yüzünün kıpkırmızı kesildiğini hissetti. "Em-mett, inan ihtiyacım yok. önemli bir şey değil. Ayrıca çıpla-ğım."

"Neden?"

"Çünkü canım çok yanıyor..." Sözlerini tamamlayama-dı,

"Hadi, dön." Genç adam kararlı bir tavırla yatağın yanı-na oturdu.

"Emmett, sana söyledim. Çıplağım!"

"Rachel, inan bana, daha önce de sayısız kere çıplak ka-dın vücudu gördüm. Seninkinin çok değişik olduğunu san-mıyorum." Emmett'in gözlerinde neşeli bir pırıltı belirdi.

"Umurumda bile değil! Ben utangaç bir insanım. Sen de benim ağabeyimsin!"

"Evet, ağabeyimim, öyle değil mi?" Emmett'in sesi»nazik-ti. "Pekâlâ, örtüyü vücuduna sar ve yüzükoyun yat. Sonra ben kalçalarına kadar indiririm. Hem senin namusuna zarar gelmez hem de ben kremi sırtına sürmüş olurum. Sonra iki-miz de güzel bir uyku çekeriz. Gerçi benim için epey erken sayılır ama..."

"Ben... yorgundum. Onun için erken yattım."

"Ağabeyinin sözünü dinleyecek misin yoksa seni ben mi çevireyim şimdi? Bu arada popona birkaç tokat da atabili-rim. İnsan kardeşini küçükken dövmeyince böyle oluyor iş-te. Sen çocukken hiç dayak yemedin değil mi?"

Rachel'in utancı kısa bir an için geçmiş, gözlerinde meraklı bir bakış belirmişti. "Harold bana vurmaya kalktığında ne yapmıştın hatırlamıyor musun?"

Emmett bir an sustuktan sonra "Sadece hak ettiği cevabı almıştı," diye karşılık verdi. "Dön Rachel."

Genç kadın içini çekerek onun söylediğini yaptı. Az sonra 80

uzun, güçlü parmakların tüy gibi dokunuşlarla çıplak sırto-da gezinmeye başladığını hissetti.

"Güneş yanığı için daha etkili bir şey bulamadın mı?" di-ye sordu Emmett yumuşak bir sesle.

Rachel gözlerini kapadı. Sırtının acısı hafifliyor, teninde-ki temasın keyfini yaşamak istiyordu. "E vitamini son dere-ce etkilidir bu tür yanıklarda," diye mırıldandı.

"Senin de benden daha akıllı bir insan olduğunu söylene-mez. Serseri bir hippiye benziyorsun."

Genç adamın sesinde sevgi dolu bir alaycılık vardı. Rachel büyülendiğini hissetti. "Doğru dürüst bir ilaç alman gerekirdi eczaneden."

"Cahil!" diye mırıldandı Rachel. "Doğal yöntemler her zaman daha etkilidir."

"öyle mi?" Genç adamın sesi baştan çıkarıcıydı. Parmak-ları yavaşça sırtında dolaşmaya devam etti. Tecrübeli, kadın vücudunu tanıyan parmaklardı bunlar. 'Bu işi iyi biliyor,' diye düşündü

Rachel. Bir kadına nasıl dokunacağını, onu nasıl harekete geçireceğini biliyordu. Birden sırtüstü dönmek, o parmakların temasını göğüslerinin üstünde hissetmek istedi. Sonra korkuyla titredi. Korkuyla ve suçlulukla. Neler düşü-nüyordu böyle?

"Neyin var?" Emmett ellerim geri çekti. Sesinde merak vardı. "Kremin bir yararı olmadı mı?"

Rachel kendini zorlayarak başım salladı. "Sanırım bugün çok yoruldu. Teşekkürler Emmett." Ona bakmaya cesa-ret edemiyordu. Bakarsa, yüzündeki ifadenin kendisini ele vereceğinden korkuyordu. Utançla yüzünü yastığa gömdü. "Yarın sabah görüşürüz."

Emmett bir süre hiç kıpırdamadan onu seyretti. Kafasın-dan geçenleri öğrenebilmek için neler vermezdi Rachel? Ama genç adam tek bir kelime söylemedi. Yavaşça ayağa kalktı, "iyi geceler Rachel."

Az sonra ışık sönmüş, kapı yavaşça kapanmıştı. Rachel ba-şım ancak o zaman kaldırabilirdi yastıktan. Kalbindeki acı sır-tındakiyle kıyaslanmazdı bile.

"Kahretsin!" diye fısıldadı gözyaşları içinde. "Kahretsin!"

Konu Başlığı: Ynt: Yasemin Kokulu Aşk/ Anne Stuart

Gönderen: moryel üzerinde Nisan 27, 2007, 01:50:16 am

şimdiye kadarki bölümler pdf;

<http://www.speedyshare.com/318358460.html>

Konu Başlığı: Ynt: Yasemin Kokulu Aşk/ Anne Stuart

Bölüm Dokuz

Rachel uykusuz bir gecenin sonunda yataktan kalktığında odası karanlıktı. Hawaii'ye geldiğinden beri havayı ilk kez bulutlu görüyordu. Palmiye ağaçları rüzgârda sağa sola bükülüyor, sert rüzgâr küçük evin duvarlarında ısıklık çalıyordu.

Rachel blucininin üstüne uzun kollu bir gömlek giydikten sonra gece silmeye fırsat bulamadığı makyajını temizledi. Saçlarını da iki örgü halinde topladı. Tertemiz yüzü, örgülü saçlarıyla on beş yaşında bir lise öğrencisine benzemişti. 'Belki de böylesi daha iyi,' diye düşündü. Ne kadar genç görünüp kendisini ne kadar küçük hissederse içindeki şeytanın sesini de o kadar kolay bastırabilirdi.

Oturma odasına gittiğinde Emmett'ı orada buldu. Pencerenin önünde durmuş, gözlerini okyanusa dikmişti.

"Kahvaltıda ne istersin?" diye seslendi neşeli çıkmasına gayret ettiği bir sesle.

Emmett yavaşça dönüp gözlerini ona dikti. Odada gergin bir sessizlik vardı. Sonra birden kendine gelir gibi oldu. "Hiçbir şey istemiyorum." Gözlerini tekrar sahile çevirdi. Kızgın dalgalar kıyıyı dövüyordu. "Ben kahve içtim."

"Öff, ben senin kahveni biliyorum. Eğer üstüne bir şeyler yemezsen, o kahve mideni delebilir.

Hadi, ne istiyorsun söyle. Omlet yapayım mı? Ya da tost?"

"Hiçbir şey istemiyorum Rachel." Genç adamın sesi yumuşak, bakışları dalgındı.

Rachel şakacı bir tavırla ona yaklaştı. "Eskiden yemeklere bu kadar ilgisiz değildin. Yirmi beş yaşma geldiğinde hafifçe göbeğinin çıktığını bile hatırlıyorum. Ariel eğer dikkat etmezsen günün birinde yusuvarlak bir adam olacağım söyleyip seni uyarıyordu."

"Demek son on beş yılda Ariel'in tavsiyelerine uymuşum," diye mırıldandı Emmett. Sonra yavaşça dönüp onun yüzüne baktı. "Fırtına geliyor."

Denize bakma sırası Rachel'e gelmişti. "Galiba haklısın, "dedi sesinde hafif bir korkuyla. "Çok mu şiddetli olur?"

Denize bu kadar yakın olduğumuz için bir tehlike var mı?"

"Sanmıyorum. Harris ile konuşacağım. Hava raporunu öğrenmiştir o. Burada genellikle tayfun olmaz. Herhalde kuvvetli bir rüzgârdan sonra her şey sakinleşir. Fırtınadan korkuyor musun?"

Rachel sinirli bir şekilde güldü. "Nasıl tahmin ettin?"

Genç adamın yüzündeki gülümseme Rachel'in biraz rahatlamasını sağladı. "Biliyorum, biliyorum, ödeşin biriyim ben. Her şeyden korkuyorum nedense."

"Yok canım, o kadar da değil," diye karşılık verdi Emmett yumuşak bir sesle. "Sadece birkaç fobin var, o kadar."

"Çok nazıksın sevgili ağabeyciğim." Son kelimeyi özellikle vurguladı. Emmett'in ağabeyi olduğunu hiç aklından çıkarmaması gerekiyordu. "Uçaktan korkuyorum, denizden korkuyorum, fırtınadan, yılanlardan, sevgiden, ölümden korkuyorum, öncelik sırası böyle olmasa da hepsinden korkuyorum işte."

Emmett yumuşak bir sesle "Peki, korkmadığın bir şey var mı Rachel?" diye sordu.

"Senden korkmuyorum Emmett," diye fısıldadı Rachel. Pencerenin önünde yan yana durmuşlar, denize bakıyorlardı. Tek bir kelime etmeden böylece durdular. Sonra Rachel kendini zorlayarak ondan uzaklaştı. "Biraz daha kahve ister misin?"

"Ne? Oh, hayır, teşekkürler. Biraz yürümeye ihtiyacım var. Az sonra dönerim." Elindeki boş kahve fincanını pencerenin pervazına bırakıp kapıya yürüdü.

"Yağmurda mı dolaşacaksın?"

"Daha saatlerce yağmur yağmayacaktır Rachel. Buranın iklimini öğrenecek kadar kaldım adada. Fırtına öğleden sonra geç saatlerde, belki de akşam patlayacak. Merak etme. O zamana kadar dönerim. Korkmuyorsun değil mi?" Kapıdan çıkmak üzereyken durakladı.

Genç kadın yüzüne neşeli bir tebessüm yerleştirmeye çalışarak elini salladı. "Tabii ki korkmuyorum. Hadi git."

Emmett hızlı adımlarla sahilde uzaklaşırken arkasından baktı. Sanki bir şeyden, belki de kendisinden kaçıyor gibiydi genç adam. Dün gece o da kendi şeytanlarını kovmaya ihtiyacı olduğunu söylemişti. Acaba ikisinin de söz ettiği şeytanlar aynı şeytanlar mıydı?

Rüzgâr gittikçe şiddetleniyor, gün ortasında hava kararıyor du. Rachel iki saat boyunca evin içinde dolaşıp Emmett' in bir an önce dönmesi için dua edip durdu. Sinirleri öylesine gerilmişti ki, bir yerde oturamıyordu bile. Emmett nihayet geri geldiğinde sıkıntıdan ve gerginlikten çığlık çığlığa

bağırarak durumdaydı.

Oturma odasında karşılıklı oturdular. Emmett eline bir kitap almış, gözlerini ona dikmişti. Rachel da sessizce göz ucuyla onu seyrediyordu. Bir saat kadar sonra Emmett'm tek bir yaprak bile çevirmediğini fark etti.

İçerisi gitgide kararıyor ama ikisi de kalkıp ışığı yakmak için herhangi bir harekette bulunmuyordu. Rachel bu gergin atmosfere daha fazla dayanamayacağım anlayınca birden yerinden fırladı. Bu arada kolu koltuğun kenarında duran çay bardağına çarpmış ve son dakikada ani bir hamleyle bardağı yakalamıştı.

Emmett başını kaldırıp ona baktı. Yüzündeki ifadeyi anlamak imkânsızdı.

"Ben biraz uyuyacağım," dedi Rachel nefes nefese. Ondan uzaklaşmak istiyordu. Ama yürüyüşe çıkmaya da korkuyordu. Sahildeyken fırtınaya yakalanma tehlikesini göze alamazdı. Üstü açık ciple dolaşmak da pek akıllı bir hareket olamazdı bu havada. En iyisi uyumaktı.

"İyi fikir," diye mırıldandı Emmett. Gözlerini yine kitabına dikti. "Ben de birkaç saatliğine dışarı çıkacağım. Döndüğüm zaman yemek yeriz."

"Dı... dışarı mı çıkacaksın?" Sesinin korkuyla titremesini engelleyemedi. "Ben de seninle gelebilir miyim?" O küçük cipte Emmett ile yan yana oturmaktan korkuyordu, ama evde tek başına kalmaktan daha çok korkuyordu.

"Korkarım bu mümkün değil. Çok kısa bir süre içinde tamamlamam gereken bir yığın iş var. Küçük kardeşimin benimle oradan oraya sürüklenmesini istemem." Genç adamın sesi sakindi, hatta biraz sıkılmış gibi.

Rachel yalvarmakla bir şey kazanamayacağım anlayınca "Peki," dedi aynı sakin ses tonuyla. "Eğer fırtına tayfuna çevirirse hemen eve dönersin herhalde, değil mi?"

"Tabii. Hadi git uyu Rachel. Ne zaman gittiğimi fark etmeyeceksin bile. Sen uykudayken de fırtına bitmiş olacak."

"Yani fırtınada mı gideceksin?" Sesinin birden tizleşmesini engelleyemedi.

Emmett içini çekerek kitabını kapadı ve başını kaldırdı. "Geri döneceğim Rachel. Hiçbir şey zarar veremez sana, merak etme."

"Söz mü?"

Genç adam uzun bir süre tereddüt etti. Sanki ağzından çıkacak kelimeleri tartıyor gibiydi.

Sonunda "Zarar görmemen için elimden gelen her şeyi yapacağım ben ufaklık," dedi. Sanki bir şey daha söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama hemen kapadı.

Sanki yine 'Bana güven, diyecek gibiydi. Ama demedi. Bunu söylemekten çekiniyor gibiydi. Rachel bir an durakladıktan sonra "Sana güveniyorum Emmett," dedi.

Yüzünde bir an acı dolu bir ifade mi belirmişti? İyice kararan odada doğru dürüst göremediği için bundan emin değildi genç kadın.

"Hadi git uyu ufaklık."

Rachel omuzlarını silerek oradan çıktı.

Ama kırk beş dakika sonra yatağında gözleri açık yatarken kolay kolay uyuyamayacağını da anlamıştı. Emmett birkaç dakika önce gitmişti. Uzaklaşan cipin motor gürültüsünü duyduğunda gözlerindeki son uyku kırıntısı da yok olmuştu.

Rüzgâr gittikçe sertleşiyor, kıyıya vuran azgın dalgaların sesi kulaklarını uğuldatıyordu.

Uyuyamamasının bir yaran vardı tabii. Hiç olmazsa, artık her gece görmeye başladığı o kâbusları görmekten kurtulurdu. Amerika'ya döndüğü, zaman neler yapacağını düşünebilirdi bu arada.

Hawaii'deki tatil iyi gelmişti ama hayatını kazanmak için er veya geçişine dönmek zorundaydı.

Üstelik başka insanların dertlerini dinlemek kendi dertlerini unutmasına da yardımcı olacaktı.

Örneğin Mrs. del Gado on üç çocuğuna tek başına bakmak zorundaydı. Bir yandan da ilerlemiş göğüs kanseriyle boğuşuyordu. Marty Halprin kırk beş yaşma gelmesine rağmen girdiği her işte üç aydan fazla çalışmayan ve bunun getirdiği sıkıntıları göğüslemek zorunda olan bir insandı. Sonra Robbie vardı. Beş yaşındayken babasından yediği dayak yüzünden hastanelik olan, on yaşında evden kaçan ve on üç yaşında fahişe olan zavallı Robbie. Kız şimdi on beş yaşındaydı ve kendisini altmışında gibi hissediyordu. Bütün bunları düşününce kendinden utandı Rachel.

Bu insanların dertlerinin yanında onunkiler şımarıklıktan başka bir şey değildi. Durup dururken kendine dert yaratıyordu. Artık aklını başına toplaması şarttı. Biraz uyursa bunu daha iyi başaracaktı galiba. Gitgide yaklaşan fırtınanın sesini umursamamaya çalışarak yüzünü yastığa gömdü ve gözlerini kapadı.

Uyur uyumaz onu yambaşında bulmuştu. Emmett'a benziyor, Emmett gibi konuşuyordu ama ağabeyi değildi. Bundan kesinlikle emindi Rachel. Yatağın ayak ucunda durmuştu. Ela gözlerinde her zamanki anlaşılmaz ifade yoktu. Tam tersine istekle koyulaşmış renkleri. Asla bir Chandler'a

ait olamayacak olan kocaman, biçimli ellerini ona uzattı.

Az sonra yatakta, yambaşında yatıyordu. Rachel'ı öptü. Ama Rachel onun dudaklarının temasını hissetmiyordu. Elbiselerinin çıkarıldığını fark etti ama onların da vücudundan nasıl sıyrıldığını hissetmemişti. İstekle titreyen bedenini genç adama bastırdı ama teninde sadece bir boşluk hissi duydu. Gördüğü ama dokunamadığı kulağa "Lütfen," diye fısıldadı.

"Lütfen ne?" Bu sesi tanıyordu. Hem de çok iyi tanıyordu.

"Lütfen," diye yalvardı yine. "Sana ihtiyacım var. Sana dokunamıyorum, seni hissedemiyorum. Lütfen izin ver."

Genç adam onu yine öptü. Rachel çıldıracak gibiydi. O dudakların temasını hissedemiyordu bir türlü. "Adımı söyle Rachel."

"Hayır," diye inledi genç kadın. "Söyleyemem."

"Söyleyebilirsin Rachel. Eğer beni istiyorsan adımı söyle. Adımı söyle isteğini yerine getireyim."

Genç adam onu yine öptü.

"Hayır," diye haykırdı Rachel bütün gücüyle. O ismi söyleyemezdi. Söylediği anda ruhunu şeytana satacağım biliyordu.

Genç adam biraz geri çekilip onun gözlerinin içine baktı. "Adımı söyle Rachel," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Rachel o sesteki gerginliği fark etti. Hiçbir şeyin önemi kalmamıştı birden. Aralarındaki o görünmez engeli kırması gerektiğini biliyordu. Onun bu kadar yakınında olup da uzak durmaya çalışmak dayanılmaz bir işkenceydi. Her şeyini kaybedeceğini bilse bile buna değerdi.

"Emmett," diye fısıldadı sevgiden titreyen bir sesle. "Emmett, sev beni."

Aynı anda küçük yatak odasına bir bomba düştü sanki. Birbiri peşi sıra çakan şimşekler içeriyi aydınlattı. Tanrılar öfkelerini kusuyorlardı. Rachel bir çığlık atarak yatağın içinde doğruldu.

Konu Başlığı: Ynt: Yasemin Kokulu Aşk/ Anne Stuart

Gönderen: moryel üzerinde Nisan 27, 2007, 02:40:28 pm

Giyinik ve yalnızdı: Sadece vücudunun titremesi geçmemişti. Korkunç bir gökgürültüsü odanın duvarlarını sarstı.

"Tamam, geçti artık," dedi yüksek sesle. Sesini ne kadar yükseltirse, korkusunu da o kadar bastırabileceğini hissetti.

"Rüya gördün. Sadece bir rüya. Fırtınanın gürültüsüyle uyandın. Yeter artık."

Titreyen bacaklarının üstünde durmaya çalışarak yataktan kalktı ve elektrik düğmesine bastı. Ama içerisi hâlâ karanlıktı.

Bir an ne olduğunu anlamadan şaşkın şaşkın düğmeye baktı. Sonra aklı basma geldi. Elektrikler kesilmiş olmalıydı. Kibrit, mum gibi bir şeyler bulmalı ve içeriyi aydınlatmalıydı. Tam ona ihtiyacı olduğu anda Emmett neredeydi sanki?

Bastıran fırtınayla birlikte hava ısınmış gibiydi. Sıcaktan ve rutubetten üstündeki blucin bacaklarına yapışmıştı. Pantolonu çıkartıp sarı keten elbisesini giydi.

Oturma odası yatak odasından biraz daha aydınlıktı. Saatin kaç olduğunu bilmiyordu ama umurunda da değildi zaten. Korkudan uyuşan beynindeki tek fikir, bu küçük kulübede yalnız olduğu ve dışarıda da korkunç bir fırtınanın hüküm sürdüğüydü. İçerisini biraz daha aydınlatabilse, belki korkusunu da bastırabilirdi. Gökgürültüsüyle birlikte yeni bir şimşek daha çakınca korkuyla mutfığa koştu.

Ama çekmecelerde ne kibrit vardı ne de mum. Belki de kafasındaki günahkâr düşünceler yüzünden Tanrının bir cezasıydı bu fırtına. Çekmeceleri kapatıp dolabın kapağını açtı ve son bir umutla elini içeri daldırdı. Aynı anda bir şimşek daha çakmış, mutfak kapısında durup onu seyreden silueti aydınlatmıştı. Rachel korkuyla dolaptaki keskin sebze bıçağını kavrayıp bir çığlık attı. Titreyen bacakları bedenini taşımıyordu artık.

Konu Başlığı: Ynt: Yasemin Kokulu Aşk/ Anne Stuart
Gönderen: moryel üzerinde Nisan 27, 2007, 02:44:36 pm

Tam yere düşeceği sırada Emmett'in güçlü kollarını bedeninde hissetti. Parmaklarını yağmurdan sırlıslıkla olmuş gömleğın sardığı omuzlara geçirdi. Genç adamın sesi yumuşak ve alaycıydı. "Gerçekten bayılıyor musun ufaklık? Bu kadar korkak olduğunu tahmin etmemiştim."

Rachel başım sallayarak ona sarıldı. "Be... beni korkuttun," diye fısıldadı.

"Geldiğini duymamıştım."

"Fırtınanın gürültüsünden duymam imkânsızdı zaten." Tam o sırada gök yeniden gürledi ve Rachel korkuyla titredi. "Tamam, geçti artık Rachel," diye mırıldandı

Emmett. Sıcak nefesi genç kadının saçlarını okşadı. "Hiçbir şey sana zarar veremez artık."

Rachel hiç kıpırdamadan, nefes almaya bile korkarak onun kollarının arasında durdu. Emmett bir eliyle onu ensesinden tutmuş, diğeri eliyle beline sarılmıştı. Baş parmağı yavaşça boynunu okşuyordu. Titreyen vücudu sert bedenine biraz daha bastırıldı.

Aralarında garip bir elektriklenme oldu. Rachel'ı hem korkutan hem de yüreğini sevinçle ısıtan bir elektriklenme. Mutfağın ortasında birbirlerine sarılmışlar, öylece duruyorlardı.

Sonra Emmett onun çenesini hafifçe tutup başını yukarı kaldırdı. Ela gözlerindeki o anlaşılmaz ifade yoktu artık. Tutkuyla, ağılıkla, istekle bakıyordu genç kadının yüzüne.

"Rachel," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Bana ne yaptın böyle?"

Rachel'in gözleri irileşti. Suçluluk duyuyordu. Ama pişmanlık ve korku değil. Emmett'in dudakları dudaklarına doğru yaklaşıırken teslimiyetle bekledi.

Aynı anda Tanrının öfkesi korkunç bir gökgürültüsüyle karanlık mutfakta patladı. Rachel bir çığlık atarak Emmett' tan uzaklaştı. Bir an korku ve dehşetle onun yüzüne baktıktan sonra deli gibi yatak odasına koşup kapıyı kapadı.

Daha fazla inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Emmett'a âşıkı. Ümitsiz, çaresiz bir aşkla seviyordu onu. Hayatında hiçbir erkeğı bu kadar istememişti.

Nasıl olduğunu bilmiyordu ama Emmett'in da onu istediğinden emindi. İki kardeşin birlerine asla beslememeleri gereken duyguların esiri olmuşlardı. Ateşle oynadığım bile bile burada kalmıştı. Ama bunu daha fazla sürdüremezdi. Hemen şimdi, bu gece, bu evi terk etmek zorundaydı.

Fırtınayı, karanlığı, bıçakla kesilen elinin acısını umursamadan eşyalarını valize doldurmaya başladı. Dışarıdan hiç ses gelmiyordu. Büyük bir ihtimalle Emmett da yaptığı hatayı fark etmiş, dehşete kapılmıştı. En iyisi ona görünmeden cipe binip buradan uzaklaşmaktı. Harris Amca bu gece kalabileceğı bir oda bulurdu herhalde. Olmazsa Peder Frank'in yardımını isteyecekti. Yarın

sabah da ilk uçakla Amerika'ya dönecekti.

Valizi kaptığı gibi odadan çıkıp verandaya yürüdü. Oturma odasında bir gaz lambası yanıyordu. Emmett'ı son anda fark etti. Mutfağın yanında durmuş, ona bakıyordu. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" dedi zorlama bir serinkanlılıkla.

"Gidiyorum."

"Saçmalama! Böyle deli gibi buradan uzaklaşman için ne yaptım?"

"Hiçbir şey.;. Sen hiçbir şey yapmadın." Genç kadın yaşlarla dolu gözlerini ona çevirdi. Duygularını saklamaya çalışmanın bir anlamı yoktu artık.

"Anlamıyor musun? Neden sen değilsin, benim. Gitmek zorundayım." Kapiya koştu.

Ama tam açmıştı ki Emmett yambaşmda belirdi. Camlan şangırdatan bir gürültüyle kapıyı kapadı. "Hiçbir yere gitmiyorsun." Rachel'in sırtım kapiya dayamıştı. Emmett'in kollarının çemberi arasında kaldığı için kıpırdamıyordu bile.

"Belki farkında değilsin ama dışarıda korkunç bir fırtına var. O cipin de üstü açık. Burada kalacaksın bu meseleyi halledeceğiz."

Rachel onun sıcak nefesini yüzünde hissediyordu. "Hayır," diye inledi. "Eğer gerekirse yürürüm bile. Bırak beni Emmett, lütfen."

Genç adam yorgun bir tavırla elini saçlarının arasından geçirdi. "Rachel, biraz mantıklı ol..."

Rachel bu fırsatı kaçırmadı. Emmett'in tek kolunu geri çekmesinden yararlanıp kapiya doğru bir hamle yaptı. Ama aynı anda çelik gibi parmaklar koluna battı. Geç kalmıştı.

Emmett'in dudakları bir anda dudaklarını kapadı. Açlıkla ve tutkuyla yanan dudaklar genç kadının son direncini de kırmaya çalışıyordu. Genç adam başını bir an geri çekip acımasız bakışlarını onun çaresizlikle kıvranan yüzüne dikti.

"Dudaklarını arala Rachel."

Rachel gözlerini kapayıp bu isteği yerine getirdi. Kollarını onun boynuna dolarken 'Bir kez... Sadece bir kez,' diye düşündü. Ama Emmett'in dilini ağzının içinde hissettiği anda her şeyi unuttu.

Bütün vücudu istekle titriyor, gırtlğından boşuk inilteler yükseliyordu. Emmett'in elleri sırtında, kalçalarında dolaşmaya başladı. Sıcak, nemli dudakları boynundan göğüslerinin arasına doğru iniyordu. Rachel'in dizleri titremeye başladı.

Yere uzanmak, Emmett'ı da kendisiyle birlikte aşağı çekmek istiyordu. Onu istiyordu. Her şeyiyle istiyordu. Hemen şimdi ve sonsuza dek.

Duygularının şiddetinden birden paniğe kapıldı. Emmett'ı çılgın gibi geri itip tuzağı yakalanmış bir hayvanın korkudan irileşen gözleriyle ona baktı.

"Hayır Emmett," diye fısıldadı titrek bir sesle. "Tanrı aşkına, sen benim ağabeyimsin! Hayır!"

Sonra birden kapiya atilip dışarı fırladı.

Her zamanki gibi yanlış ayakkabıları seçmişti. Yağmurla kayganlaşan kumların üstünde koşmaya başladığında tökezleyip yere düştü. Ama hemen kalkıp yeniden koşmaya başladı. Hiç durmadan çakan şimşekler yüzünü aydınlatıyor, sağanık şeklinde yağın yağmur gözyaşlarına karışıyordu. Ama ne olursa olsun o kulübeye dönemezdi. Bir daha Emmett'in kollarına atılamazdı...

Aynı anda çelik gibi parmakların koluna geçtiğini hissetti yine. Emmett onu sertçe döndürüp kendisine çevirmişti.

Yüzünde kararlı bir ifade vardı. Rachel vahşi bir hayvan gibi mücadele etmeye başladı. Tekmeliyor, ısıyor, bağırıyor, vuruyordu.

"Hayır Emmett! Hayır, hayır, hayır!"

Konu Başlığı: Ynt: Yasemin Kokulu Aşk/ Anne Stuart
Gönderen: moryel üzerinde Nisan 27, 2007, 07:43:48 pm

Emmett onu kollarından sıkıca yakalayıp kemiklerini kırarcasına sıktı. "Yeter artık Rachel!" diye haykırdı fırtınanın sesini bastıran bir sesle.

"Yeter artık! Ben senin ağabeyin değilim!" :o

Rachel'in bu sözlerin anlamını kavrayabilmesi için aradan bir süre geçmesi gerekti. Mücadeleyi bırakıp şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Ne dedin?" :o :o :o

Emmett'in yüzünde en ufak bir duygu kırıntısı yoktu. Yağmur damlaları yüzünden süzölüyor ama silmek için herhangi bir hareket yapmıyordu. "Senin ağabeyin değilim dedim." ::)

Rachel hareketsiz kaldı. Kollarındaki parmakların baskısının yok olduğunu neden sonra fark etti. "Peki, öyleyse kimsin?" ???

Bu kadar yalanın arasında bir fazlasının ne zararı vardı? "Adım Jake Addams," dedi genç adam yorgun bir sesle.

"Harris Amca biliyor mu? Oh, tabii ki biliyor. Büyük bir ihtimalle ondan çıkmıştır bu fikir." >:(

Rachel bütün duygularının bir anda öldüğünü hissetti. Başından beri yalan söyleyen, onu aldatan adama görmeyen gözlerle baktı. ???

"Eve gel," dedi genç adam elini ona uzatarak. Ama Rachel'in yüzündeki ifadeyi görünce elini hemen geri çekti. "Elin kanıyor. Sarmamız gerek. Söz veriyorum, sana dokunmayacağım bile."

Rachel dalgın bir tavırla eline baktı. Her tarafından süzölen yağmur damlaları elindeki kanla karışıp yere dökölüyordu. Sonra tekrar başını kaldırdı.

"Denemeye kalkarsan seni öldürürüm zaten," dedi sakın bir sesle. Sonra yavaşça kulübeye doğru yürüdü. >:(;D

Oturma odasının ortasında şaşkın bir tavırla durdu. Beyni boşalmıştı sanki. Bütün vücudu uyuşmuş gibiydi. Emmett sandığı adam banyoya gitmiş ve az sonra elinde sargı bezleri ve oksijenli suyla geri dönmüştü.

"Kanepeye otur," dedi sakın bir sesle. Rachel ona soğuk bir bakış fırlattıktan sonra oturdu. Çıplak ayakları kum içindeydi. Yağmurda sıırıslık olan elbisesi vücuduna yapışmış, soğuktan sertleşen göğüs uçlarını ortaya çıkarmıştı. Genç adam onun önünde diz çöktü. Gözleri bir an için Rachel'in göğüslerine takılmış ama hemen bakışlarını kaçırmıştı.

"Nasıl kestini elini?" Yarayı oksijenli suyla yıkarken sakın görünüyordu.

"Mutfak dolabındaki bıçakla kestim." Rachel da onun kadar sakindi. Sakin ve bomboş.

"Seni bu konuda uyarmıştım. Keskin bıçakları mutfakta, bir yere asmak gerekir. Dolaba koyulmaz."

"Mutfak bıçakları hakkındaki değerli fikirlerin umurumda bile değil." Rachel soğuk bir sesle karşılık verdi. "Gerçek Emmett'a ne olduğunu öğrenmek istiyorum, öldü mü?"

Genç adam başını kaldırıp dikkatle ona baktı. "Sanmıyorum."

Rachel alaycı bir sesle "Sanmıyor musun?" dedi. "Günün birinde ortaya çıkabileceği aklınıza gelmedi mi öyleyse? Harris Amcayla birlikte planladığınız bu çirkin oyunu bozabileceğini düşünmediniz mi?"

"İster inan ister inanma ama bizim de istediğimiz bu zaten. Emmett'm yeniden ortaya çıkışı için Kauai'yi seçişimiz neden olabilir? Emmett'm en son görüldüğü yer burasıydı. Son zamanlarda da hâlâ burada olduğuna dair söylentiler çıkmıştı." Sesi son derece mantıklıydı.

"Demek bütün bunları onun iyiliği için yaptınız? Emmett ortaya çıksın ve mirası alsın diye ha? Senin bu kadar iyiliksever olacağını düşünmemiştim."

"Öyle mi?" Genç adam gözlerini onun yüzüne dikti. "Benim ne olduğumu düşünmüştün?"

Rachel cevap vermek için ağzını açtı, sonra kapadı. Derin bir nefes aldı.

Vücudunu saran o boşluk duygusu ve uyuşukluk yavaş yavaş kayboluyor, onun yerini korkunç bir öfke alıyordu. "Sizin hakkınızdaki düşüncelerimi ifade edecek sözcükleri kullanmasam daha iyi olacak galiba Mr.... Addams, adınız böyleydi değil mi? Küçük kardeşinizin ağzına yakışacak sözler olduğunu sanmıyorum." Ayaklarındaki ve bacaklarındaki kumları temizledikten sonra oksijen şişesini almak için elini uzattı. "Bundan sonrasını ben hallederim." Eli hafifçe titremişti. Karşısındaki adam bunu fark etmişse bile herhangi bir şey söylememeyi tercih etti. Şişeyi uzattı.

Rachel dizlerindeki sıyrıkları oksijenli suyla temizledikten sonra tentürdiyot sürdü. Cam yanıyor ama bunu hissetmiyordu bile. Bütün dikkatiyle işini yapmaya devam etti. "Eee, gerçek ağabeyim ortaya çıktığında ne yapmayı düşünüyordunuz?" dedi sahte bir nezaketle. "Şapkanızı saygıyla çıkarıp bir kenara mı çekilecektiniz? Peki ya Emmett ortaya çıkmazsa ne olacaktı? Varisi olduğu milyonlar sizin karakterinizde bir adam için baştan çıkarıcı bir etkiye sahip olmalı. Sevgili amcası kuzenini bulduğunu söyleyip sevgili kardeşi de aynı şeyi doğruladıktan sonra avukatları gerçek Emmett Chandler olduğunuza inandırmak pek zor olmayacaktı değil mi? Yoksa bütün bunlar aklınıza bile gelmemiş miydi?"

"Geldiğini söyleyemem doğrusu," diye karşılık verdi genç adam. İlk kez gerçekten doğru söylediğini fark ederek onun yüzüne baktı. Ama genç kadının öfkeli bakıştan buna asla inanmadığını gösteriyordu.

Rachel arkasına yaslandı. "Evet anlat bakalım Jake Addams, bu işe nasıl girdin? Son birkaç yıldır

neler yapıyordun?"

Bu soru, genç adamın o sakin tavrının birden kaybolmasına ve gözlerinin öfkeyle parlamasına yol açtı. Rachel bunu memnurlukla karşıladı. Onun nezaketine de, acımasına da ihtiyacı yoktu. Kızgın olduğu zaman kendini daha emniyette hissediyordu.

"Son altı ayı hapiste geçirdim." Jake Addams öfkesini yine de kontrol altına almayı başarmış ve sakin bir sesle karşılık vermişti. "Daha önce de zamanımın büyük bir kısmım yolculuk ederek geçiriyordum." Eh, bu söyledikleri de doğrudu işte. Bu tür oyunların kuralım iyi biliyordu. Gerçeğe ne kadar yakın şeyler anlattıysan, açık verme şansın da o kadar azalır.

"Anlıyorum," dedi Rachel aşağılayan bir sesle. "Emmet'in kimliğine bürünmenin karşılığı olarak Harris sana ne verecekti? Tabii Emmett Chândler'in kız kardeşinin dışında?"

"Unuttuğun bir şey var. Seni buraya biz davet etmedik!" diye parladı genç adam. "Hatırladığım kadarıyla defalarca buradan gitmeni söyledim sana. O yüzden, böyle ihanete uğramış pozlarına gerek yok."

"İhanete uğramadım mı gerçekten?" diye mırıldandı Rachel. Sesindeki acı genç adamın yüreğine bıçak gibi saplandı. "Harris Amca sana ne veriyor?"

"Eğer Emmett ortaya çıkarsa iki yüz elli bin."

"Ya çıkmazsa?"

Jade Addams soğuk bir tavırla ona baktı. "Eğer avukatları Emmett olduğuma inandırmayı başarabilir ve birkaç ay sonra düzmece bir kaza sonucu ölürsem bir milyon."

"Epey kârlı bir iş," diye mırıldandı Rachel. "Emmett'in ortaya çıkmaması işine gelir öyleyse."

"Yanılıyorsun. İki yüz elli bin hem iyi para hem de kazanması kolay. Ya da en azından sen buraya gelinceye kadar kolaydı. Ama bir milyonu almak için oynayacağımız oyunda başarısızlığa uğrama ihtimali de var. Ben daldaki iki kuş yerine elimdeki tek kuşu tercih eden tiplerdenim."

Vücuduna yapışan ıslak elbise yüzünden Rachel üşümeye başlamıştı. Ürpermesini engelleyemedi. "Sana bir şey söyleyeyim mi Jake Addams?"

"Ne?"

"Sana inanmıyorum. :oHarris Amca inanabilir ama ne kadar iyi bir oyuncu olduğunu gördükten sonra sana hiç güvenmiyorum. Bu işi sadece para için yaptığına beni inandıramazsın." ;D ;D ;D ;D

"Bana inanmanı söyleyemem sana, değil mi?" Genç adam ayağa kalkarak gerindi. Islak gömleğin altından hareket eden güçlü kasları belli oluyordu. Rachel gözleriyle onu izlerken, hâlâ istediğini anladı. Ama bir daha asla böyle bir şey olmayacaktı aralarında. Asla! "Gerçeğin ne olduğuna kendin karar vereceksin," diye sözlerini tamamladı Jake Addams.

Aynı anda yaklaşan bir araba sesi duyup hareketsiz kaldılar. Birkaç dakika sonra dışarıda bir araba durmuş, kapısı açılıp kapanmış ve arkasından ıslak bir sıçan gibi Harris içeri girmişti.

"Böyle bir havada deliler bile dışarı çıkmaz," diye söylendi. "Ama buraya gelip sevgili kuzenlerimi görmeden yapamadım. Sizi çok merak ettim. Dalgalar eve kadar ulaşabilirdi. Burada bir telefon olmaması çok kötü Emmett. Sana kaç kez söyledim..." "Yeter artık?"

Harris şaşkınlıkla ıslak elbisesi içinde oturan kuzenine baktı. "Özür dilerim. Ne dedin Rachel?"

"Ona Emmett deme!"

Yaşlı adam hayretle durakladı. "RacheFm nesi var sevgili oğlum? İyi mi? Yoksa fırtına yüzünden..."

"Hiçbir şeyi yok," diye karşılık verdi Jake Addams. "Her şeyi biliyor."

"Biliyor mu? Neyi?" Harris zaman kazanmaya çalıştı. "Son üç haftadır burada neler yaptığımızı biliyor. Benim ağabeyi olmadığımı biliyor."

"Neden söz ediyorsun anlayamadım sevgili oğlum." Harris Chandler inadından kolay kolay vazgeçeceğı benzemiyordu.

"Her şeyi biliyor çünkü ben anlattım." Genç adamın sesi son derece sakindi. Harris'in yüzü bir anda allak bullak oldu.

"Tanrım! Neden yaptın bunu?" diyebilirdi. Kuzenine kaçamak bir bakış fırlattıktan sonra içini çekti. "Bunu bilmesine hiç gerek yoktu."

Genç adamın yüzünde acı bir gülümseme belirdi. "Hayır, gerekliydi. İçki ister misin? Ne kadar aptalca bir soru. Tabii istersin. Ben de bir bardak içeceğim. Sen de ister misin Rachel?"

"Hayır." Genç kadın ondan hiçbir şey kabul etmemeye kararlıydı.

"Ama bir bardak içkiye gerçekten ihtiyacın var," diye atıldı Harris. "Yüzün bembeyaz."

"Beni bu kadar düşünmen gözlerimi yaşarttı doğrusu Amca." Rachel kendini daha fazla tutamadı.

"Gerçek Emmett'ı bulmak için ne yaptın bugüne kadar?"

Harris bu ani saldırıyı beklemiyordu. "Ama elimizden geleni yaptık, öyle değil mi sevgili oğlum?" dedi savunmaya geçerek.

"Şu senin sevgili rahibinle iki gündür görüşmeye çalışıyoruz. Ama nedense hep meşgul. Bilgi alabileceğimiz tek kişi de o."

"Benim rahibim mi?"

"Peder Murphy. Birkaç aydır ağabeyinle görüştüğüne dair söylentiler var. Ama bir türlü kendisiyle karşılaşp bunların gerçek mi yoksa dedikodu mu olduğunu öğrenme şansım olmadı."

"Ben onunla konuşurum." Rachel ayağı kalktı. Vücudunun titremesini belli etmemeye çalıştı.

"Şey... Rachel, ne yapmayı düşünüyorsun?" Harris sinirli bir şekilde gülümsedi.

"Ne hakkında?"

"Benim hakkımda. Bizim hakkımızda. Banka benim ne kadar iyiniyetle hareket ettiğimi anlamak istemeyebilir. Onlar olayı kendilerine göre değerlendireceklerdir. Her şeyi anlatacak mısın?" Adının Emmett olduğunu söyleyen adam kapının yanında durmuş, sakın bir tavırla onları dinliyordu. Harris'in sorusunun cevabı sanki kendi geleceğini de ilgilendirmiyormuş gibi kayıtsızdı.

Rachel soğuk bir şekilde gülümsedi. "Henüz karar vermedim, önce biraz uyumak istiyorum."

"Şey... Seni otele götüreyim mi? Bu gecelik bir oda bulabilirim sanıyorum."

"Hiç gerek yok Amca. Burada kalmayı düşünüyorum." Kapının yanındaki valizini alarak yatak odasına doğru yürüdü. Jake Addams'in sakın yüzünde ilk kez sarsılmış bir ifade gördüğü için memnundu. Ama yine de bunun ne anlama geldiğini pek anlayamamıştı.

"Yani burada mı kalacaksın?" diye kekeledi Harris.

"Elbette. Eğer Emmett ortaya çıkmaya niyetliyse nasıl olsa birkaç gün içinde çıkacaktır. Eğer böyle bir şey yaparsa, önce ikinizden birini görmeye geleceğinden eminim. O yüzden buradan bir yere

ayrılmaya niyetim yok. Eğer ağabeyim bu adadaysa, onu mutlaka görmek istiyorum. Tabii sizin sayenizde başına bir şey gelmeden önce!"

"Rachel!" Harris şaşkınlıkla baktı. "Emmett'a bir zarar vereceğimizi nasıl düşünürsün? Tanrı aşkına, bize biraz güven."

Rachel alaycı bir kahkaha attı. Odasına girdiğinde gözyaşları yanaklarından süzölmeye başlamıştı. Jake Addams uzun bir süre kapalı kapıya baktı. Sonra mutfağa girip kendisine sert bir içki doldurdu. Oturma odasına döndüğünde Harris'in yüzüne bile bakmadan pencerenin önüne gidip okyanusu seyretmeye başladı.

Konu Başlığı: Ynt: Yasemin Kokulu Aşk/ Anne Stuart
Gönderen: moryel üzerinde Nisan 28, 2007, 12:51:59 am

Bölüm On

Rachel odasına girip kapıyı kapattıktan sonra gözlerini karanlığa dikti. Ne kadar aptaldı! Elektriklerin kesik olduğunu unutmuştu. Tabii oturma odasına geri dönüp gaz lambasını alabilir ve o iki domuzu karanlıkta bırakabilirdi ama Jake Addams ile yeniden karşılaşmak istemiyordu. Onun sakın ve kayıtsız bakışlarıyla karşılaşır, bir anda kontrolünü kaybedebilir...

'Eee, ne yaparsın kızım sonra?' diye düşündü. Kendini onun ayaklarına atıp yüzündeki kayıtsız ifadeyi silmesi için yalvaracak mıydı? Yoksa isterik bir kadın gibi yerlerde mi yuvarlanacaktı? Yoo, artık aklım başına toplanması ve güçlü bir kadın gibi hareket etmesi gerekiyordu. Yorgun bir tavırla kendisini yatağına attı. Saatin kaç ol-duğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. Akşamın beşi de ola-bilirdi, sabahın ikisi de.

Dışarıdan hiçbir ses duyulmuyordu. İki suç ortağının fısıldaştıklarına ve yeni planlar yaptıklarına dair hiçbir belirti yoktu. Ama öyle olsa bile, rüzgârın sesinden onların fısıldaşmalarını duyması zaten imkânsızdı. Belki de onu NaPali ka-yalıklarından aşağı atmaya düşünüyorlardı. İşin içinde Chandler milyonları olduğunda böyle bir cinayetin ne önemi olabilirdi? Hatta belki Emmett'ı da bulmuşlar ve çoktan susturmuşlardı...

Yoo hayır,' diye düşündü. Haksızlık etmek istemiyordu. Jake Addams denilen adam ahlaksız bir hapishane kuşu olabilirdi ama asla katil olamazdı. Aslında onun gerçekten ahlaksız veya hapishane kuşu olduğuna da inanmıyordu Rachel örneğin, kimliğini açıklamasına hiç gerek yoktu. Ağabeyine aşk olduğunu sanan Rachel'ın acı çekmesini umursamayabilirdi. Neden gerçeği anlatmıştı acaba? Tabii gerçeği anlattıysa. Bütün bu kargaşanın içinde Rachel'ı rahatlatan tek bir nokta vardı. Emmett sandığı kişinin ağabeyi olmadığı öğrenildiği anda içindeki ateş bir anda sönmüştü. İsteğin, tutkunun, aşkın yerini soğuk bir boşluk duy-gusu almıştı.

O boşluk duygusunun da fazla uzun sürmediğini hatırla-yınca içini çekti. Onun yerini korkunç bir öfke almıştı he-men. Doğru dürüst düşünmesini engelleyen bir öfke. Oysa şu anda en çok ihtiyacı olan şey sükunetti. Sakin, mantıklı ve güçlü olmak zorundaydı. Jake Addams'ın anlattıklarının ne kadarının gerçek, ne kadarının yalan olduğunu anlaması ve gerçek Emmett'ı bulabilmesi için bunlara ihtiyacı vardı. Yatağın içinde doğrulup dizlerini göğsüne doğru çekti. Ayak ucundaki battaniyeyi titreyen omuzlarına sardı. Ger-çek neydi? Jake Addams'ın anlattıkları değildi. Bundan emin-di. Şimdiye kadar o kadar çok yalan söylemişti ki, bunun da onlann devamı olduğundan kuşkusu yoktu.

Bu işe para için girmedeği kesindi. Tabii insani birtakım duygularla girmedeği de kesindi. Eğer tek amacı para olsay-dı, Rachel'ın burada kalmasına asla izin vermez ve ne olursa olsun ağabeyi olmadığını açıklamazdı. Eğer adı da Jake Ad-dams ise, Rachel'ınki de Marilyn Monroe'ydu. Hapishane hikâyesi de doğru olmazdı. Belki de doğru lu-ğuna inanmak istemediği için böyle düşünüyordu Rachel. 'Bu adamın yaptıklarını mazur gösterecek mazeretler mi arıyor-sun kızım?' diye düşündü. 'Evet, hapisten yeni çıkmış bir katil surati yok, ama bu konuda da yanılıyor olamaz mısın? Şim-diye kadar seni yeterince aldatmadı mı zaten? Görünüşe al-danmamak gerekir!*' Burada kalmakla yeni bir hata mı yapıyordu acaba? Kurt-ıların ininde bir kuzu gibi hissediyordu kendisini. Planlarına engel olmaya kalkan birini gözlerini kırpmadan harcayabi-lecek insanlardı bunlar. Harris Chandler o tatlı ve nazik gö-rünümüne rağmen para için her şeyi göze alabilen bir

insan-ıdı. Jake Addams, fırtınada dışarı fırlayıp gitmesine izin ver-memişti, ama bir milyon doların Rachel yüzünden elinden uçup gideceğinden emin olsa yine böyle davranır mıydı? Kal-binde en ufak bir acıma duygusu olur muydu?

Camlar yeni bir gökgürültüsüyle zangırdadı. Çakan şim-şekler odayı aydınlattı. Rachel battaniyesine biraz daha sıkı sarıldı. Emmett neredeydi? Bütün bunları uzaktan seyrediyor, bu gülünç oyunu kahkahalarla izliyor muydu? Bu da mümkündü. Emmett'ta büyükbabasının o garip mizah an-layışı vardı her zaman.

Ama eğer yaşıyorsa ve bu adadaysa, Rachel onu mutlaka bulacaktı. Bu arada, günlerdir aynı evi ve bir gece aynı yata-ğı paylaştığı adamın gerçek kimliğini de öğrenecekti. Ama sonra ne yapacağını henüz bilmiyordu.

Artık ısınan yatağın içine yavaşça kayıp gözlerini kapadı. En azından artık o adamı istemediği için sevinmeliydi. Par-maklarını dudaklarının üstünde gezdirdi. Evet, onu istemi-yordu. Bütün vücudunun titremesine neden olan açlık geçmişti. Az sonra uykuya daldı...

Uyandığında etraf sessizdi. Sıcak battaniyeyi çıplak omuz-larının üstüne çekip değişikliğin nereden kaynaklandığını ha-tırlamaya çalıştı.

Evet, fırtına geçmişti. Dışarıdan sadece hafif bir esintiyle hışırdayan palmiye yapraklarının sesi ve kuşların cıvıltısı geliyordu. Daha çok erken olmalıydı. Küçük yatak odasını aydınlatan güneş yeni doğuyordu.

Sıcak bir banyo ve bir fincan kahveden sonra kendisini daha iyi hissedecekti. Sonra da ne yapacağına karar verecekti. Jake Addams'ın azıcık akli varsa, yoluna çıkmaktan çekinirdi.

Ama endişelenmesine gerek kalmadı. Adaya geldiğinden beri ilk kez sabah kalktığında onu verandada bulmamıştı. Yatak odasının kapısı sıkıca kapalıydı. Ocağın üstünde de her zamanki gibi sıcak kahve yoktu. Bu arada elektrik arızası da giderilmişti anlaşılan. Duvardaki elektrikli saat çalışmaya baş-lamıştı. Rachel ocağın üstüne su dolu çaydanlığı yerleştirdik-ten sonra banyoya geçti.

Hayatının en uzun banyosunu yaptı. Tek umudu Jake Addams'ın da kalktığı zaman banyo yapmak istemesiydi. Sıcak su bulamadığı zaman epey hayal kırıklığına uğrayacaktı her-halde. Ama buz gibi su ona müstahaktı zaten! Saçlarım hırsla ovuşturmaya başladı.

Elinde kahve fincanıyla verandaya çıktığında Jake Addams hâlâ ortalarda görünmüyordu. Rachel giyimine de özel bir dikkat göstermişti bu sabah. Kısacık şortu, güneşte bronzlaşmış uzun bacaklarını gözler önüne seriyordu. Fırtınadan sonra hava hâlâ serin olmasına rağmen yakasız ve kolsuz bir gömlek seçmişti. Vicdanım rahatlatmak için 'Sadece sabah güneşinden biraz yararlanmak istiyorum,' diye düşündü. Bu arada ona da biraz işkence etse fena olmayacaktı hani. Uzun ıslak saçlarım omuzlarına dökerek verandanın en alt basamağına oturdu ve kahvesinden bir yudum aldı. Hava çok güzeldi. Masmavi gökyüzünde güneş giderek yükseliyor ve etrafı ısıtıyordu. Dün geceki fırtına sırasında sesleri kesilen kuşlar bile daha mutlu cıvıldıyorlardı sanki bu sabah. Kah-vesinden bir yudum daha alırken gözü fincanı tutan küçük eline takıldı. Bütün Chandler'in en belirgin özelliklerinden biri ellerinin küçüklüğüydü. Oysa Emmett'in... yani Jake Addams'ın uzun parmakları, kocaman elleri vardı. Neden bu-nu daha önce fark etmemişti sanki? Hiçbir Chandler'in eli böyle olmazdı.

Vücudunu kaplamaya başlayan sıcaklığı fark edince bir-den toplandı. 'Onun ellerini, vücudunu düşünme kızım! Ya-lanlarım düşün!'

Ama tam arkasından gelen ayak seslerini duyduğunda, bu-nu yapmanın söylemek kadar kolay olmadığı da anladı. Ve-randanın tel kapısı açılıp kapandı. Ama Rachel başını çevi-rip bakmadı bile. Gözlerini okyanusa dikip öylece oturmaya devam etti.

Ama onun da aynı şekilde davranacağını hesaba katma-mıştı tabii. Jake Addams başını çevirip ona bakmaya bile te-nezzül etmeden basamaklardan indi ve kararlı adımlarla de-nize yürüdü. Üstünde sadece bir mayo vardı. Rachel onun arkasından ba-kıp geniş sırtını, güçlü bacaklarını seyrederken hafifçe ürperdi. İyice soğuyan kahvesinden bir yudum daha aldı. Ama gözle-rini bir türlü suyu yaran güçlü kulaçlardan ayıramıyordu. Yü-zünde açlık dolu bir ifade belirdi. Ama Jake Addams deniz-den çıkıp geri döndüğünde bunun yerine soğuk ve mesafeli bir ifade bulacaktı tabii.

Eğer geri dönerse... Hızlı hızlı yüzüyor, kıyıdan gitgide uzaklaşıyordu. Rachel midesinin korkuyla ezilmeye başladı-ğım hissetti. Ne yapmaya çalışıyordu bu adam? Fırtına geç-miş olmasına rağmen deniz hâlâ dalgalıydı. Bu kadar açıl-mak tehlikeli olabilirdi. Eğer Rachel'in onu kurtaracağım sa-nıyorsa çok yanılıyordu. Rachel iyi yüzme bilmezdi. Üstelik bu kadar açılmaya da asla cesaret edemezdi. Yoksa onun göz-leri önünde boğulursa genç kadına vicdan azabı çektireceğini mi hesaplıyordu? Belki de başka bir amacı vardı, iyice uzaklaşıp gözden kaybolacak

ve sonra başka bir yerden sa-hile çıkıp ortadan yok olacaktı. Yoksa sadece çok iyi bir yü-zücü olduğuna güvendiği için mi böyle yapıyordu? Son da-kikada bacağına bir kramp girebileceğini ve boğulabileceğini düşünmüyor muydu?

Rachel onu tekrar gördüğünde derin bir nefes aldı. Kıyıya çok yaklaşmıştı. Anlaşılan dibe dalmış ve uzun süre dipten yüzerek gelmişti. Bu kadar korktuğu için kendisine öfkelen-di. Jake Addams'ın boğulup ölmesi neden umurundaydı san-ki? Tabii sadece insani bir merak olarak. Hiç kimsenin göz-leri önünde boğulmasını istemezdi Rachel. Jake Addams'ın bile.

Genç adam sudan çıkıp ona doğru yürümeye başladı. Rac-hel gözlerini kaldırıp ona baktı. Berbat görünüyordu. Göz-leri kan çanağı gibiydi. Alnı, başı çok ağrıyormuş gibi çizgi-ler içindeydi. Yüzünde soğuk, mesafeli bir ifade vardı. Ba-samaklara birkaç adım kala durdu ve sessizce Rachel'a baktı Genç kadın birden yerinden fırlayıp onu kollarının arasına almak, üzölmemesini, her şeyin düzeleceğini söylemek için sonsuz bir istek duydu. Ama hemen kendisini tuttu. Yine saç-malamaya başlamıştı işte. Böyle bir şey yaparsa Jake Ad-dams'ın nasıl bir tepki göstereceğini bile bilmiyordu. Sonunda "Mutfakta kahve var," diyebildi. "Gördüm. İçine fare zehiri atmışsındır herhalde." Sesi yor-gundu.

Rachel başım iki yana salladı. "Bu çok kolay olurdu. Da-ha uzun ve yavaş bir intikam planı var kafamda."

Genç adamın gözleri onun vücudunda dolaştı. "Anlıyo-rum... Sana da kahve koyayım mı?" Başıyla boş fincanı işa-ret etti,

Rachel bu teklifi tam reddedecekken vazgeçti. Eğer birkaç gün daha burada, bu adamla birlikte kalacaksa onunla bir anlaşma yapmalıydı. Nasıl olsa Emmett'ı bulmak için elin-den geleni yapmadan buradan ayrılmaya niyeti yoktu. Fincanı uzattı. "Lütfen."

Genç adamın gözlerinde alaycı bir bakış belirdi. "Ateşkes, öyle mi?"

"Şimdilik. Bilgi alışverişi öneriyorum."

Rachel arkasına yaslanıp saçlarını geriye savurdu. "Kah-veyi getir," dedi rahat bir sesle. "Ondan sonra anlatırım."

Jake Addams'ın gözlerindeki alaya ifade bütün yüzüne ya-yıldı. Tek bir kelime bile etmedi. Ama etmesine de gerek yoktu zaten. İnsanların kafasından geçenleri okumakta uzmandı.

Rachel birden öfkелendi. Bu adamın karşısında kendisini hep zayıf hissediyordu. Ne kadar güçlü olmaya karar verirse versin. 'Dilerim kahve koyarken, üstündeki o küçücük ma-yoyu da çıkartıp biraz daha kapalı bir şey giymeyi akıl eder,' diye düşündü. Ama umutlarının gerçekleşmediğini anlaması uzun sürmedi. Jake Addams birkaç dakika sonra elinde iki fincan kahveyle dışarı çıktı. Her zaman yaptığı gibi veran-dada oturup bacaklarını korkuluğa dayayacağı yerde aşağı inip onun yanma basamaklara oturdu ve fincanlardan birini uzattı. Basamakların öteki ucuna oturmuştu ama yine de ara-larındaki mesafe tehlikeli sayılabilecek kadar yakındı. Sabah güneşi vücudundaki deniz suyunu hemen kurutmuştu. Sade-ce göğsündeki sarı tüylerin üstünde birkaç damla parlıyor-du. Rachel gözlerini o noktadan kaçırmaya çalıştı.

"Evet, anlat bakalım," dedi genç adam sakın bir sesle. Kahvesini yudumlarken dikkatle onu inceliyordu. Yüzünde-ki o soğuk ifade kaybolmuştu. Sanki neşelenmiş gibiydi.

Rachel sesine mümkün olduğu kadar düşmanca bir ton ver-meye çalıştı, "önce sen anlatacaksın. Sana zerre kadar gü-venmiyorum. Ben söyleyeceklerimi bitirdikten sonra bu bil-ginin senin için yararsız olduğunu söyleyebilirsin. Önce sen anlat. Anlatacaklarının benim vereceğim bilgilere değip değ-meyeceğine ben karar vereceğim." Ama bu soğuk ve düşman-ca tavır genç adamın neşesini biraz daha artırmış gibiydi. "Pekâlâ. Emmett'ın en son 1969'da bu adada görüldüğü-nü resmen biliyoruz. Adanın kuzey sahiline yerleşmiş, mari-juana üretimiyle uğraşıyordu. Tabii polis izini buluncaya ka-dar." Gözlerindeki o alaycı ifade bir an kayboldu ve Rachel birden üşüdüğü-nü hissetti. "Cambridge'daki bomba olayım biliyor musun?"

Genç kadın başını salladı. Birdenbire neden bu kadar üşü-düğünü anlayamıyordu. "Elbette. Emmett'ın bomba imal eden radikal bir öğrenci grubuyla ilişkisi vardı. Polis de bu yüzden onu sorguya çekmek istiyordu. Aslında Emmett'ın bu konuda pek fazla bir şey bildiğini sanmıyorum. Hatırla-dığım kadarıyla, devrimin eylemden çok teori kısmıyla ilgi-lenirdi o."

"Teori, teori olarak kaldığı sürece iyidir," dedi genç adam vahşi bir sesle. "O patlamada bir kız öldü."

"Hatırlıyorum." Rachel'in sesi yumuşaktı. O radikal grubun bir üyesiydi kız. Emmett'ın da sevgilisiydi. öldüğünde on dokuz yaşındaydı. Ne yazık ki, Rachel adını bile hatırlamıyordu.

"Polis Kauai'de izini bulduktan sonra Emmett kayıplara karıştı. Büyük bir ihtimalle NaPali kayalıkları bölgesine gitti. Kanun kaçakları için mükemmel bir gizlenme yeridir orası. O zamandan beri de onu gören olmadı. Sadece birtakım de-dikodular yapıldı."

"Hâlâ orada olabilir mi sence?"

"Belki." Genç adam gözlerini denize dikti. "İnsan orada yıllarca kimseye görünmeden yaşayabilir.

Ama bence yeni bir kimlikle yepyeni bir yaşam sürdürüyor."

, "Belki de evlenmiş, çocukları olmuştur," dedi Rachel düşünceli bir tavırla. "İnsanlar kırk yaşlarına geldiklerinde genellikle evli olurlar." Birden kafasına takılan bir fikirle keyfi kaçtı. Gözlerini kahve fincanına dikti.

"Hayır," dedi genç adam usulca.

"Yani sence evlenmemiş midir?" Gözlerini merakla kalırdı Rachel.

"Sanmıyorum. Ama benim cevapladığım soru bu değildi." "Ne sorusu?" "Ben evli değilim." "Kimin umurunda?"

"Senin." Genç adam kendinden emin bir tavırla arkasına aslandı. "Her neyse, ağabeyinin evlendiğini sanmıyorum evlenmişse bile fark etmez." Rachel âz önceki imayı anlamamazlıktan gelmeyi tercih ederek "Kimin için fark etmez?" diye sordu.

Genç adam cevap vermedi. "Evet, senin bildiğin şeyler neymiş bakalım? Benimkilerin pek fazla olduğu söylenemez ama dostumuz Emmett'in da biraz zor bir tip olduğunu unutma."

'Canın cehenneme,' diye düşündü Rachel. "Kaç yaşında-sın?"

Bu ani soruya hiç de şaşırılmış görünmedi genç adam. "Ağa-beyinle aynı yaştayım. Kırk..Neden sordun?"

"Ve hiç evlenmedin?"

Dudakları alaycı bir kıvrımla büküldü. "Bu ne merak Miss Chandler? Evet, bir kez evlendim. Yıllar önce, çok farklı bir dünyada."

"Ne oldu?"

"Mesleğimden hoşlanmadı ve beni boşadı. Sanırım şimdi Wichita'da bir muhasebeciyle evli."

Rachel alaycı bir kahkaha atmak istedi ama başaramadı. "Onu suçlayamam doğrusu. Ben de bir sahtekârla evli kal-mak istemezdim."

"Ben sahtekâr mıyım?"

"Değil misin?" Sesindeki merakı engelleyemedi.

Genç adam esrarengiz bir tavırla gülümsedi. "Zaman ka-zanmaya çalışmaktan vazgeç Rachel. Emmett hakkında bil-diğin şey ne?"

Kahve fincanı boşalmıştı. İyice yükselen güneşin ışıkları çok parlak olduğu için denize bakmak da zorlaşmıştı. Rachel'in, yanındaki adama bakmaktan başka çaresi yoktu. 'Unutma, yalana sahtekârın biri o,' diye tekrarladı kendi kendine. Ama bu koşullar altında bunu aklında tutması çok zor oluyordu. Eğer üstüne bir gömlek giyse belki işler biraz daha kolaylaşacaktı.

"Emmett gittiğinden beri her yıl doğum günümde bana ar-mağan gönderiyor." Çıplak ayağıyla kumun üstünde şekil-ler çizmeye başladı.

"Bunu daha Önce de söylemiştin. Doğrusunu istersen bir an çok bocalamıştım. Sana nasıl armağanlar gönderiyordu?"

"Kelebekler." Daha önce hiç kimseye söylemediği bu ka-dar özel bir şeyi hiç tereddüt etmeden ona söylediği için şa-sırdı Rachel.

"Kelebek mi?"

"İpek, porselen, seramik, gümüş kelebekler. Çocukluğum-dan beri kelebekleri çok severim. Beş yaşındayken bir tane yakalamıştım... Kanatlarında san ve siyah noktalar olan çok güzel bir kelebekti. Kuzenim Harold bizi ziyarete gelmişti.

Benim görmediğim bir sırada kelebeğimi iğneye geçirdi. Ağ-ladığımı görünce de kanatlarını koparıp yüzüme fırlattı. De-liye dönmüştüm. Günlerce ağladım. Emmett, Harold'ın gö-zünü morarttı ama bu bile beni teselli etmedi. Ariel saçmala-dığımı söyleyip duruyordu ama Emmett beni anladı. O günden sonra da ikimizin arasında özel bir bağ oldu kelebekler."

Yanındaki adam çenesini düşünceli bir tavırla kaşdı. "Zarfların üstünde gönderenin adresi var mıydı?"

"Hayır. Ama posta damgalan vardı."

"Hiç yoktan iyidir. Onları hatırlıyor musun?" Birden dik-kat kesildi. Gözleri parlamaya başladı. Rachel korktu. Emmett'tan aslında ne istiyordu bu adam acaba?

"Hepsini hatırlamıyorum. Yıllarını da hatırlamıyorum. Ama ilk paket Kauai'den geldi. Sonra Samoa, Avustralya, Roma, Paris." Bir an tereddüt etti. "Son paket yine Kauai'-den gönderilmişti."

"Biliyordum!" Jake Addams'ın yüzünde bir zafer gülüm-seyişi belirdi. Birden ayağa fırladı. "Bunu hissediyordum!" Koşarak eve girdi.

Rachel şaşkın şaşkın onun arkasından baktı. Önce peşin-den gitmeyi düşündü, sonra vazgeçti.

Anlatmadığı bir şey da-ha vardı. Küçük bir ayrıntı...

Birkaç dakika sonra genç adam tekrar kapıda göründü. Üstüne bir gömlekle bir blucin giymiş, lastik ayakkabılarını da kolunun altına sıkıştırmıştı.

"Nereye gidiyorsun?"

"O Tanrının cezası rahibi bulup Emmett Chandler'ın ne-rede olduğunu öğrenmeye. Onun burada olduğunu biliyor-dum. Kahretsin! Biliyordum işte. Şimdi artık elimde delil de var. Hiçbir şey beni durduramaz."

"Neyi yapmaktan durduramaz?" diye sordu Rachel me-rakla. Jake Addams ona şöyle bir bakış fırlattı.

"Sen burada kal. Ben öğleden sonra dönerim."

"Hayır efendim. Ben de seninle geliyorum."

"İddiaya var mısın? Emmett zamanında o küçük popona birkaç tokat indirmeyi ihmal etmiş olabilir ama benim de aynı şekilde davranacağımı umma. Şu verandadan bir ayrıl, nasıl pişman olduğunu göreceksin!"

Yüzündeki ifade hiçbir kuşkuyla yer bırakmayacak kadar açıktı. Rachel bundan emindi. Bir şeyden daha emindi. Onun ellerini vücudunda hissettiği anda her şeyi unutacağını da biliyordu. Şimdilik boyun eğmek en iyisiydi. Üstelik o gider gitmez odasını arayacak ve kafasındaki soruların cevabını bul-maya çalışacaktı.

Yüzüne en tatlı gülümsemesini yerleştirip elini salladı. Emmett'ı bunca zaman arayıp bulamadıktan sonra bu kadar ça-buk bulması imkânsızdı. "İyi eğlenceler," dedi neşeli bir sesle. "Eğer Peder Frank'i bulma şansın olursa ona da sevgilerimi ilet."

Karşısındaki adam aptal değildi. Bu ani tavır değişikliği beyinde uyarı zillerinin çalmasına neden oldu. Ama önce Emmett Chandler'la görülecek bir hesabı vardı. İnsanı deli eden küçük kardeşi birkaç saat daha bekleyebilirdi. "Bura-dan bir yere ayrılma," diye tekrarladı. Sonra cipe atlayıp son hızla uzaklaştı.

Land Rover gözden kaybolduktan sonra Rachel güneşin altında tembel tembel oturmaya devam etti. önünde kosko-ca bir gün vardı. Jake Addams'ın odasını rahat rahat araya-bilirdi.

Sonunda ayağa kalkıp keyifle gerindi ve içini çekerek se-rin, loş kulübeye girdi. Ama işlerin sandığı kadar kolay yü-rümeyeceğini düşünmesi gerekirdi. Yatak odasının kapısı ki-litliydi.

"Sadece umduğumdan biraz daha uzun sürecek," dedi ken-di kendine. Mutfak çekmecelerinden birinde bir tornavida bulduktan sonra yarım saat kadar paslı vidaları gevşetmeye çalıştı. Tef içinde kalmıştı. Dudaklarının arasından kendi ku-lağına bile yabana gelen sözcükler dökülüyordu boyuna. Ama sonunda zaferi kazandı. Kapıyı yavaşça itip Mavi Sakal'in odasına girdi.

Burada yattığı gecenin sabahında kafası o kadar meşgul-dü ki, etrafa pek dikkat etmemişti. Ama şimdi rahatça ince-leme imkânı vardı.

Jake Addams'ın dün gece pek rahat uyuyamadığı anlaşı-lı-yordu. Yatak örtüsü tekmelenmekten buruşup bir top hâlin-de ayak ucuna itilmişti. Çarşafın yarısı yerde, yarısı yatağın üstündeydi.

Birkaç parça giysi her tarafa saçılmıştı. Kül tablası da ağzına kadar izmaritle doluydu.

Genç kadın yüzünü buruşturarak odayı toplamaya başla-dı. Kül tablasını ve boş içki bardaklarını mutfığa götürdü. Evin diğer bölümlerindeki temizlik işlerini şimdiye kadar gayet iyi yürütmüş-tü ama kendi odası için aynı şeyi söylemek müm-kün değildi. Ama yine de oda kirli değildi. Tek bir toz bile yoktu etrafta. Sadece dağınıktı.

Rachel temizlik işini bitirdikten sonra arama faaliyetine hız verdi. Aklına gelebilecek her yeri, yatağın altını, yastık kılıf-larının arasını, elbiselerinin ceplerini aradı. Mide pastilleriyle macera romanını gördüğünde gülümsedi. Çok genç ve gü-zel bir kızın fotoğrafıyla bir paket prezervatif bulunca öfkeden deliye döndü. Ama sonra, bir anda eriyivermesine ne-den olan şeyi gördü. İki gece önce otelin barına gittiğinde saç-larının arasına ilaştırdığı çiçek de oradaydı. Şifoniyerin en üst çekmecesinde. Çoktan solmuş çiçeğe uzun uzun baktı. İçin-den bir ses, çekmeceyi kapatmasını, kapının kilidini tamir et-mesini ve odayı bulduğu gibi bırakarak sanki buraya hiç gir-memiş gibi davranmasını söylüyordu.

Ama sonra kararlı bir tavırla omuzlarını dikleştirdi. Bü-yük bir ihtimalle buraya geldiği gece düşürmüştü o çiçeği oda-da. Jake Addams da yerden alıp gelişigüzel bir şekilde çek-meceye fırlatmış olmalıydı. En üst çekmeceyi kapatıp alttakini açtı. Dinlediği hikâyede inanmadığı bir taraf vardı. Bu-nun ne olduğunu bilmiyordu ama hissediyordu. Aramaya de-vam etti.

En son çekmece sorularının cevabını verdi. Dikkatle kat-lanmış tişörtlerin altındaki zarfın içinden bir pasaport çıktı. Ben O'Hanlon adında, kırk yaşında bir adama aitti. Üstelik pasaporttaki fotoğraf Jake Addams'a şaşılacak şekilde ben-ziyordu. Ayrıca bir basın kartı ve bazı bölgelere giriş hakkı tanıyan kimlik kartlarından da Ben O'Hanlon'm ünlü bir ga-zeteci olduğu anlaşı-lı-yordu. Bir gazetededen kesilmiş kupürde de aynı fotoğraf vardı. Haber başlığında 'Teröristlerin elindeki

muhabir serbest bırakıldı' yazıyordu.

Rachel yere bağdaş kurdu ve haberi okumaya başladı. An-ladığı kadarıyla, Ben O'Hanlon Güney Amerika'daki dikta-törlüklerden birinde girmemesi gereken bir bölgeye girmişti. Daha sonra da ortadan kaybolmuştu. Altı ay kadar sonra bir başka ülkede ortaya çıkmıştı. Sonra da Amerika Birleşik Devletleri'ne iade edilmişti. Gazete haberinden her şeyi anlamak mümkün değildi. Sadece Dışişleri Bakanlığı O'Hanlon'ın sor-guya çekildikten sonra gerekli açıklamaların yapılacağını bil-dirmişti. Yeni bir kitap hazırlığı, hatta bir film yapımıyla il-gili söylentiler vardı. Ama O'Hanlon bütün soruları cevap-sız bırakıyordu.

Rachel kupürü dikkatle katlarken 'Baza şeyleri daha iyi an-lıyorum şimdi,' diye düşündü. O kâbuslar, verandada, açık havada geçirilen saatler. Demek gerçekten hapisten çıkmış-tı!

Ama yine de Emmett'tan ne istediğini anlayamıyordu. Bil-diği kadarıyla, Emmett hiç Güney Amerika'ya gitmemişti. Gittiyse bile uzun süre kalmamıştı. Ben! Demek adı Ben'di. Jake

Addams'tan çok daha güzel bir isimdi bu. Artık kuş-kusu yoktu. Gerçek ismi Ben O'Hanlon'dı. Ne yaptığını da anlamak pek zor değildi artık. Gazetede ki habere göre, Ben O'Hanlon çok başarılı bir araştırmacı muhabirdi. Bir kez de Pulitzer ödülü'nü kazanmıştı. 1960'ların ünlü radikalleriyle ilgili yazacağı kitap için araştırma yapmak üzere gitmişti Gü-ney Amerika'ya. Emmett ile ilgilenmesi de bu yüzden öy-leyse. Ama gazeteciler haber kaynaklarını gizlemeleriyle ta-nınırlardı. Herhalde Ben O'Hanlon da Emmett ile konuştuk-tan sonra onu polise teslim etmeyecekti.

Mutfağa gidip yiyecek bir şeyler hazırlamaya başladı. Ne-den her şeyi açıkça anlatmamıştı oha acaba? Emmett olma-dığını söyledikten sonra yeni bir sahte kimliğe bürünmesinin hiçbir anlamı yoktu. Yo hayır! Rachel'in öfkesi bir türlü geç-miyordu. Üstelik bu adamın amacına ulaşmak için kullandı-ğı yöntemlerden de hoşlanmıyordu. Sahte kimlikler, yasak bölgelere gizlice girmeler, bir kitap yazmak için hayranlık du-yulacak yöntemler olamazdı.

Elindeki çay bardağıyla verandaya doğru yürürken yatak odasının açık kapısına şöyle bir göz attı.

Pasaport, kimlik kartları şifoniyerin üstünde duruyordu. Onlara dokunmaya-caktı. Bakalım gördüğü zaman ne yapacaktı? Belki de utançla kızaracaktı. Ne yazık ki bunu göremeyecekti Rachel. Bu ak-şam Stephen Ames onu yemeğe götürmek üzere gelecekti. Onunla çıkacak, böylece Ben O'Hanlon'ın burnunu bir kere daha yere sürtecekti.

Çayını içtikten sonra odasına gidip özenle hazırlandı. Yeni aldığı altın sarısı elbisesini giyip saçlarını gevşek bir topuz halinde ensesinde topladı. Parfümünü sürüp makyajını da yaptıktan sonra verandaya çıkıp Stephen Ames'i beklemeye başladı.

Ama ilk gelen Ben oldu. Cipten indikten sonra yorgun bir tavırla elini saçlarının arasından geçirdi ve tam o sırada Rachel'ı fark etti.

"Neden öyle giyindin?" diye gürledi birden.

Genç kadın tatlı tatlı gülümsedi. "Randevum vardı, unuttun mu? Stephen Ames. Harris Amcanın tanıdığı."

"Herhalde bu saçmalığı sürdürmeyi düşünmüyorsun değil mi?"

"Tabii ki düşünüyorum. Evde kalmam için bir neden var mı? Genç ve çekici bir erkekle bir gece geçirmek bana iyi ge-lecek diye düşünüyorum."

"Beni çekici bulmuyor musun?" diye sordu Ben alaycı bir sesle.

"Pek sayılmaz. Ayrıca, dürüst erkeklere karşı ilgi duya-rım ben. Tabii sen bunu pek anlayamazsın, Sürekli sahte bir kimlikle dolaşmak yorucu olmalı."

Genç adam kollarını yukarı kaldırarak gerindi. "Doğrusu bugün yorucu geçti."

"Anladığım kadarıyla araştırmaların bir sonuç vermedi?"

"Nereden vardın bu sonuca?" Gözlerinde yine ihtiyatlı bir bakış belirmişti.

"Çünkü Peder Frank ile konuşup Emmett'in nerede oldu-ğunu öğrenseydin, buraya zafer çıgıllıkları atarak gelirdin. O yüzden gününü harcadığım tahmin etmek pek güç olmadı."

Genç adam gülümsedi. Rachel'ı öfkeden deliye çeviren bir Gülümseme idi bu. "Bu söylediğin pek doğru değil. Hele gü-nümü tamamen ziyan ettiğimi düşünüyorsan hiç doğru değil"

"Bu konuda herhangi bir açıklamada bulunmayı düşün-müyorsun herhalde, değil mi?"

"Haklısın." Verandanın basamaklarını ağır adımlarla çıkarken başını salladı. "Şu senin yakışıklı kavaliden ne zaman gelecek?"

"Her an gelebilir."

Tam bir sinir savaşıydı bu. Ben O'Hanlon'ın çenesinde se-ğiren bir kas hiç de görüldüğü kadar sakin olmadığının ifa-desiydi. Rachel hayal kırıklığına uğradı. Ne olursa olsun onu kızdırmak, öfkeden deliye döndüğünü görmek istiyordu.

Gülümseyerek "Biraz yalnız kalmak sana da iyi gelir," de-di. "Örneğin ben bugün tek başıma harika bir gün geçirdim. Bir sürü de iş yaptım."

"öyle mi? Ne gibi işlerdi bunlar?"

"Sıradan bazı işler işte. Bulaşıkları yıkadım, güneşlendim, manikür yaptım, senin odanı aradım." Genç adam başını yavaşça çevirip ona baktı. "Ne dedin?" Sesinde tehlikeli bir yumuşaklık vardı. Rachel anlamamazlıktan gelemedi. "Odanı aradığımı söy-ledim. Her zaman çok dürüstsünüz değil mi Mr. Ben O'Hanlon? Pulitzer ödülü'nü nasıl kazandığınız? Birtakım hikâyeler uydurup onları yayınlatarak mı?"

Genç adam yavaşça ona doğru yürüdü. Rachel bir an irkildi, ama Ben O'Hanlon onun yanından geçip içeri girdi. Anlaşılan odasının ne hale geldiğini kendi gözleriyle görmek istiyordu.

Bir dakika sonra yine verandanın kapısında görüldü. "Ka-rılarını döven erkekleri günün birinde anlayışla karşılayaca-ğım hiç aklıma gelmemişti," diye homurdandı. Yumrukları-nı sıkmış, Rachel'a yaklaşmamak için bütün çabasını harcı-yordu.

"Ben senin karın değilim!"

"Tanrıya bunun için şükrediyorum ya zaten." Sert bir kah-kaha attı. "öğrendiklerin hoşuna gitti mi bari?"

"Elbette," diye karşılık verdi Rachel sakın bir sesle. "En azından Emmett'tan ne istediğini biliyorum şimdi."

Ben'in yüzünde anlaşılmas bir ifade vardı. "Ne istiyormuşum?"

"Kitabın için arıyorsun onu tabii ki! Beni daha fazla kan-dırmana hiç gerek yok. Gazetedeki haberi okudum. 60'lardaki radikal hareketlere karışıp sonra kaçmak zorunda kalan in-sanlarla ilgili bir araştırma yapıyormuşsun. Emmett kendisi çok önemli bir insan değildi ama Cambridge'deki bomba olayı önemliydi senin için. Ayrıca Emmett'ın ünlü bir aileye mensup olması da hikâyeyi renklendiriyor."

"Tabii büyük bir servetin varisi olması da önemli," diye ekledi genç adam kuru bir sesle.

"Emmett'ın o mirası kabul edeceğini hiç sanmıyorum." "öyle mi? Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü o mirası gerçekten isteseydi şimdiye kadar ortaya çıkardı. Vasiyetnameden haberi olmaması imkânsız. Bütün gazetelerde etraflı bir şekilde yer aldı. Emmett paraya hiçbir zaman fazla önem vermedi. Şimdi de pek değiştiğini sanmı-yorum."

"Belki de ortaya çıkmamasının tek nedeni, bütün o para-nın ödemek zorunda olduğu bedele değmeyeceğini düşünme-sindendir."

"Emmett'ın ödemek zorunda olduğu bir bedel yok," diye karşılık verdi Rachel öfkeyle. "Herhangi bir suç işlemedi. Bomba olayıyla ilişkisi de tamamen tesadüftü."

"Madem öyleydi, bütün bunları neden açıklamaktan ka-çındı? Eğer saklayacağı bir şey yoksa on beş yıldır niye kaç-ıyor?" Sesi buz gibiydi. Rachel bu kadar duygusuz bir adam-dan nefret etmesi gerektiğini düşündü ama edemiyordu işte. "Bilmiyorum. Ama onu görür görmez bunu soracağımdan kuşkun olmasın."

"Tabii benden önce görme şansın olursa," diye karşılık verdi Ben O'Hanlon. Sesi yine buz gibiydi.

Rachel bir an korkuyla ürperdi. Ama cevap vermesine fırsat kalmadan Step hen Ames'in son model arabasının yaklaştığını ve evin arkasında durup korna çalmaya başladığını duydular.

Genç adamın dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. 'Yakışıklı ve çekici kavalyen geldi. Bence onu bekletmesen iyi olur."

Rachel yavaşça yerinden kalkıp yürüdü. Onun yanından geçerken kasıtlı bir hareketle vücudunu onun sert bedenine hafifçe dokundurdu.

"Domuz," diye mırıldandı yumuşak bir sesle. Sonra ara baya doğru koşmaya başladı.

Konu Başlığı: Ynt: Yasemin Kokulu Aşk/ Anne Stuart
Gönderen: moryel üzerinde Nisan 28, 2007, 01:43:28 am

Bölüm On Bir

Ben O'Hanlon verandada hareketsiz durup uzaklaşan arabanın sesini dinledi. Kalbini çelik bir pençe gibi sıkın acının nedenini düşürmemeye çalışarak gözlerini denize dikti. Rachel Chandler'i düşünerek duygusallaşmanın zamanı değildi. Bugün çok fazla şey öğrenmişti. Amacına iyice yaklaştığını hissediyordu.

Yarın epey zor bir gün olacaktı. Biraz dinlenmesi gerekiyordu. O hücrede geçirdiği altı ayın izleri kızgın Hawaii güneşi altında epey silinmişti. Yine de Na Pali kayalıklarına tırmanmak için insanın çok güçlü olması gerekiyordu. Eğer Peder Frank'i yakalayıp bir köşeye kıştırabilme şansı olsaydı,

işler daha da iyi olacaktı. Ama Tanrının cezası rahibi bulmak her zamanki gibi mümkün olmamıştı. Bahçıvan da pek konuşmaktan hoşlanan bir insan değildi. Yine de Ben'e yararlı olabilecek bir yığın şey söylemişti sonunda. Emmett Chandler'ın son birkaç aydır o kayalık arazide birkaç kez görüldüğünü söylemişti. Tek umudu, o bahçıvanın söylediklerinin doğru çıkmasıydı. Tabii bu arada bir de Rachel Chandler sorunu vardı. Ben'in Emmett'ı aramasının nedenini kolayca çözmüş ve ona söyleyecek bir şey bırakmamıştı. Bu hikâyeye inandığı sürece hiç kimseye bir şey söylemeyecekti. Böylesi daha iyiydi. Gerçeği öğrendiği zaman da çok geç olacaktı zaten. Hem Emmett için hem de Ben ve Rachel için.

'Ben ve Rachel diye bir kavramı sil at kafandan,' diye düşündü genç adam öfkeyle. Böyle bir kavram hiçbir zaman olmamıştı, bundan sonra olması da imkânsızdı. On beş yıl öncesinin olayları onlara asla bir şans tanımayacaktı. Bu gerçeği kabul etmek zorundaydı. Bundan sonra belki de hayatı boyunca yasemin kokusu duymaya tahammül edemeyecekti.

Hayatının en uzun gecelerinden birini yaşadı. Kendisine yemek hazırladı, tıraş oldu, denizi seyretti. Saat on bir olduğunda huzursuzluktan yerinde duramaz olmuştu. Nerede kalmıştı bu Tanrının cezası Rachel? Yoksa hiç dönmeyecek miydi? Geceyi o aptal suratlı herifle mi geçirmeyi düşünüyordu? Eğer böyle bir şey yaparsa, onu...

Böyle bir şey yaparsa, ona ne demeye hakkı vardı sanki? Rachel Chandler, Stephen Ames'e âşık olmaya kalkarsa, belki de kendisi için en iyi olanını yapmış olacaktı.

Ama onun Ames'e âşık olamayacağını biliyordu Ben. Kadınları iyi tanıyordu. Rachel ona âşık olmak üzereydi. Eğer kendisi bunun farkında değilse bile, Ben onu ne kadar istiyorsa, o da Ben'i en az o kadar istiyordu.

Uzaktan yaklaşan araba sesini duyduğunda birden yerinden fırlayıp verandaya çıktı. Ama Ames'in Jaguar'ının motor sesi değildi bu. Harris'in Lincoln'ünün sesi de değildi. Gitgide yaklaşan farların ışığı altında Louise Taksi Şirketi'nin arabalarından birini tanıdı.

Yerinde hiç kıpırdamadan durup arabanın kapısının açılıp kapanmasını, sessiz mırıltıları ve taksinin geri bir manevrayla uzaklaşmasını izledi. Rachel'in karanlık silueti yolda durmuş, arabanın arkasından bakıyordu. Ama halinde bir gariplik vardı. Sanki omuzlan çökmüş gibiydi. Birden heyecanlandı.

"Rachel?" diye seslendi yumuşak bir sesle.

Onun hafifçe öksürüp boğazım temizlediğini duydu. "Şey... Bi... biraz yürüyüşe çıkacağım ben."

"Ames nerede?" Onu korkutmamak için sesinin mümkün olduğu kadar yavaş çıkmasına gayret etti. Korkak bir ceylan yavrusu gibi duruyordu genç kadın karanlıkta. Tek bir sert sözle kaçmaya, koşarak uzaklaşmaya hazır gibiydi.

"Şey... O gelmedi. Ben taksiyle dönmeyi tercih ettim." Sesindeki acıyı ve korkuyu fark etmemek imkânsızdı. Ben verandanın basamaklarından yavaşça inip ona doğru yürüdü.

"Ne oldu Rachel?" diye sordu yumuşak bir sesle. Artık ona yeterince yakındı. Kaçmaya çalıştığı anda kolundan yakalayabilirdi. "Sana bir şey mi yaptı?"

Genç kadın bir an hareketsiz kaldı. Sonra yavaşça yürüdü, Oturma odasından dışarı süzülen ışık huzmesinin içine girdiği anda, Ben'in gözleri dehşetle açıldı. Rachel'in yüzü gözyaşlarıyla yıkanmıştı. Dudakları şişmiş, elbisesi yırtılmıştı. "Oh Ben," diye mırıldandı birden. "Yoksa Jake mi, yoksa Emmett mı demem gerekiyor?" Sesi acıyla titredi. "Sana hangi isimle sesleneceğimi bile bilmiyorum!"

Genç adam iki adımda ona yaklaşıp kollarının arasına aldı ve sıkıca tuttu. "Sus Rachel. Konuşma şimdi. Hiç kimse sana zarar veremez artık. Sus sevgilim." Kollarının arasındaki gergin vücudun gevşediğini hissetti.

Rachel başını onun omzuna dayayarak "Sana söylemiştim," diye mırıldandı hıçkırıklar arasında. "Sana söylemiştim."

"Ne söylemiştin sevgilim?" Ben, göğsünün üstündeki saçlardan yayılan yasemin kokusunu içine çekti.

"İyi adamlar aslında hiçbir zaman iyi değildir," diye fısıldadı genç kadın. "İnsana gülümserler, güzel sözler söylerler, sonra da yaralarlar. Senin gibi domuzları daha çok seviyorum ben."

"Bunu duyduğuma sevindim." Ben dudaklarını onun saçlarına değdirdi. "Bütün namussuzluğuma rağmen Stephen Ames kadar kötü biri değilim, öyle mi?"

Rachel titreyerek "Böyle konuşma," diye fısıldadı. Ben' in kollarının çemberi biraz daha daraldı.

"Ne yaptı sana Rachel?" İçinde gitgide büyüyen korkunç öfkeyi bastırmak için sakın bir sesle konuşmaya çalıştı. "O nerede şimdi?"

"Şey... Ben geç olduğunu, eve dönmek istediğimi söyledim. Ama o benimle aynı fikirde değildi."

Titreyerek başını kaldırdı ve Ben'in gözlerinin içine baktı. "Şu anda pekiyi durumda olduğunu

sanmıyorum."

Genç adam hafifçe gülümsedi. "Ne yaptın ona çılgın kız?"

"Tekmeledim. Sanırım... Şimdiye kadar reddedilmeye pek alışmamış." Yüzünde pişmanlık dolu bir ifade belirdi. "Benim hatalı olduğumu söyledi. Galiba haklıydı. Bu elbiseyi almamam, böyle giyinmemem gerekirdi. Ama onun sandığı gibi düşünmemiştim. Ellerini... Vücudumda hissettiğim anda paniğe kapıldım."

"Hatalı olan sen değildin Rachel, oydu. Centilmen bir erkek reddedildiği zaman nasıl davranacağını bilir." Kollarının çemberini biraz gevşetti.

"Kav...kavgacı kadınlardan hoşlandığını söyledi," diye kekeledi Rachel.

Ben onu yavaşça kolundan tutup basamaklardan çıkmasına yardım etti: "Kime çattığının farkında değildi herhalde," dedi yumuşak bir sesle.

Rachel kendini zorlayarak bir kahkaha attı. "İşte bu doğru. Çok uzun bir süre hiç kimseye böyle davranmaya cesaret edebileceğini sanmıyorum."

"Sanırım. Ondan nerede ayrıldın Rachel?" "Winding Lei'de. Hâlâ orada mı bilmiyorum. Kurtulur kurtulmaz bir taksiye atlayıp buraya geldim."

"Birazdan öğrenirsin," dedi Ben nazik bir sesle. "Şimdi içeri gir ve kendine bir içki hazırlayıp beni bekle. Hemen dönerim."

"Hayır!" Rachel korkuyla onun kolunu yakaladı. "Aptalca bir şey yapma. Tam zamanında ondan kurtulmayı başardım nasıl olsa. İyiyim. Bana bir şey yapmadı."

Ben hafifçe gülümseyip parmağını onun şiş dudağında gezdirdi "Hadi içeri gir Rachel. Yolda otele uğrar Harris'i senin yanına gönderirim yalnız kalmaman için."

"Hayır!" Ben onu kolundan tutup oturma odasına doğru sürüklerken Rachel mücadele ediyordu.

"Sen benim ağabeyim değilsin. Onurumu korumak için kavga etmene gerek yok."

Ama Ben hiç cevap vermedi. Onu oturma odasındaki kanepeye yatırıp üstünü battaniyeyle örttü. Sonra da mutfaktan bir bardak rom getirdi.

"Hepsini iç." Rachel'in ayakları çıplaktı. Kaçarken ayakkabılarını bir yerde kaybetmiş olmalıydı. Bunu fark edince genç adamın öfkesi iyice arttı. Elini uzatıp Rachel'in solgun yüzüne düşen saçları hafifçe geri itti. "Burada beni bekle. Eğer hiçbir yere gitmeden beni bekleyeceğine söz verersen amcanı da göndermem sana."

"Gitmeni istemiyorum," dedi Rachel yorgun bir sesle. "Lütfen burada kal."

Bu teklif bir an için olsun Ben'in aklını başından aldı. öyle güzel, öyle çekici görünüyordu ki, Stephen Ames'in hesabını görmeyi erteleyip burada onunla kalmayı tercih ederdi. Ama kaldığı anda kendini tutamayacağını biliyordu. İsteklerini daha fazla bastıramayacaktı. Oysa Rachel'in şu anda yeni bir erkekle boğuşmaya değil, huzura ihtiyacı vardı.

Kanepenin yanına diz çöküp onun yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Gitmek zorundayım," dedi yumuşak bir sesle. "Aman hemen döneceğim." Sonra gecenin karanlığında kayboldu.

Rachel içkisinden bir yudum aldı. Sert içki boğazından aşağı kayarken öksürmeye başladı. Stepnen Ames sayesinde bu gece yeterince içmişti zaten. Daha fazlasına ihtiyacı yoktu. Bardağı kenara bıraktı.

Bir hafta içinde bütün hayatı boyunca yaşadıklarından daha fazlasını yaşamıştı. Ağabeyini bulmuş, onu kaybetmiş, yasak duygularla savaşmış, nefret etmesi gereken, onu aldatan bir adama âşık olmuş ve son olarak da kendini kazanova sanan bir budalayla boğuşmak zorunda kalmıştı. Bütün bunlar Ben O'Hanlon'm yüzünden olmuştu. Stephen Ames'i dövdükten sonra eve gelince söyleyecekti bunları ona.

Ama yine de Stephen Ames'i dövmeye gitmesi genç kadının içini sevinçle dolduruyordu. Tek isteği kavganın galibinin Stephen değil Ben olmasıydı. Stephen Ames de pek yabana atılacak bir adam değildi çünkü. Güçlü kasları vardı ve Ben'den en az beş yaş gençti. Tek dezavantajı, Ben gibi gözünün öfkeden kararmamasıydı.

İçini çekerek başını kanepenin kenarına yasladı. Kendisini çok yorgun, kederli, biraz da sarhoş hissediyordu. Gidip uyumaya ihtiyacı vardı. Ama yatak odasına gidecek hali yoktu. Ayrıca Ben döndüğünde onu orada uyurken bulursa ne yapacağını merak ediyordu. Davranışının pek mantıklı olmadığını farkındaydı ama şu anda mantık filan düşüncecek halde de değildi. Zaten bir haftadır mantığı yerine duygularının sesini dinlememiş miydi hep?

Gözlerini kapatıp gecenin sessizliğini dinledi. O kanepenin üstünde yatıp Ben'in dönüşünü beklemek içini mutlulukla doldurdu. Nasıl olsa gelecekti. Bundan emindi. Yüzünde mutlu bir gülümsemeyle uykuya daldı.

Bölüm On İki

Rachel gözlerini açtığında oda karanlıktı. Başını zorlukla kaldırıp saate baktı. Gecenin iki buçuğuydu. İçini çekerek başını yastığa bıraktı. Kendisini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Sonra birden nerede olduğunu fark etti. Aklında kalan son şey, üstündeki yırtık elbiseyle oturma odasındaki kanepede uykuya dalışıydı. Biraz sarhoş bir halde Ben'in dönüşünü beklemeye karar vermişti. Stephen Ames ile kavga edip onurunu kurtardıktan sonra gelmesini ve onu baştan çıkarmasını bekliyordu. ;D ;D :D :D :D :D :D :D :D

Ama anlaşılan Ben O'Hanlon, Rachel gibi düşünmüyordu. Eve döndükten sonra onu yatağına taşımış olmalıydı. Tabii kendi yatağına değil, Rachel'in yatağına. Bu arada üstünü değiştirmeyi ve geceliğini giydirmeyi de ihmal etmemişti. :) :)

Genç kadın öfkeyle doğruldu. Bu kadarı fazlaydı artık. Ben O'Hanlon'ı seviyor, onu istiyordu, özellikle kanepede yatıp onu beklemiş ve onunla sevişmeye hazır olduğunu belli etmişti. ;D ;D :D :D

Ama Ben O'Hanlon ne yapmıştı? Onun aşkını reddetmiş, yatağına taşıyıp tek başına uyumasını istemişti. Kendisini hiç bu kadar aşağılanmış hissetmemişti Rachel. Madem Ben onu istemiyordu, burada sessizce yatıp ağlayacak değildi. İntikamını alacaktı. Belki akılsızlık ediyordu ama akim sesini dinleyecek halde de değildi. :D :D

Çıplak ayaklarla odasından fırlayıp fırtına gibi Ben'in odasına daldı. Genç adam uyuyordu. Bir an sessizce onu seyretti. Şakağında hafif bir yara izi vardı. Dudağının kenarı da şişti galiba. Stephen Ames ile kapışmalarında esaslı birkaç yumruk yediği anlaşılıyordu. Başının altındaki yastığı hızla çekip bütün gücüyle yüzüne vurdu. :o :o :o :o :o

Ben şaşkınlıkla uyandı. :o"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye gürledi öfkeyle. Bu sorunun cevabı biraz zordu işte. Rachel yastığı elinde tutmaya devam ederek "Seninle vedalaşıyorum," diye bağırdı. Sonra ikinci kez vurmak üzere yastığı tekrar indirdi.

Ama Ben bu sefer hazırlıklıydı. Birden kenara çekilip yastığı havada yakaladı. Yüzü öfkeyle karardı. Rachel birden korkuya kapıldı ve bütün Chandlerlar'ın yapacağını yaptı. Arkasını dönüp kaçtı. ;D ;D ;D

Tam verandaya gelmişti ki, çıplak koluna batan sert parmakların temasını hissetti. "Senin neyin var?" diye bağırdı Ben. Bir yandan da onu sarsıyordu. Üstünde sadece bir şort vardı. Rachel gözlerini onun geniş göğsünden kaçırmaya çalıştı.

"Hiçbir şeyim yok!" Bir yandan da ondan kurtulmak için mücadele ediyordu ama Ben'in ne kadar kuvvetli olduğunu unutmuştu. "Gidiyorum!"

"Böyle mi?" ;D :D :D :D :D

Genç adam alaycı bakışlarını incecik geceliğin altından görünen vücutta ve çıplak ayaklarda gezdirdi.

"Eğer kolumu bırakırsan içeri girip üstümü değiştireceğim!" Rachel sesinin mümkün olduğu kadar soğuk çıkmasına gayret etti. "Daha sonra birisiyle yollarım cipi sana."

Ben hiçbir şey söylemeden ona baktı. Bu ani öfke krizinin ve soğuk tavırların altında yatan nedeni anlamaya çalışır gibiydi. Sonunda yumuşak bir sesle "Ne oldu Rachel?" diye sordu.

Genç kadın "Sadece gitmek istiyorum," diye kekeledi. ;D

Rachel yüzünde mutlu bir gülümsemeyle sırt üstü yatarken aradan birkaç saat geçtiğini bilmiyordu. Daha önce de sevişmesine rağmen, hiç bu kadar zevk aldığını hatırlamıyordu. Ben az önce uykuya dalmıştı. Ama kolları hâlâ sıkı sıkı Rache'in belini sarıyordu. Sanki bir an bırakırsa

kaçıvereceğinden korkarmış gibi.

Rachel mutlulukla ve sevinçle gülümsedi, öyle mutluydu ki uyumak istemiyordu. Her dakikanın keyfini çıkarmak istiyordu. Ama yorgun vücuduna söz geçiremedi. İcini çekerek başım Ben'in omzuna dayadı ve gözlerini kapadı.

Ben uyandığında şafak sökmek üzereydi. Sessizce kollarının arasında uyuyan kadını seyretti. Kalbinin sevgiyle dolduğunu hissetti.

Daha önce hiçbir kadın hayatında bu kadar önemli bir yer tutmamıştı. Ne zaman bir kadınla sevişse onun da zevk alması, sevişmelerinin keyfini yaşaması için dikkatli davranırdı. Ama Rachel ile çok daha farklıydı her şey. Gece boyunca onu düşünmüş, ona hiç tatmadığı zevkleri tattırmak için çalışmış, kadın vücudunun varabileceği doruk noktalarına ulaşması için çaba göstermişti. Karşılığında hiçbir şey almasa da, ona her şeyi vermek istemişti. Ama bu arada kendisi de hayatının en zevkli sevişmesini yaşamıştı.

Keşke onun yaşayacağı acıları engelleyecek bir yol bulabilseydi. Ama bunun mümkün olmadığını ta başından biliyordu. Sonunda aralarındaki kaçınılmaz ilişki gerçekleşmiş ve bu her şeyi daha da zor bir hale getirmişti. Her ikisi için de.

Sabahın erken ışıkları pencereden süzölmeye başlamıştı bile. Saat beş olmalıydı. Yedide Na Pali yolunda Tom Moko ile Chandler'ı aramak üzere o kayalık araziye gideceklerdi. Akşam karanlığı basmadan önce dönebilmeleri için yola erken çıkmaları gerekiyordu.

Aslında Emmett Chandler'ı kesinlikle bulacağından da emin değildi artık. Ne kadar namussuz bir adam olursa olsun, herhalde kızkardeşini ona zarar verebilecek bir adamın yanında bırakacak kadar kötü biri olamazdı. Beklide gerçekten ölmüştü. Eğer ölmemiş olsa, Chandler milyonlarını almak için ortaya çıkmaz mıydı zaten? Chandler serveti..... O servet sayesinde Haris Chandler'ı ikna etmesi mümkün olmuştu zaten. Emmett'i bulabilmek için Harris'in açgözlülüğünü kullanmak zorunda kalmıştı.

Peki ya ölmüşse Emmett? Er veya geç kim olduğunu öğrenecekti Rachel. öğrendiği anda da gözlerindeki sevgi dolu ifadenin yerini buz gibi bakışlar alacaktı. Kollarının arasındaki sıcak vücudun hafifçe kıpırdadığını fark edince gözlerini ona çevirdi. Rachel'in yumuşak dudaklarında uykulu bir gülümseme vardı. "Bana bir şey söylemeli istiyorum," diye fısıldadı boğuk bir sesle. ; "Ne istersen söylerim," diye karşılık verdi Ben. Sonra daha fazla dayanamayıp o dudakları ağızıyla ezdi. Birkaç dakika boyunca ağırlıkları altında inleyen yatağın sesinden başka bir ses duyulmadı odada.

"Ne öğrenmek istiyorsun?" diye mırıldandı Ben genç kadının kulağını hafifçe ısırırken. "Hımmm?" öpüşmenin sarhoşluğundan henüz sıyrılmayan Rachel'in kafasını toplayabilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti. "Oh, şimdi hatırladım. Görüldüğün kadar kötü ve aşağılık bir adam mısın diye merak ediyorum."

"Hayır, değilim," diye homurdandı Ben. "Çok daha aşağılık ve kötü bir adamım." Gülerek Rachel'i kendisine çekti.

"İşte buna inanırım." Genç kadın yavaşça onun göğsündeki tüyleri okşamaya başladı. "Stephen Ames de birkaç kez hedefe isabet ettirmiş galiba," dedi Ben'in şakağındaki yarayı okşayarak.

"Sen buna bir şey mi diyorsun? öyleyse bir de Ames'in suratını gör. Belki de görmesen iyi olur. Düşüp bayılabilirsin yine."

Rachel küçük bir çığlık kopardı. "Onu öldürmeye kalkmadın değil mi?"

"Hayır böyle adamları öldürmenin yararına inanmıyorum çünkü. Sadece bir daha masum kadınlara saldırmaması için ikna olmasına yardımcı oldum."

"Yani bunun için mi dövdün onu? Halka hizmet olsun diye?" Rachel gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Tabi esas amacım oydu." Diye karşılık verdi Ben.

"Ayrıca günlerdir duygularımı bastırıp kendimi tutmaya çalışmaktan biraz deliye dönmüştüm. Enerjimi boşaltmama da yardımcı oldu Ames. Seni istemekten çılgına döndüğüm gecelerin sona ereceğini bilmiyordum tabii o zaman."

Rachel hafifçe gülümsedi. "Az daha şansını kaybediyordun ama. Uyanıp da kendimi yatağında yalnız bulunca seni öldürmeye karar vermiştim."

"Beni affetmeye karar verdiğini nereden bilebilirdim? Seni o yatağa taşıyıp yanından ayrılmak ne kadar zor geldi bilemezsin. Hayatımda hiç bu kadar zorlanmamıştım. Ama o budala az daha tecavüz edecekmiş sana. Böyle bir olaydan sonra bana ihtiyaç duyabileceğin hiç aklıma gelmedi."

Rachel onun yüzünü avuçlarının arasına alıp dudaklarından hafifçe öptü. "Sana her zamankinden çok ihtiyacım vardı," diye fısıldadı utangaç bir sesle.

Ben birden suçluluk duygusuyla ezildi. Ama hemen bundan sıyrılmaya çalışıp yüzüne alaya bir tebessüm yerleştirdi. "Sırtında gecelik, çıplak ayaklarla evden kaçmaya çalışman çok gülünçtü biliyor musun?" :D

Rachel konunun böyle değiştirilmesini uysallıkla kabul etti. "Deliye dönmüştüm," diye itiraf etti. "öyle mi? Peki o kıyafetle nereye gitmeyi düşünüyordun?" Genç kadın onun başlattığı oyunu sürdürerek yüzünü buruşturdu. "Bilmiyorum. Sadece senden mümkün olduğu kadar uzağa gitmeye kararlıyım."

Kısa bir sessizlik oldu. Konuşmaya başladığında Ben'in sesi sertleşmişti. "Beni terk mi edecektin?"

Rachel gözlerini onun gözlerine dikti. "Hayır," diye fısıldadı.

"Seni terk etmeme izin verir miydin?"

"Hayır," dedi Ben.

Sessizce birbirlerine baktılar. Sözcüklerin anlatabileceğinden çok daha fazla şey anlatmışlardı birbirlerine bakışlarıyla.

"Sevişmek istiyorum," diye fısıldadı Rachel utangaç bir sesle.

Ben gülümsedi. "Hatırladığım kadarıyla birkaç saat önce sevişmiştik zaten." :D ;D

Rachel dudaklarını onun göğsünde gezdirirken "Hayır," diye mırıldandı. "Sen benimle sevişmiştin o zaman. Mükemmel olduğunu da itiraf edeyim bu arada. Ama şimdi ben seni sevmek istiyorum." Ben'in cevap vermediğini görünce gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Ben?" diye fısıldadı.

Genç adam gülümseyerek ona baktı. 'Emmett Chandler'da, erken randevuların da canı cehenneme,' diye düşündü.

"İçinden geldiği gibi davran ufaklık." Rachel bütün utangaçlığının bir anda kaybolduğunu fark etti.. Ben ile aralarında böyle duygulara yer yoktu. Birbirleri seviyorlar, istiyorlardı, içinden geldiği gibi davranacaktı.

Bir saat kadar sonra ikisi de mutluluğun doruğuna ulaştıktan sonra Rachel yavaşça geri çekilmek istedi. Ama Ben'in güçlü kolları buna izin vermedi.

"Beni sakın bırakma," diyen bir fısıltı duydu genç kadın odanın karanlığında. O kadar hafif bir fısıltıydı ki, duyup duymadığından bile emin değildi. Ama böyle bir ihtimal olması bile içini mutlulukla doldurdu. Başını onun omuzuna dayayıp tekrar uykuya daldı.

Bölüm On Üç

Rachel tekrar uyandığında yatakta yalnızdı. Güneş yükselmiş, odayı parlak bir ışığa boğmuştu. Üstündeki örtüyü ayağıyla itip yataktan kalktı.

Geceliği düzgün bir şekilde katlanmış ve yatağın yanındaki iskemlenin üstüne bırakılmıştı. Ben sabahleyin kalktığında giyinirken koymuş olmalıydı onu oraya. Geceliğini giydikten sonra Ben'in bir gün önce sırtında olan beyaz pamuklu tişörtü gördü. Onu da geceliğinin üstüne giydi.

Tişörtte hâlâ Ben'in kokusu vardı. Güneşin, denizin ve o sert sigaraların kokusu. Ve bir şey daha. Adlandıramadığı ama Ben'e ait bir koku daha.

Tişörtü sevgiyle okşayıp banyoya gitti. Duştan çıktıktan sonra mutfağa geçip kahvesini yaptı ve elinde fincanla verandaya çıkıp oturdu.

Demek Ben Na Pali kayalıklarına gitmişti. Mutfak masasının üstüne bıraktığı kısa notta öyle yazıyordu. Onun kafasından geçenleri arılayabiliyordu Rachel. Emmett'in orada saklandığına inanmıştı bir kere. Bulmaya da kararlıydı.

Oysa Rachel ona çok daha farklı şeyler anlatabilirdi. Emmett ilk kaçtığında, on beş yıl önce Na Pali kayalıklarına gelip oradaki o vahşi arazide saklanmış olabilirdi. Ama Emmett Chandler her zaman rahatına düşkün bir adam olarak yaşamıştı. Sıcak bir yatak, iyi yemek ve güzel şaraplardan hoşlanırdı. Çok zorda kaldığı durumlarda kısa bir süre vahşi ormanlarda yaşamayı kabul edebilirdi ama asla on beş yıl boyunca değil. Rachel günün birinde, Emmett'in kimlik değiştirerek sigortacı veya emlakçi olarak adada yaşadığını öğrenirse hiç şaşmayacaktı. Büyük bir ihtimalle de öyle yapmıştı zaten. Eskisi gibi rahat yaşantısını sürdürüyordu mutlaka.

Ama hikâyesini yazmak için o sarp kayalıklarda dolaşmak Ben'i mutlu edecekse, ona sadece iyi şanslar dileyebilirdi Rachel. Bir yandan onu özleyip yanında olmasını istiyor, bir yandan da Na Pali kayalıklarına gitmek için bugünü seçmesini sevinçle karşılıyordu. Çünkü Emmett bugün gelecekti. On beş yıldır Rachel'in bir tek doğum gününü bile unutmamıştı. Şimdi ona bu kadar yakinken unutması imkânsızdı. Rachel bugün yirmi sekiz yaşma basıyordu. Bütün gün buradan ayrılmayacak ve on beş yıldır görmediği ağabeyini bekleyecekti.

Kahve fincanını avuçlarının arasında çevirerek gözlerini denize dikti. Ben'e anlatmadığı için vicdanını sızlatan bir suçluluk duygusu içindeydi. Emmett konusunda ona dürüst davranmak zorunda değildi aslında. Çünkü o da bu konuda dürüst davranmamıştı. Ayrıca on beş yıldır görmediği ağabeyi ile ilk karşılaşmasında yalnız olmak istemişti. Hem gazeteci hem de sevgilisi olan bir adamın müdahalesi olmadan... Sevgilisi... Evet, Ben O'Hanlon, Rachel Chandler'in sevgilisiydi. Bu fikre kendini alıştırmaya çalıştı. Rachel'in daha önce de erkek arkadaşları, hatta bir de nişanlısı olmuştu. Ama o hiçbirini sevgilisi olarak görmemişti. Hiçbiriyle Ben'le gece paylaştığı şeyleri paylaşmamıştı. Hiçbiri Ben gibi değildi. Üstündeki beyaz tişörte sarılıp gülümsedi. Emmett konusunu hallettikten sonra bütün düşüncelerini onun üstünde yoğunlaştıracaktı. Her şeyden önce, Ben'in bir günlük sevgilisiydi, Emmett'in yirmi sekiz yıldır kardeşi. Her şeyin bir sırası vardı. Emmett bugün gelecek, Ben de akşama dönecekti. Günlerdir bir işkence halinde geçen hayat birdenbire tersine dönmüştü. Bugün harika bir gün olacaktı. Rachel öğleden sonra ayak seslerini duyduğunda mutfakta kendisine yemek hazırlıyordu. Sabahleyin uzun uzun yürümüş, sonra da mavi bir şort geçirmişti uzun bacaklarına, Ben'in tişörtünü çıkarmamıştı. Onun uğur getireceğine inanıyordu içgüdüsel olarak.

Mayonezi karideslerin üstüne döktüğü sırada verandanın basamaklarındaki ayak seslerini duydu. Birden durdu. Kalbi çarpıyor, nefes alamıyordu sanki, Emmett nihayet gelmeye karar mı vermişti? Sabah kalktığında beri beklemiş, ama ağabeyi ortalıkta görünmemişti. Yine de bugün geleceğinden emindi. 'Ne olur Tanrım, izin ver gelsin bugün,' diye yakardı sessizce. "Umarım münasebetsiz bir zamanda gelmemişimdir?" Peder Frank'in yuvarlak vücudu mutfak kapısında görüldü. Rachel bir süredir tuttuğu nefesini bırakıverdi.

Islak ellerini üstüne silerek, "Oh, tabii ki geldiğinize çok sevindim Peder," dedi gülümseyerek. Hayal kırıklığının yüzünden okunmaması için dua etti. "Adanın bu kısmına nasıl oldu da gelebildiniz?"

"Benim genç dostum nasıl diye merak ettim," dedi rahip. Gözleri bir an karides salatasına takıldı. "Bu arada ağabeyinle de tanışma fırsatı bulurum diye düşündüm." Sanki Emmett dolaplardan birine saklanmış gibi gözlerini mutfakta gezdirdi.

"Ne yazık ki burada değil. Sizi göremediği için çok üzüleceğine eminim. Harris Amcayla birlikte günlerdir sizi bulmaya çalışıyorlardı."

"Ben çok meşgul bir adamım," dedi Peder Frank. Gözleri yine karideslere takıldı, "özellikle son günlerde çok işim vardı kilisede. Üstelik yakında yeni görevime gideceğim için hazırlık da yapmam gerekiyordu. Ama galiba kötü bir zamanda geldim. Yemeğine engel oluyorum."

Emmett'in gelmeyeşinden duyduğu hayal kırıklığına rağmen rahibin ziyareti Rachel'ı sevindirmişti.

"Lütfen bana katılın Peder," dedi. "Zaten gereğinden fazla şey hazırlamışım."

Peder Frank nazik sözlerle zaman kaybetmedi. "Memnuniyetle. Söyle bakalım, ağabeyin hemen dönecek mi?"

Rachel salatayı tabaklara bölerken "Bugün Na Pali kayalıklarına gitti," diye karşılık verdi. "Orada köşe kapmaca oynuyor. Hava kararınca kadar da döneceğini sanmıyorum." Bir an durakladıktan sonra rahibin tabağını ona uzattı: "Üstelik o benim ağabeyim değil."

Bu açıklama Peder Frank'i hiç de şaşırtmamıştı. Tabakla birlikte bir de bardak alırken "Soğuk çay iyi gider bu havada," dedi.

"Siz biliyordunuz, değil mi?" Rachel'ın sesinde suçlayan bir ton vardı. Ama öfkeli değildi. Onun peşinden verandaya yürüdü.

"Böyle bir şeyden kuşkulandığımı söyleyelim istersen. Benim konumumdaki insanlar çok şey duyarlar biliyorsun. Birdenbire ortaya çıkan ve Emmett Chandler olduğunu söyleyen adamın on beş yıl önce ortadan kaybolan adam olamayacağım düşündüm."

'Neden beni uyarmadınız öyleyse?" Rachel hamağa oturarak urun bacaklarını aşağı sarkıttı.

Salata tabağını kucağına yerleştirmiş, çay bardağını da elinde tutuyordu. "Beni öyle tehlikeli bir adamın yanına göndermek doğru bir davranış mıydı sizce?"

"Senin için herhangi bir tehlikenin söz konusu olduğunu hiç düşünmedim." Karides salatasını iştahla yemeğe başladı. "Bu adam adının Emmett olduğunu söyleyerek adada ilk kez

görüldüğünde bazı önemli kişilere bazı sorular sordum, onun yanında güvenlikte olacağını biliyordum onun için. doğrusunu istersen, seni buradan uzaklaştırmak için her yolu deneyeceğini

de düşünmüştüm. Bu arada bir umudum daha vardı. Eğer bu ifadeyi hoş görürsen, onun içine Tanrı korkusunu yerleştireceğini ve kafasından geçirdiklerini gerçekleştirmeden önce bir kere daha düşünmesini sağlayacağını ummuştum. Eğer burada kalmaya izin vereceğini bilseydim, belki bazı

şeyler söyleyebilirdim sana. Yine de yapabileceğim fazla bir şey yoktu. Sana hiçbir delil gösteremezdim. Biliyorsun rahiplere yapılan itiraflar kutsaldır. Kimseye söylenmez." "Biliyordum!"

Rachel'ın gözleri zafer ışığıyla parladı. "Siz ağabeyimi gördünüz! Sizinle gelip konuştu, değil mi?

Günün birinde kiliseye döneceğini söylerlerdi zaten hep." "Korkarım sana bu konuda bir şey

söyleyemeyeceğim Rachel." Peder Frank tabağındakileri silip süpürmüştü bile. Keyifle parmağını

yaladı. "Bu tür konularda kilisenin kuralları çok katıdır."

Rachel sevinçle gülümsedi. "Anlıyorum." Tabii ki daha fazla bir şey söylemesine gerek yoktu.

Söyleyeceğini söylemişti zaten. Emmett yaşıyordu. Hem de adalardan birinde. Belki de bu adada, öyleyse bugün mutlaka gelecekti. Sevinçle konuyu değiştirmeyi kabul etti. "Güney Amerika'ya ne

zaman gidiyorsunuz Peder?"

"Yarın."

"Yarın mı?" diye tekrarladı Rachel şaşkınlıkla. "Ama daha birkaç hafta burada kalacağınızı

söylemişiniz." Adaya ilk geldiği günden beri kendisine dostluk ve anlayış gösteren bu adamı bu kadar çabuk kaybedeceğini öğrenince üzüldü. Oysa onu yeni yeni tanımaya başlamıştı.

"İşler umduğumdan hızlı gelişti. Tayin emrim geldi. Yerime geçecek rahip de sandığımızdan daha erken geleceğini bil-dirdi. El Salvador'dakiler de beni bekliyorlar. Bu durumda burada oyalanmam

için bir neden kalmadı. Tek üzüntüm, senin bu karışık durumun içinden hâlâ çıkamadığını görmek Rachel. Keşke birbirimizi daha iyi tanıyacak kadar zamanı-mız olsaydı." Sesinde içten bir üzüntü

vardı. En az Rachel'ın ki kadar içten.

"Keşke Peder. Ama bu karmaşık durumdan kurtulmak üzere olduğumu söyleyebilirim size," dedi genç kadın ken-dinden emin bir sesle.

"Yoksa İrlandalı atalarınızdan kalan geleceği görme yete-neğiniz mi var Miss Rachel Chandler?" diye sordu rahip şa-kacı bir sesle.

"İrlandalı atalarımın değil. Yahudi olan büyükannem-den kalma." Rachel gülümseyerek

gerinince kucağındaki çay döküldü. "Kahretsin!" diye söylendi. Sonra utangaç bir ta-vırla rahibe baktı.

"Kahretsin, insanın çok işine yarayan bir sözcüktür Rac-hel," dedi rahip yumuşak bir sesle. "Ben de çok sık kullanı-rım. Hadi gel biraz sahilde yürüyelim, sen de bana gelece-ğinle ilgili öngördüklerini anlat. Sanırım bundan sonra uzun bir süre deniz kenarında yürüme fırsatı

bulamayacağım. El Salvador sahillerinin bu kadar güzel olacağını hiç sanmıyordum."

Rachel bir an tereddüt etti. Emmett gelse bile onu beklerdi nasıl olsa. Rahibin siyah Ford'unu tanırdı ve herhangi bir tehlike olmadığını anlardı. Peder Frank ile biraz yürümesi'nin bir sakıncası yoktu. Nasıl olsa Emmett'ı görecekti bugün.

Elini rahibe uzatarak verandanın basamaklarından inmeye başladı. "Geldiğinize gerçekten çok sevindim. Peri masallarını da çok severim. Hem dinlemeyi hem anlatmayı." Uzun bacaklı güzel kadınla, siyah cübbesi içindeki şişman rahip yan yana yürümeye başladılar. "Emmett bugün gelecek Peder. Ben de onu kaçırmış olacak."

"Adı Ben mi?"

Rachel başını salladı. "Ben O'Hanlon. Gazeteci. Hatta bir kere Pulitzer ödülü'nü bile kazanmış. Emmett ile bir röportaj yapmak istiyor. 60'lardaki hareketler içinde olup da hâlâ saklanmak zorunda olan insanlarla ilgili bir kitap hazırlıyor." Peder Frank'in çıplak başı kızgın güneş altında ter içinde kalmıştı. Yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Adını duymuştum," dedi yavaşça. "Ama sadece bir kitap yazmak için bu kadar derde değer mi? Diğerlerini bir yana bıraksak bile, sahte bir kimlikle dolaşması..."

"Daha kötü şeyler de gelmiş başına. Buraya gelmeden önce altı ay boyunca Güney Amerika'da bir hapisanede kalmış. Tabii üstüne vazife olmayan işlere burnunu soktuğu için."

"Bazı Güney Amerika ülkelerinde gazetecilere pek sempatiyle bakılmaz," dedi rahip düşünceli bir sesle. "Ben O'Hanlon'ın Emmett'ı sadece bu hikâyeye için aradığından emin misin?"

"Başka ne isteyebilir ki ondan?"

"Haklısın. Başka ne isteyebilir ki gerçekten?" Peder Frank gözlerini kuma dikmiş öyle yürüyordu. Yüzündeki ifadeyi görmedi Rachel. "Pekâlâ, şu peki masalını anlat bakalım. Nasıl sona erecek? Emmett ile Ben çok iyi dost olup bir dizi röportaj yapacaklar ve Ben sonunda bir Pulitzer daha kazancak..."

"Bildiniz." Rachel neşeyle güldü. "Hazır bu kadar başlanmışken Nobel ödülü'ne ne dersiniz? Emmett San Francisco'ya gelecek ve bütün mirası ağgözlü halalarına, amcaları'na bırakıp benim yakınımnda bir yere yerleşecek. Evlenecek ve en az beş yeğen verecek bana." , "Peki onun karısını da sevecek misin?"

"Çok iyi dost olacağız. Hatta benim düşünümde şeref konuşuğu olacak."

"Sen evlenmeyi düşünüyor musun?" Rachel başını salladı. "Ben O'Hanlon ile." Peder Frank birden başını kaldırıp ona baktı. "O biliyor mu bunu?"

"Henüz hayır. Ama nasıl olsa öğrenecek."

"Ona âşıkısın sen." Rahibin ela gözleri ilgi doluydu. "Elbette. Ama bunu günler önce söylemiştim ben size zaten. Daha onu ağabeyim sanırken." Güldü. "Ama o gün pek yardımcı olmamıştınız bana. Keşke biraz ipucu verseydiniz".

"Ben de kesinlikle bir şey bilmiyordum ki. Milyonda bir ihtimal de olsa, ağabeyin olabilirdi. Yine de sana en uygun öğütleri verdiğimi sanıyorum. Eğer ağabeyin değilse, endişelenecek bir şey yoktu. Eğer ağabeyinse, bu konuyu ne kadar kafana takarsan işleri o kadar güçleştirecektin. Ama kendi'ni rahat bırakırsan bir süre sonra her şey doğal akışına girecek ve ilgini daha uygun birilerine verme şansı bulacaktın."

"Belki. Ama Ben gerçekten ağabeyim bile olsaydı ona yine âşık olurdum gibi geliyor bana."

"Şansın varmış ki, böyle bir dertle uğraşmak zorunda kalmadın. Tanrıya şükürler olsun, ağabeyin değil."

"Evet, Tanrıya şükürler olsun."

"Geleceğini öğrendik Rachel Chandler. Şimdi geçmişinden söz et bakalım bana." Rahibin sesi yumuşacıktı.

Rachel mutlulukla içini çekti. Doğru dürüst tanımadığı yabancılarla bile böyle içten bir ilgi gösteren rahiplerin bulunduğunu bilmek ne kadar güzel bir şeydi. Yirmi sekiz yıl boyunca yaşadıklarını zaman zaman gülererek, zaman zaman acı anılara dalarak anlattı ona. Peder Frank yirmi sekiz yılın daha çok son on beş yılıyla ilgili sorular sordu. Ağabeyinin ortadan kaybolmasından sonra çok yalnızlık çekip çekmediğini merak ediyordu. En zor günlerde bile en doğru olanı yaptı'ğını öğrenince başını salladı.

"Eğer Ben O'Hanlon seni kazanmayı başarabilirse çok şanslı bir adam demektir," dedi.

Rachel gülümseyerek "Beni kazandı bile," diye karşılık verdi.

"Belki de. Ama korkarım günün birinde her şeyin görün'duğu kadar kolay olmadığını anlayabilirsin. Gerçek aşkın yolu her zaman, tekrarlıyorum, her zaman engebelidir."

"Bunu ben de anladım zaten. Ama sizce o engebeleri yeterince yaşayıp aşmadık mı artık?"

Peder Frank başını iki yana salladı. "Bundan kuşkuluyum." Rachel'ın yüzünde birden endişeli bir

ifade belirlediğini fark edince gülümseyerek onun elini tuttu. "Üzülme Rachel. Sen çok tatlı ve güçlü bir kadınsın. Peri masalının sonunun senin söylediğin gibi biteceğinden kuşum yok. O sona ulaşmak için dişinle tırnağınla mücadele etmek zorunda kalırsan bile. Belki tam hayalini kurduğun gibi olmayacak ama ona çok yakın olacak."

Rachel gözlerini kaldırıp sessizce baktı ona. Yeniden kulübenin önüne gelmişlerdi. Ayrılma zamanıydı. "Uçağınız yarın kaçta kalkıyor?" dedi zaman kazanmaya çalışarak.

"Öğleden sonra ikide, önce Amerika'ya gideceğim. Ora-dan ikinci bir uçakla El Salvador'a."

"Keşke gitmeseydiniz."

Peder Frank gülümsedi. Hawaii güneşinden bile daha sıcağı gülümsemesi. "Seni sık sık düşüneneğim Rachel. Ben'e iyi bak... Sanırım buna ihtiyacı var."

"Merak etmeyin. Siz de kendinize iyi bakın." Rachel birden onun kollarına atılıp sıkıca sarıldı.

Birkaç dakika öyle kaldılar. Ayrıldıklarında Peder Frank'in yüzünde kederli bir ifade vardı. Rachel de boğazını yakan yaşları tutmaya çalışıyordu. Bu iyi insanın uzaklaşmasıyla hayatında yeni bir sayfa daha kapanıyormuş gibi bir hisse kapılmıştı.

"Hoşça kal Rachel," dedi rahip yumuşak bir sesle. "Tanrı seninle olsun." Sonra arkasına bakmadan uzaklaştı.

Konu Başlığı: Ynt: Yasemin Kokulu Aşk/ Anne Stuart
Gönderen: moryel üzerinde Nisan 28, 2007, 06:21:07 pm

Tamamı;

<http://www.speedyshare.com/150633422.html>

Konu Başlığı: Ynt: Yasemin Kokulu Aşk/ Anne Stuart
Gönderen: moryel üzerinde Nisan 28, 2007, 10:54:34 pm

Bölüm On Dört

Emmett gelmedi. Bunu bilmesi gerekirdi. Böyle bir şeyin olamayacağı, tam on beş yıldır görmediği ağabeyinin böyle birdenbire gelmeyeceğini düşünmesi gerekirdi. Peder Frank ile şakalaşırken geleceği görme yeteneğinin ailesinden kalıtım yoluyla geçtiğini söylemişti ama bunun doğru olmadığını bilmiyor muydu? Ama bu sabah o kadar emindi ki Emmett'ın geleceğinden... Doğum gününü unutmayacağına öyle inanıyordu ki...

Duştan akan sıcak suyun altında yıkanırken 'Kendi kurduğum hayale sonunda kendim inandım,' diye düşündü. Onu öyle özlemiş, gelmesini öyle çok istemişti ki, sonunda zayıf bir ihtimale kesin bir gerçekmiş gibi inanmıştı. Artık öğrenmiş olması gerekirdi. Hayatta hiçbir şeyden emin olmamak şarttı.

Belki de Emmett gerçekten ölmüştü. Ama yine budalaca bir içgüdüyle, ölmüş olsa bunu mutlaka bileceğini düşünüyordu. Emmett'ın ölümünü hissedeceğim, onunla birlikte kendi ruhunun da bir parçasının öleceğini düşünüyordu. Ama şimdiye kadar sezgileri hep yanıltmıştı onu, bu konuda da yanılıyor olması mümkündü. Geçen yıl herhangi bir gün ölmüş olabilir, Güney Afrika ormanlarında kaybolmuş, ya da genç yaşta bir kalp kriziyle hayattan ayrılmış olabilirdi. Hâlâ hayatta olmasının hiçbir garantisi yoktu ki..

Tabii bir başka ihtimal daha vardı. Amerika'ya döndüğünde evinin posta kutusunda küçük bir paket bulabilirdi. İçinde porselen veya seramik kelebekler olan küçük bir paket. Emmett şu anda Kauai'den çok uzaklarda bir yerde de olabilirdi. Harris Amca, Ben, Rachel, hepsi yanlış iz peşinde koşuyor olabilirdi. Ama nedense Rachel buna bir türlü inanamıyordu. Emmett ya buralarda bir yerdeydi ya da ölmüştü. Gelmediğine göre de ölmüştü.

Bunu Ben'e anlattığında ne diyecekti acaba? Peki ya Harris Amca ne diyecekti? İkisi de Emmett'ın burada olduğuna inanıyorlar ve günün birinde sihirbaz gibi birdenbire ortaya çıkmasını bekliyorlardı. Onlar inanmak istediklerine inanacaklar ve Rachel'in duygularına kapılıp saçmaladığını düşüneceklerdi. Ben ile Harris kayalıklarda hayalet avlamaya çalışırken o burada tek başına oturacak ve bir daha asla göremeyeceği ağabeyinin acısını sindirmeye çalışacaktı.

Verandaya çıkıp gözlerini ufka dikti. Ben'i istiyordu. Ona ihtiyacı vardı. Onun kollarının vücuduna sarılmasını, sert bedenini vücuduna bastırmasını, başını onun omzuna dayayıp üzüntüsünü ve terk edilmişliğini unutmayı istiyordu. Kafasında tek bir soru olmadan bütün sevgisini ve güvenim verebileceği birine ihtiyacı vardı. Ben'in vücudunu, kalbini ve ruhunu istiyordu. Ve henüz vermeye hazır olmadığı aşkını istiyordu.

O gece Ben döndüğünde hava kararmış, lacivert gökyüzünde yıldızlar parlamaya başlamıştı. Rachel verandadaki hamağa kıvrılmış, sessizce onu bekliyordu. 'Bunu bilmem gerekirdi,' diye düşündü yüreğini saran acıyla. Olaylar hiçbir zaman insanın umduğu gibi gelişmiyordu. Emmett Chandler tam on beş yıldır ilk kez kardeşinin doğum gününü unutmuştu işte.

"Ne yapıyorsun burada böyle?" diyen Ben'in sesini duyarak gözlerini açtı. Beklerken uyuyakalmıştı anlaşılan. Ay yükselmiş, okyanusun üstünde yakomazlanıyordu. Ben'in yüzünde yorgun bir ifade vardı.

Rachel gülümsedi. Onu görünce üzüntüsü biraz hafiflemişti sanki. "Seni bekliyordum," diye mırıldandı. "Günün iyi geçti mi?"

Ben'in dudakları alaya bir kıvrımla büküldü. "Sadece boşa zaman kaybıydı. İlginç bir espri anlayışı olan birinin oyununa geldim anlaşılan. Büyük bir ihtimalle de senin rahibinin."

"Bugün buraya seni görmeye geldi."

Bu haber Ben'i hiç etkilemiş görünmedi. "Geldiğinden hiç kuşku yok. Beni bahçıvanıyla birlikte Na Pali'ye gönderdikten sonra buraya geldi tabii. Ağabeyin hakkında herhangi bir şey söyledi mi?" Verandadaki iskemlelerden birini çekip yorgun bir tavırla oturdu ve bacaklarını öne uzattı. Bu sabah Rachel'ı tutkuyla öpen, ela gözlerinde sevgiye benzer kıvılcımlar parlayan adam aynı adam değildi sanki.

Rachel yüreğinin üzüntüyle dolduğunu hissederek bu duyguyu yenmeye çalıştı. Ben O'Hanlon birlikte yaşanması kolay bir adam değildi. Zorlukları olacaktı. Bacaklarını altına çekip hamağın içinde oturdu. "Pek bir şey söylemedi," dedi yumuşak bir sesle. "Senin gerçek Emmett olmadığını öğrendiği zaman şaşırmadı. Ama bunu tahmin etmiştik zaten değil mi? Daha çok benim hakkımda konuştuk. Sanırım Peder Frank son yıllarda Emmett ile konuşmuş. Ama bir şey söylemiyor."

Rachel'ın sesi kuşkuluydu.

"Neden söylemiyor sana?"

"Rahiplerin kendilerine anlatılanları başkalarına aktarmalarının kilisenin kurallarına aykırı olduğunu söylüyor." Rachel uzanıp onun saçlarını okşamak, kaşlarının arasında beliren derin çizgiyi parmaklarıyla düzeltmek istiyordu. Ama hiç kıpırdamadan oturmaya devam etti.

"Ne geçerli mazeret ama!" Genç adam içini çekti. "Yapabileceğim tek bir şey kaldı. Adamın kapısına dayanıp zorla konuşturmak. Gölgeler peşinde koşmaktan yorulдум artık."

Rachel hafifçe gülümsedi. "Bunu yapabileceğini pek sanmıyorum. Yarın öğleden sonra El Salvador'a gidiyor."

"El Salvador mu? Ne halt etmeye gidiyor oraya?" Ben birden öfkeleni.

"Çünkü gitmek istiyor. Üstleri de gitmesine izin vermişler. Sanırım orada kendisine ihtiyaç duyulduğunu düşünüyor."

Ben'in yüzünde anlaşılmas bir ifade belirdi. "Belki de günahlarının kefareтини ödemek için böyle davranıyordur. Kendisini affettirmek için bu kadar çalıştığına göre nasıl bir günah işlemiş acaba?"

"Hiçbir şey yapmamış!" diye bağırdı Rachel birden. Kızmaya başlıyordu. "Sadece insanlara yardım etmek istiyor. Bu çok mu garip sence?"

"Benim tecrübelerim garip olduğunu söylüyor," dedi Ben yorgun bir sesle. Arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. Steppen Ames'in yumruklarının izleri hâlâ duruyordu yüzünde, "özellikle de başka insanlara yardımcı olmak için kendi hayatını tehlikeye atıyorsan."

"Belki de senin edindiğin tecrübeler yanlıştır."

"Belki... Her neyse, senin sevgili rahibine gidip iyi yolculuklar dilemek istiyorum. Emmett Chandler'ı en son ne zaman ve nerede gördüğünü söyleyebilir bana. Uçağı kaçta kalkıyor?"

Rachel bir an yalan söylemeyi düşündü, sonra vazgeçti. Ben O'Hanlon, aralarındaki pamuk ipliğine bağlı ilişkiyi zedeleyecek bir yığın yalan söylemişti zaten. Bir de o söylemeyecekti.

"İkide," dedi hamakta arkasına yaslanarak. "Ama artık aramana gerek yok. Emmett öldü."

Saatlerdir söylemekten kaçındığı sözcükleri birden söyleyivermişti işte. Kolayca. Evet, Emmett'in öldüğünü söyleyebiliyordu, sadece kabul edemiyordu.

Ben birden doğruldu. "Nereden biliyorsun bunu?"

Rachel bu soruyu cevaplamadı. "Bugün Na Pali'ye bensiz gitmene neden izin verdim sanıyorsun?" dedi öfkeyle. "Bu sabah gideceğini biliyordum... Beni de götürmen için seni zorlayabilirdim."

"Yapmak istemediğim bir şeyi bana zorla yaptıramazdın. Her neyse, neden giderken bana bir şey

söylemedin?"

"Çünkü onu bulamayacağını biliyordum. Eğer Emmett hayatta olsaydı bugün buraya gelirdi.

Kayalıklarda dolaşmazdı."

"Neden?"

"Çünkü bugün benim doğum günüm. On beş yıldır bir kez olsun doğum günümü unutmadı." Sesi birden acıyla doldu. "Bugüne kadar," diye ekledi usulca.

Verandada uzun bir sessizlik oldu. "Ve bunu bana söylemedin?" Ben'in sesi buz gibiydi.

Rachel kayıpları için ağlamak istedi. Hem Emmett'ı hem de sevdiği adamı kaybetmişti. O adamı tanııyordu bile. Dün gece seviştiği adamın yerinde sert, katı bir adam vardı.

"Emmett'ı yalnızken görmek istedim."

"Hayır, onunla karşılaşmamı istemedin," dedi Ben. "Bana hâlâ güvenmiyorsun."

Rachel inkâr etmek üzere ağzını açtı. Sonra kapadı. Yalan söylemeyecekti. Ne kadar isterse istesin, ona güvenmiyordu. Henüz.

Birden konuyu değiştirdi. "Neden Emmett ile bu kadar yakından ilgileniyorsun? Diğer kaçakların yanında çok önemsiz biri o. Hiçbir zaman suç sayılabilecek bir şey yapmadı. Sadece yanlış zamanda, yanlış yerde bulunuyordu. Kötü bir şans eseri olarak."

Ben'in yüzü granit gibiydi. Gözlerine Rachel'in gözlerine dikti. "O patlamada birinin ölmesi de mi kötü şans eseri idi? Olayı biraz fazla hafifsemiyor musun?"

"Bir kazaydı o. Emmett o kızı oraya götürdüğünde neler olabileceğini nereden bilebilirdi? Sadece arkadaşlarını ziyarete gitmişlerdi."

"Sonra onu orada bıraktı ve pizza almaya gitti. Kız alevler içinde yansın diye." Ben'in sesi nefretle yükseldi.

Rachel şaşırarak ona baktı. "Sen nereden biliyorsun?"

"Neyi?"

"Emmett'ın pizza almaya gittiğini. Gazetelerde yazılmadı bu haber."

"Ben gazeteciyim unuttun mu?" diye karşılık verdi Ben sert bir sesle. "Böyle haberleri gazetelerden öğrenmem gerekmiyor."

"Ne fark eder? Böyle küçük bir ayrıntıyı neden hatırlayasın ki?" diye ısrar etti Rachel. İçinde kötü bir his vardı. Çok kötü bir his.

"Küçük bir ayrıntı değildi bu. On dokuz yaşında masum bir kızın hayatına mal oldu!" Rachel'in birden şaşırıp durgunlaşması öfkesinin bir anda sönmesine neden oldu. Yorgun bir tavırla elini saçlarının arasından geçirip ayağa kalktı ve ona yaklaştı. Rachel hiç kıpırdamadan onun yüzüne baktı.

"Bak, dinle. Artık bu konuda tartışmayalım. Hem yorgunum hem de sinirlerim bozuk. Gidip bir duş yapacağım. Sen bir şeyler yedin mi?"

Rachel hiç cevap vermeden onun yüzüne bakmaya devam etti. Ben dişlerinin arasından bir küfür savurdu. "Dinle, sana böyle bağırdığım için özür dilerim," dedi yorgun bir sesle. "Bir duş yapıp bir içki içtikten sonra biraz kendime gelirim, özür dilerim." Rachel cevap vermeden ona baktı sadece. Az sonra duştan akan suyun sesini duydu. Yavaşça ayağa kalkıp ellerini öne uzattı. Parmakları fırtınaya tutulmuş gibi titriyorlardı.

Rachel onu sadece bir kez görmüştü. Emmett bir hafta sonu getirmişti onu eve. İsmi bile hatırlamıyordu Rachel. Kathey miydi? Yoksa Cassie mi? Onun gibi bir şey. On dokuz yaşında tatlı bir kızdı. Emmett'a delice âşık olduğu da ilk bakışta anlaşılıyordu. On bir yaşında Rachel ağabeyini elinden alan bu kızı kıskançlıktan öldürebilirdi.

Krissy. Evet, adı Krissy'ydi. On dokuz yaşındaki güzel Krissy, on bir yaşındaki kızın kıskançlık dolu korkusunu yenmeyi bilmişti. Ona hayatını anlatmış ve ortak birçok noktaları olduğunu göstermişti. İkisi de küçükken annelerinin babalarını kaybetmişlerdi. İkisinin de birer ağabeyi vardı ve ağabeylerini çok seviyorlardı. Krissy'nin ağabeyi Columbia'daki gazetecilik okulunda öğrenciydi. Onlar da Rachel ile Emmett kadar yakındılar birbirlerine. Krissy bir gün içinde küçük kızın kalbini kazanmayı bilmiş, ertesi gün de Emmett ile birlikte gitmişlerdi. İki ay sonra Krissy ölmüş, Emmett da kaçmak zorunda kalmıştı.

Rachel rüyada gibi eve girip doğruca Ben'in odasına gitti. Duştan hâlâ akan suyun sesi duyuluyordu. Fotoğraf bıraktığı yerdeydi. Şifoniyerin üstünde. Yavaşça eline alıp Krissy O'Hanlon'un on beş yıl önceki yüzüne baktı.

Suyun sesinin kesildiğini, kapısının açıldığını, yaklaşan ayak seslerini duymadı bile. Ben'in varlığını neden sonra hissetti ve yavaşça başını kaldırdı.

"Senin kardeşindi," diye fısıldadı.

"Evet."

"Emmett'ı yazacağın kitap için aramıyorsun. Ondan intikam almak için peşindesin?"

"Evet."

Sözcükler kalbine bıçak gibi saplanıyordu. Ama acısını duymadı bile. "Onu öldürecek misin? Yoksa sadece polise mi teslim edeceksin?"

Ben bir süre cevap vermedi. Sonra yavaşça yaklaşıp genç kadının elindeki fotoğrafı aldı. "önce öldürünceye kadar döveceğim onu. Sonra da polise teslim edeceğim, ölmeyi çoktan hak etmesine rağmen bunu yapmayacağım, ödeyeceğim bedele değmez. Yeterince hayatı mahvetti zaten..."

Benimkini de mahvetmesine izin vermeyeceğim."

"Sanırım seninkini de mahvetmiş zaten," dedi Rachel yumuşak bir sesle.

Ben beline kalın bir havlu sarmıştı. Vücudu hâlâ ıslaktı. Rachel onun bedeninden yayılan sıcaklığı ve temiz sabun kokusunu duyuyordu. "Peki, ben nerede girdim devreye?" diye sordu. "Yoksa bunu sormama bile gerek yok mu?"

Ben cevap vermedi. Yüzünde o anlaşılmaz ifadeyle ona bakmaya devam etti.

Rachel'in dudaklarının kenarında kederli bir tebessüm belirdi. "Ben tam zamanında çıktım ortaya değil mi? İntikamın daha da müthiş olacaktı. Eğer gelmeseydim, sadece Emmett ile yüz yüze hesaplaşacaktın. Ama hiç beklenmedik bir anda gelişim seni daha da sevindirdi. Emmett'ın kız kardeşini mahvettiğin zaman ödeşecektiniz. Beni öldürmeyi düşünmedin bile. Çünkü çok daha temiz bir iş yapacaktın. Kalbimi ve ruhumu öldürecektin. Senin kardeşine karşılık Emmett'ın kardeşi. Göze göz, dişe diş. Çok şairane."

Ben yine cevap vermedi. Dudakları ince bir çizgi halindeydi. Gözlerinin rengi koyulaşmıştı.

Rachel hafifçe gülümsedi. "Bunları inkâr edebilir misin? Beni gördüğün anda kafanda mükemmel bir intikam planı geliştirdiğini inkâr edebilir misin?"

'İnkâr et,' diye yalvardı sessizce. 'Ne olursun inkâr et. Bana deli olduğumu söyle. Beni sevdiğini, ağabeyime zarar vermeyeceğini söyle.'

"Hayır," dedi Ben kuru bir sesle. "İnkâr etmiyorum." Bir şeyler daha söyleyecekmiş gibiydi. Rachel umutla, nefesini tutarak bekledi. Ama Ben söyleyebileceği en kötü şeyi söyledi.

"Üzgünüm."

İşte o zaman vurdu Rachel ona. öyle sert bir tokat patlatmıştı ki yüzüne. Elinin bir an uyuştuğunu hissetti. Sonra şaşkın şaşkın baktı. Elini ne zaman kaldırdığını, nasıl vurduğunu fark etmemişti bile.

Yavaşça arkasını dönüp odadan çıktı. Sakin adımlarla verandanın basamaklarından inip sahilde yürümeye başladı. Evden birkaç yüz metre uzaklaştıktan sonra birden içinden bir şeylerin koptuğunu hissetti ve deli gibi koşmaya başladı.

Kalbi sıkışınca, bacaklarına kramplar girinceye kadar koştu. Daha fazla koşamayacağını anladığı zaman ıssız sahildeki kumların üstüne yüzükoyun yığıldı.

Orada öyle uzanıp ağlamaya başladı. Hiçbir zaman tanıyamadığı babası, beş haftalık bir bebekken kaybettiği annesi için ağladı. Ariel ve Henry Emmett için, ağabeyi için, Krissy O'Hanlon için ağladı. En çok da Ben O'Hanlon için ağladı. Hiç durmadan yalan söyleyen, onu aldatan Ben O'Hanlon için. Ve sonra Rachel Chandler için ağladı.

Bölüm On Beş

Rachel ağır adımlarla ondan, evden ve hayatından uzaklaşırken Ben hiç kıpırdamadan arkasından baktı. O sert tokadı hâlâ yanağında hissediyordu. Birden arkasından koşmak ve ona her şeyi açıklamaya çalışmak istedi.

Ama neyi açıklayacaktı ki? tik karşılaştıktan anda onu kullanarak intikam almayı düşündüğünü ama sonra hemen bu fikrinden vazgeçtiğini mi açıklayacaktı? Ne olursa olsun Emmett'tan intikam almaktan vazgeçmeyeceğini mi açıklayacaktı? Yoksa her şeye rağmen aralarındaki ilişkinin sürmesini istediğini mi açıklayacaktı? 'Dinle tatlım, önce ağabeyinin işini göreyim sonra seninle yine yatağa girer, saatlerce sevişiriz' mi diyecekti? Rachel da bütün bu açıklamaları büyük bir olgunlukla kabul ederdi herhalde. Öfkeyle şifoniyerin çekmecesinden temiz giysiler çıkarmaya başladı.

Dün gece sevişmeleri bir hataydı. Ama Rachel Chandler'ı gördüğü andan beri hep hata yapmıyor muydu zaten? Belki bunu bilinçli bir şekilde düşünmemişti ama Rachel ile bir kere sevişirse ona duyduğu açlığı bastırabileceğini ve ilgisinin söneceğini sanmıştı. Ama tam tersi olmuştu işte. Onu her zamankinden daha çok istiyordu. Nefret dolu gözlerle kendisine baktığı zaman, yüzüne tokadı

patlattığı zaman ve arkasını dönüp uzaklaştığı zaman da istiyordu.

Gözlerini Krissy'nin fotoğrafına çevirdi. Rachel da aynı Krissy gibi aptallığın ve soylu olduğu sanılan birtakım ideallerin kurbanı bir insandı. Masum bir kız kardeş. Dürüst davranmak gerekirse, sanki kendisi Emmett Chandler'dan daha iyi bir adam mıydı? Hatta daha da kötüydü. Adalet ve intikam uğruna Rachel'ı kurban etmemiş miydi?

Verandaya çıkıp dolaşmaya başladı. 'Yürüyerek çok fazla uzağa gidemez,' diye düşündü. Ayak izleri sahilin sol tarafına doğru uzaklaşıyordu. O tarafta hiç ev yoktu. Sadece kayalık bir sahildi. Herhangi bir tehlikeyle karşılaşması imkânsızdı. Er veya geç dönüp eve gelecekti. Ben de burada onu bekleyecekti.

İcini çekerek bir sigara yaktı. Günün birinde şu zıkkımı da bırakması gerekiyordu, ama şu anda en az Rachel Chandler'a olduğu kadar ihtiyacı vardı sigaraya. Dişlerinin arasından bir küfür savurup gözlerini ayak izlerine dikti. Ayın yükselip etrafı aydınlatması daha saatler sürecekti. 'Umarım karanlıktan korkmaz,' diye düşündü, öyle çok şeyden korkuyordu ki... Uçaklardan, denizden, fırtınadan. Bir tek onu sevmekten korkmıyordu. Belki de onun peşinden gidip baksa iyi olacaktı. 'Budalalık etme Ben O'Hanlon,' dedi kendi kendine. Rachel'ın şu anda ne ona ne de saçma sapan mazeretlerine ihtiyacı vardı. Eğer Emmett'in peşini bırakmayı beceremiyorsa, hiç olmazsa Rachel'ı rahat bırakmalıydı.

Sigarasından derin bir nefes daha çektikten sonra öfkeyle yere fırlattı. Onun peşinden gitmeyecekti. Meraktan deliye bile dönse burada bekleyecekti. Ona hiç olmazsa bu kadar bir iyilik yapmak zorundaydı.

Rachel kumların üstünde doğrulup sırtını küçük kayalardan birine yasladı. Kıyıya çarpan dalgaların ve hafif rüzgârın sesinden başka bir şey duyulmuyordu çevrede.

'Eğer ağlamayı bu kadar sık alışkanlık haline getireceksen, yanında kâğıt mendil taşımayı da unutmamalısın,' diye söylendi kendi kendine. Birkaç hafta boyunca sık sık ağlayacağı belli olmuştu, o yüzden mendil taşımayı da ihmal etmemeliydi. 'Kimi kandırıyorum?' diye düşündü. Birkaç hafta değil, aylar, hatta yıllar boyunca ağlayacağım biliyordu. Belki de hayatının sonuna kadar gözyaşları kurumayacaktı. Şortunun cebinde bulduğu yırtık bir mendil parçasıyla burnunu sildi. Orada ne kadar oturduğunu bilmiyordu. Birkaç dakika da olabilirdi, birkaç saat de. Sonunda ağlamaktan yorgun düşerek başını dizlerinin üstüne yaslayıp uykuya daldı. Ben saatler sonra onu orada, öyle uyurken buldu.

Ay iyice yükselmişti. Rachel kumların üstüne düşen karanlık gölgeyi fark ettiğinde yavaşça başım kaldırıp baktı. Yüzü gölgede olduğu için ne düşündüğünü anlayamamıştı. Zaten umurunda da değildi. "Git buradan."

"Saat sabahın ikisi Rachel. Eve gel." Ben'in sesi sakın, sabırlı, hatta nazikti. 'Canın cehenneme,' diye düşündü Rachel.

"Hayır. O eve bir daha asla dönmeyeceğim," diye cevap verdi soğuk bir sesle. Sonra sessizce kendisini kutladı. Ben O'Hanlon'ın yalanlarını düşünerek acı çekmemeyi, sakın davranmayı öğrenebilecekti belki sonunda. Ama içinden bir ses her şeyin bu kadar kolay olmayacağını fısıldıyordu.

"Geceyi burada böyle dışarıda geçiremezsin," dedi Ben mantıklı bir sesle. "Bu mevsimde gece hava soğuk olur. Üstündeki kıyafet de buna uygun değil." Gözleri kısacık şortun açıkta bıraktığı uzun bacaklarda, soğuktan ürpermiş çıplak kollarda dolaştı.

'Kahretsin!' dedi içinden Rachel. Kendi derdine öylesine dalmıştı ki, üşüdüğünü bile fark etmemişti. "Ben burada kalacağım!" Sesi bu sefer şımarık bir çocuk gibi çıkmıştı. Birden kendisini tutamayıp ürperdi.

"Hayır kalmayacaksın! İzin vermiyorum!" Genç adam kararlı bir tavırla ona elini uzattı. Rachel o güçlü ve tecrübeli ellerin dün gece vücudunda nasıl dolaştığını hatırlayınca birden başı döndü. Ama bu çığlık anı kısa sürdü.

"Sakin bana dokunma!" diye bağırdı.

Ben elini geri çekti. "Pekâlâ. Direnmekten vazgeçip benimle eve dönmeyi kabul edersen."

"Pazarlık etmek için biraz geç değil mi?"

"Bilmiyorum, öyle mi?" dedi Ben yumuşak bir sesle. "Benimle eve gel Rachel. Söz veriyorum seni yalnız bırakacağım. Sabahleyin uyandığın zaman da istediğin yere götüreceğim seni."

"Sadece havaalanına gitmek istiyorum."

Genç adam başını salladı. "İlk uçak on buçukta. Daha sonra ikide de bir tane kalkacak."

"On buçuğu tercih ederim." Rachel birden ayağa kalktı. Ama saatlerdir aynı pozisyonda kalmaktan dolayı bacakları uyuşmuştu. Bir an sendeler gibi oldu. Ben onu tutmak için elini uzattı. Ama Rachel hemen geri çekildi. Onun hafifçe dokunuşuna bile dayanamayacağı biliyordu. Gerçi ağlama

krizini atlattırmıştı ama her an yeniden başlayabilirdi. Onun önünde ağlamak da isteyebileceği en son şeydi. Ben O'Hanlon'ın acımasına değil, aşkına ihtiyacı vardı.

Genç adam durakladı. "İyi misin? Sadece yardım etmek istemiş..."

Rachel sert bir sesle onun sözünü kesti. "Eğer benimle konuşmaya çalışmaktan vazgeçersen, seninle eve gelirim. Ama benden uzak dur!"

'Ne olur durma,' diye yalvardı sessizce. 'Beni kollarının arasına al ve hatalı davrandığını söyle.

Ağabeyime zarar vermeyeceğini, beni incitmek istemediğini söyle. Seni seviyorum Ben. Ne olur, ötekiler gibi sen de beni bırakma.'

Sessizce kulübeye yürüdüler. Ben bir adım gerisinden onu takip ediyordu. Rachel yatak odasının kapısına geldiğinde genç adam durdu. Rachel kendini tutamayıp arkasına döndü ve ona baktı.

Oturma odasından gelen ışıktaki onun yüzünü rahatça görebiliyordu artık. Aradan saatler geçmesine rağmen, attığı tokadın izi yanağında duruyordu. Ela gözlerde her zamanki .alaycı ve ihtiyatlı bakış yoktu. Hatta suçluluk duygusu bile yoktu. Sadece aşkın yaratabileceği bir şefkat ve istek vardı.

Bardağı taşıran son damla bu oldu. "Yalancı!" diye bağırdı Rachel. Sonra arkasını döndü. Ama aynı anda kollarından yakalandığını ve sırtının yatak odasının kapısına da-[' yandığını hissetti.

Vücuduna yaslanan sert beden istekle gerilmişti. Ben'in dudakları dudaklarına yaklaşırken, damarlarındaki kanın akışının hızlandığını hissetti genç kadın. Kendisinden nefret etti bir an. Ama vücuduna söz geçiremiyordu.

'Bu istek fırtınası geçinceye kadar kollarını aşağı sarkıt,' dedi kendi kendine. 'Böylece ona karşılık vermemiş olursun.' ' Ama bunları düşünürken bile vücudunu Ben'in vücuduna bastırıyordu. Göğüs uçlarının sertleştiği ve dudaklarının istekle aralandığını fark etti. Ben'in vahşi öpüşünde hem sahiplenme hem cezalandırma vardı sanki. Daha fazla dayanamadı Rachel. Kollarını onun boynuna dolayıp bu öpüşe öfkeyle ve aşkla karşılık vermeye başladı. Birbirlerini seviyorlardı. Hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

Ben birden onu geri itti. Rachel'in gözleri şaşkınlıkla irileşti. Ben'in ela gözleri garip bir şekilde parlıyordu. Hem öfke hem istek pırıltısıydı bunlar. Genç adam birden ürperdi.

"Daha fazla zorlama beni Rachel," dedi vahşi bir sesle. "Derhal yatağına git." "Ama..."

"Bunu sakın aklından bile geçirme," dedi genç adam aynı kaba sesle. "Beni baştan çıkararak ağabeyini unutturacağını sanma. Denemeye bile kalkma. Benden daha fazla nefret etmen için fırsat vermeyeceğim sana."

"Ama ben..." Böyle bir şey aklına bile gelmemişti Rac-hel'in. Ama şimdi düşününce, hiç de fena bir fikir olmadığını anlıyordu. Eğer bir kere daha sevişirlerse, belki onu ikna, ede...

Yavaşça elini uzattı.

"Unut bunu," dedi Ben. "Yarın nereye istersen oraya götüreceğim seni. Şimdi git yat Rachel."

Rachel'in bu emre uymaktan başka şansı yoktu. Yatak odasına gidip kapıyı kapattığında Ben'in haklı olduğunu düşündü. Ondan nefret etmesi için yeterince nedeni vardı zaten. Eğer Emmett'i polise teslim edeceğini bildiği halde onunla sevişirse, hem kendisinden hem de ondan daha çok nefret edecekti. Bu nefretle yaşayamazdı bir ömür boyu.

Ama yatağına uzandığında ne olursa olsun aslında Ben O' Hanlon'dan nefret edemeyeceğini düşündü. Rachel kolay kolay nefret edemezdi insanlardan. Kolay kolay da âşık olamazdı. Ben O'Hanlon her iki duyguyu da birarada yaşıtıyordu genç kadına. Yorgun bir tavırla gözlerini kapadı.

Bölüm On Altı

Küçük yatak odasına dolan parlak gün ışığı Rachel'in göz-kapaklarından içeri süzüldü. Genç kadın içgüdüsel bir hareketle elini yan tarafa uzatıp bir gece önce birlikte uyuduğu sıcak bedeni aradı. Eli daracık yatağın sert kenarına değdiğinde birden gözlerini açtı. Bütün güzelliklerin bir gecede çirkin gerçeklerle yer değiştirdiğini ancak hatırlayabilmişti.

Aslında bütün gece deliksiz uyumuştı. Başını yastığa koyar koymaz uykuya dalmış ve bir daha uyanmamıştı. Yaşadığı fiziksel ve duygusal yorgunluğun bir sonucu olmalıydı, tyi de olmuştu. Gece boyunca topladığı enerjiye bütün gün ihtiyacı olacaktı.

Bugün akşama doğru Berkeley'deki apartmanında olacaktı. Her zaman dağınık olan o küçük apartman dairesinde. Sonra da işinin başına dönecek ve toplumun umutsuz ve kayıp insanların dertleriyle ilgilenmeye başlayacaktı. Üniversiteye gittiğinde sosyoloji bölümüne girmek nereden aklına gelmişti acaba? Belki de önsezileriyle günün birinde böyle bir eğitime kendisinin de ihtiyacı olacağını hissetmişti.

Buraya geldiği günden beri kendisine bir sabahlık almaya niyetlenmiş ama bir türlü fırsat bulamamıştı. Yatak çarşafını çıplak vücuduna sarıp doğru banyoya gitti. Eğer şansı yardım ederse, havaalanına gidiş saati gelinceye kadar Ben'le karşılaşmazdı. Harris Amcaya nasıl bir hikâye anlatacağı acaba? Chandler Ailesi'nin büyük başkanı Ben'in kendi planlarından habersizdi. Onun gerçek kimliğini öğrendiğinde nasıl bir tepki gösterebileceğini az çok tahmin ediyordu Rachel. Bütün Chandlerlar basından mümkün olduğu kadar uzak durmaya gayret ederlerdi. Harris Chandler koynunda bir yılan beslediğini öğrenince deliye dönecekti mutlaka.

Yaptığı düşün bile bir yararı olmadı. Aynanın karşısında durup saçlarını kalın bir örgüyle toplarken gözlerinin altındaki koyu halkaları fark etti. Hawaii tatilinden dönerken, geldiğinden bile daha solgun ve yorgun görünüyordu. Teninin bronzluğu bile o parlaklığını kaybetmişti sanki. Tropik bir cennette geçirilen bir tatilden sonra böyle mi görünürdü insanlar? Gelecek yıl tatilim Kansas'ta geçirmeye karar verdi. Beyaz keten takımlarını ve yüksek ökçeli beyaz ayakkabılarını giyip hazırlandığında saat dokuzu çeyrek geçiyordu. Ceketinin içine gelirken yolda giydiği ipek bluzu giymiş, kulaklarına da inci küpelerini takmıştı. Valizini hazırladıktan sonra kapının yanında bir an durdu. El çantasının içine bol bol kâğıt mendil koymayı unutmadı. Dün gece aldığı dersi unutmamıştı. San Francisco'ya varıncaya kadar ağlayacağından kuşkusu yoktu. Onun için hazırlıklı olmalıydı. Belki de hazırlıklı olursa yol boyunca gözyaşlarını tutmayı başarabilirdi. Buna pek inanmıyordu ya.

Onun yaptığı o berbat kahvelerden birini içmeye de niyeti yoktu bu sabah. Saat dokuz buçuk olmuştu. On buçuk uçağına yetişmeleri için bir an önce yola çıkmaları gerekiyordu. Derin bir nefes alıp titreyen parmaklarla kapıyı açtı. Bir saat daha... Bir saat daha dayanabilirse, ondan sonra istediği gibi ağlayabilecekti.

Ben gece bir aralık kapıyı onarmış olmalıydı. Sesini duymamıştı ama onardığı kesindi. Yatak odasının kapısı sıkıca kapalıydı. İçeriden de hiç ses gelmiyordu. Ama onun uyanık olduğundan emindi Rachel. Bir an durakladıktan sonra kararlı bir tavırla gidip kapıyı vurdu. İçeriden sadece bir homurtu duyuldu.

"Uçağına yetişmem için çıkmamız gerekiyor," diye seslendi Rachel. Sesine mümkün olduğu kadar ciddi bir ton vermeye çalıştı. İçeriden gelen ikinci homurtuyu duyunca tatmin olmuş gibi başını salladı. Ben O'Hanlon hazırlanıncaya kadar verandada bekleyebilir, kaybettiği mutluluğu düşünebilirdi. Dışarıda sessiz, sakin bir hava vardı. Sabah güneşi etrafı ısıtıyor, tropik çiçeklerin kokusu denizin kokusuna karışıyordu. Rachel taş gibi bir ifadeyle verandada oturup bu manzarayı hafızasına kazımaya çalıştı. Tanrının cezası biraz acele edemez miydi sanki? Birkaç dakika daha dışarı çıkmazsa içeri gidecek ve ayaklarına kapanacaktı.

Verandanın kapısının açıldığını duyunca umutla başını çevirdi. Ama birden irkildi. Ben'in üstünde sadece bir mayo vardı. Güneşte iyice yanmış güçlü bedeni çıplak görmek genç kadının dengesini altüst etmeye yetti. "Beni havaalanına böyle mi götüreceksin?"

Genç adam başını iki yana salladı. "Seni hiçbir yere götürmeyeceğim. Ben yüzmeye gidiyorum." "Ama söz vermiştin!"

"Fikrimi değiştirdim." Orada öyle durmuş, anlaşılmasız bir ifadeyle Rachel'a bakıyordu.

Genç kadının gözleri hayretle irileşti. "Ama neden?" :o

"Çünkü beni bırakmanı istemiyorum," ;Ddedi Ben yalnızca. Sonra sakin bir tavırla onun yanından geçip denize doğru yürüdü.

Rachel bir an ne yapacağını bilemeden şaşkın şaşkın onun arkasından baktı. Sonra deli gibi yerinden fırladı. "Bir dakika!" diye haykırdı tiz bir sesle. Ama Ben dizlerine kadar suyun içine girmiş, başını çevirmeye gerek duymadan denizin içinde yürüyordu. "Bir dakika bekle Tanrının cezası!"

Ama Ben suya dalmış, güçlü kulaçlarla açılmaya başlamıştı bile. Rachel basamaklardan koşarak inerken "Buraya gel," diye bağırdı. "Böyle bir şey söyleyip sonra hiçbir şey olmamış gibi benden kaçamazsın!"

Ben onunla aynı fikirde değildi anlaşılan. Yüzmeye devam etti.

"Hayır!" diye bağırdı Rachel. Sonra onun arkasından koştu. Su dizlerine kadar geldiğinde ayağındaki yüksek topuklu ayakkabıları çıkartıp sahile fırlatmayı akıl etti. Sonra yeniden yürümeye başladı. Yanındaki yırtmaca rağmen bu kadar dar bir etekle suyun içinde yürümek çok zor oluyordu. Üstelik beyaz keten takım ıslanınca iyice ağırlaşmıştı. Buz gibi suyu kollarıyla yarmaya çalışarak iyice uzaklaşan Ben'in peşinden yüzmeye başladı. Birden yüzüne çarpan bir dalgayla biraz su yuttu ve öksürdü. Sonra sesinin çıktığı kadar bağırmaya başladı.

"Tanrı cezam versin! Gel buraya! Eğer gerekirse Çin'e kadar gelirim peşinden. Böyle kaçamazsın. Sen..." İkinci bir dalga göğsüne çarptı ve dibe doğru gitti. Sular öfkeyle açılan ağızdan içeri

doldu.

Su yüzeyine çıkmak için mücadele ettikçe daha çok su yutuyor ve dibe doğru çekiliyordu. Panik içinde bocalamaya başladığı anda çelik gibi sert iki kolun vücuduna sarıldığını ve onu yukarı doğru çektiğini fark etti. Ben'in gözleri öfkeyle parlıyordu. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye gürledi. Parmakları ince keten ceketin üstünden genç kadının kollarına batıyordu.

Rachel kendini birden çok yorgun hissetti. "Ben de seni bırakmak istemiyorum," dedi zayıf bir sesle.

Ela gözlerdeki sevinç ve rahatlama her şeye değdi. Kırılan gururuna, mahvolan elbisesine, hatta ağabeyine. Sonra eğilip öptü onu Ben. Dudakları tuzlu ve soğuktu. Ama bu soğuk dudaklar Rachel'in vücudunun ateş gibi yanmaya başlamasını sağlamıştı bile. İstekle ağzını açtı ve ürperdi. Ama Ben bu ürpermeyi yanlış değerlendirdi. Onu kollarının arasında biraz daha sıkıp kucağına aldı ve sudan çıkıp kulübeye doğru yürümeye başladı. "Sen delisin, biliyor musun?" dedi sert bir sesle. "Üstünde bu komik kıyafetle suya atlamak da ne demek oluyor? Boğulabiliirdin, farkında mısın?"

Konuştuğu süre zarfında Rachel'ı sıkı sıkıya göğsüne bastırıyordu.

"Hayır, boğulmazdım," diye mırıldandı. "Sen beni kurtarırdın."

Ben verandanın basamaklarını çıkarken bir an durup onun gözlerinin içine baktı. Yere bırakmak için herhangi bir davranışta bulunmadı. "Bana her zaman güvenemezsin," dedi sert bir sesle.

Rachel yumuşak bir sesle "Biliyorum," diye fısıldadı.

Ben yatak odasının kapısını ayağıyla açıp içeri girdikten sonra Rachel'ı yavaşça yere bıraktı. Sonra tekrar dudaklarına uzandı. Bir yandan da üstündeki ıslak kıyafeti çıkartıyordu. Sıra sutyenin arkasındaki klipsi açmaya geldiğinde bir an tereddüt etti.

Rachel uzanıp onun elini tuttu ve sırtına götürdü. Şu anda ikisinden başka kimse yoktu dünyada. Birbirlerini seviyorlar, istiyorlardı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Nasıl olsa az sonra gerçekte yüze kalacaklar, üzüntüden kalpleri paramparça olacak ama yine de kendi yollarına gideceklerdi. Hiç olmazsa son bir iki saati içlerinden geldiği gibi, duygularının sesini, dinleyerek yaşamalıydılar. Gülümseyerek dudaklarını Ben'e uzattı.

Bölüm On Yedi

Aradan uzun bir zaman geçtikten sonra Ben yavaşça Rachel'dan uzaklaşıp yatağın içinde sırtüstü yattı. Bir an gözleri birleşti.

Rachel gülümseyerek yan dönüp yattı. Kendisini yorgun ve mutlu hissediyordu.

"Gel buraya," diye homurdandı Ben. Onu kendisine doğru çekip başım omzuna yasladı. Parmakları yavaşça genç kadının sırtında dolaşıyordu.

"Emmett konusunu unutmayacağım," diye fısıldadı onun kulağına. Sesinde kararlı bir ton vardı.

"Biliyorum," diye mırıldandı Rachel.

"Benden daha da çok nefret edeceksin." 'Neden ikimize de işkence ediyorum sanki?' diye düşünüy.

Narin, sıcak bedeni kollarının arasında sıkı.

"Hayır, etmeyeceğim. Senden nefret edemem Ben. Ne kadar istersem isteyeyim, senden nefret edemem." Rachel'in parmakları tüy gibi dokunuşlarla genç adamın omuzlarında dolaşmaya başladı. Ben vücudunun yeniden gerilmeye başladığını hissetti.

Seçimini yapmak zorundaydı. Ya burada onunla kalıp yorgunluktan hareket edemeyecek hale gelinceye kadar sevişecek ya da asla başlamaması gereken bu ilişkiyi burada noktlayıp yoluna devam edecekti. Zaten bu sonu yeterince er-telemişlerdi, biraz daha ertelemek çekecekleri acının daha da artmasına neden olacaktı.

Son bir kez eğilip onun dudaklarına bir öpücük kondurduktan sonra doğruldu. İtiraz mırıltılarına kulaklarını tıkayarak arkasına bile bakmadan banyoya yürüdü. Eğer bir kere dönüp bakarsa, bir daha ondan ayrılamayacağını biliyordu. Bir daha asla bırakamazdı Rachel Chandler'ı. Rachel sessizce yatıp üzüntüyle gözlerini kapadı. Bu. duyguya alışmak zorunda olduğunu biliyordu. Ben O'Hanlon'ı ne kadar severse sevsin, ikisi için ortak bir gelecek yoktu. Ne Ben, Rachel'in aşkı uğruna kız kardeşinin intikamını unutabilirdi ne de Rachel, Ben'in aşkı uğruna ağabeyini kurban edebilirdi, ikisi de hayatlarının yeni bir dönüm noktasındaydılar. Bundan sonra ikisini de sadece acı bekliyordu.

Keten takımı berbat olmuştu. Zaten onu bir daha giymeye dayanamayacağını da hissediyordu. Yataktan kalktıktan sonra ıslak etekle ceketini yerden alıp çöp kutusunun içine tıktı. Sonra çıplak, ayaklarla oturma odasına geçti. Duştan akan suyun sesini duyabiliyordu. Ben atacağı yeni adımlar için hazırlık yapıyordu.

Frank, Emmett."

"Mümkün değil bu!" diye homurdandı Ben. Ama gözleri merakla parlıyordu. "Son birkaç gün içinde onunla karşılaştın, konuştun. Nasıl oldu da tanımadın?"

Rachel beynini saran sis tabakasından kurtulmaya çalıştı. "On iki yaşından beri onu görmemiştim. O zamanlar incecik bir delikanlıydı. Saçları neredeyse beline geliyordu. Sakallıydı. Peder Frank ise her zaman tıraşlı gezen, şişman, saçlarının tepesi dökülmüş bir insan. Üstelik de bir rahip. Nereden aklıma gelirdi söylesene!"

Ben ölü gibi bir sesle konuştu, Ama Rachel tehlikeyi fark edebilecek durumda değildi. "Rachel, emin misin?"

Birden gözlerini kaldırdı. "Elbette eminim. Harris Amcayla ve seninle karşılaşmaktan neden bu kadar kaçındığını sanıyorsun? Ben onu kaybettiğimde çok küçük olduğum için hatırlamayabilirim ama sizin de tanımayacağınıza güvenemezdi." Sesi acıyla titredi. "Tanrı cezasını versin!"

Kahretsin!"

"Uçağı kaçta kalkıyor?"

Ben'in sesindeki tehlikeyi ancak fark eden Rachel birden sakinleşti. "Söylemeyeceğim."

Genç adam bir an sustu. "Gerek de yok zaten. İkideydi değil mi? Yine de yakalama şansım var." Rachel onun peşinden koşup cipin üstünde duran anahtarcın kaptı ve avcuna sakladı. "Hayır Ben," diye yalvardı. "Bunu yapmana izin veremem. Bırak gitsin, lütfen." "Anahtarları ver bana Rachel." Ben'in ses tonu çok daha cesur insanları bile korkudan sindirebilirdi ama Rachel inatçı başını salladı. "Hayır Ben."

"Senin incitmek istemiyorum Rachel. Ama gerekirse bu-'nu da yaparım. Anahtarları ver bana." Genç kadın başını iki yana sallayarak geri çekilmek istedi. Ama aynı anda Ben'in kocaman elini bileğinde hissetti. Kemiklerini kıracakmış gibi sıkıyordu. Rachel acıyla bağırıp Anahtarları kumun üstüne atıncaya kadar sıktı.

Yüzünde ne pişmanlık vardı, ne öfke, ne üzüntü. Hemen Cipe binip motoru çalıştırdı. Ama gaz pedalına bastığı anda Rachel de arabaya atlayıp yanına oturmuştu. Tek bir kelime söylemedi. Dönüp bakmadı bile Rachel'a. Yüzünde katı bir ifadeyle gaz pedalına sonuna kadar bastı.

"Bunu yapmayı sen de istemiyorsun Ben. Bunun farkındasın değil mi?" Rachel cipin korkunç süratini umursamamaya çalışarak mantıklı bir sesle konuşmaya başladı. "Beni incitmek istemiyorsun sen. Aslında Emmett'a bile zarar vermek istemiyorsun. On beş yıldır insanlara hizmet ederek, onlara yardımcı olmaya çalışarak yaşıyor. Eğer işlediği bir günah varsa bile bunun bedelini ödediğini anlamıyor musun? Krissy'nin ölümü bir kazaydı. Çok trajik bir kaza. Ama Emmett bilerek götürmedi onu oraya. Bunu sen de en az benim kadar biliyorsun."

Rüzgârda saçları savruluyor, hâlâ kurumayan tellerin bir kısmı yüzüne yapışıyordu. Genç kadın onları elinin tersiyle itip konuşmasını sürdürdü. Belki de Ben'i mantıklı davranmaya ikna edebilirdi. "Krissy de Emmett'a zarar vermeni istemezdi, biliyorsun bunu değil mi? Emmett'a âşıkı. Eğer Emmett'a herhangi bir şey yaparsan, onun sevgisine, güvenine ihanet etmiş olursun..."

"Kez artık Rachel! Eğer susmazsan seni arabadan aşağı atarım."

Rachel'ın korkularının yerini birden korkunç bir öfke aldı. "Hayır, böyle bir şey yapamazsın! Beni korkutmaya çalışmaktan vazgeç Ben O'Hanlon! Ağabeyimi mahvetmek isteyebilirsin ama bana herhangi bir şey yapamazsın. İstesen bile!"

"Çok yanılıyorsun," dedi Ben gaz pedalına biraz daha basarak. Külüstür cipin bu kadar sürat yapabilmesi Rachel'ı hayrete düşürüyordu. "Emmett'ı mahvettiğim zaman sana da yeterince zarar vermiş olacağım. Eğer istersem bunu yapmayabilirim. Ama yapacağım!" Sesi öfkeyle doluydu. Rachel birden onun doğru söylediğini fark etti. Bir tek hareketiyle hem kendi hayatını hem de Rachel'inkini mahvedebilirdi. Peder Frank'in durumu bütün gazetelere manşet olacaktı. Emmett Chandler davası düşse bile, kilisenin tepkisi yeterliydi. Sahte bir kimlikle rahipler sınıfına girmek yeterince büyük suç sayılıyordu. Gerçek bir rahip olduğu bile kuşkuluyken üstelik.

"Üzülme Rachel," dedi Ben alaycı bir sesle. "Chandler milyonları sayesinde ağabeyin nasıl olsa hapse girmekten de kurtulmanın yolunu bulur. Ondan sonra da o parayla keyfince yaşayacak ve sana istediğin yeğenleri verecektir."

"öyleyse neden onu hapse sokmak için bu kadar uğraşıyorsun?" Rachel'ın sesi umutsuz bir çığlık halinde yükseldi. "Çünkü milyonda bir ihtimal de olsa, kurtulamayabilir. Benim arkamda basının desteği olacak. Bütün gazetelerin onu suçlaması için elimden geleni yapacağım. Belki de ilk kez zafer paranın olmayacak." Havaalanının otoparkına girerken yan gözle ona baktı. "Sen de ömrünün sonuna kadar zavallı masum ağabeyine yaptıklarım için benden nefret edebilirsin." "Seni bu yüzden mi engellemeye çalıştığımı sanıyorsun?" diye bağırdı Rachel. "Emmett umurumda bile değil! Ya da en azından senin sandığın kadar umurumda değil. Bana yalan söyledi... Beni terk etti,

aynı diğçerleri gibi. Sen de şimdi aynı şeyi yapıyorsun işte. Tanrı aşkına, düşünsene biraz! Son on beş yılda onu tam üç kez gördüm. Ve gördüğüm zaman da tanıyamadım."

Ben tam arabadan inmek üzereyken duraklamıştı. "Beni engellemek için neden bu kadar uğraşıyorsun öyleyse?" diye fısıldadı.

'Çünkü yapacağın şey sana zarar verecek. Bana, ikimize zarar verecek. Benim düşündüğüm sensin. Emmett'ı polise eslim etmeni istemiyorum çünkü bu ikimizin hayatını mahvedecek. Ben, seni seviyorum." Gözlerinde yaşlar parlamaya başlamıştı. Ben bir an durup ona baktı. Ela gözlerin dediklerinde inanamayan bir ifade, bir de başka bir şey vardı.

Sonra birden arabadan inip koşar adımlarla terminal binasına ilerledi. Arkasına dönüp bakmamıştı bile. Rachel yenilgi ve ümitsizlikle yıkılmış bir halde onun arkasından baktı. Sonra birden kendini toplayıp deli gibi peşinden koştu. Terminal binasının seramik döşeli zemininde çıplak ayakları koşuyor, kalabalığı yarmaya çalışıyordu. Sırtı onlara dönük duran siyah cübbesi içindeki rahibi ikiye de aynı anda gördüler. Rachel 'Hayır Ben,' diye bağırarak istedi. Ama sesi çıkmadı. Ben rahibi kolundan yakalayıp kendisine doğru hızla çevirirken Rachel da nefes nefese yanlarına gelmişti. Karşılarındaki adamın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Ben birden elini çekti. "Sen Emmett Chandler değilsin!" suçlayan bir ifadeyle Rachel'in solgun yüzüne baktı. "Evet, değilim. Ben Peder Gruning'im. Korkarım Emmett Chandler dediğiniz kişiyi tanımıyorum... Bu adaya yeni geldim. Burada benden önce çalışan rahip arkadaşımı uğurluyordum. Size yardımcı olabilir miyim?"

"Peder Frank gitti mi?" diye sordu Rachel. "Uçağı birkaç dakika önce kalktı. Yoksa siz de mi onu görmek istiyordunuz?"

"Evet," dedi Ben sert bir sesle. "Ona iletmemiz gereken önemli bir haber vardı."

Peder Gruning'in yüzü rahat bir gülümsemeye aydınlandı. "Merak etmeyin. Bu gece Los Angeles'ta kalacak zaten. Havaalanının güvenlik görevlileriyle konuşursanız, mesajınızı iletebilirler."

Rachel'in kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Ama hiçbir şey söyleyemedi. Bembeyaz bir yüzle ve korkudan irileşmiş gözlerle hareketsiz duruyor, her şeyin sonu olacak sözlerin söylenmesini bekliyordu.

Ben hiç kıpırdamadan durdu. Yanındaki ince vücuttan yayılan gerginliği kemiklerinde duyumsuyordu sanki. O vücuttan aynı zamanda yayılan sevgi ve çaresizliğin on beş yıldır duyduğu kini silmeye başladığını hissetti. Emmett Chandler aptalca idealleri uğruna bir yığın insanın hayatını mahvetmişti yıllar önce. Kendisi de aynı şeyi yapmak üzere değil miydi şimdi? En az onun kadar acımasız değil miydi?

Krissy ölmüştü. Emmett Chandler'dan alacağı intikam onu geri getiremezdi. Ama Rachel yaşıyordu. Yanındaydı. İkisinin de hayatını mahvetmesini çaresizlikle bekliyordu.

Uzun bir sessizlik oldu. Ben'in bakışlarının üstünden hissedilen Rachel yavaşça başını kaldırdı. Aynı anda genç adamın dudaklarının alaycı bir kıvrımla büküldüğünü gördü. "Sanırım buna gerek yok peder. Gelecek yıl bu aylarda bizi arayacaktır sanıyorum." Rachel'in buz gibi elini avcuna aldı. Peder Gruning bu sözlerden hiçbir şey anlamamıştı ama neşeyle başını salladı. "Nasıl isterseniz... Ah bu arada aklıma bir şey geldi. Rachel Chandler mısınız siz yoksa?"

"Evet, benim," dedi Rachel boğuk bir sesle.

Peder rahatlayarak gülümsedi. "İşte bu çok güzel. Evinize gelmeme gerek kalmadı. Peder Frank sizin için bir paket bıraktı. Size dün vermesi gerekiyormuş ama unutmuş. Buralarda bir yerde olmalı..." Elini cebine sokup küçük bir armağan paketi çıkardı. "İşte burada. Gerçi size seve seve getirirdim bunu. Frank için yapamayacağım şey yoktur. On dört yıl önce bir seminerde tanıştık. Dünyanın en iyi, en nazik insanıdır. Onu çok özleyeceğiz." İcini çekerek paketi Rachel'a uzattı. "Kendisi hakkında böyle konuşmanızı o mu tembih etti?" Ben'in sesi alaycıydı.

Rahip şaşkın bir tavırla baktı, "özür dilerim, anlayamadım?"

Genç adam hafifçe gülümsedi. "Sadece şaka yapıyordum Peder. Yeni görevinizde iyi şanslar."

Rachel'in elini sıkıca tutmaya devam ederek arkasını dönüp yürüdü.

"Eğer Frank beni ararsa, ona sevgilerinizi söyleyeyim mi?" diye seslendi rahip arkalarından.

Ben güldü. "Evet Peder. Ben O'Hanlon'ın ona iyi şanslar dilediğini söyleyin. Hadi gel Rachel."

Terminalden çıkıp arabaya bininceye kadar hiç konuşmadılar. Rachel elindeki küçük paketi kucağına koydu ve yola koyuldular.

Şnorkolle daldıkları koya gelinceye kadar Ben gözlerini yoldan ayırmadı. Cipi sahilde park edip ellerini direksiyonun üstüne koydu. Vücudu hâlâ gergindi. Rachel hiç kıpırdamadan onun yanında oturdu. Ne söyleyeceğini, bu gergin sessizliği nasıl bozacağını bilemiyordu.

Sonra birden derin bir nefes aldı genç adam. Gerginliği ve öfkesi bir anda geçmiş gibiydi. Yüzünde

sıcak bir gülümsemeyle dönüp "Ben de seni seviyorum," dedi yalnızca. Rachel heyecanla onun kollarına atıldı.

Uzun bir süre birbirlerine sıkıca sarılıp öylece durdular. Rachel ona daha da yakın olmak, daha sıkı sarılmak istiyordu. Ama tam o sırada kucağındaki paket kayıp yere düştü. Ben yavaşça ve isteksizce ondan uzaklaştı. Başıyla yerdeki paketi işaret etti. 'Açmayacak mısın?'

Rachel gözlerini pakete dikti. Hem merak ediyordu hem de biraz korkuyordu. Emmett'ın yine aralarına girmesini istemiyordu. Ben yavaşça onun saçlarını okşadı. "Hadi aç Rachel. önemli değil. Yeni bir kelebek daha, değil mi?"

Genç kadının parmakları paketin iplerini çözmeye çalışırken titredi, "öyle olması gerek. On beş yıldır hep kelebek gönderdi." Paketteki kutunun kapağını kaldırıp kenara bıraktıktan sonra şaşkınlıkla fısıldadı. "Oh Ben!"

Genç adam gözlerini kutuya çevirdi. Kristalden yapılmış iki kelebek mükemmel bir aşk dansı yapıyorlardı. 'Gördün mü Emmett'ı?' diye düşündü alayla. Sonra kolunu Rachel' in omuzlarına dolayıp kendisine doğru çekti.

Genç kadın mutlu bir gülümsemeyle başını onun omzuna dayadı. Kelebekleri sıkıca avucunun içinde tuttu.

"Sanırım Emmett'ta epey ilerleme var," dedi Ben yumuşak bir sesle.

Rachel uzun uzun kelebeklere baktı. Yüzü aşkla, mutlulukla ışıldadı. "Sanırım haklısın," diye fısıldadı. Sonra kutuyu kenara bıraktı. "Hadi eve gidelim Ben."

Sevgi ve mutluluk öylesine güzelleştirmişti ki Rachel'ı, Ben ona bakınca nefesinin kesildiğini hissetti bir an. "Evet," dedi. "Hadi eve gidelim. Bölüm

On Sekiz

Rachel Chandler O'Hanlon'ın yirmi dokuzuncu yaş günü nisan ayının soğuk günlerinden birine rastlamıştı. Çamur sıçrayan çizmelerine ters bir bakış fırlatıp bahçeye girdikten sonra doğru posta kutusunun yanına gitti. Hava çok soğuktu. Ama sabahleyin kocasının kalın kazaklarından birini sırtına geçirdiği için soğuğu hissetmiyordu bile. Küçük paket kutudaydı işte. El Salvador'dan postalanmıştı.

"Geldi mi?" Ben evin köşesinden başım uzatıp bağırdı. Her zamanki gibi iş başındaydı. Yatak odasının bulunduğu bölümün yanına yeni bir oda inşa ediyordu. Evdeki onarım ve yenileme işleriyle ilgili hiçbir yardımı kabul etmediği için işler bir türlü bitmiyor, bitse bile hemen bir yenisi başlıyordu. Sık sık ziyarete gelen gazeteci arkadaşları bile onun bu anlamsız inadına bir mana veremiyorlardı. Üstelik son yaptığı bölümü ne amaçla kullanacaklarını da devlet sırrı gibi saklıyordu. Rachel ona bakıp sevgiyle gülümsedi. "Tabii geldi. El Salvador'dan." Ben elindeki çekici kenara fırlatıp onun yanına geldi. "Doğrusu, artık ondan herhangi bir şekilde haber alacağımızı beklemiyordum. Aylarca bir mektup, kısa bir not veya onun gibi bir şey bekledim. Ama Emmett Chandler'ın ölümü resmen ilan edilip kalan miras akrabaları arasında paylaştırıldığı zaman bile tek bir haber çıkmadı."

"Bu beni hiç şaşırtmadı," dedi Rachel ciddi bir sesle. "Artık o Emmett Chandler değil, Peder Frank. Bizimle temasa geçmesi için hiçbir neden yoktu. Üstelik büyük bir ihtimalle senin hâlâ onu polise teslim etmek isteyeceğini düşünüyordur."

"Böyle konuşup kafamı kızdırma," diye homurdandı Ben. "Hadi açsana paketi." Sesindeki sertliğe rağmen paketi açmaya çalışan karısını büyük bir merakla izliyordu.

"Oh Ben! Baksana," diye fısıldadı Rachel.

Genç adam gülümsedi. "İki büyük kelebeğin arasında kristal bir yavru kelebek. Bize bir şey mi söylemeye çalışıyor sence?"

"Ne de olsa bir rahip o. İnsanları çoğalmaya teşvik etmek de görevlerinden biri," diye karşılık verdi Rachel hafif bir sesle. Gözlerini kocasından kaçırdı. Çok istediği halde Ben'e açmaktan çekindiği bir konuydu bu. Emmett her zamanki gibi imdadına yetişmiş ve onun yerine konuşmuştu Ben'le. Ben karısını kollarının arasına alarak "Bakalım benim vereceğim doğum günü armağanım da böyle beğenecek misin?" diye fısıldadı.

Rachel gülümsedi. "Artık otuzuma yaklaştığım için kendimi yaşlanmış hissediyorum. Umarım kendimi biraz daha genç hissetmemi sağlayacak bir şey seçmişsindir."

"Evet, ben de böyle düşünmüştüm. İki haftalığına Kauai'deki kulübeye gideceğiz." Yavaşça Rachel'in ensesini okramaya başladı.

"Ben!" Genç kadın müthiş bir şaşkınlık ve neşeyle bir çığlık attı. "Ne zaman gidiyoruz?"

"önümüzdeki hafta gideriz diye düşünmüştüm. Kitap ayın on beşinde çıkacak. O zaman burada

olmak istemiyorum. 60'lardaki Amerikan hükümetinin portresini nasıl çizdiğimi okuyunca birçok insan mutsuz olacak. Tabii radikallerle ilgili yazdıklarım da pek çok insanın hoşuna gitmeyecek. Tam bu kargaşa sırasında buradan uzaklaşmak iyi bir fikir diye düşündüm. Üstelik orada yaşamak istediğim bazı şeyler var."

"Ne gibi?"

Ben onu kendisine doğru çekerek kulağına eğildi. "Örneğin, oradaki sahilde kumların üstünde sevişmeyi hiç denememiştik, hatırlıyor musun?"

Rachel yüzünü buruşturdu. "Pek rahat olacağını sanmıyorum. Kumlar sırtıma batacak." Genç adam bembeyaz dişlerini göstererek güldü. "Pekâlâ. Benim sırtım kumlarda olur. Tamam mı?"

"Reddedilmeyecek kadar cazip bir teklife benziyor," diye! mırıldandı Rachel. "Dışarda sevişme fikri nereden geldi böyle, aklına?"

"Çünkü bebeğimizin bir okyanus bebeği olmasını istiyorum," diye fısıldadı Ben. Rachel'in kalp atışları birden hızlandı. "Bir sürü bebeğimiz olmasını istiyorum," diye sözlerini sürdürdü Ben. "Şu son yaptığım bölümü neden bu kadar çabuk bitirmeye çalışıyorum sence?" "Yeni banyomuz mu olacak?" diye mırıldandı Rachel. Genç adamın saçlarını okşadı.

"Hayır. Bebek odası olacak..." Birden durup karısının gözlerinin içine baktı. "Tabii sen de istiyorsan."

"Evet istiyorum Ben. Hem de çok istiyorum. Şey, okyanusta sevişirsek de bebeğimiz olur mu acaba?"

"Bir deneriz," dedi genç adam gülerek. "Hem sana söz veriyorum, hamileliğinin üçüncü ayına kadar bebek odasını da bitireceğim."

"Bundan hiç kuşum yok," diye mırıldandı Rachel. Birbirlerine sarılıp eve girdiler. Yatak odasının kapısına geldiklerinde Rachel'in kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı. Ben birden durup onun yüzüne baktı.

"Ne düşünüyorsun öyle?"

Genç kadın parmak uçlarında yükselip onun dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. "Verandadaki hamakta sevişirsek de bebeğimiz olur mu acaba diye düşünüyordum."

Ben kahkahalarla gülerek onu elinden tuttu ve yatağa sürükledi.

SOOOOONNNNNNN